

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

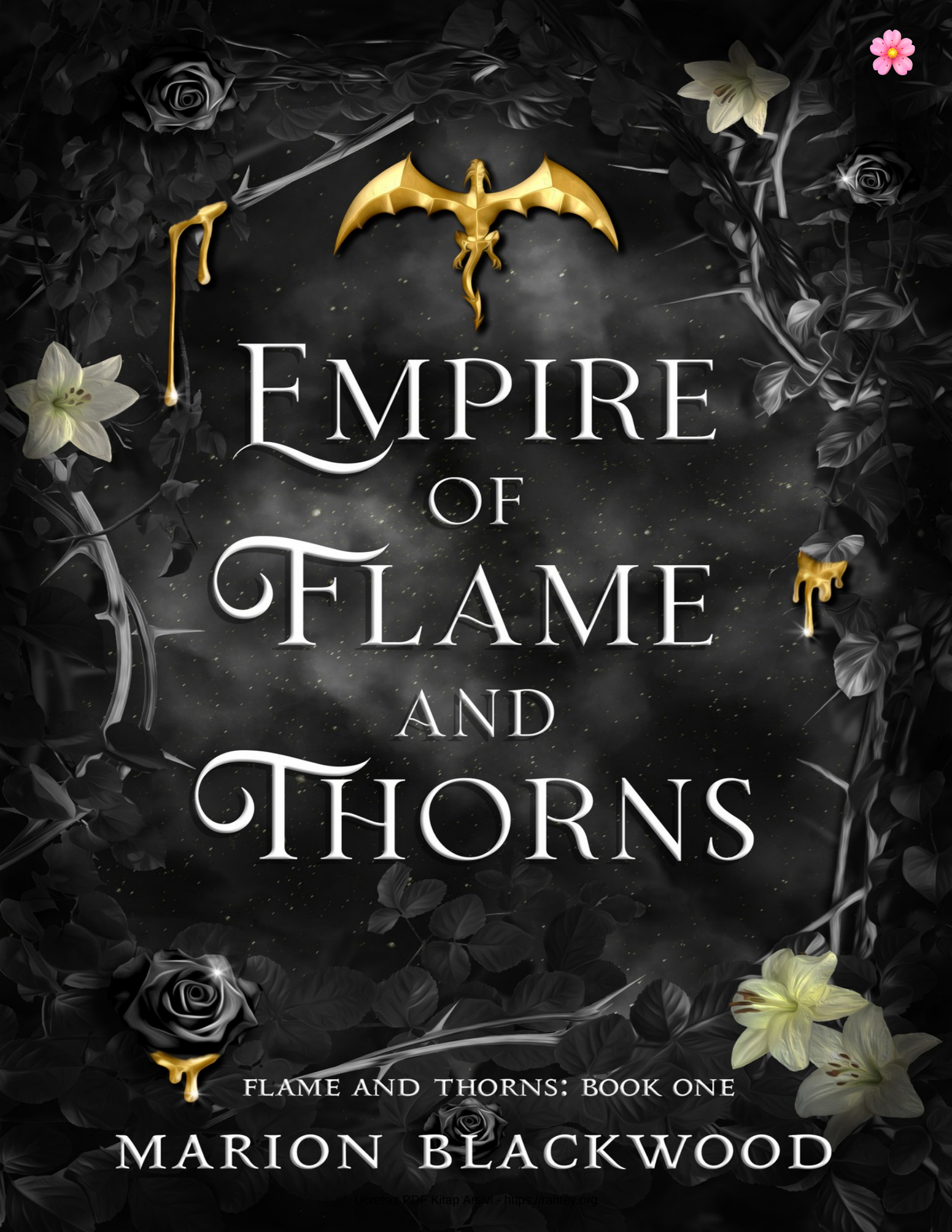
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMPIRE OF FLAME AND THORNS

FLAME AND THORNS: BOOK ONE

MARION BLACKWOOD

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ALEV VE DİKEN IMPARATORLUĞU

ALEV VE DİKENLER

BİRİNCİ KİTAP

MARION BLACKWOOD

İÇİNDEKİLER

İçerik uyarıları Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44 Bonus

sahne

Telif Hakkı© 2024 yazar Marion Blackwood

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz, ancak eleştirmenler bir eleştiride kısa bölümler alıntılatabilir. Daha fazla bilgi için iletişime geçin info@marionblackwood.com

ISBN 978-91-989042-6-0 (e-kitap)

ISBN 978-91-989042-7-7 (ciltsiz)

ISBN 978-91-989042-8-4 (ciltli)

ISBN 978-91-989042-9-1 (özel baskı)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitaptaki tüm yazı ve çizimler gerçek bir kişi tarafından oluşturulmuştur. Bu kitabın oluşturulmasında hiçbir noktada üretken yapay zeka kullanılmamıştır. Yazar, herhangi bir kuruluşun bu kitabı yapay zeka teknolojilerini metin veya görüntü üretmek üzere eğitmek için kullanmasını açıkça yasaklamaktadır.

www.marionblackwood.com

İÇERİK UYARILARI

Belirli tetikleyicileriniz varsa, içerik uyarılarının tam listesini şu adreste bulabilirsiniz: www.marionblackwood.com/content-warnings

Büyük bir maceraya sürüklenmeyi hayal eden herkes için.
Özellikle de bu macera, kanatları olan ateşli bir adamla düşmandan aşığa bir romantizm içeriyorsa. Ve siyah saçlı. Ve çok şüpheli bir ahlak.

BİRİNCİ BÖLÜM

Belalı bir gizli direniş hareketinin parçası olmanın, soğuk bir taburede oturup bileğinize kadar balık bağırsağına batmaktan çok daha cazip bir şey olduğunu düşünürsünüz. Ama görünüşe göre öyle değilmiş.

Ağırlığımı ahşap taburenin üzerinde kaydırarak, bir yandan etrafımdaki ejderha değiştirici devriyelerine karşı sokağı dikkatlice tararken, bir yandan da tezgahımın altındaki kovalarda beni bekleyen balık dağının bağırsaklarını çıkarmaya devam ediyorum. Şu anda sokakta sadece benim gibi diğer fae'ler var. Ya da belki tam olarak benim gibi değiller. Bildiğim kadarıyla, biraz ileride solumda oturan genç kahverengi saçlı adam direniş grubumuzun buradaki tek üyesi. Bu sokaktaki diğer herkes sivil. Çünkü asıl eylem, direnişin yaptığı asıl önemli iş, arkamdaki binanın *içinde* gerçekleşiyor.

Serin bir sonbahar rüzgârı caddeden aşağı doğru esiyor, giysilerimi ve uzun gümüş saçlarımı çekiştiriyor. Elim kaldırıp bir tutamı yüzümden itme dürtüsüne direniyorum çünkü bu sadece yanağıma balık bağırsağı bulaştırır. Bunun yerine, soğuk parmaklarımı bıçağın sapı etrafında bükerek ellerime biraz sıcaklık kazandırmaya çalışıyorum.

Balık ayıklamak şimdiye kadarki en cazip iş olmayabilir ama ejderha şekil değiştirenler tüm ejderha binicilerini katledip Seelie Sarayı'nı ele geçirdikten sonra kendi hayatlarımıza karar verme yetimizi kaybettik, bu yüzden başka bir şey seçemiyorum. O zamandan bu yana bin yıl geçti ve her iki ırk için de nesiller gelip geçti, ancak hala aynı acımasız demir yumrukla bizi yönetiyorlar.

Ama uzun sürmeyecek. Ya da en azından onları devirmek için yeterince güçlü bir direniş örgütleyebilirsek.

Üstümdeki pencerelere ihtiyatlı ama çok özlem dolu bir bakış fırlatıyorum. Direnişin liderleri orada bir yerde toplanıyor. Komplo kuruyorlar. Plan yapıyorlar. Kritik planları tartışıyor ve önemli kararlar alıyorlar. Orada olmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama onun yerine dışarıdayım. Balık ayıklıyorum.

Sol taraftan hafif bir çınlama sesi geliyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve bakışlarımı ona doğru çeviriyorum.

Jeiman, sokağı izleyen kahverengi saçlı genç adam, neredeyse devirmek üzere olduğu bakır tencere yığınının çılgınca düzeltmeye çalışıyor.

Bakışlarımı tekrar sokağa çevirmeden önce ona bir bakış fırlatıyorum.

Mabona'nın memeleri, bu iş için onunla nasıl takıldım? Yıllardır direniş için çalışıyorum ama hâlâ geçen ay işe başlayan bu lanet çaylakla birlikte gözcü olarak görevlendiriliyorum. Şimdiye kadar rütbelerimi yükseltmiş olmalıydım. İçeride olmalıydım, onlara komplo ve planlarında yardım etmeliydim. Sanki kendini kanıtlaması gereken yeni bir acemiymişim gibi burada oturmamalıydım. Sadakatimi kanıtladım. Ama yine de bana güvenmiyorlar.

Bıçağımı önümdeki tahtaya saplayarak acı bir iç çekiyorum ve boş kovayı ölü balıklarla dolu kovaya çevirmek için uzanıyorum. Binaların arasından yine soğuk bir rüzgâr esiyor. Caddede yürüyen birkaç Fae sivili soğuğa karşı yakalarını yukarı kaldırıyor. Özellikle sefil görünümlü bir adam yolun tam ortasında duruyor ve sonsuz bir iç çekiyor.

Arkamda, tavernanın kapısından sıcaklık ve seslerin yumuşak mırıltısı yayılıyor.

Sefil görünümlü fae adam ona doğru dönüyor. Sonra her ne yapıyorsa onu bırakıp doğruca kapıdan içeri giriyor ve tavernanın çekici sıcaklığına doğru yürüyor.

Onu gerçekten suçlayamam. Hava kapalı ve soğuk bir öğleden sonra ve sıra sıra dizilmiş ahşap binaların arasından esen rüzgâr da pek yardımcı olmuyor. Parmaklarımı ısıtmak için ellerimi bir kez daha esnetirken, bir yandan da içeride, üst kattaki toplantıda önemli bir şey yapıyor olmayı diliyorum.

Yine de sanırım üst düzeydekilerin bana hala güvenmediği gerçeğine çok da üzülemem. Birbirlerine bile zar zor güveniyorlar. Toplantılarında her zaman maske takarlar, böylece kimse gerçekte kim olduklarını bilmez. İçlerinden biri yakalanırsa diye direnişi güvende tutmak için. Eğer işbirlikçilerinin kim olduğunu bile bilmiyorlarsa, bu bilginin Ölümün Gölgesi tarafından kendilerinden işkenceyle alınmasına izin veremezler.

Havada bir dalgalanma oluyor.

Nefesim kesiliyor.

Ses yok. Hareket yok. Görünürde bir şey yok. Ama bir şeyler yanlış. Bunu hissedebiliyorum.

Sokaktaki Fae'ler geriliyor. Sonra hızla yola doğru koşuyorlar.

Bir saniye sonra, bir ejderha şekil değiştiren devriyesi köşeyi dönüyor ve caddeye doğru yürüyor.

Kalbim sarsıldı.

Kahretsin.

Bağırsaklarımı deşmek için başka bir balığa uzanıyormuş gibi dönerken, parmaklarımı kaplayan sümüksü yapışkanlığın bir kısmını gizlice arkamdaki cama sürüyorum. Meyhanedeki sivillerin arasına karışacak olan bir başka gözcü bu işareti görecektir ve direnişin liderlerine dışarı çıkma zamanının geldiğini bildirmek için yukarı koşacak.

Bir gözüm ejderha şekil değiştirenlerdeyken uzanıyormuş gibi yaptığım balığı alırken yüzümde vurdumduymaz bir ifade var.

İnsana benziyorlar. Ya da en azından gerçek hayatta hiç görmediğim için insanların neye benzediğini düşünüyorum. Seelie Sarayı'nda sadece fae'ler yaşar. Fae'ler ve Kızıl Ejder Klanı'ndan bazı şekil değiştirenler, tam olarak onların istediği yerde kalmamızı sağlamak için buradalar. Dizlerimizin üzerinde ve onların ayaklarının altında.

Bana doğru ilerlerken kapalı gökyüzünden gelen gri ışık kırmızı deri zırhlarının üzerine düşüyor. Neyse ki aceleleri varmış gibi görünmüyor. Bu hızla devam ederlerse, direniş liderlerimiz onlar meyhaneye girmeden arka kapıdan binayı terk edebilecekler.

Aldığım balığı tezgâhımdaki tahtanın üzerine yerleştiriyorum. Şimdi tek yapmam gereken-

Sokağın karşısında büyük bir gürültü patlıyor.

Kafamı çeviriyorum.

Solumda Jeiman ayağa fırlamış, aceleyle bakır tencere yığını devirmişti. Yüzünden panik okunuyordu. Bakışları hala kaldırım taşları üzerinde zıplayan ve yuvarlanan metal kaplara yöneliyor. Sonra sokağın ilerisinden ona bakmak için dönen devriyeye panikle bir bakış fırlatıyor.

Yapma, Jeiman'ın gözlerini yakalamaya çalışırken zihnimde sessizce yalvarıyorum.

Lütfen, yapma-

Tavernaya daldı.

Hay sikeyim.

Ejderha değiştiriciler de harekete geçer. Bir elleri kılıçlarında, hızlarını artırıp onun peşine takılırlar. Gözlerinde şüphe dönüyor.

Hayal kırıklığı içinde hırlama isteğimi bastırmak zorundayım. Jeiman, *"burada şüpheli şeyler oluyor"* yazan kanlı bir tabela da asabilirdi. Neden böyle bir çaylağı gözcü ortağım olarak atamak zorundaydılar ki?

Bıçağımı hızlıca silerek kıyafetlerimin arasına saklıyorum ve balık bağırsağı kalıntılarını temizlemek için ellerimi su dolu kovaya daldırıyorum. Sonra taburedeki yerimden kayarak uzaklaşıyorum ve askerler bakmıyorken yan kapıdan içeri giriyorum. Onları meyhanenin içinde oyalamanın bir yolunu bulmalıyım ki liderlerimiz görünmeden dışarı çıkabilsin.

Tıka basa dolu meyhaneye gizlice girerken sıcak hava titreşen bir duvar gibi çarpıyor yüzüme. Dışarıdaki keskin havada uzun saatler boyunca balık ayıkladıktan sonra, bu sıcaklık neredeyse boğucu geliyor.

Etrafa hızlıca bir göz atıyorum. Her zaman olduğu gibi, öğleden sonra olmasına rağmen çoğu insan çoktan kadehlerine gömülmüş. Karşı duvardaki ocakta yanan ateş odayı hem altın rengi bir ışık hem de sıcaklıkla yıkıyor. Barda, meyhaneci hiçbir sorun yokmuş gibi içkileri dolduruyor.

Merdiven boşluğuna ve gizli arka kapıya açılan kapıda küçük bir boşluk olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor. Pelerinli ve maskeli birinin öfke ve panik içinde Jeiman'ı duvara doğru ittiğini görüyorum. Onların arkasında, direnişin diğer liderleri hala merdivenlerden aşağı koşuyor, devriye içeri girmeden önce kaçmaya çalışıyorlar. Yapmam gerek-

Tavernanın ön kapısı çekilerek açıldı.

Kan kırmızısı deri zırhlarını giymiş askerler odaya girerken göğsümde korku titreşiyor.

Ölüm sessizliği tüm tavernaya ıslak bir battaniye gibi yayılıyor. Kapıya yakın içki içen fae'ler geri çekilip bakışlarını indiriyor, normal siviller olmalarına rağmen dikkat çekmemeye çalışıyorlar. Mabona adına, keşke şu anda saklanması gerekenlerin kendileri olmadığını bilselerdi.

Devriyenin kaptanı ve lideri olduğu anlaşılan sarı saçlı bir adam, sert gri gözlerini odada gezdiriyor. "Burada neler oluyor?"

Kimse nefes almaya bile cesaret edemiyor.

Bu açıdan bakıldığında liderlerimizin sessizce merdivenlerden inip arka kapıdan çıktıklarını görebiliyorum. Devriyenin olduğu yerden görünmüyor, çünkü kapı neyse ki o açıdan görüşü engelliyor. Ama eğer

Biraz daha yaklaşırlarsa görecekler. Ve o zaman, gerçekten boku yemiş olacağız.

Bir şeyler yapmam lazım.

Yüzbaşı bir adım öne çıkıyor.

Bir bardak içki kaparak sarhoş bir ifade takınıyorum ve doğruca askerlere doğru yürüyorum.

Diğer herkes hareketsiz ve sessiz oturduğu için hareketlerim hemen dikkatlerini çekiyor. Adımlarımı biraz sallantılı tutmaya ve kalçalarımı gereğinden fazla sallamaya özen gösteriyorum. Kaptan gözlerini bana dikeyyor.

"Vay c a n ı n a ," diyorum önünde durarak. Sesimi yükseltiyorum

Başımı geriye eğip sert yüzüne bakarken nefesim kesiliyor. "Çok ateşlisin."

Yüz hatlarında şok titreşimleri belirdi ve biraz geri çekildi. Söylememi beklediği şey her neyse, görünüşe göre bu değildi. Boğazını temizledikten sonra kaşlarını çatarak geri çekti.

"Dedim ki," diye başladı, sesi bir kez daha tehditle doluydu. "Burada neler oluyor? Ve buraya koşarak gelen adam nerede?"

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarıyorum. "Oh, erkeklerden mi hoşlanıyorsun? Bu çok utanç verici."

Askerlerden biri nefessiz kalır.

Kaptanın yanakları kıpkırmızı kesilir ve "Hayır, ben öyle demedim-" diye mırıldanır.

"Çünkü çok yakışıklı bir yüzün var," diye araya girerek devam ediyorum Onu.

"Şey, ben..." Nasıl tepki vereceğinden emin değil gibi görünüyor çünkü basitçe

ve sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu onun için bir ilk olmalı. Hiçbir fae, bırakın b i r ejderha şekil değiştirenle flört etmeyi, ona isteyerek yaklaşacak kadar aptal ya da intihara meyilli olmaz.

"Yine de nasıl sadece tek bir göz rengine sahip olabildiğini hala anlamıyorum," diyorum, sesim biraz bulanık ve kelimelerim sarhoş saçmalıklarının özeti gibi. "Bu kadar sınırlı kombinasyon."

Şimdi kaşlarını çatıyor, neredeyse biraz kırgın görünüyor. Benim amacım da tam olarak buydu. Direniş liderleri arka kapıdan kaçarken onun dikkatini dağıtacak ve tamamen bana odaklanmasını sağlayacak herhangi bir şey.

"Bir tür ucube gibi iki renge sahip olmaktan iyidir," diye ısıırıyor.

Ejderha şekil değiştirenlerin ve muhtemelen insanların da tek bir göz rengi vardır. Kahverengi, altın rengi, mor ya da aynı derecede sıradan bir şey gibi. Biz fae'ler

iki renkli normal gözleri olan tek kişi gibi görünüyor. Her gözde bir tane değil. Bunun yerine, her iki renk de her iki gözde boya girdapları gibi karıştırılarak çok sayıda kombinasyon sunuyor. Turkuaz ve lavanta renkli olan kendi gözlerim hiçbir şekilde benzersiz değil. Ama onları şekil değiştirenlerin ve insanların tek renkli tuhaf gözlerine tercih ederim.

"Hmm," diye mırıldanıyorum kaptanın hakaretine karşılık olarak, bir yandan da daha önce aşırđığım içkiden bir yudum alıyorum ve sanki çoktan sarhoş olmuşum gibi biraz sallanıyorum.

Kaptan yanımdan geçip odayı aramaya devam edecekmiş gibi görünüyor, ben de boştaki elimle uzanıp parmaklarımı yanağında gezdiriyorum.

Eli yukarı fırladı.

Parmakları bileğimi çelik bir bant gibi sarıyor ve elimi durduruyor.

"O pis ellerinle bana dokunma, seni değersiz fae kaltağı," diye homurdanıyor kaptan.

Sözleri içimi öfkeyle yakıp kavuruyor ama yüzümdeki ifadeyi sabit tutup elimi tekrar indirmekle yetiniyorum. "Ben sadece-"

"Bir sorun mu var?" diye emir dolu bir ses odayı kesiyor.

Tüm taverna sesin kaynağına doğru savrulurken kıyafetler hışırđıyor.

Bakışlarım az önce yan kapıdan içeri giren adama takıldığında kalbim duracak gibi oluyor.

Siyah ejderha pullu bir zırh giyiyor ve siyah saçları sanki elini dikkatsizce üzerinden geçirmiş gibi yüzünden geriye doğru savrulmuş. Kaslı vücudundan kesintisiz bir güç yayılıyor ve altın rengi gözlerinde hesapçı ve son derece acımasız bir parıltı var.

Odadaki diğer ejderha şekil değıştirenlerin aksine, onun kanatları da dışarıda. Ejderha değıştirenlerin büyük çoğunluğu yalnızca iki formda kalabilir: tamamen insan ya da tamamen ejderha. Yalnızca en güçlü olanlar *yarı-şekil* değıştirme denilen şeyi yapabilir, yani kanatları olan bir insan şekline dönüşebilir.

Tam olarak açmamış olmasına rağmen arkasında açıkça görülebilen o heybetli siyah kanatlara bakıyorum. Sonra bakışlarım onun uzun ve güçlü vücuduna kayıyor. Sonra tekrar ölümcül yakışıklı yüzüne.

O, şimdiye kadar gördüğüm en seksi erkek.

Yine de tek istediğim onu bir daha asla görmek zorunda kalmamak.

Çünkü bu Draven Ryat. Ölümün Gölgesi. Kara Ejder Klanı'nın lideri. Dehşet Lejyonu'nun komutanı ve Buzyürek Hanedanı'nın İmparatoriçe ve İmparatoru'ndan sonra ikinci sırada.

Dünyadaki en güçlü ve tehlikeli ejderha değiştiricilerden biri. Ve en acımasızlarından. Söylentilere göre, güç karşılığında kendi klanını Buzyürekler'e satmış. Binlerce kişiyi katletti. Şehirleri yakıp yıktı. Fethetti ve yok etti. O ve Kara Ejderha Klanı, diğer tüm ejderha klanlarını Buzyıldızları'nın egemenliği altında tutmak için çok önemli.

Eğer biri tüm fae direnişini daha tam olarak büyümeye fırsat bulamadan kırabilecekse, o da odur.

Draven bana ve Kızıl Ejderha Klanı'nın kaptanına doğru sinsice ilerlerken taverna ölüm sessizliğine büründü. Kaptan farklı bir klandan olabilir ama Draven hâlâ onun nihai komutanı. Bu yüzden o yaklaştığında kaptan bir adım geri çekiliyor ve saygıyla çenesini indiriyor.

"Sadece birkaç fae-" diye başlar kaptan ama Draven sözünü keser.

"Seninle konuşmuyordum." Altın rengi gözleri bana kayıyor ve delici bir bakışla beni olduğum yerde sabitliyor. Ve tekrar konuştuğunda, ses tonunda keskin bıçaklar gibi tehditler var. "Bir sorun mu var dedim?"

Kafamda farklı planlar, seçimler ve kararlar dönüyor. Onun burada ne işi var ki? Kızıl Ejder Klanı şehrimizde düzeni sağlamaktan sorumludur. Peki Draven Ryat'ın burada ne işi var? Sorusuna cevap olarak ne söylemem gerekiyor? Evet, bir sorun var mı? Hayır, sorun yok mu? Hangi cevabın onu tüm meyhaneyi aramaktan alıkoyacağını bilmiyorum. Tüm direnişçilerin çoktan dışarı çıkıp çıkmadığını bile bilmiyorum. Belki de çıkmışlardır. Çıkmış olmaları için yeterince uzun zaman geçti. Ama bu açıdan, bunu söyleyemem.

Tek bildiğim, Ölümün Gölgesi'nin biz daha karşı koyma şansı bulamadan direnişimizi kırmasını engellemek için bir şeyler yapmam gerektiği.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım.

İçimi yüzüne fırlatıyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Tavernada kopan ortak nefes muhtemelen Unseelie Sarayı'nın yarısına kadar duyulabilir. Tüm fae müşteriler ve Kızıl Ejder devriyesindeki tüm şekil değiştirenler önlerindeki sahneye gözlerini dikmiş bakıyorlar.

Berrak sıvı Draven'ın keskin elmacık kemikleri boyunca ve yontulmuş çenesinin üzerinden kayarak siyah zırhının ön kısmına damlıyor. Ocaktan gelen ateş ışığı, kara kaşlarına yapışan damlaları parlatıyor ve damlalar yüzüne doğru inerken gözlerinin etrafında kıvrılıyor. İçkiyi fırlattığımda ağzı hafifçe açıldı, bu yüzden birkaç damla alt dudağının üst kısmında da duruyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kimse bir şey söylemedi. Kimse hareket etmiyor.

Kimse nefes almaya bile cesaret edemiyor.

Başım dönüyor, inançsızlıktan başım dönüyor. Mabona'nın memeleri, az önce Draven Ryat'ın suratına bir içki fırlattım.

Derisinden aşağı kayan damlalara bakıyorum. En azından bir bardak *firechaser*'dı, güçlü ve berrak bir likördür, yapışkan ve kötü kokulu bir bira ya da onun gibi bir şey değil. Eğer bir şey varsa, konsantre alkol zırhındaki kiri temizlemeye yardımcı olacaktır. Şimdi fark ediyorum ki tamamen lekesiz, yani temizlenecek kir yok. Ama bu-

Draven'ın dili dışarı fırlıyor ve alkolü yalamak için alt dudağının kenarında hafifçe geziniyor. Bu görüntü beni düşüncelerimden koparıyor.

Bana bakarken altın rengi gözleri ruhumun derinliklerine işliyor. İçkiyi fırlatmamdan bu yana sadece birkaç saniye geçti.

Tüm taverna nefesini tutmuş. Draven başını eğdi.

Kaçıyorum.

Askerler sersemliklerinden kurtulup az önce komutanlarının suratına içki fırlatan deliyi durdurmak için harekete geçerken arkamda yaygara ve yüksek sesler yankılanıyor ama ben çoktan kapıdan çıkmıştım.

Tavernanın ön kapısını kullanıyorum, böylece arka kapıdan kaçan direniş liderleri olursa, askerler beni ters yönde kovaladıkları için onları görmeyecekler.

Kalbim kaburgalarımın çarparken kaldırım taşlarına doğru kayıyor ve en yakın ara sokağa doğru koşuyorum. Askerlerin beni gözden kaybetmesini sağlamalıyım. Bunu yapabilirsem, kalabalığın içinde kaybolabilirim. Ejderha değiştiriciler bu sokaklarda devriye geziyor olabilir ama bizim bildiğimiz gibi bilmiyorlar. *Benim bildiğim* gibi. Burası benim evim. Her köşesini avucumun içi gibi bilirim.

Askerler peşime düşerken botlar arkamdaki taşlara vuruyor. Kendimi bir sonraki köşeye atıyorum. Ama bağırışlar havayı yararak beni gördüklerini haber veriyor. Kendimi daha da zorluyorum.

Bir sonraki caddede hızla ilerlerken iki yanımdan ahşap binalar geçiyor, bir yandan da bugün şansın benden yana olması için Fae tanrıçası Mabona'ya dua ediyorum. Çünkü kalabalığın içinde kaybolma planımda devasa bir kusur var. Askerler beni yaya olarak takip etmek zorunda kalabilir ya da ejderhaya dönüşüp devasa formlarıyla beni yukarıdan bulmaya çalışabilir ama Draven yarı değişme yeteneğine sahip. Sokaklarda peşimden uçarak da gelebilir. Ve eğer bunu yaparsa, mahvolurum.

Bu yüzden Mabona'ya peşimden gelemeyecek kadar gururlu olması ve bu işi altında hizmet eden homurdananlara bırakması için dua ediyorum.

Yarısı çürümüş şalgamlardan oluşan kırık bir kasanın üzerinden atlıyorum ve bir patates varilinin etrafından dolanıyorum. Kök sebzeleri ayıklayıp hangilerinin hâlâ kurtarılabileceğini bulmaya çalışan insanlar o kadar hızlı geri çekiliyorlar ki taburelerini deviriyorlar. Ben yolda koşmaya devam ederken, tabureler sokağa çarptıkça çevremdeki çarpık binalar arasında tahta takırtıları yankılanıyor.

Solumda dar bir sokak var ama askerler hâlâ çok yakınımda. İçeri dalarsam beni görecekle. Bunun yerine aniden sağa dönüyorum ve açık bir pencereden içeri atlıyorum.

Birinin mutfak masasının üzerinden yuvarlanırken şok çılgınlıkları çınlıyor. Ama ne yaptıklarını görmek için duramam, çünkü şekil değiştirenler beni fark etmeden önce diğer taraftaki kapıya ulaşmam gerekiyor.

Bir sandalyeyi iterek mutfaktan geçip arka kapı olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerliyorum.

"Nerede o?" diye soruyor kaptan açık pencerenin dışından.

"Arka kapı," diye cevap veriyor bu evin dehşete kapılmış sahibi mutfaktan, tam ben arka kapıyı çekip açıp dışarı süzülürken.

Yüzbaşının boğazından sinirli bir hırıltı çıkıyor. Arka kapıyı arkamdan kapatıp binanın arkasındaki boş yola doğru koşmaya başlayınca hırıltı kesiliyor. Ejderha değiştiriciler ya evin içinden de geçmeli ya da binaların etrafından dolaşmalı. Her iki durumda da, bu bana yeterince zaman kazandırıyor.

Başka bir ıssız sokak boyunca koşmadan önce hızlıca sola ve sonra sağa dönüyorum. Arkadan gelen ayak sesleri artık duyulmuyor. Ve beni takip eden ölümün siyah kanatları da yok. Rahat bir nefes alıyorum ama yine de beni gerçekten kaybettiklerinden emin olmak için şehrin içinde rastgele desenler çizmeye devam ediyorum.

Sonunda, şehrin batı tarafında bulunan ve Altın Saray'a açılan Altın Kapı'ya varıyorum.

Kapının gölgesinde duruyorum ve sırtımı şehir duvarının kaba taşlarına yaslıyorum. Uzun koşumdan sonra göğsüm kabarıyor. Başımı arkaya yatırıp soğuk taşlara yaslıyorum.

Kapalı gökyüzünden gelen gri öğleden sonra ışığı, dışarıdaki otlakları kasvetli tonlara boyuyor ve saraya giden yürüyüş yolundaki ölü ağaçları daha da sefil gösteriyor.

Ağrıyan hüznün göğsümü dolduruyor.

Eskiden böyle görünmezdi. Saklanan, gizli tutulan ve nesilden nesile aktarılan eski resimlerde bu yol muhteşimdi. Canlı yaprakları ve rengârenk çiçekleriyle ulu ağaçlar şehirden saraya uzanan yolu kaplar, sanki ağaçlar sonsuza dek görkemli bir bahar mevsiminde yaşıyormuş gibi görünürdü. Şimdi sadece yanmış gövdeler kaldı.

Bakışlarımı çayırların arasından görünen sarayın kendisine doğru kaldırıyorum. Parıldayan soluk taştan yapılmış olan saray, güneşin yansımasıyla altın renginde bir ışıkla doluymuş gibi parlıyor. Eskiden sarayımızın güç merkeziydi. Güzel manzarada bir mücevher ve Seelie Sarayı'nın muhteşem gücünün bir kanıtı.

Şimdi ise terk edilmiş bir kalıntı. Asla sahip olamayacağımız her şeyin bir hatırlatıcısı.

Bakışlarımı güzel şatomuzu çevreleyen demir duvara çevirdiğimde öfke kalbimi yakıyor, orman yangını kadar şiddetli. Soğuk demir. Enerjimizi tüketen ve büyümüzle olan bağlantımızı engelleyen bir metal. Ve o sadist ejderha şekil değiştiriciler en değerli binamızın etrafına ondan bir duvar ördüler.

İçimde bir öfke patlaması daha yaşanıyor ve elimi yumruk haline getiriyorum. Hiç yetmedi mi? Atalarımızın ejderha şekil değiştirenlere yaptıklarının yanlış olduğunu anlıyorum ama Mabona adına, o zamandan bu yana binlerce yıl geçti! İntikamlarını çoktan almadılar mı?

Gözlerimi kapatıp yorgun bir iç çekiyorum. Bunca yıl sonra bile, çalışacak yaşa gelmeden önce bana ve diğer çocuklara ders veren okuldaki ejderha şekil değiştirici öğretmenin sesini hâlâ duyabiliyorum. Bize atalarımızın ne kadar kötü olduğunu anlatırkenki genizden gelen sesini hâlâ duyabiliyorum. Sahip olduğumuz her şeyi nasıl hak ettiğimizi. Çünkü bu asla yeterli olmayacak. Hiçbir kefaret bizi zalimce davranışlarımızdan arındırmaya yetmeyecek.

Bize binlerce yıl önce Fae ve ejderha şekil değiştirenlerin müttefik olduğunu söylerdi. Barış ve uyum içinde yaşadığımızı. Ama sonra Fae'ler uzun zaman önce ölmüş bir volkanın köklerinin derinliklerinde yeni bir metal keşfettiler. *Ejderha çeliği* dedikleri bir metal. Aslında gerçek çelik değil. Daha sert ve daha da önemlisi, bir ejderhanın iradesini bükebiliyor.

Eski öğretmenim, bizim demire karşı zayıf olmamız gibi, ejderha değiştiricilerin zayıflığının da ejderha çeliği olduğunu söylerdi. Atalarımız da bunu avantaj olarak kullanmış. Görünüşe göre, çelikten bilezikler ve tasmalar dövmüşler ve bunları ejderha değiştiricilere zorla takmışlar. Ve sonra eski fae'ler büyülerini ejderha çeliğine aktardıklarında, şekil değiştirenlerin onlara itaat etmekten başka çaresi kalmamış. Böylece fae'ler şekil değiştirenleri köle haline getirip ejderha binicisi oldular ve onlara atlardan farksızmış gibi davrandılar.

Sonunda, şekil değiştirenler ayaklandı ve tüm ejderha binicilerini öldürdü. Eski öğretmenim bunun tam olarak nasıl gerçekleştiğine dair ayrıntılar konusunda her zaman çok belirsizdi, malum nedenlerden dolayı. Ama görünüşe göre, ejderhalar kendilerini köleleştiren herkesi ve diğer tüm yetişkin fae'leri de katletmişler. Çocukların canını bağışlamışlar ama onları Seelie Sarayı'nın içine hapsetmişler, böylece izole ve savunmasız kalacaklarmış.

Bakışlarım sarayımızı tamamen çevreleyen budaklı ağaçlar ve keskin dikenlerden oluşan sık ormana kayıyor. Kıtanın geri kalanına giden eski yollar hâlâ orada, sık ormanın içine doğru uzanıyor ama artık işe yaramıyorlar. Ormanın içinde sınırlı bir mesafe yürümek mümkün ama sonra dikenler o kadar sıklaşıyor ki içinden geçmek imkansız hale geliyor.

Bu doğal olmayan bitki örtüsü görünüşe göre sahamızın etrafında kilometrelerce devam ettiğinden, bizi diğer herkesten tamamen izole hale getirdi. Unseelie Sarayı'na ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok, ama sadece benzer bir kaderi paylaştıklarını varsayabilirim. Ejderhanın nasıl öldüğünü bile bilmiyorum.

Şekil değiştirenler bin yıl önce bu garip dikenli ormanı yetiştirmeyi başardılar ama o zamandan beri bizi tutsak etti.

Bize hak ettiğimiz şeyin bu olduğunu söylerken öğretmenimin sesindeki kendini beğenmişliği hâlâ hatırlıyorum. Yoksulluk içinde yaşama sırası bizde. Köle olarak yaşamak. Atalarımızın suçlarının bedelini ödeyebilmek için acı çekme sırası bizde.

Acı bir iç çekerek başımı salladım. Mücadele etme zamanı. Evimizi geri almanın. Özgürlüğümüzü geri almanın. Direnişe katılmamın tek sebebi buydu. Keşke gerçekten *yardım* etmeme izin verselerdi. Yıllar oldu ve hala tek yapmama izin verdikleri şey gözcülük. Anlamalı bir şey yapmak istiyorum. Önemli bir şey. Davamıza gerçekten yardımcı olacak bir şey.

Başımı bir kez daha öfkeyle sallayarak duvarı itiyorum ve elimi yumruk yapıp tekrar doğruluyorum. Şehre doğru geri dönmeye başlarken kararlılık içimde nabız gibi atıyor. Liderlere kendimi kanıtlamak için bir şeyler yapmalıyım. Sonunda bana güvenmelerini sağlayacak bir şey. Bir şey-

Bakışlarım ahşap haber panosuna çivilenmiş bir postere takılıyor.

İzlerimde durup, göz kırpyorum.

İşte bu kadar. Direniş hareketimiz için gerçekten bir fark yaratmak için yapmam gereken şey bu.

Alttaki adresi hızlıca kontrol ettikten sonra doğru binaya doğru acele ediyorum. Yönetici kapatıp eve gitmeden önce yarım saat daha açık olması gerekiyor. Hızımı artırarak binaya doğru koşuyorum.

Bir kez daha nefes nefese, yaklaşık on dakika kala bakımlı ahşap binaya varıyorum.

Etrafımda insanlar akşam için evlerine gitmeye başlamıştı. Gümüş saçlı, yorgun görünümlü bir fae adam, diğer elinde balta taşıyan başka bir adam tarafından desteklenerek topallayarak geçiyor. Kıyafetlerine ve ekipmanlarına bakılırsa Kereste Loncası'ndan olmalı. Caddenin karşısında, Ressamlar Loncası'nın bir üyesi, önündeki yıkık dökük binaya çok ihtiyaç duyduğu makyajı yapmaya devam ediyor. Beyaz gömleğinin kollarına yeşil boya sıçramış.

Ciğerlerimi yeniden doldurmak için derin bir nefes alıyorum ve sonra kendimi daha şık göstermek için saçlarımı sivri kulaklarımın arkasına itiyorum

Son bir saatimi beni avlayan bir devriyeden kaçmaya çalışarak geçirmişim gibi değil.

Olabildiğince sakın görüldüğümde emin olduktan sonra kapıyı açıyor ve eşikten adımlarımı atıyorum.

Kapıyı açtığımda üzerimde küçük bir pirinç çan tıngırıyor. Bu sesle birlikte, erkek bir ejderha şekil değiştiren, okumakta olduğu bir belgeden başını kaldırıyor. Odanın diğer tarafında, kapıya bakan büyük bir masanın arkasında oturuyor. Bunun ve oturduğu sandalyenin dışında, küçük odada sadece deri kitaplar ve belgelerle dolu kitap rafları var. Sağımda binanın daha içlerine açılan bir kapı var ama ihtiyacım olan her şeyin bu odada olduğundan eminim.

"Ne?" diye çıkışıyor masanın arkasındaki şekil değiştiren, sabırsızlıkla karışık bir sesle.

Beklentiyle kaşlarını kaldırırken mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. Ejderha şekil değiştirenlerin tıpkı biz fae'ler gibi çok uzun ömürleri olduğundan, onun kaç yaşında olduğunu söylemek zor. Fiziksel yaşları bizimkiyle aynı zamanda durur, bu yüzden herkes yirmi beş ile otuz arasında bir yerdeymiş gibi görünür. Karşımdaki bu adam yirmi beş yaşında da olabilir, beş yüz yaşında da ve sadece ona bakarak bunu anlamamanın hiçbir yolu yok.

Masasına biraz daha yaklaşıırken, "Deneme için kayıt yaptırmaya geldim," diye cevap veriyorum.

Sanki bu onun için büyük çaba gerektiren bir şeymiş gibi sinirli bir şekilde iç geçiriyor, oysa bu aslında onun gerçek işi. Okuduğu belgeyi bırakıp sandalyesinde dönüyor ve arkasındaki rafta duran kâğıt yığınının uzanıyor. Bir tanesini çekip çıkardığında kâğıtlar havada hışırdıyor ve sonra bana dönüyor. Kâğıdı masaya çarptıktan sonra bir kalem alıyor ve bana bir kez daha sabırsızca bakıyor.

"İsim" diye soruyor.

"Selena Hale," diye yanıtlıyorum.

O adımı yazarken odadan belli belirsiz kazıma sesleri geliyor. Kafasını kaldırmadan, "Yaşın?" diye soruyor.

"Yüz altmış yedi." "Lonca mı?"

Herkesi loncalarına atayanlar ejderha şekil değiştirenler olduğu için teknik olarak bunu kendisi de araştırabilirdi ama yine de cevap veriyorum. "Balıkçılık Loncası. Ben bir balık kesiciyim."

Gözleri hâlâ kâğıttayken, sanki kokusunu alıyormuş gibi burnunu kırıştırıyor. Ani bir öfke patlamasını bastırmak zorunda kalıyorum. Loncada hâlâ düşük seviyeli bir işte çalışıyor olmam benim suçum değil. Bu şehirdeki diğer herkes gibi, Balıkçılık Loncası'ndaki diğer insanlar da bana güvenmiyor, bu yüzden beni asla daha iyi işlere terfi ettirmiyorlar.

"Büyü türü?" diye soruyor şekil değiştiren. "Duygu büyüğü."

Bunun üzerine, görüşmeye başladığından beri ilk kez başını kâğıttan kaldırıyor. Bana bakarken tüm yüzünde şüphe titreşimleri vardı. Çenemi yukarıda tutarak öylece duruyorum.

"Duygu büyüğü mü?" diye soruyor sonunda. Başımı sallıyorum. "Evet."

Neredeyse bilinçaltında, gözlerinde şüpheyile bana bakarken sandalyesinde biraz daha geriye doğru hareket ediyor. Hep öyle yaparlar. İnsanlar ne zaman duygu büyüğüne sahip olduğunu öğrenseler, bana hep böyle bakarlar. Sanki sihrimi onların üzerinde kullanacakmışım ve onlar bilmeden duygularını manipüle etmeye başlayacakmışım gibi. Sanki onlara yapmak istemedikleri şeyleri yaptıracakmışım gibi.

Beni yanlış anlamayın, bunu yapabilirim. En azından bir kısmını. İnsanların düşündüğünden biraz daha karmaşık. Ama yapamadığım şey onu saklamak. Sihrimden bahsettiğim anda, sanki herkes sihirle doğan hiçbir fae'nin insanlar görmeden onu kullanamayacağını unutuyor. Çünkü büyü yaptığımızda gözlerimiz parlar. Yani eğer biri gözlerimin içine bakıyorsa, duygularını manipüle etmek için sihrimi kullanıp kullanmadığımı anlayacaktır. Ama duygu büyüğü insanları hemen tedirgin ettiği için bunu unutmuş görünüyorlar.

Masanın arkasındaki ejderha değiştirici sonunda sihir kullanırsam gözlerimin parlayacağını hatırlamış gibi görünüyor, çünkü tekrar kağıdına bakmak yerine, görüşmeye devam ederken gözlerini benimkilere kilitliyor.

Kalbimin derinliklerine donuk bir sızı gömülüyor. Onların güvensizliğini kazanacak hiçbir şey yapmamış olsam da, büyü türüm nedeniyle kimse benim yanımda kendini gerçekten rahat hissetmiyor. Bu yüzden loncada yükselemez ve bu yüzden direnişte de yükselemez.

Ama bu... bu tüm bunları değiştirecek.

"Pekâlâ," diyor yönetici bitmiş kâğıdı alıp başka bir yığının üstüne koyarken. "İşte bu kadar. Bunun için kayıt oldunuz"

Yüzyılın Kefaret Duruşmaları. Önümüzdeki iki ila dört hafta içinde başlayacaklar. Her an hazır olun." Çenesini salladı. "Şimdi ofisimden defol git."

Kabalığı karşısında öfkeli bir ifadeyi yutuyorum ve bunun yerine arkamı dönüp kapıdan çıkmadan önce onu onaylamak için başımı sallıyorum.

Arnavut kaldırımlı caddeye geri adım attığımda soğuk rüzgârlar kıyafetlerimi yırtıyor, ama şimdi göğsümde yanan ateşli bir beklenti duygusu var. Yakamı kaldırıp caddede ilerlemeye başlarken sırtıyorum.

Kefaret Duruşmaları. Her yüz elli yılda bir, Buzyürek Hanedanlığı'nın İmparatoru ve İmparatoriçesi Seelie Sarayı'nda bir turnuva düzenler. Kefaret Duruşmaları'nın bize bahşedecekleri tek merhamet kırıntısı olması gerekiyor. Bu, kimin en güçlü ve en değerli olduğunu kanıtlamak için fae büyü kullanıcılarını birbirleriyle karşı karşıya getiren bir dizi yarışmadır. Turnuvayı kazanan üç kişi atalarının günahlarının kefareti ödemiş sayılır ve çok rağbet gören bir ödülle ödüllendirilirler. Seelie Sarayı'ndan ayrılmalara izin verilir ve dış dünyada yeni bir hayat kurmaları için fon sağlanır.

Kefaret Denemeleri son kez düzenlendiğinde, yarışmak için çok gençtim. O zamanlar sadece on yedi yaşındaydım, bu da büyülerimle pratik yapmaya yeni başladığım anlamına geliyor. Diğer yarışmacılar benimle paspas olurdu.

Ama şimdi çok daha güçlüyüm. Şimdi kazanmak için bir şansım var.

Direnış liderlerine değerimi bu şekilde kanıtlayacağım. Kazanırsam, şehirden ayrılp dünyanın geri kalanına erişebileceğim. Unseelie Sarayı'na ne olduğunu öğrenebilirim. Bir casus olabilirim. Gerçek bir varlık. İsyana bu şehirdeki herkesten daha fazla yardım edebilirim.

Tek yapmam gereken Kefaret Duruşmalarını kazanmak.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şehrin kuzey tarafındaki düz ahşap kapının önünde dururken midem **bulanıyor**. Kendimi halkımızı özgürleştirmeye yardım edecek belalı bir direniş savaşçısı ve yetenekli bir büyü kullanıcısı olduğuma ne kadar ikna etmeye çalışsam da, bu kapının önünde her durduğumda gerçekte kim olduğumu hatırlıyorum. Gerçekte ne olduğumu.

Ejderha şekil değiştiren devriyeler karşısında sert davranabilirim, ama diğer fae'lerle, kendi halkımla birlikte olduğum anda, kabadayılığım parçalanıyor ve bu hale geri dönüyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Nefesimi tutarak kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum.

Yaklaşık yarım dakika sonra kapı açılıyor ve eşiğin diğer tarafında sarı saçlı bir fae adam beliriyor. Turkuaz ve gümüş rengi gözleri iki saniye boyunca yumuşak ve dostça bakıyor. Sonra yüzüme sabitleniyorlar ve o bunu gizlemeyi başaranı kadar kısa bir süre hayal kırıklığı gözlerinde parlıyor.

Ağzını ince bir çizgi halinde

bastırıyor. "Merhaba baba," diyorum.

"Selena," diye cevap veriyor ama kapı aralığındaki yerinden kıpırdamıyor.

"İçeri girebilir miyim?" Hâlâ kenara çekilmeyince soruyorum.

Kapıyı çalıp içeri girip giremeyeceğimi, kendi çocukluk evime girip giremeyeceğimi sormam bile kalbimin küçük, kırılğan bir parçasının çatlamasına neden oluyor. Ama bu hep böyleydi. On sekiz yaşımda taşındığımdan beri. Daha doğrusu, on sekiz yaşıma bastığım gün evden ayrılmam istendiğinden beri, ne zaman geri dönüp ailemi ziyaret etmek istesem hep davetsiz bir misafirmişim gibi davranmak zorunda kaldım.

Uzun bir süre sonra babam nihayet iç çekerek kenara çekiliyor.

Dikkatlice içeri giriyorum. Mutfaktan kumaş hışırtıları geliyor. Sese doğru ilerliyorum ve annemi mutfak masasında oturmuş bir pantolon tamir ederken buluyorum.

Ben odaya girince başını kaldırıyor ve bir an için yüzünde bir tedirginlik belirliyor, sonra o da üstünü örtüyor. Ama bunu o kadar çok gördüm ki artık fark etmemek imkânsız. Kalbimin bir başka parçası hâlâ onu görünce çatlıyor.

"Selena," diyor.
"Merhaba anne,"
diye cevap
veriyorum.

Arkamdan ayak sesleri geliyor. Kapının önünü kapatmamak için hızla mutfığa doğru ilerliyorum. Babam birkaç saniye sonra geliyor ve ahşap tezgahlardan birinin önünde pozisyon alıyor. Otursam mı oturmasam mı diye düşünerek sağlam mutfak sandalyelerinden birinin yanında beceriksizce duruyorum.

Annem otururken, babam kollarını kavuşturuyor ve sırtını tezgâha yaslayarak ayakta duruyor. Otursam kendilerini daha iyi hissedecekler mi yoksa bu onları uzun süre kalmayı planladığımı düşünmeye mi itecek, bu da onları daha da rahatsız edecek mi diye karar vermeye çalışırken içimden bir kararsızlık geçiyor.

Sonunda masanın diğer ucundaki sandalyeyi yavaşça çekip oturuyorum. Ama koltuğun en ucuna oturuyorum ki sadece birkaç dakikalığına oturduğumu ve birazdan kalkacağımı anlasınlar.

Arkamdaki rafta duran küçük bir saat, baskıcı sessizliğin içinde yüksek sesle tik tak ediyor. Annem ve babam sadece bana bakmaya devam ediyor. Annemin gümüş rengi saçları örülmüş ve lavanta ve sarı gözlerinde sabırsız bir bakış var.

Boğazımı temizliyorum. "Ben, uhm... Ben sadece size şunu söylemek istedim... uhm... Dün heyecan verici bir şey yaptım. Önemli bir şey yani."

Babam soluk kaşlarını çattı. Annem ise sadede gelmemi ister gibi bakıyor.

Bakışlarımı kaçırarak, kendimi hatırlamadan önce ellerimi sıkmaya başlıyorum. Yumuşak bir nefesle ellerimi kalçalarımın bastırıyorum ve sonra başımı kaldırıp annemle babamın gözlerine bakıyorum.

"Kefaret Denemeleri için yarışmacı olarak kaydoldum," diye ağzımdan kaçıyorum fikrimi değiştiremeden.

Dün gece boyunca ve bugünün büyük bölümünde balık ayıklarken, aileme kayıt olduğumu söyleyip söylememeyi tartışıyordum. Karmaşık bir ilişkimiz var ve onlara üzücü bir haber vermek istemedim. Ama küçük bir parçam, hala içimdeki çaresiz çocuk

Kalbim, benim için heyecanlanmalarını, güvenliğim için endişelenmelerini, bana şans dilemelerini ya da bunların hepsini istiyordu. Ve bu yanımda kazandı.

Babamın söylediği ilk şey "Neden?" oldu. Sesi kızgın geliyordu.

Yutkunarak, ellerimi tekrar kucağımda sıkma isteğimi bastırıyorum. "Şey, ben sadece... Eğer kazanırsam, şehirden ayrılabilirim. O zaman her yere gidebilir ve bir şeyler yapabilirim. Bir değişiklik yapabilirim. Hayatlarınızın daha iyi olmasına yardım edebilirim ve-"

"Benim evimde böyle şeyler söyleme," diye sözümü kesiyor babam, gözleri hem öfke hem de panikle parlıyor. Gerçekten kapalı olduklarından emin olmak istercesine pencerelere doğru hızlı bir bakış fırlatıyor. "Bu tür konuşmalar vatana ihanete çok yakın."

Aslında direnişin aktif bir üyesi olduğumu bilmiyorlar ve ben de öyle kalmaya niyetliyim. Çünkü böyle tepki vereceklerini biliyordum.

"Burası *senin* evin değil," diye tersliyor annem ben cevap veremedim. Kocasıyla göz göze geldiğinde güzel yüz hatlarında kızgınlık titreyiyor. "Burası *bizim* evimiz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdanıyor. Sonra ellerini havaya kaldırıyor ve güçlü bir iç çekiyor. "Mabona adına, bunu hep yapıyorsun. Her zaman sözlerimi başka bir şeye çeviriyorsun."

"Sözlerini çarpıtmak mı? Onlar tam olarak *senin* sözlerindin!"

"Lütfen," diye araya giriyorum, arabuluculuk yapmaya çalışıyorum. "Üzülmede haklısın ama eminim öyle demek istememiştir. Değil mi baba?"

"Yapma," diye homurdanıyor annem de babam da, sert gözlerini bana dikmek için dönüyorlar.

"Karışma," diye uyarıyor babam.

Annem öfkeli bir nefes üflüyor. "Bunu zaten çok fazla yaptın."

Kalbim acıyla çarpıyor ve sandalyede geriye doğru bükülüyorum. Sert sözler yüzünden değil, haklı oldukları için.

Ailemin bana kızgın olduğunu biliyorum. Bana her baktıklarında bunu hissedebiliyorum. Ve işin en kötü yanı da buna hakları olması.

Güçlerimi ilk ortaya çıkardığımda ailem çok heyecanlanmıştı. İkisi de sihirli yeteneklerle doğmamıştı, bu yüzden sihirli bir çocuğa sahip olmanın onlara büyük faydalar getirmesi gerekiyordu. Bunun yerine, onlara sadece acı getirdim.

Çocukken güçlerimi kontrol edemiyordum. Ki bu normal. Herhangi bir büyü kullanıcısının güçlerini tam olarak kontrol edebilmesi yıllar alır. Ama bu yüzden

büyümün doğası gereği, normalden daha fazla yıkıma neden oldu.

Güçlerim ben farkına bile varmadan rastgele harekete geçiyor ve ailemin duygularını manipüle etmeme neden oluyordu. Onu kontrol etmeye çalıştım. Büyümde daha önce hiçbir fae'nin yapamadığı kadar hızlı ustalaşmaya çalıştım ama bu mümkün değildi. Bu zaman alır. Ve eğitim. Böylece ailem yıllarca büyümden etkilenmeye devam etti. Neyin gerçek olup olmadığını sorgulamalarına neden oldu ve evliliklerinde bugün hala devam eden sorunlara yol açtı.

Beni yanlarında istemediler. Duygularıyla oynamayacağım konusunda bana güvenmiyorlardı. Ve sihirli bir şekilde artan duygularının yol açtığı tüm kavgalar nedeniyle birbirlerine de kızmaya başladılar.

Böylece mutlu bir aile hayalleri benim tarafımdan yok edildi. Sadece evliliklerinde farkında olmadan neden olduğum sorunlar yüzünden değil, aynı zamanda tekrar deneyemedikleri için. Biz Fae'ler çok uzun ömürlü olduğumuz için sadece bir çocuk doğurabiliyoruz. Yani ailem mükemmel bir aileye sahip olmak için tek şanslarını beni doğurarak harcadılar. Her şeyi mahveden kızları.

Ben de sandalyeye oturdum ve sessizce annemle babamın tartışmasının bitmesini bekledim.

Tartışma sona erdiğinde kucağımdan başımı kaldırıp onların sinirli gözleriyle tekrar karşılaşıyorum.

"Ben... Ben sadece kayıt yaptırdığımı söylemek istemiştım, yani birkaç hafta içinde denemelere katılacağım," diyorum sözümü kesmeden önce.

Annem pantolonu, iğneyi ve ipliği önündeki çizik ahşap masanın üzerine koyarken, babam ağırlığını tezgâhın yanına kaydırıyor.

"Bizi bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederiz," diye bastırmayı başarıyor ama kelimeler yapmacık ve doğal olmayan bir şekilde çıkıyor.

Cevap olarak sadece başımı sallıyorum.

"Eğer kazanırsan, bizimle iletişime geçme," diyor babam, uyarı dolu gözlerini bana çevirerek. "Ejderha şekil değiştirenlerin senin bir tür asi olduğunu düşünmelerini istemeyiz. *Bizim de* bir tür asi olduğumuzu."

"O kazanamayacak," diye araya giriyor annem sabırsız bir iç çekiş ve babama kızgın bir bakışla. "O duygu büyüğü olan bir balık kesici."

"Onun verebileceği zararı çok iyi biliyorsun." "Bir ilişkiye! Savaşta bir rakibe değil." "Bunun bir savaş olacağını kim söyledi?"

"Ne yap-"

Tartışmaları, hızla ayağa kalkıp sandalyemi tekrar masanın altına ittiğimde tahtanın tahtaya sürtünmesiyle kesiliyor. Kalbim ağrıyor ve bunun ağırlığı altında boğulmadan önce gitmem gerekiyor.

Boğazımı temizlemeden önce "Sadece sana bunu söylemek istedim," diye faydasızca tekrarlıyorum. "Bütün yemek yerleri kapanmadan önce gidip bir şeyler yemem gerekiyor."

"Doğru," diyor babam, sesi hâlâ telaşlı geliyor. "Evet."

Annem başını sallıyor.

Bana şans dilemelerini bekliyorum. Bana dikkatli olmamı söylemelerini. Söylemiyorlar.

Dudaklarımı yaladım, yutkundum ve ön kapıya doğru yürüdüm.

Beni sadece sessizlik takip ediyor.

Kapıyı açıp eşikten bir adım attığımda, mutfakın içinde yeniden tartışmaya başladıklarını duyabiliyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve çocukluk evimden ve mahvettiğim ailemden uzaklaşırken kalbimin parçalanmasını engellemeye çalışıyorum.

Her zamanki meyhaneme gitmeyi planlamıştım ama daha fazla dayanamadan sadece birkaç sokak ilerleyebildim. Düşüncelerimle baş başa yürümeye bir saniye daha dayanamayıp en yakın meyhaneye daldım.

Tıpkı şehrimizin çoğu gibi, umutsuzca onarıma ihtiyacı var. Ama en azından sıcak ve bir ocak ve duvarlar boyunca uzanan birkaç fener tarafından parlak bir şekilde aydınlatılıyor. Işıldaklar, ısı yaymadan parlayan ve ışık üreten beyaz değerli taşlardan oluşuyor.

Eşikten geçerken koyu renkli ahşap masaları tarıyorum. Oda tıklım tıklım insanla dolu. Bazıları tek başına oturuyor ama çoğu ikili ya da gruplar halinde masaların etrafında tikiş tikiş oturmuş, bir şeyler yiyip içiyor. Doğruca bara yönelirken duvar kenarındaki boş bir masayı fark ediyorum.

Cebime uzanarak iş günümün sonunda aldığım yemek fişini çıkarıyorum. Meyhanecinin benden önceki müşteriyle işini bitirmesini beklerken o kâğıt parçasına bakıyorum.

Ejderha değiştiriciler her şeyi kontrol ediyor. Yemek yeme yeteneğimizi bile. Para sahibi olmamıza veya üretmemize izin verilmiyor, bu yüzden ihtiyacımız olan yiyeceği maaşımızla satın alamıyoruz. Bunun yerine, her iş gününün sonunda bir yemek bileti alıyoruz. Bu bilet şehirdeki herhangi bir tavernada bir öğün yemekle değiştirilebiliyor. Bu tavernalarda çalışan insanlar bile sadece bir bilet alıyor. Gerçi çalışırken gizlice biraz daha yemek için bir sistem bulduklarına eminim.

Ama geri kalanımız günde bir öğünle yetinmek zorundayız. Açlık bizi zayıf tutmak ve boş midelerimizle dikkatimizi dağıtarak karşı koyacak enerjiyi bulamamamızı sağlamak içindir.

"Size ne getireyim?" diye soruyor meyhaneci tezgahın arkasından. Yemek fişimden başımı kaldırıyorum ve cevap vermek için ağzımı açıyorum.

"Balık yahnisi," diye yanıtlıyor aniden yanında beliren kadın

Ben.

Bakışlarım ondan meyhaneciye kaydı. Sipariş verme sırası bendeydi. Onun değil. Bir an için bir şey söylemeyi düşündüm. Ama sonunda, önce onun sipariş vermesine izin verdim. Zorluk çıkarmanın anlamı yok.

Yemeğini aldıktan sonra nihayet meyhanecinin gözleriyle karşılaşıyorum.

"Size ne getireyim?" diye soruyor.

"Koyun yahnisi lütfen," diye cevap veriyorum.

Her gün balıkla çalıştığımdan, genellikle kokusundan ve tadından bıkarım, bu yüzden her zaman sığır eti veya koyun eti yahnisi sipariş ederim.

Dalgınca başını sallıyor, bir gözü arkamda oluşmaya başlayan uzun kuyrukta, sonra farklı güveçlerin bulunduğu devasa tencerelere yöneliyor. Geri gelmesini beklerken yemek fişinin köşesini yuvarlıyorum. Midem gurulduyor ama buna o kadar alışmışım ki artık neredeyse hiç fark etmiyorum.

"Pekâlâ, işte geldik," diyor meyhaneci. Elindeki kâseyi önümdeki koyu renkli ahşap tezgâha bırakırken bir gümbürtü duyuyorum. "Bir balık yahnisi."

Daha sözleri aklıma gelmeden kaseye uzanıyorum. Elim kâsenin yarısındaiken duraksıyorum, onun yorgun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve konuşmak için ağzımı açıyorum.

İçimden bir kararsızlık geçiyor. Ona siparişimi yanlış anladığını söylemeli miyim? Balık yahnisini gerçekten istemiyorum. Ama sorun da çıkarmak istemiyorum.

Elim havada asılı kalıyor. Meyhaneci soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyor, sonra dikkati dağılmış bakışları bir kez daha arkamda sabırsızlıkla bekleyen uzun kuyruktaki insanlara kayıyor.

Endişe mideme doğru süzülüyor.

"Teşekkür ederim," diye bastırıyorum ve yemek fişimi uzatırken ikram edilen kâseyi alıyorum.

Derinlerde bir yerde, hayal kırıklığı içimi parçalıyor. Bir şeyler söylemeliydim. Bir şey söylemek *istedim*. Çünkü balık istemiyordum. Koyun yahnisi istiyordum. Ama onu kızdırmak istemedim. İnsanlar zaten

ve onlara benden hoşlanmamaları için daha fazla neden vermek istemiyorum.

Yorgun bir iç çekişle balık yahnisi kâsemi alıyorum ve daha önce gördüğüm masaya yöneliyorum. İki kişilik bir masa, bu yüzden çürük sandalyeye kayıyorum ve hemen kaseden kaşığı alıyorum.

Balığın tadı... balık gibi. Ama yine de yiyorum.

Ben yerken garson kızlardan biri gelip önüme bir fincan bira koyuyor. Bir sonraki masaya geçip aynısını yaparken dalgalı kahverengi saçlarının sırtında salınışını izliyorum. Üçüncü masada boş fincanları dolu olanlarla değiştiriyor.

Başımı sallıyorum. Günde sadece bir yemek bileti alıyoruz ama tüm alkoller bedava. Hepimizi diz çöktürmek için bir başka acımasız ama etkili taktik. Alkol içmek açlığı yatıştırıyor ve çoğu insanın hissettiği acı ve depresyonu uyuşturuyor. Ayrıca insanları bağımlı hale getiriyor ve mücadele edemeyecek kadar sarhoş olmalarını sağlıyor.

Bir iç çekişle başımı bir kez daha sallıyorum. Bunu değiştirmemiz gerekiyor. *Benim* bunu değiştirmem gerek. Ve Kefaret Duruşmalarını kazandığımda, yapacağım şey tam olarak bu olacak.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bıçağımı bilemek için bir bileme taşı kullanırken, öğlenin serin havasında çelik çınlıyor. Lonca üyelerimden biri tahta bir fiçıyı sokak boyunca yuvarlıyor. Dönüp durdukça ahşap bir tıkırtı sesi çıkarıyor. Gözlerimi bıçağımdan ayırmıyorum.

Bana ulaştığında "İşte bir sonraki varil" diyor.

Homurdanarak fiçinin kenarından tutuyor ve dik konuma getirmek için tekrar yukarı kaldırıyor. Levyeyile fiçinin kapağını açarken bakışlarımı bileme taşından kaldırıyorum.

Balık kokusu bana doğru yayılıyor.

Fiçinin içinde beni bekleyen balık dağına bakıyorum. Her gün aynı şey. Nakliyeciler bana fiçılar ya da kovalar dolusu balık getiriyor, ben de onları temizliyor, içlerini çıkarıyor ve kesiyorum. Sıkıcı, monoton ve pis kokulu bir iş. Ama en azından bıçak kullanma becerimi geliştirmeme yardımcı oluyor.

Varili düzelttikten sonra ellerinin tozunu alan taşıyıcıya "Teşekkürler," diyorum.

Başını sallıyor ve sonra benim ve diğer düşük seviyeli lonca üyelerinin temizlediği balıkları yakalamak için gerçek balıkçıların çalıştığı Andun Gölü'ne doğru geri dönüyor.

Bakışlarım ellerime doğru kayıyor. Bir önceki fiçıyı bitirdikten sonra birkaç dakika boş vaktim oldu, böylece ellerimi yıkayıp ovalayabildim. Temiz ve sabun kokulu ellerin tadını biraz daha çıkarmak istediğimden, işim bitmiş olmasına rağmen bıçağımı biliyormuş gibi yapmaya devam ediyorum.

Umarım çok uzun sürmez- "EJDERHALAR!"

Gözetleme kulesinin tepesindeki devasa çanlar çalmaya başladığında kafamı kaldırıyorum.

"EJDERHALAR!" diye bağırıyor gözcübaşı şehrin dört bir yanında, sesi büyüyle güçlendirilmiş bir şekilde. "EJDERHALAR GELİYOR!"

Taburemden o kadar hızlı sıçırıyorum ki yanımdaki boş kovaları deviriyorum. Tahta takırtıları, çanların yüksek metalik çınlamalarına ve sokaklardaki insanlardan yükselen bağırışlara katılıyor.

Kalbim göğsümde yerinden fırlıyor. Ama korkudan değil. Hayır. Kalbim heyecanla çarpıyor.

Kefaret Denemeleri'ne kaydolalı iki buçuk hafta oldu.

Eğer ejderha şekil değiştirenler şimdi tüm güçleriyle geliyorlarsa, bunun tek bir anlamı olabilir.

Turnuva başlamak üzere.

Bıçağımı kalçamdaki kılıfa sokarken içimdeki beklenti alev alev yanıyor. Sonra balık fiçisini arkamda bırakıp caddede ilerlemeye başlıyorum.

Etrafımdaki insanlar da aynı şeyi yapıyor.

Kızıl Ejder Klanı'nın şekil değiştirenleri Seelie Sarayı'na her zaman girip çıkarlar çünkü bizi yönetmek onların sorumluluğundadır. Ancak bazen diğer klanlar, hatta imparator ve imparatoriçenin kendileri bile şu veya bu nedenle ziyarete gelirler. Geldiklerinde de onları düzgün bir şekilde karşılamamızı beklerler.

Bir keresinde, yaklaşık kırk yıl önce, gözetleme kulesinin tepesindeki farseer, yani yaklaşan ejderhalar için gökyüzünü gözetlemekten sorumlu, sihirli bir şekilde geliştirilmiş görme yetisine sahip fae erkek ya da kadın, Kahverengi Ejderha Klanı'nı neredeyse şehre gelene kadar fark etmemişti. Onları karşılamak için Ejderha Tarlası'na zamanında varamadık. Sonu iyi bitmedi.

Bu yüzden duyuru gelir gelmez hepimiz şehrin batı tarafındaki çayırılık alana koştuk, her zaman oraya indikleri için Ejderha Alanı olarak adlandırıldı.

Sokaklarda ve Güney Kapısı'nda yarışırken kalbim göğsümde çarpıyor.

Sert rüzgârlar çayırların üzerinde dönerek saçlarımı arkamda dalgalandırıyor. Ama öğle güneşi masmavi gökyüzünden süzülüp yanaklarımı ısıtıyor.

Yürümek için yavaşlarken derin nefesler alıyorum ve sonra çimlerin üzerinde duruyorum. Düzgün sıralar halinde dizilirken havayı endişeli mırıltılar dolduruyor ama ben sadece heyecan hissediyorum. Nihayet vakit geldi. Sonunda herkese davamız için ne kadar faydalı olabileceğimi göstereceğim.

Güneş ışığı sol tarafımdaki sarayın üzerinde parlıyor ve soluk taşları altın gibi parlatıyor. Hem acı hem de özlem kalbimi sızlatırken saraya bir bakış atıyorum. Ejderha değıştiriciler, denemeler süresince sarayın içinde yaşayacaklar. Yarışmacılar da öyle. O lanet ejderhaların orada kutsal salonlarımızı kirletmesini istemiyorum. Ama yakında yine bizim olacak.

Yanımdaki kadın keskin bir nefes çekti.

Bakışlarımı tekrar önümdeki çayırlara çeviriyorum.

Midem bulanıyor.

İşte orada.

Ufukta, devasa diken ormanının üzerinde, kuzeydeki Refah Tepeleri denen büyük dağların üzerinden süzölen ejderhalar görünüyor.

Gördüğüm manzara karşısında istemsiz bir nefes alıyorum. Bize davranışları yüzünden tüm varlığımla onlardan nefret ediyor olabilirim ama Mabona adına, bunun muhteşem bir manzara olduğunu inkâr edemem.

İki devasa gümüş ejderha alayın önünde uçuyor. Işık pullarında parıldıyor, sanki yıldız ışıkları parlıyormuş gibi görünüyor.

Sağlarında ve biraz arkalarında başka bir devasa ejderha uçuyor.

Bu aysız bir gece gibi siyahtır.

Bu ejderhanın arkasında daha geniş bir boşluk var ve ardından bir dizi ejderha görülebiliyor. Biri kırmızı, biri yeşil, biri turuncu, biri beyaz, biri mavi, biri kahverengi ve biri de mor.

Ondan sonra gökyüzünü her renkten ejderhalar dolduruyor.

Uzun bir nefes verdim. Bunu yapabiliriz. Bunu *yapabilirim*.

Ejderha kütlesi yaklaştıkça kanatların gürlemesi havayı dolduruyor. Kanatlarının ürettiği rüzgârlar ormanın üzerine çarparken ağaçlar sallanıyor. Sıranın en ucundaki kırmızı ejderha sağır edici bir kükreme çıkarıyor.

Saflarımızdan nefesler ve iniltieler yükseliyor ve etrafımdaki birkaç kişi geri çekiliyor.

İki gümüş ejderha ve siyah ejderha son hızla üzerimize doğru çullanırken bile yerimde duruyorum. Etrafımdakiler geri çekiliyor. Ejderhalar yaklaşıyor.

İlk üç ejderha bir duman bulutu içinde yere çarparken gümbürtüler havayı yarıyor.

Herkes nefesini tuttu.

Ve dağılan dumanın içinden Özgürlüğün Kanatları, Dünyaların Sahtecisi ve Ölümün Gölgesi çıkıyor.

Hep birlikte tek bir diz çöküp başımızı öne eğiyoruz.

Buzyürek Hanedanı'nın İmparatoriçesi ve İmparatoru yan yana bize doğru yürüyor. Draven Ryat onların iki adım gerisinde, sağlarında yürüyor.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak, Draven'ın beni tanımaması için Mabona'ya hızlı bir dua gönderiyorum. Ne de olsa benimle ilgili göze çarpan hiçbir şey yok. Gümüş rengi saçlar sarayımızda oldukça yaygındır ve tüm fae'ler zarif yüz hatlarına sahiptir, bu yüzden alışılmadık derecede güzel ya da onun gibi bir şey değilim. Özel bir şey yok. Dikkat çekici bir şey değil. Bu da Draven'ın beni tanımayacağı anlamına geliyor. Muhtemelen. Umarım.

Birkaç patlama sesi daha çayırlarda yankılanırken gözlerimi tekrar açıyorum. Çenemi hâlâ aşağıda tutarken önümdeki manzarayı inceliyorum.

İkinci ejderha sırası indi ve yer değiştirdi. Yer değiştirdiklerinde duman çıkıyor, bu yüzden arkalarındaki ormanın görüntüsünü geçici olarak engelliyor.

Duman dağıldığında, diğer yedi ejderha klanının liderleri çiğnenmiş çimlerin üzerinde duruyor.

Kızıl Ejderha Klanı'nın lideri Greymar Fireclaw, en iyi şekilde davranmamız için bizi uyarmak istercesine tehdit dolu bakışlarını hepimizin üzerinde gezdiriyor. Şehrimizin yönetiminden o sorumlu olduğu için, bizim tarafımızdan yapılacak herhangi bir yanlışlık ona kötü yansıyacaktır. Ama uslu durmamız için bizi uyarmasına gerek yok. Her ejderha klanının lideri, imparatoriçe ve imparatorun kendileri buradayken hiçbirimiz bir şey yapmaya kalkışacak kadar aptal değiliz.

Çenemi aşağıda tutuyorum ama Draven ve Iceheart'lar kısa bir mesafe önümüzde dururken dikkatle izliyorum.

Özgürlük Kanatları lakaplı İmparatoriçe Jessina Iceheart sırtı dik ve çenesi yukarıda duruyor. Soluk gri gözleri önünde diz çökmüş fae denizinin üzerinde rahatça geziniyor. Güçlü bir rüzgâr uzun beyaz saçlarını giydiği muhteşem gümüş elbisenin üzerinde dalgalandırıyor. Elbise, omuzlarının arkasında görünen zarif gümüş kanatlarla eşleşiyor.

Onun yanında, Dünyaların Sahtecisi olarak da bilinen İmparator Bane Iceheart, gümüş kanatlarını hafifçe açarken dudaklarını kendini beğenmiş bir şekilde eğerek hepimizi izliyor. Uzun siyah saçları geriye doğru taranmış, ancak bir tutamı dışarıda

ve siyah gözlerinde zalim bir parıltı parlıyor.

Fiziksel görünüm açısından daha farklı olamazlardı. Ama yine de onlar eş. İkisi de nadir bulunan Gümüş Ejderha Klanı'nın eşit liderleri. Diğer tüm ejderhaların aksine ateş yerine buz alevleri soluyan inanılmaz güçlü bir ejderha türü. Gümüş Ejderha Klanı'nın diğer tüm klanları fethetmesini ve onları kendi egemenliği altına almasını mümkün kılan şey bu tehlikeli buz alevleriydi.

"Pekâlâ," diyor Jessina Iceheart, sesi inanılmaz derecede sıkılmış geliyor.

"Bu kadar mı?"

Gergin sessizlik Ejderha Tarlası'nın üzerinde boğucu bir pelerin gibi asılı duruyor. Kime hitap ettiğini bilmediğimiz için kimse cevap vermeye cesaret edemiyor.

Arkalarında, Greinar Fireclaw bizimle hükümdarları arasında hızlı bir bakış atarken yüzünde bir panik ifadesi beliriyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama Bane ondan önce davranıyor.

"Turnuva başlayana kadar bekleyin." İmparatorun dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor. "O zaman biraz eğleniriz."

"Evet," diye onaylıyor Jessina. Sonra bakışlarını tekrar üzerimizde gezdirirken keskin bir gülümseme onun da ağzında yayılıyor. "Bu denemeler için uzun bir yol kat ettik. İlginç hale getirin."

Kimse buna nasıl cevap vereceğini düşünmeden Buzyıldızları hep birlikte dönüp Altın Saray'a doğru yola koyuluyor. Diğer ejderha klanlarının liderleri de onları takip eder. Yukarıdaki gökyüzünde, diğer ejderhalar liderlerini tehditlerden korumak istercesine daireler çiziyorlar.

Saraya giden ölü ağaçlarla kaplı patıkaya ulaştığında Greinar'ın geniş sırtına bakıyorum. Başını yukarı kaldırıyor ve bir şeye kaşlarını çatıyor. Bakışlarını takip ederek, ölü dallardan birinde filizlenmiş küçük bir yaprak buluyorum.

Umut kalbimi dolduruyor.

Greinar bir kolunu kaldırarak kırmızı ejderha pullu zırhının hareketle birlikte kaymasını sağlıyor.

Sonra da lav büyüsunü kullanarak yaprağı yakıyor.

Saflarımızdan toplu bir keder iç çekişi yükseliyor ama kimse bir şey söylemiyor. O diğerleriyle birlikte saraya doğru ilerlerken ben başımı arkasından sallıyorum.

"Kefaret Denemeleri için yarışmacı olarak kayıt yaptırmamış olan herkes şehre geri dönsün," diye emredici bir ses aniden sesleniyor.

Büyük çoğunluk ayağa fırlayıp aceleyle şehre geri dönerken giysiler hışırıyor. Ayağa kalkmama izin verilmediği için tek dizimin üzerinde duruyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda, diğer insanların da hala tek dizlerinin üzerinde olduğunu görüyorum. Rakiplerim. Onları daha sonra daha dikkatli incelemem gerekecek, böylece onları nasıl yenebileceğime dair bir plan yapabilirim.

Yarışmacı olmayan herkes ayrıldıktan sonra başımı geriye çevirip tekrar öne bakıyorum. İki hafta önce benimle mülakat yapan ve kayıt formumu dolduran mavi gözlü ejderha şekil değiştirici önümüzde çimlerin üzerinde duruyor.

Ve bir başkası da öyle.

Tanıdık siyah zırhlar giyen bir çift bacak fark ettiğimde göğsümde korku uçuşuyor.

Lanet olsun.

Neden diğer klan liderleriyle birlikte gitmedi?

Zihnimin gücüyle Draven'ı sessizce gitmeye zorlamaya çalışırken başımı eğik tutuyorum. Hatta duygularını manipüle etmek için sihrimi kullanmayı bile düşünüyorum, böylece gitmek için yeterince sabırsız ve huzursuz hissedecek. Ama buna karşı karar verdim. Yöneticinin bunu görmesi riskini göze alamam. Eğer görürse, daha duruşmalar başlamadan beni diskalifiye edebilir.

Son yarışmacı olmayanlar sağıma doğru koştururken giysilerim hışırıyor. Gözlerimi Draven'ın siyah botlarından ayırmazken nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Bir adım öne çıkıyor.

Kahretsin.

Bana doğru adım atarken botlarının altındaki kuru otlar çıtırdıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bıçağı gizlice kılıfımdan çıkarıp sırtımın arkasına saklıyorum.

Draven bana doğru ilerlemeye devam ediyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Botları tam önümde duruyor.

Kılıcını çekerken çeliğin belirgin çınlaması havayı dolduruyor.

Sırtımdaki bıçağı daha sıkı kavıyorum. Beni burada infaz etmeye kalkarsa, onunla dövüşmek zorunda kalacağım. Kazanamayacağımı biliyorum. Ama denemek zorundayım.

Draven kılıcını boynuma doğru ilerletirken güneş ışığı metal üzerinde parlıyor.

Parmaklarım bıçağımın kabzasında sıkılaşıyor.

Draven kılıcın ucunu çenemin altına yerleştirirken soğuk çelik tenimi öpüyor. Sert bir itmeyle çenemi yukarı kaldırıyor, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kalıyorum.

Altın rengi gözleri öyle bir yoğunlukla gözlerime kilitleniyor ki nefes almayı unutuyorum.

"Sen," diyor. "Seni hatırlıyorum."

"Hayır, hatırlamıyorsun," diye geveliyorum ne dediğimi bile bilmeden.

Mabona'nın göğüsleri. Kendimi tokatlamak istiyorum. Bu da neydi böyle? Saklambaç oynarken bulunduğunu inkâr etmeye çalışan beş yaşındaki bir çocuk gibiydim.

Draven'in dudaklarından neredeyse bir eğlence nefesi gibi bir şey kaçıyor. Ama ardından gelen gülümseme tamamen tehdittir. "Senin ki unutamayacağım bir yüz."

"Anlaşılabilir." Parmaklarımı arkamdaki bıçağa geçiriyorum. "Ve şimdi, sen... ne yaptın? Göze göz almaya mı geldin?"

Ağzındaki o ölümcül gülümseme genişliyor ve gözleri parlıyor. Kılıcını sert bir şekilde iterek başımı daha da geriye eğmemi sağlıyor ve boğazımı tamamen ona açıyor.

"Göze göz, kulağa çok adil geliyor." Bana hınzırca bir gülümseme fırlattı. "Kafamın tamamını alacağım."

Kalbim küt küt atıyor. Bıçağımın kabzasını sertçe sıkıyorum, ileri doğru çekip bacağına saplamaya hazırlanıyorum.

Ama çaresiz ve lanetli dövüşüme başlamadan hemen önce kılıcı aniden boğazımdan çekip alıyor, bana tehditkâr bir gülümseme fırlatıyor ve uzaklaşıyor.

Şaşkınlıkla arkasından bakakalıyorum. Başım dönüyor ve rahatlamam mı yoksa daha da endişelenmem mi gerektiğinden emin olamıyorum.

"Doğru," diyor yönetici, biraz beceriksizce, sanki o da bundan ne anlam çıkaracağından emin değilmiş gibi. Mavi gözleri bir an için bana kayıyor ve kaşları çatılıyor ama sonra boğazını temizleyip devam ediyor. "Benim adım İmar ve bu yüzyılın Kefaret Denemeleri'nin gözetmeniyim."

Draven'a bakan herkes bakışlarını hemen önümüzde çimlerin üzerinde duran sarışın ejderha şekil değiştirene çeviriyor. Beklentiyle kaşlarını kaldırıyor. Hepimiz çenelerimizi eğerek hızlı bir onay ve saygı duruşunda bulunuyoruz.

"Denemeler yarın başlayacak," diyor İmar.

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Bu harika bir şey. Bu, eve gidip iyi bir uyku çekebileceğim ve Altın Saray'a gitmeden önce yanıma almam gereken her şeyi toplayabileceğim anlamına geliyor.

Bir süre sessizce bizi izleyen İmar'ın dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirliyor. Sonra ekliyor, "Ama kayıtlar bu gece bitecek."

Etrafımdaki bazı fae'ler bakışlarını değiştiriyor çünkü kimse bunun ne anlama geldiğini anlamamış gibi görünüyor.

İmar'ın dudaklarındaki gülümseme, o bunu açıklarken tam bir sırtışa dönüşüyor. "Demir duvarların içine girmek için gün batımına kadar vaktiniz var. Güneş battığında duvarların içinde olmayanların Kefaret Denemeleri'nde yarışmasına izin verilmeyecek."

Çayırın üzerine sağır edici bir sessizlik çöküyor.

Hepimiz başımızı çevirip saraya ve onu çevreleyen demir duvara bakıyoruz. Buzyürek hükümdarları ve diğer tüm klan liderleri çoktan içeri girmişlerdi. Liderlerini gökyüzünden koruyan ejderhaların geri kalanı da öyle. Draven'ın yarı-vardiyalı haliyle son düzlükte uçup artık açık olan demir kapıdan geçerek gözden kayboluşunu izliyorum.

Birbirimize bakarken giysilerimiz hafifçe hışırdıyor.

Çünkü hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz.

Denemeler *teknik olarak* henüz başlamadı ama başladı. Kapıya ilk ulaşan insanlar, başka kimsenin girememesi için kapıyı tutabilir. Bu şekilde denemeler gerçekten başladığında daha az rekabet olacak.

Etrafımdaki insanlara endişeli bir bakış daha attım. Kapıdan geçebilmek için savaşamayacağım. Bu da oraya ilk benim varmam gerektiği anlamına geliyor.

İmar flaşlar Biz başka bir geniş sırtmak dolu ile kötü Neşe. "Dağılabilirsiniz."

Hepimiz kapıya doğru koşuyoruz.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Çimlerin üzerinde hızla ilerlerken nefesim ciğerlerimde kesiliyor. Herkes kapıya ilk varmaya çalışırken botlar yere vuruyor. Kendimi sınırlara kadar zorluyorum, her şeyimle koşuyorum. Ama giderek artan bir korkuyla yeterince hızlı olmadığımı fark ediyorum.

İlk iki kişi kapıya ulaşıyor.

İkisi de koşarak geçip sarayın içinde kayboluyor. Sonraki dört kişi de aynısını yapıyor.

Yarışmacıların yaklaşık yarısı diğerlerinin takip etmesini engellemeye çalışmadan içeri koşarken göğsümde umut kabarıyor. Belki yine de başarabilirim. Eğer yapabilirsem-

Beş kişilik bir grup kapıya ulaşıyor, dönüyor ve sonra yolu kapatmak için yayılıyor.

Lanet olsun. Neden uğursuzluk getirmek zorundaydım ki?

Kapının ortasındaki kıvrıcık sarı saçlı fae adam dışarıya doğru bir ateş seli fırlatırken, hemen arkalarındaki insanlar kendilerini kenara atıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum nefesimin altında, alevlerin sıcaklığından kaçmak için yana savruluyorum.

Dikkatli bir yürüyüşle yavaşlarken, şimdi kapıyı kapatan insanları inceliyorum. Hepsini tanıyorum ama sadece ortadaki kıvrıcık sarı saçlı, yeşil ve turuncu gözlü ve ateş büyüsü olan adamın adını biliyorum. Adı Alistair Geller ve tam bir kabadayı.

Yıllar önce onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım ama ne zaman onu kasabada görsem, diğer insanları küçük ve çaresiz hissettirecek bir şeyler yapıyor.

Ve şimdi de lanet kapıyı kapatıyor.

Muhteşem.

Etrafımdaki diğer yarışmacılar da onları dikkatle izliyor. Birçoğu durma noktasına geldi ve bazıları strateji belirlemek istercesine gruplar halinde kümелendi.

Sadece üç kişi koşmaya devam ediyor.

Siyah saçlı, mavi ve gümüş rengi gözleri olan bir fae kadının kapının ilerisindeki demir duvara doğru koşmasını kaşlarım çatılmış bir halde şaşkınlıkla izliyorum. Tam duvara çarpacakken, altından bir buz kütlesi fırlıyor. Onu havaya itiyor ve duvarın üzerinden zarıfçe süzölüyor.

Birkaç saniye sonra, ondan kısa bir mesafe ötedeki bir fae adam da aynı şeyi yapıyor, ancak buz yerine bir taş bloğuyla.

Koşmaya devam eden üçüncü kişi duvar boyunca ilerlemeye devam ediyor. Kahverengi saçları hareket ettikçe rüzgarda dalgalanıyor. Duvara varmadan hemen önce yerden bir ağaç filizleniyor.

şok içinde geri çekiliyorum.

Ağaç büyüğü mü? Ağaca çevik bir şekilde tırmanan fae kadına kocaman gözlerle bakıyorum. şehrimizde böyle bir büyüye sahip birinin olduğunu bile bilmiyordum.

Etrafımdaki insanlar da aynı şekilde şaşırmış görünüyor, çünkü onlar da duvarın üzerinden atlayıp yerden yetiştirmiş olması gereken başka bir ağaca tırmanırken ona bakıyorlar. Her iki ağaç da tekrar çimenlere gömölüyor.

Bir çığlık havada paramparça oluyor.

Bakışlarımı tekrar kapıya çevirdiğimde bir adamın Alistair ve çetesini dövüşerek geçmeye çalıştığını görüyorum. Ses diğer herkesi de sersemletmiş gibi görünüyor, çünkü hepsi de harekete geçiyor.

Birkaç kişi zorla geçmeye çalışırken havada büyü parlıyor.

Çaresizlik göğsümü parçalıyor. Yoluma devam etmek için savaşamayacağımı biliyorum. Büyüm bu tür bir kaba kuvvet saldırısı için uygun değil.

Bakışlarım en sağdaki adama kayıyor ve aklımda bir fikir oluşuyor. Belki onlar meşgulken gizlice geçebilirim.

Giderek telaşlanan yarışmacı grubunun etrafından dolanarak kapının kenarına yaklaşıyorum.

O tarafı koruması gereken kişi kahverengi saçlı, kaslı bir adam. Ancak kırmızı ve kahverengi gözleri şu anda ön taraftan onu zorla geçmeye çalışan üç kişiye sabitlenmiş durumda.

Gölgelelere yapışıyorum, kapının hemen yanına gelene kadar duvar boyunca sürünüyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Hızlı bir nefes çekiyorum.

Sonra hızla köşeyi dönüp kapıdan içeri girme niyetiyle ileri atılıyorum.

İri bir el üst kolumu sarıyor ve daha bir ayağımı bile içeri sokamadan beni geri çekiyor. Kolumu kurtarmaya çalışıyorum ama kavrama inanılmaz derecede güçlü. Çelik bir kelepçe de olabilirdi.

"İyi denemeydi," diye homurdanıyor bir ses.

Kafamı kaldırdığımda, beni fark edemeyecek kadar meşgul olduğunu düşündüğüm adamın kırmızı ve kahverengi gözleriyle karşılaşıyorum. Gözleri parlıyor, ne tür olduğunu bilmesem de bir çeşit büyü kullandığını gösteriyor.

Yüzünde kötü bir memnuniyet ifadesi belirliyor. Kolunu hareket ettiriyor ve beni fiziksel olarak kapıdan uzağa fırlatmak için beni kavramak üzere olduğunu hissedebiliyorum.

"Özür dilerim," diye geveliyorum.

Bu onu bir an duraklatacak kadar sersemletiyor.

Hemen başımı eğiyorum ve sesimi yalvarır gibi çıkarıyorum. "Özür dilerim. Bu denemelerde yarışmayı gerçekten çok istiyorum. Lütfen."

Onun bakış açısından yalvarıyormuşum gibi görünüyor. Ama aslında yaptığım şey, büyü yapmaya başladığımı görmemesi için gözlerimi saklamak.

Büyümle uzanarak, küçük acınası yalvarış gösterimden sonra orada olmasını umduğum bir duyguyu itiyorum.

Orada değil, o yüzden konuşmaya devam ediyorum.

"Çocukluğumdan beri bu turnuvada yarışmayı hayal ediyordum," diye yalan söylüyorum, sesimi yumuşak, üzgün ve yalvarır bir şekilde tutuyorum. "Sadece yeterince iyi olduğumu kanıtlamak istiyorum. Lütfen."

Büyümle tekrar itiyorum.

İçinde küçük pembe bir sempati kıvılcımı bulduğumda içimde zafer nabızları atıyor. Büyümü ona doğru akıtarak büyümesini sağlıyorum.

Kolumdaki tutuşu biraz gevşiyor.

İçindeki soluk pembe kıvılcımı manipüle etmeye devam ediyorum, şimdi bana karşı hissettiği sempatiyi arttırıyorum.

Parmaklarını daha da gevşetiyor.

Sihrimi akıtmaya devam ediyorum. Neredeyse şimdi. Üç ya da iki dakika içinde beni tamamen serbest bırakacak.

Güçlü bir el çenemi sarıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. Parlayan gözlerim Alistair Geller ile yüz yüze geliyor.

"Ona aldanmayın," diye hırlıyor arkadaşına, parmakları hâlâ çeneme gömülüken. "Bu Selena Soulstealer."

Ruh Hırsız. İnsanlar arkamdan bana bu ismi takıyor çünkü insanların duygularını onları bambaşka bir insana dönüştürebilecek kadar manipüle edebildiğini düşünüyorlar. Bu doğru değil. Ama bunu insanlara söylemedim. Çünkü sihrinizin nasıl çalıştığına dair sırları ifşa etmek sadece aptalca değil, aynı zamanda çok da tehlikeli.

Diğer adam sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi elini kolumdan çekti.

Ama Alistair elini çenemde tutmaya devam ediyor. Ateş büyüsünü çağırırken gözleri parlamaya başlıyor.

Kafatasımda alarm çalıyor.

Uyluk kılıfımdan bıçağı çekip çıkarıyorum ve havada yüzüne doğru savuruyorum.

Geri sıçradı, gözlerinde şok titreşimleri vardı.

Beni bırakır bırakmaz arkamı dönüp koşarak uzaklaşıyorum.

Duv

ar. Arkamda ateş kükrüyor.

Kendimi yana atarak, bir alev patlamasından hemen önce aşağıya daldım. az önce işgal ettiğim alana doğru ateş ediyor. Sıcaklığı, dalış sırasında hâlâ üzerimde dalgalanan saçlarımın birkaç telini yakıyor. Etrafımda dönerek çılgınca arkama baktım. Ama neyse ki Alistair ve çetesi çoktan diğer yarışmacılarla başka bir kavgaya tutuşmuşlardı.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Derin bir nefes alıyorum. Pekâlâ, kapı dışarıda.

Bir o yana bir bu yana bakarak demir duvarı görebildiğim kadarıyla tarıyorum. İçeri girmenin başka bir yolu olabilir.

Saçlarımın yanmadığından emin olduktan sonra bıçağımı kılıfına geri sokuyorum ve duvar boyunca aşağı inmeye başlıyorum.

Her tarafını kontrol ediyorum. Her santimini. Bir açıklık var mı diye. Bir çatlak.

Bir şey var mı diye. Herhangi bir şey.

Güneş her geçen saat ufka doğru alçalıyor.

Ama tüm saray arazisini iki kez turladıktan sonra, içeri girmenin başka bir yolu olmadığı sonucuna varmak zorunda kalıyorum.

Kapıya geri dönüyorum ama güvenli bir mesafede duvarın yanında duruyorum.

Alistair ve çetesi hâlâ kapıyı kapatıyor. Yine de dışarıda daha az insan var, bu yüzden bazıları içeri girmeyi başarmış olmalı.

Ne olursa olsun, fark etmez. Çünkü onları asla geçemeyeceğim.

Başımı arkaya eğerek önümdeki demir duvara bakıyorum. Yukarıda, gökyüzü pembe ve turuncuya dönmeye başladı. Dikenler ormanının içinde bir yerlerde ağaçlarda kargalar ötüyor.

Derin bir iç çekiyorum. Sanırım bunun için başka bir şey yok. Duvara tırmanmam gerekecek.

Üzerinde el ve ayak dayanağı olarak kullanabileceğim küçük sivri uçlar var. Tabii onlara tutunmayı başarabilirsem.

Bu fikir aklıma yatmıyor. Ama başka seçeneğim yok.

Bu yüzden kendimi çelikleştiriyorum ve duvara olan son mesafeyi kapatıyorum. Sonra uzanıp ilk çiviye kavriyorum.

Ciğerlerimden bir tıslama kopuyor ve elimi geri çekiyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum, acıyı dindirmek için elimi sallıyorum.

Sonra dişlerimi sıkıp tekrar deniyorum. Bu sefer kendime tepki vermek için zaman tanımıyorum. İki elimle bir çiviye kavriyorum ve tırmanmaya başlıyorum.

Büyüm hemen boğuldu.

Demir derimle buluştuğunda avuçlarımda acı hissediyorum. Fiziksel hasara yol açmıyor ama donmuş bir buz kütesini kavramak gibi yakıyor. Ve büyü yapma yeteneğimi tamamen engelliyor.

Tırmanmaya devam ediyorum, başarabildiğim kadar hızlı.

Yanan acı avuçlarımdan yayılıyor ve kollarımdan yukarı doğru fırlıyor.

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Bedenim şimdiden zayıflıyor ve ben daha duvarın yarısına bile gelmedim.

Daha hızlı tırmanıyorum.

Botum çividen kayıyor.

Elimi yukarı fırlatarak, düşmemek için çaresizce sivri uçlardan birini sıkıca kavriyorum. Dondurucu, yakıcı bir acı kolumdan geçip köprücük kemiklerime kadar ulaşıyor.

Ayağımı başka bir çivinin üzerine koyana kadar kendimi yukarı kaldırırken acı içinde haykırıyorum.

Enerji vücudumdan hızlı bir sel gibi boşalıyor.

Duvarı aşmam gerek. Hemen şimdi. Yoksa hiç başaramayacağım.

Sahip olduğum her şeyi bir hız patlamasıyla fırlatırken siyah noktalar gözlerimin önünde dans ediyor.

Acı ve yorgunluk tüm bedenimi sarıyor ama elim sonunda duvarın tepesine ulaşıyor. Saf bir çaresizlik çılgılığıyla kendimi yukarı çekiyorum ve kenardan yuvarlanıyorum. Çıplak tenim demirle buluştuğunda sırtımdan buz gibi bir acı akıyor. Ama yukarı uzanıp tişörtümü tekrar aşağı çekerek tenimi örtecek kadar enerjim kalmadı. Oturmak için bile yeterli enerjim kalmadı. Bırakın duvardan aşağı inmeyi.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Kenardan yuvarlandım ve yere çakıldım. Bedenim büyük bir gürültüyle çimlere çarpıyor.

Vücudumda daha fazla acı hissediyorum ama bunu zar zor hissedebiliyorum. Duvar gibi devasa bir şeyin demirle uzun süreli teması beni tamamen bitkin düşürdü. Duvardan düşmenin herhangi bir kemiğimi kırmaya yetmeyeceğini biliyorum. Ve morluklardan kurtulabilirim. Bu yüzden yan yatıp önümdeki yumuşak çimenlere bakıyorum. Nemli toprak kokuyor.

Her şey acıyor. Şu anda vücudumda zerre kadar enerji kalmadı. Ama başardım.

Büyüm olmasaydı, bu asla mümkün olmazdı.

Büyüsü olmayan Fae'ler bu duvara asla tırmanamazdı, çünkü demir doğrudan onların enerjisine giderdi. Ve demirin gücü boyutuyla doğru orantılıdır. Bir bilezik kadar küçük bir şey, tüm saray alanını çevreleyen bu devasa duvar kadar büyük bir şeyden çok daha az enerji çalacaktır. Bu yüzden sihir olmadan tırmanmak insanları katatonik hale getirir.

Ama büyüünüz varsa, demir önce ondan beslenir. Büyüyü kanalize etme kabiliyetimizi engeller ve bizi zayıflatır ama büyüü olmayanlar kadar değil.

Demirin devasa bir duvar olması dışında. O zaman, duvar önce benim sihrimden beslenmiş olsa bile, katatonik olmaya çok yakın hissettiğimi iddia edebilirim.

Sırt üstü dönerek titreyerek birkaç nefes alıyorum. Ayağa kalkacak kadar enerji toplamam en az yarım saat sürecek.

Ama bunun bir önemi yok. Çünkü başardım.

Sarayın duvarlarının içindeyim. Kayıt işlemlerim tamamlandı ve yarışmalara katılabileceğim.

Gökyüzündeki turuncu ve pembe çizgilere gülümsüyorum. Bu hayatımın geri kalanının başlangıcı.

Sol tarafımda bir yerden ayak sesleri geliyor.

Muhtemelen denemelerin yöneticisi İmar, varlığımı kaydetmeye gelmiş. Oturmam ya da bir parça saygı göstermek için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum ama yine de kaslarımın bana itaat etmesini sağlayamıyorum. Bu yüzden orada öylece yatıyorum, göğsüm kabarıyor ve zafer ruhumda parıldıyor.

Üzerime bir gölge düşüyor.

Bakışlarımı hemen yanımda duran kişiye kaydırıyorum.

Nefesim ciğerlerimde donuyor.

Draven Ryat orada duruyor, gerçekte olduğu gibi Ölümün Gölgesi gibi üzerimde beliriyor.

Duvardan gelen gölgeler yüzüne düşüyor ve onu sert çizgilerle boyuyor. Artık elinde bir kılıç yok ama gözlerindeki öfkeli bakış aynı derecede lanetleyici.

"Fırsatın varken vazgeçip bu işin dışında kalmalıydın," diyor, sesi karanlık ve alçak.

Ayağa fırlamak istiyorum. Ya da oturmak. Ya da ayaklarının önünde yere uzanmaktan başka bir şey yapmak. Ama yapamıyorum. Konuşmak için gereken enerjiyi bile zar zor toplayabiliyorum.

"Ben yaptım..." Kelimleri nefes nefese söyleyerek başlıyorum. Ama sonra göğsüm kabarmaya devam ederken havanın tekrar ciğerlerime dönmesini beklemek zorunda kalıyorum. Bir nefes daha çekerek tekrar deniyorum. "Duvarların içine girmeyi başardım." "Yani artık beni turnuvadan dışlayamazsınız." diye bitirmeden önce ciğerlerime daha fazla hava çekiyorum.

Bakışlarımı yakalayan Draven'ın dudaklarının kenarında sinsî bir gülümseme beliriyor. "Kimse görmeden seni duvardan aşağı atabilirim."

Omurgamda korku yılanları dolaşiyor.

Ona dik dik bakıyorum. O da bana bakıyor. Göğsüm kabarmaya devam ediyor. Ve hiç kuşku yok ki, isterse beni kaldırıp duvardan aşağı atabilir ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Etrafımızdaki hava gerginlikle çatırdıyor.

Draven ağzını açıyor.

Ama daha ağzından tek bir kelime bile çıkamadan İmar çimlerin üzerinden koşarak geliyor.

"Duvara tırmanacak kadar gözü dönmüş bir deli daha," diyor ve bize ulaştığında kıs kıs gülüyor. Mavi gözleri yüzümü tarıyor. "Selena Hale, değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Draven kara kaşlarını çatarak aşağı indiriyor. Sonra başka bir şey söylemeden dönüp uzaklaşıyor.

Imar şaşkınlıkla kâğıttan başını kaldırıyor ama sonra omuz silkiyor. Bakışlarını tekrar kâğıdına çevirerek birkaç saniye daha bir şeyler karalamaya devam ediyor. Ben ciğerlerime hava almaya odaklanıyorum.

Sonra başını kaldırıyor ve tekrar bakışlarımla buluşuyor. Dilini şaklatarak kalemini yazı tahtasının üstündeki yuvaya yerleştiriyor ve bana başıyla onay veriyor.

"Kefaret Duruşmalarına hoş geldiniz."

ALTINCI BÖLÜM

Meşale ışığı Altın Saray'ın güney kanadındaki büyük toplantı salonunu aydınlatıyor. Bakışlarımı soluk taş duvarlara monte edilmiş yanan meşalelerin üzerinde gezdiriyorum. Eskiden fenerleri barındıran altın ve cam fener tutacakları da duvarlarda hâlâ duruyor ama fener taşları sökülmüş. Yani kutsal sarayımızı aydınlatan halkımızın yumuşak beyaz ışığı yerine, ejderha değiştiricilerin elementi olan ateşle aydınlatılıyor. Buranın artık bizim kalemiz olmadığına dair küçük ama etkili bir hatırlatma.

Pencereden dışarı bir bakış attım. Güneş battı, bu da sadece şu anda benimle birlikte burada olan insanların denemelerde yarışacağı anlamına geliyor. Bakışlarımı tekrar etrafımdaki kalabalığa çeviriyorum. Bazıları gruplar halinde durmuş, yumuşak tonlarda konuşuyorlar ama çoğu pırıl pırıl beyaz zeminde tek başına duruyor. Görünüşe göre ilk grubumuzun yaklaşık dörtte üçü içeri girebilmiş.

"Pekâlâ, dinleyin, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diyor İmar, açık kapılardan birinden aniden içeri girerken. "Ve eğer bu talimatları sadece bir kez duyduktan sonra hatırlayamayacak kadar aptalsanız, zaten burada olmayı hak etmiyorsunuz demektir."

Hepimiz yüzümüz ona dönük olacak şekilde hafifçe döndüğümüzde kalabalıkta bir dalgalanma oluyor. Çoğu insan onun sözlerindeki hakareti görmezden geliyor ama biraz solumda Alistair elini sıkıca yumruk yapıp parmaklarını tekrar büküyor.

İnsanların bana vebalı gibi davranmasına o kadar alışmışım ki, hem ejderha değiştirici hem de fae, İmar'ın sözlerini hakaret olarak bile görmüyorum.

"Saraya girdiğinde sana üzerinde numara olan bir anahtar verildi," diyor İmar. "Bu, Kefaret Denemeleri süresince kalacağın odanın anahtarı. Oda değiştirmek yok. Size ne verildiyse onu alacaksınız."

Elimdeki altın anahtara bakıyorum. Üzerinde kırk iki sayısı kazılı. İmar'ın az önce söylediklerine rağmen, parmaklarımı anahtarın etrafında dolaştırıyorum ve

Biri çalmaya kalkabilir diye sıkıca tutuyorum.

"Her koridorun sonunda ortak banyo odaları var," diye devam ediyor İmar. "Güney kanadındaki yemek salonunda sizin için yemek servisi yapılacak." Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını eğiyor. "Hem temizlik hem de yemek hazırlığı şehrinizden gelen gönüllüler tarafından yapılıyor. Yani siz ne kadar dağınıklık yaparsanız yapın, onlar temizlemek zorunda kalacak. Anlaşıldı mı?"

Gönüllüler demesi, verdikleri kararın gönüllülük esasına dayanmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Bunu yapmaları emredilmişti ve eğer sorun çıkarırsak bedelini ödeyeceklerdi.

Etrafımdaki çoğu insan da bunu anlamış gibi görünüyor çünkü birkaçı öfkeyle çenelerini sıkıyor. Şaşırtıcı bir şekilde Alistair de onlardan biri. Ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Başka kimseyi umursadığını düşünmemiştim.

"Bu da bizi en önemli kurala getiriyor," diyor İmar, herkesin dikkatini verdiğinden emin olmak istercesine duraklamadan önce. Grubumuza sert bir bakış atarken mavi gözleri keskinleşiyor. "Denemeler dışında birbirinize zarar vermenize izin verilmiyor. Denemeler arasında başka bir yarışmacıya fiziksel zarar verenler derhal idam edilecektir."

Birkaç kişi rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor.

Uzun sarı saçlı bir fae kadın kararsız bir şekilde elini kaldırıyor. "Pardon, sürgün mü dediniz? Yoksa idam mı?"

"İdam."

"Oh." Yutkunuyor. "Ya bu bir kazaysa?"

Adam sessizce ona bakmaya devam ediyor, yüz ifadesi hiç değişmiyor.

Bir adım geri çekiliyor ve çenesini indiriyor.

Yumuşak bir nefes alıyorum. En azından bu, ben uyurken birinin odama girip boğazımı kesmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağı anlamına geliyor.

Draven'ın daha önceki sözleri aniden zihnimde yankılanıyor. *Göze göz çok adil geliyor. Bütün kafayı ben alacağım.*

İçimi bir belirsizlik kaplıyor ve elimi hızlıca boğazımda gezdiriyorum. Draven'ın odalarımıza erişimi yok, değil mi?

"Hepsi bu kadar," diye anons ediyor İmar, beni düşüncelerimden sıyrıp şimdiki zamana geri döndürerek. "İlk test yarın öğlen başlayacak." Bileğine hafifçe vurdu. "Dağılabilirsiniz."

Herkes odalarını aramak üzere kapılara yönelirken ayak sesleri odayı dolduruyor. Ben de aynısını yapıyorum.

Tıpkı toplantı salonunda olduğu gibi, beyaz taş koridorlar da meşalelerle aydınlatılmış. Ancak Altın Saray'ın geri kalanı çoğunlukla bozulmamış görünüyor. Yumuşak kırmızı halılar koridorları kaplıyor ve bu kanatta duvarlardaki yaldızlı tablolar nefes kesici doğa manzaralarını tasvir ediyor. Sarayımıza yakın bir yerde olması gereken güzel bir ormanın resmedildiği bir tabloya özlemle bakıyorum. Ya da belki de o orman artık şekil değiştirenlerin yetiştirdiği dikenli orman tarafından tüketilmiştir.

Sonunda üzerinde kırk iki numara yazan bir kapıya ulaştığımda, birkaç kat yukarıda, kendimi duvarlar boyunca bir sürü başka kapı ve en sonunda daha büyük bir kapı olan geniş bir koridorda buluyorum. Belli nedenlerden dolayı daha önce Altın Saray'ın içinde hiç bulunmamıştım ama tahmin yürütecek olursam, güney kanadının tamamı muhtemelen misafir kanadı.

Birkaç kişi daha yanımdan geçip koridorun ilerisindeki odalara doğru ilerliyor. Kapımın kilidini hızla açıp odama giriyorum.

Eşiğin diğer tarafında beni karşılayan odaya bakarken nefesim kesiliyor. Zarif ve ferah bir oda. Pırıl pırıl pencereler, dışarıdaki saray arazisinde kalan canlı sonbahar renklerindeki ağaçların manzarasını sunuyor. Yanlarında beyaz ahşap bir dolap duruyor ve duvarda da yaldızlı bir boy aynası var. Sol tarafımdaki duvarda, dolapla aynı beyaz ahşaptan yapılmış büyük bir çift kişilik yatak var.

Sendeleyerek ilerliyorum, elimi kabarık örtülerin ve pürüzsüz çarşafların üzerinde gezdiriyorum.

Dudaklarımdan sızlanma ile hıçkırık arası bir şey kaçıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak yatak.

Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum ve burada ışıklara dokunulmadığını fark ettiğimde şaşkın bir nefes alıyorum. Titrek ateş ışığı duvarların üzerinde tehditkâr bir şekilde dans etmiyor. Bunun yerine yumuşak beyaz ışık odayı dolduruyor ve duvarları parıltıyor.

Kalbim aynı anda hem ağrıyor hem de sevinçten patlayacakmış gibi hissediyorum. Bu oda çok güzel. Ve şimdiye kadar kaldığım en lüks oda.

Yatağa geri dönüyorum.

Düzgünce katlanmış beyaz bir kumaş yığını örtülerin üzerinde bekliyor. Yaklaşıp dikkatlice kaldırıyorum. Onları kaldırdığımda, giysiler açılıyor

beyaz ipek bir gecelik ve şeffaf beyaz dantelden yapılmış uyluk uzunluğunda bir bornoz ortaya çıktı.

Birkaç saniye boyunca sadece bu iki kıyafete bakıyorum.

Tek yapmak istediğim onları giyip yatağa atlamak ve görüldüğü kadar cennet gibi hissettirip hissettirmediyini görmek.

Ancak bunu yapamadan odanın diğer tarafındaki aynada kendimi görüyorum. Dönüp yüzümü tamamen ona dönüyorum. Tozlu ve bitkin görünen bir fae asi aynadan bana bakıyor.

Geceliği ve bornozu bir anda bırakıyorum, aniden onları uzun süre tutarsam balık bağırsağı gibi kokmaya başlayacaklarından korkuyorum. Başımı sallayarak yataktan bir adım geri çekiliyorum.

Çayırar boyunca koştuğum ve demir duvarın etrafından dolandığım için toz ve ter içindeyim ve duvarı aştıktan sonra yerde yatarak geçirdiğim yarım saat yüzünden saçlarıma hala ot parçaları yapışıyor. Bütün sabahı ellerim bileğime kadar balık bağırsağına batmış halde geçirdiğimden bahsetmiyorum bile.

Kapıya doğru geri dönerek güzel odaya tekrar başımı sallıyorum.

Hayır. Önce banyo yapmalıyım. Sonra, ancak o zaman, o harika yatağa, onu mahvetme korkusu olmadan tırmanabilirim.

Odamdan çıktığımda dışarıdaki koridor boştu. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum ve koridorun sonundaki büyük kapıya doğru acele ediyorum. İmar orada bir yıkanma odası olacağını söylemişti. Umarım herkes hâlâ odasını bulmaya çalışıyordur da ben tek başıma yıkanabilirim.

Bir kez olsun şans benden yana oluyor ve yıkanma odasını boş buluyorum. Ancak çok geçmeden koridordan sesler yankılanmaya başlıyor, bu yüzden hızlıca yıkanmayı bitiriyorum. Giyinmeyi bitirdikten hemen sonra kapıdan içeri başka biri giriyor.

Bu, daha önce duvardan atlayan buz büyülü kadın. Banyo odasını tararken mavi ve gümüş gözleri keskin. Bakışları üzerime düştüğünde ona küçük bir gülümseme veriyorum. O bana karşılık vermiyor ama başıyla onaylıyor.

Sohbet havasında olmadığını anladığımdan, bu konuyu kapatıp koridora geri dönüyorum.

Alistair ve çetesini odama yakın bir yerde kümelenmiş halde bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Burada birbirimize zarar vermemiz yasak olsa da, hangi odanın benim olduğunu ona göstermek istemiyorum. Her ihtimale karşı. Bu yüzden odama geri dönmek yerine yanlarından geçip bir sonraki koridora çıkıyorum. Yemek odasının ve diğer her şeyin nerede olduğunu bilmek için bu kanadı da keşfedebilirim.

Sarayda ilerlerken ateşin ışığı taş duvarların üzerinde dans ediyor.

Üzerinde numaralar olan kapılar içeren çok sayıda kıvrımlı koridor var, bu da bu kanadın tamamen misafirlere ayrıldığı varsayımımı daha da güçlendiriyor.

Yemek salonunun arkasındaki boş koridorda sinsice ilerlerken, ejderha şekil değiştirenlerin nerede yaşadığını merak ediyorum. Sarayın ana kapısından içeri girdiğimde hemen güney kanadına yönlendirildim. Ama başka kanatların da olduğunu biliyorum. Iceheart'lar muhtemelen kraliyet odalarında kalıyordur ama Draven ve-

Bir sonraki köşeyi dönüp kendimi az önce düşündüğüm acımasız ejderha komutanıyla yüz yüze bulduğumda düşüncelerimden sıyrılarak duruyorum.

Draven Ryat da aniden durdu ve beni bu saatte bu koridorda bulunduğu için aynı derecede şaşkın görünüyordu.

En yakın pencereden dışarı bir bakış atıyorum ve gecenin düşündüğümünden daha geç olduğunu fark ediyorum. Tüm farklı koridorlar, katlar ve ortak odalar arasında keşif yapmak planladığımdan daha fazla zamanımı aldı.

Birkaç dakika boyunca gergin sessizliği sadece meşalelerin yumuşak tıslaması bozuyor.

Sonra Draven başını eğiyor, sinsi bir gülümseme yayılıyor ağzına. "Sen küçük bir asi değil misin?"

Panik bir yıldırım gibi göğsümü delip geçiyor. *Kahretsin*. Direnişin bir üyesi olduğumu biliyor mu? Bunu nasıl öğrenmiş olabilir? Nasıl-

"...geceleri böyle gizlice dolaşmak."

Sözleri kaydedilirken beynim bir saniyeliğine arızalandı.

Sonra nihayet aklım başıma geliyor.

Oh. *Fae direnişinin bir üyesi* olarak *asi* demek istemedi. Asiden kastı, *odasında olması gerekirken gece geç saatlerde kalede gizlice dolaşan biriydi*.

İçimi bir rahatlama kapladı. Mabona'ya teşekkürler.

Draven bir adım daha yaklaşıp gözlerini bana dikeyor ve ben aniden onun ifadesine hala cevap vermediğimi fark ediyorum.

"Burada olmamalısn," diyor bana doğru ilerlerken.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Ama sonra sırtım arkamdaki duvara çarpmadan hemen önce kendimi hatırlıyorum. Çenemi kaldırarak duvardan bir adım ötede duruyorum ve onun yerine gözleriyle buluşuyorum.

"Koridorlarda dolaşmak yasak değil," diyorum. Bu rahatlama, içimi güvenle dolduruyor ve kendimi cesur hissetmemi sağlıyor. Bir kaşımı kaldırarak Draven'a meydan okuma dolu bir bakış atıyorum. "Kimse geceleri odalarımızdan çıkmamıza izin verilmediğini söylemedi."

"Hayır." Bir adım daha yaklaşıyor. "Ama kastettiğim bu değildi."

Yarım adım önümde durana kadar hareket ediyor. Bu kadar yakınken teninden yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyorum. Sarhoş edici kokusu beni sarıyor. Karanlık ve gizemli, gece sisi ve köz gibi. Başımı döndürüyor.

Yoğun gözleri sıkıca benimkilere kilitlenmişken, sanki kılıcını çekmemek için kendini zor tutuyormuş gibi sağ elini esnetiyor. Kendimi sabitlemek için hafifçe nefes alıyorum ama bu sadece onu daha fazla içime çekmeme ve başımın bir kez daha dönmesine neden oluyor.

Draven sert gözlerle bakışlarımı yakalıyor. "Demek istediğim, bu turnuvada olmamalısn."

"Bak, içkimi üzerine döktüğüm için özür dilerim," diye geveliyorum.

"Döküldü mü?" Ciğerlerinden bir kahkaha kopuyor. Gözlerinde hınzır bir parıltıyla tekrar bana doğru ilerliyor. "Yüzüme fırlattın."

Benden hem daha uzun hem de daha kaslı olduğu için, onun tarafından biçilmekten kaçınmak için geri adım atmak zorunda kalıyorum. Sırtım yumuşak bir gümbürtüyle arkamdaki taş duvara çarpıyor.

"Bir hataydı," diye cevap veriyorum.

Aramızdaki son mesafeyi kapatırken kanatlarını ayarlıyor, daha geniş açıyor. Bana dokunmasa da, güçlü vücudu ve devasa kanatları artık herhangi bir kaçış yolunu kapatıyor ve beni tamamen duvara hapsediyor.

"Bir hata mı?" diye yankılanıyor. "Bana çok kasıtlı gibi geldi."

Bunu daha fazla inkâr etmeye çalışmanın bir anlamı olmadığından, onun yerine sadece bakışlarını tutuyorum ve "Özür dilerim" diye tekrarlıyorum.

Bir ejderha şekil değiştirenden özür dilemek kusma isteği uyandırıyor ama Draven Ryat'ın düşman olması gerçekten kötü bir fikir. Eğer başlamaya karar verirse

Kefaret Duruşmalarını kazanma şansım çok azalacak.

"Özür dilemek için artık çok geç." Bana bakarken gözleri demir gibi sert ve inatçı. "Haddini aşan insanlara ne yaptığımı biliyor musun?"

Parmaklarını boğazımda gezdirirken içimden bir sarsıntı geçiyor. Parmaklarının boynumun kenarındaki hassas deriye yumuşak bir şekilde dokunması damarlarımda ateşin yalamasına neden oluyor. Dokunuşu nazik ama ima ettiği tehdit çok açık.

Diğer elini başımın yanındaki duvara dayıyor ve nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakınımaya gelene kadar eğiliyor.

"Bu senin son şansın," diye uyarıyor. "Yarınki ilk sınavdan önce Kefaret Denemeleri'ni bırak."

Bakışlarını üzerimde tutarken kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor. "Yoksa ne olur?" "Yoksa pişman olursun."

Boğazımdan kesinlikle çılgınca bir kahkaha patlaması kopuyor ama onu durduramıyorum. Çünkü bu adamın benden nefret etmesini engellemek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığı sonucuna vardım. Dizlerimin üzerine çöküp onun çizmelerini yalasam ve beni affetmesi için yalvarsam bile özrümü asla kabul etmeyeceğinden eminim. O meyhanede herkesin önünde onu küçük düşürdüğüm için benden nefret ediyor ve hayatımı mahvetmek için ne gerekiyorsa yapacak. Ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ve hayatımda ilk kez umurumda bile değil. Çünkü ben de ondan ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu farkındalık o kadar özgürleştirici ki neredeyse başım dönüyor. Onun önünde kendimi küçük düşürmek zorunda değilim. Kibar ve fedakâr olmak zorunda değilim. Çünkü nasıl davranırsam davranayım benden nefret edecek ve acımasız bir düşman komutanının ve direnişimiz için en büyük tehdidin benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil.

Dudaklarımdan bir kıkırdama daha dökülüyor. Bu seferki çok daha alaycı. "Öyle mi?" Sinsi bir sırıtişla alay ediyorum. "Bundan emin olacaksın, ha?"

Bir anda parmakları boğazımda hafifçe gezinirken çenemi kavramaya başlıyor. Başımın arkası duvara yaslanmış durumda ve çenemin hemen altındaki sert el yüzünden artık ağzımı açamıyorum.

Draven dudakları neredeyse dudaklarıma değene kadar eğiliyor. "Ağzına dikkat et."

Kalbim yerinden fırlıyor ve kaburgalarım a çarpıyor. Ama bu korkudan değil. Gerginlik havada  akan  im ek gibi etrafımızı sarıyor.

"Ve dediğimi yap." Elini aşağı kaydırıp boğazıma dayıyor. Bana bakarken yanımızdaki me alenin ateş ışığı gözlerinde titriyor. "Yoksa bu gece seni bu koridorda  ld rm   olmayı dileyeceksin."

Beynimin  ifrelerini çözüp bir cevap olu turamadan elini aniden boğazımdan çekiyor. Kanatlarını daha da sıkıla tırıp arkasını dönmeden önce kanatlarını açıyor.

Orada kalıyorum, duvara yaslanıyorum ve onun koridorda geri geri yürümesini izliyorum.

Göğsümden derin bir i   eki  çıkıyor. Bu harika gitti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Havada gergin bir hava var. Sessiz bir mırıltı. O kadar hissedilebilir ki, büyümü kullanmasam bile neredeyse tenimde titreştiğini hissedebiliyorum. Yine de umutsuzca istiyorum. Büyümle uzanmak ve odadaki endişeyi yatıştırmak istiyorum, böylece nefes almak daha kolay olacak. Herkes için. Ama deneyimlerimden öğrendiğim kadarıyla, insanlar kendilerine sorulmadan sihrimi kullanmamdan nefret ediyor. Yardım etmeye çalışıyor olsam bile. Bu yüzden insanların yüzlerinde görebildiğim endişeyi azaltmak yerine, bir tabak yemek alıp kahvaltımı yapmak için tek başıma oturuyorum.

Yemek salonu geniş olsa da, en azından benim alışık olduğumla kıyaslandığında, yarışmacıların sayısı nedeniyle hızla doluyor. Dün İmar ilk denemenin öğlene kadar başlamayacağını söylemişti. Ama görünüşe göre kimse uyumaya hevesli değildi. Onun yerine, hepimiz gün doğumunda ayaktayız. Bugünün getirecekleriyle yüzleşmeye hazırız.

Koltuğuma yerleşirken tabağıma bakıyorum.

Ekmek ve peynir, yumurta ve sosis ve hatta bir yığın doğranmış meyve var. İçimde bir sevinç titreşimi. Bu şimdiye kadar yaptığım en lüks kahvaltı. Aslında bu şimdiye kadar yaptığım *ilk* kahvaltı, çünkü genelde günde sadece bir öğün yemek yeriz.

Bıçağımı ve çatalımı alıp dikkatlice yumurtalardan birini kesiyorum. Ben keserken ılık yumurta sarısı biraz tabağa akıyor. Onu temizlemek için bir parça ekmek kullanıyorum.

Yerken boğazımdan yumuşak bir inilti kaçıyor.

Yukarıdaki tanrıça, sadece bu bile dün demir duvarı tırmanmaya değerdi.

Her lokmanın tadını çıkararak lezzetli yemekleri yemeye devam ederken, etrafımdaki insanları inceliyorum. Bu adamlar ve kadınlar, denemelerde kazanan üç yer için benim rakibim olacaklar. Neyle karşı karşıya olduğumu anlamam gerekiyor.

Bakışlarım odanın ortasında, altın avizenin hemen altında oturan bir gruba takılıyor. Alistair ve dört arkadaşı. O

Sandalyesinde sanki bir tahtmış gibi uzanıyor ve etrafındaki insanların davranışlarına bakılırsa öyle de olabilir. Herkes gözlerini kaçırıyor ve yanından geçerken onun masasından uzak duruyor. Gerçi bu saygıdan ziyade korkudan kaynaklanıyor gibi görünüyor. Onları suçlamıyorum. Ne de olsa Alistair'in ateş büyüü var. Bu sadece halkımız arasında nadir görülen bir büyü yeteneğı değil, aynı zamanda *onların* elementi. Ejderha değıştirenlerin elementi. Tek başına bu bile insanları Alistair'e karşı temkinli yapar.

Pofuduk ekmek dilimimi elime alıp bir ısırık daha alırken bakışlarımı yanımdaki masaya kaydırıyorum. Buz güçleri olan kadın orada oturuyor. Uzun siyah saçları düzgünce sırtına dökülmüş, mavi ve gümüş rengi gözleri önündeki yemeğe odaklanmış bir şekilde yemek yiyor. Biri gümüş saçlı, diğeri sarı saçlı iki adam karşısındaki sandalyeleri çekip oturduklarında başını bile kaldırmıyor.

"Hey," diyor gümüş saçlı olan.

Kadın yumurtalarından başını kaldırıyor. Onları orada bulunca kara kaşları çatılıyor ama yemeğe geri dönmeden önce başıyla selam veriyor.

"Ne? Merhaba yok mu?" diye
itiyor. Kadın sadece yemeye
devam ediyor.

"Kaba," diye alay ediyor. Sonra arkadaşıyla birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyorlar. "Yine de şaşırdığımı söyleyemem. Çok yaklaşılmaz biri olduğunu duyduk, Isera."

Kadın, Isera, bir sosis dilimliyor ve çatalıyla mızraklıyor.

"Tavsiye ister misin?" diyor adam. Ama bir yanıt beklemiyor. "Bir erkek havadan sudan konuşmaya çalıştığında gerçekten cevap vermeye ne dersin?"

"Evet," diye tamamlıyor sarışın olan. "Ve daha çok gülümsemelisin."

Bunun üzerine Isera nihayet başını kaldırıyor. Yüzü ifadesiz bir maske ve tek bir kelimeyle cevap verirken sesi düz. "Neden?"

"Çünkü bu seni güzel gösteriyor."

"Peki neden amacım bu olsun ki?"

İki adam ona anlamsızca bakarken, ağızları birkaç kez aşağı yukarı hareket ederken masaya şaşkın bir sessizlik çöküyor.

Isera alaycı bir ses çıkarır ve yemeğe geri döner.

"Hâlâ bekâr olmana şaşmamalı," diye homurdanıyor gümüş saçlı olan.

"Lanet olası buz kadın."

O ve arkadaşı öfkeyle eşyalarını toplayıp başka bir masaya doğru yürürken kaplar şangırdıyor. Isera onların gidişini bile izlemiyor. Sadece ekmek dilimini alıyor ve üzerine biraz peynir koyuyor. Isera'nın masasındaki boş koltuklara hemen üç kişi daha oturuyor, ancak bu adamların aksine, sinir bozucu yorumlarla onu rahatsız etmiyorlar.

Onu izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Tanrım, bu epikti. Bir dahaki sefere biri beni ezmeye çalıştığında, ben de bunu yapacağım. Onlara havadan daha değersizlermiş gibi davran. Ben gidiyorum-

"Özür dilerim," diyor bir erkek sesi hemen yanımdan.

Çatalımı bırakıp başımı kaldırdığımda masamın yanında iki kişinin durduğunu görüyorum.

"Bitirdin mi?" diye soruyor Fae adam.

Masamdaki yarısı dolu tabağa bir göz atıyorum, ki bu aslında bitirmedime dair çok açık bir ipucu. Bir kez daha adama ve yanındaki kadına bakıyorum.

"Uhm..." Ne diyeceğimi bilemeden başlıyorum.

"Sadece, diğer tüm masalar dolu," diye devam ediyor ve eliyle tıka basa dolu yemek salonunu işaret ediyor. "Ve sen de iki kişilik bir masa kaplıyorsun."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. Ama onlar da rahatsız olmasın diye kendimi gülmeye zorluyorum. "Evet, sanırım öyleyim."

"Peki biz...?" Masayı işaret ediyor.

Göğsüm sıkışıyor ve onlarla masam arasında gidip geliyorum. Sonra bakışlarım bir an için Isera'ya kayıyor. Onun yaptığını yapmak istiyorum. Birkaç saniye önce kendime onun yaptığını yapacağımı söylemişim. Onlara *hayır* demek istiyorum. Onlara kendi lanet masalarını bulmalarını söylemek istiyorum. Ben de oturup yemeğimi yemek istiyorum.

Ama söyleyemedim. Çünkü kendimi ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsam da, insanların benden hoşlanmasını umutsuzca istiyorum. Bana güvenmelerini istiyorum. Kabul edilmek istiyorum.

Bu yüzden gülümsemeye zorluyorum ve tabağımı kaldırıp "Elbette" diyorum.

Tabağımı alıp uzaklaşırken acı ve hayal kırıklığı göğüs kafesimin arkasında huzursuz bir fırtına gibi dönüyor. Böyle olmaktan nefret ediyorum. İnsanların onayını umutsuzca istememden nefret ediyorum. Başkaları yanımda rahatsız olmasın diye kendimi daha az göstermekten nefret ediyorum.

Sadece çılgılık atmak istiyorum. Bazen sadece başkalarının duymak istediğini bildiğim şeyleri söylemek yerine gerçekten ne hissettiğimi söylemek istiyorum. İtmek istiyorum

Geri. Kendimi savunmak istiyorum.

Ve savunacağım.

Kefaret Duruşmalarını kazandıktan sonra her şey değişecek. İnsanlar beni kabul edecek ve direnişin liderleri sonunda beni en üst seviyelere çıkaracak. Bir fark yaratacağım. Halkımızın özgürlüğüne kavuşmasına yardım edeceğim. Ve sonunda herkes bana güvenecek.

Ama önce duruşmaları kazanmam gerek. Bu da bir avantaja ihtiyacım olduğu anlamına geliyor.

Tabağım hâlâ elimdeyken yemek odasını tekrar tarıyorum.

Bakışlarım solumdaki soluk taş duvarın yanında tek başına oturan siyah saçlı bir fae adama takılıyor. Karşısında oturan adam az önce boş tabağını alıp gitmişti. Ama onu gördüğümde kalbimin çarpmasının nedeni boş bir koltuk değildi. Onu tanıdığım için.

Adı Kevlin ve daha önce de iki kez Kefaret Duruşmaları'na katılmıştı. Bazı insanlar bu yüzden ona arkasından Çifte Kaybeden Kevlin diyor.

Başka biri o koltuğa oturmadan önce aceleyle gidip oturuyorum.

"Merhaba, pardon, size katılmamın bir sakıncası var mı?"

Sesim soluğum kesilerek söylüyorum. Biraz kaşlarını çatıyor ama sonra omuz silkiyor. "Olur."

Ona gülümseyerek teşekkür ediyorum ve bir parça ekmek yiyorum. O da yemeye devam ediyor.

Uygun bir süre geçtiğini düşündükten sonra sesimi yumuşatarak soruyorum: "Daha önce de bu duruşmalara katılmıştın, değil mi?"

Gözlerinde kızgınlık titreyiyor ama "Evet" diye cevap

veriyor. "Denemeler her seferinde aynı mı?"

Gözlerini bana dikeyyor. "Neden sana söyleyeyim ki?"

İçimden sessizce küfrediyorum. Elbette ona avantaj sağlayabilecek hiçbir şeyi paylaşmak istemiyor.

İçimden bir kararsızlık geçiyor. Güçlerimi onun üzerinde kullanmak istemiyorum ama bu bilgiye de gerçekten ihtiyacım var.

Ani bir karar vererek bakışlarımı tabağıma indiriyorum ve sesimi alçaltıyorum. Artık gözlerimi göremezken, sihrimi yönlendiriyorum ve cevap veriyorum, "Çünkü gerçekten yardıma ihtiyacım var. Buradaki kimse için bir tehdit değilim ve ilk denemede elenmekten çok korkuyorum. Bu ailem için büyük bir utanç olur."

Tıpkı kapıdaki adama yaptığım gibi, büyümle uzanıyorum ve sempatisini itiyorum. Beni rahatlatan şey, orada tutunabileceğim küçük pembe bir kıvılcım bulmam oldu. Büyümü ona akıtıp onu büyütüyorum.

Kevlin derin bir iç geçiriyor. "Peki. Ama sırf kibarca istediğin için."

Ya da duygularını manipüle etmek için büyümü kullandığım için. Patates, patates.

"Hayır, sınavlar her seferinde aynı olmuyor," diyor. "Ya da en azından son iki seferde öyle olmadı. Ama aynı kalan bir şey var ki o da ilk deneme. Bu aslında bir deneme değil. Daha çok bir test. Gerçek denemeler başlamadan önce son bir engel. Temelde herkesin bireysel olarak yeteneklerini sergilediği bir gösteri."

Zafer içimde parıldıyor. Muhteşem. O zaman kalan saatlerimi hazırlanmak için kullanabilirim.

"Oh, anlıyorum," diye cevap veriyorum. "Peki nasıl-"

"Şuna bakın!" diye bir erkek sesi odanın diğer ucundan gürliyor. "Ruh Hırsız, Çifte Ezik Kevlin'i manipüle ediyor."

Hemen büyümü kesiyorum ama hasar çoktan verilmiş. Bakışlarımı kaldırdığımda, kapıda manipüle etmeye çalıştığım kaslı adamın Alistair'in yanında oturduğu yerden bana ve Kevlin'e sırtıttığını görüyorum.

O konuşurken ona doğru dönmüş olan Kevlin de bakışlarını tekrar bana çeviriyor. Yüzünde utanç, kızgınlık ve öfke ifadeleri belirliyor. Özür dilemek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor.

"Duygularımı manipüle ettin," diye suçluyor.

"Uhm..." diye cevap vermeyi başarıyorum.

Oturduğu yerden fırlayıp bana doğru hamle yaparken tahta taşla sürtünüyor. Yakamdan tutup beni ayağa kaldırmadan önce kendi sandalyemi zar zor geriye itmeyi başarıyorum. Yakamı sıkıca kavrarken kahverengi ve lavanta karışımı gözleri öfkeyle parlıyor.

"Seni kaypak küçük yılan," diye yüzüme doğru hırlıyor. "Umarım bugün sınavda kendini küçük düşürürsün." Sesini yükseltiyor. "Ve umarım buradaki hiç kimse senin onlara yaklaşmana izin vermez. Ne de olsa kimse arkadan bıcaqlayan birini müttefik olarak istemez."

Gömleğimi kavrayarak beni masasından uzaklaştırmaya çalışırken midem bulanıyor. Yana doğru sendeliyorum ve birkaç adım ötedeki başka bir masaya çarpıyorum. Kaplar tıngırıyor, bir fincan şangırıyor ve masadaki birkaç eşya devriliyor.

"Bir daha sakın bana yaklaşma," diye uyarıyor.

Mide bulantısı midemde yuvarlanıyor.

Odadaki herkesin gözlerinin beni izlediğini hissedebiliyorum. Onlardan yayılan güvensizlik, demir çubuklar gibi tenime saplanıyor. Çarptığım masadan doğrulduğumda boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum.

Pembe ve morun nefes kesici bir karışımı olan bir çift göz beni karşılıyor. İnanılmaz derecede güzel bir yüze sahip bir fae kadına ait olan bu gözler, yanağını ve çenesini boydan boya kesen bir yara iziyle gölgelenmiş.

Dünkü kahverengi saçlı kadını tanıyarak gözlerimi kırıştırıyorum.

Duvara tırmanabilmek için yerden bir ağaç çıkaran oydu.

Bakışlarım devrilmiş fincana ve masanın bir kısmını kaplayan küçük su birikintisine yöneliyor.

Boğazımı temizleyerek, belli belirsiz uzanıp fincanı düzeltiyorum. "Özür dilerim."

Birkaç saniye boyunca sessizce beni izliyor. Gözleri tamamen boş. Yüz ifadesi de öyle.

Tam beni görmezden geleceğini düşündüğüm anda gülümsüyor. "Endişelenme. Sahip olduğum her şey zaten birden fazla kez döküldü."

"Ben, uhm..." Gözlerimi kırıştırarak sözümü kesiyorum çünkü bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama en azından kızgın görünmüyor, bu yüzden boğazımı bir kez daha temizleyip "Özür dilerim" diye tekrarlıyorum.

Ona özür dileyen bir bakış atarak geri çekiliyor ve kapıya doğru ilerliyorum. Yemek salonunu baskıcı bir sessizlik kaplıyor.

Herkes beni izliyor. Gözlerindeki bakışlar tiksintiden ihtiyata ve kurnaz hesaplara kadar değişiyor.

Yutkunuyorum ve bana bakan yarışmacılar denizinde olabildiğince doğal bir şekilde yürümeye çalışıyorum. Hasta olacakmışım gibi hissediyorum.

Denemelere başlayalı bir gün bile olmadı ve herkes şimdiden

Ben.

Göğsüm daralıyor, nefes almam zorlaşıyor. Nefes almamalıydım. güçlerimi bu şekilde kullandım. Şimdi herkes benden nefret ediyor. Ama bu bilgiye ihtiyacım vardı.

Kalbim ve zihnim arasındaki savaşı çözmeye çalışırken titreyen bir nefes alıyorum, insanların beni sevmesini istemekle kazanmayı istemek arasında kalıyorum. İşe yaramıyor, ben de bunun yerine her şeyi bloke etmeye karar veriyorum.

İlk sınav bugün. Nasıl öğrendiğim ve eylemlerimin sonuçları ne olursa olsun, artık bunun ne olduğunu biliyorum. Bir gösteri.

Güçlerimizin basit bir gösterisi.

Yemek odasını geride bırakıp sihrimi nasıl göstereceğimi planlamak üzere odama doğru ilerlerken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Bu kolay olmalı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dışarıdaki masmavi gökyüzünden gelen parlak ışık büyük pencerelerden içeri süzülüyor ve etrafımızdaki devasa odayı aydınlatıyor. Yüksek tavanlı salon bir zamanlar büyük bir kabul salonu ya da belki de gösterişli bir toplantı odasıymış gibi görünüyor ama artık neredeyse bomboş. Odadaki tek mobilya parçası, duvarlardan biri boyunca hafifçe yükseltilmiş taş kürsünün üzerine yerleştirilmiş iki zarif sandalye. İmparatoriçe Jessina ve İmparator Bane oturuyor.

Onlar orada otururken ve hepimizin kapıdan içeri girişini izlerken onları inceliyorum. Sandalyelerin yapılış şekli nedeniyle ikisinin de kanatları dışarıda değil. Onun yerine insan formundalar. Vücutlarına şöyle bir göz gezdiriyorum. Bugün farklı kıyafetler giyiyorlar ama onun elbisesi dünkü gibi gümüş renginde. Onun süslü gömleği de öyle. Buraya gelirken hangi ejderhanın tüm giysi ve diğer malzemeleri taşımak zorunda kaldığını merak ediyorum. Muhtemelen hizmetkârlarından biri.

Bakışlarımı kaydırarak soluk taş kürsüde onların arkasında duran insanlara bakıyorum. Dün buraya gelen diğer tüm ejderha şekil değiştirenler de burada gibi görünüyor. Diğer sekiz ejderha klanının liderleri, danışman, asker, hizmetçi ya da başka bir şey olması gereken diğer şekil değiştirenlerle birlikte platforma yayılmış durumda ama gözlerim hemen iki sandalyenin yanında duran adama gidiyor.

Draven Ryat.

Buzyürek hükümdarlarının aksine, dünkü kıyafetlerinin aynısını giyiyor ve kanatları da açık. Heybetli siyah zırhı etrafındaki tüm ışığı yutuyor gibi görünüyor ve bu, devasa siyah kanatlarıyla birleşince, normalde aydınlık olan odanın ortasında karanlık bir fırtına gibi görünmesine neden oluyor.

Kara kaşları çatık ve gözleri keskin, sanki bir şey arıyormuş gibi odayı tarıyor. Ya da birini.

Kalabalığın tam ortasında olmamak için duvarlardan birine yakın duruyorum ama fark edilmemek giderek zorlaşıyor

Çünkü diğer herkes bana geniş bir alan bırakıyor. Kürsünün altındaki zeminde konumlanmış olan diğer tüm yarışmacılar birbirlerine nispeten yakın duruyorlar. Ama bana değil. Durduklarında benimle aralarında en az beş adımlık bir mesafe bırakıyorlar. Bu durum beni çalkantılı bir denizde yalnız bir ada gibi öne çıkarıyor. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum ama göğsümde donuk bir ağrı ve midemde tam olarak engelleyemediğim bir bulantı var.

Draven odanın benim tarafımdaki garip oluşumu fark ediyor ve keskin gözleri nihayet bana doğru kayıyor.

Bana kilitlediği gözlerinde hayal kırıklığı ve onaylamama şimşek gibi çakıyor. Öfkeli bakışlarına karşılık vererek omuzlarımı özür dilemez bir şekilde silkiyorum. Bana kaşlarını çatıyor.

Garip bir kahkaha patlaması boğazımdan kaçmakla tehdit ediyor. Gerçekten de sırf o söyledi diye ona itaat edeceğimi ve tüm Kefaret Denemeleri'nden çekileceğimi mi düşünüyordu? Kahretsin, bu adamın gerçekten de şişirilmiş bir kendini önemseme duygusu var.

"Sessizlik," İmparator Bane'in emredici sesi aniden odayı böldü.

Yarışmacı kalabalığından ve toplanan şekil değiştiricilerden gelen hafif mırıltı hemen kesiliyor.

"Hepiniz duvarların içine girmeyi başardınız, ama bu ilk denemede yer almanızı garanti etmiyor," diye devam ediyor Bane, siyah gözleri toplanan fae'lerin üzerinde gezinirken.

Etrafımdaki birkaç kişi ağırlığını değiştiriyor ve bazıları gergin bakışlar atıyor.

"Halkımıza karşı işlediğiniz iğrenç suçlara rağmen, Jessina ve ben cömertçe günahlarınızın kefaretni ödemeniz için size bu şansı vermeye karar verdik." Bizi izlerken dudaklarında kötü niyet ve hınzırca bir eğlence dolu küçük bir gülümseme beliriyor. "Öncelikle, burada olmayı gerçekten hak ettiğinizi bize kanıtlamanız gerekiyor."

"Gerçekten de," diye devam ediyor Jessina. "Bu ilk test sırasında tek bir basit hedefiniz var. Bizi etkilemek."

Uzun beyaz saçlarını sabırsız bir hareketle omzunun arkasına atar ve bileğini İmar'a doğru savurur. Turnuva yöneticisi ejderha şekil değiştirenlerden oluşan gruptan hızla ayrılıyor ve kürsünün önünde yere oturuyor. Ancak yüzü hükümdarlarına dönük değildir. Onun yerine mavi gözlerini bize çeviriyor.

"Kurallar basit," diye devam ediyor İmparatoriçe Jessina. "İsminiz söylendiğinde İmar'a tek başınıza yaklaşacaksınız. Sonra da onu harekete geçirerek gücünüzü göstereceksiniz."

Çoğu insan bunu bilmediği için kalabalıkta bir dalgalanma oldu. Ama kahvaltı sırasında yaptığım gizli sorgulama sayesinde saatlerdir biliyordum ve stratejimi şimdiden planlayabildim.

İmparator Bane, "Gücünüzü gösterdikten sonra, asıl denemelere geçip geçmeyeceğinize karar vereceğiz," diye sözlerini bitirdi.

Önümüzde yerde, İmar hafifçe dönüyor ve Buzyıldızları'na bakıyor. Ona sertçe başlarını sallıyorlar.

Bize dönerek boğazını temizliyor ve sonra elindeki yazı tahtasına bakıyor.

"Alistair Geller," diye okuyor, sesi artık ölü sessizliğindeki odada yankılanıyor.

Kalabalığın diğer tarafında Alistair omurgasını dikleştiriyor ve yöneticiye doğru ilerliyor. Hepimiz arkada durduğumuz için İmar'ın kısa bir mesafe önünde durduğunda yüzündeki ifadeyi göremiyorum ama vücut diline bakılırsa endişeli olmaktan çok istekli görünüyor.

Bir saniye bile tereddüt etmeden elini kaldırıyor ve İmar'ın göğsüne doğru bir ateş topu fırlatıyor.

İmar, topun çarpmasından sadece bir saniye önce kendini yana doğru fırlatır.

Onu.

Öfke ve kızgınlık İmar'ın yüzünde nabız gibi atarken o doğrulur ve Alistair ile tekrar göz göze geliyor. Kürsünün tepesindeki diğer pek çok şekil değiştiren de gözlerini sarışın fae adama dikmiş. İmar'ın da ait olduğu Kızıl Ejder Klanı'nın lideri Gremer Fireclaw, Alistair'e dik dik bakarken yumruğunu sıkıyor.

"Onaylandı," diye duyurur İmparator Bane.

Alistair başını onaylarcasına eğiyor ve Bane'in işaret ettiği diğer duvara doğru yürüyor. Duvarın önünde pozisyon almak için tam dönecekken, dudaklarındaki kendini beğenmiş sırıtışı yakalamayı başarıyorum.

İmar bir sonraki yarışmacıyı çağırmadan önce bir elini elbisesinin ön kısmına götürüyor. Ve sonra bir sonrakini. Ve bir sonrakini.

Hepsini yakından inceliyorum.

Bu test sadece ne tür sihirli güçlerle karşı karşıya olduğumu görmek için harika bir yol değil, aynı zamanda gördüğüm yüzlere bir isim koymama da yardımcı oluyor.

Yara izi olan, pembe ve mor gözlü, kahverengi saçlı o muhteşem kadın ortaya çıkıp İmar'ın tam altında bir ağaç yetiştirerek onu harekete geçirdiğinde, adının Lavendera Dawnwalker olduğunu öğreniyorum. Ve kapıda manipüle etmeye çalıştığım ve kahvaltıda beni dışarı çağıran kaslı adam, görünüşe göre bir tür gelişmiş fiziksel güce sahip, çünkü İmar'ı kolayca kaldırıyor ve sonra iki adım ötede yere bırakıyor.

Artık adının Tommen olduğunu bildiğim kaslı adam, arkadaşı Alistair'in yanındaki yerini almak için diğer duvara doğru yürürken, zaten bildiğim başka bir isim duyuyorum.

"Isera Shaw," diye sesleniyor İmar artık seyrelmiş olan yarışmacı kalabalığının arasından. Isera adımlarını bile bozmadan doğruca İmar'a doğru yürür,

bir buz kütlesi çağırır ve yüzüne doğru fırlatır. O buzdan kaçır ve buz onun yerine kürsünün kenarına çarpar. Dikdörtgen şeklindeki buz kütlesi ikiye ayrılır, bir parçası gümbürtüyle yere düşerken diğeri kürsü boyunca kayar. İki hükümdarın oturduğu yerden iki adım ötede durur.

İmparatoriçe Jessina çenesini sıkıyor ve sandalyesinin kolçaklarını o kadar sert sıkıyor ki ahşabın çatırdadığını duymadığıma şaşıriyorum. Onun yanında, Bane'in buz kütlesinden ondan sorumlu olan fae kadına bakarken ifadesi kararıyor.

Isera sadece onlara bakıyor, yüzü boş bir maske. İki saniye daha geçer.

Sonra bileğine bir fiske vuruyor ve iki buz kütlesi hiçliğe karışıp yok oluyor.

İmparator Bane çenesini oynatıyor ve elini esnetiyor. Karanlık gözleri Isera'ya kilitlenmiş halde, "Onaylandı" der.

Isera çenesini eğerek, bırakın selam vermeyi, ancak başını sallamak olarak sınıflandırılabilircek bir hareket yapıyor. Ama Iceheart'lar ona bunu belli etmiyor.

Isera duvarın yanındaki yerini aldıktan sonra İmar, "Maximus Moonsinger," diye sesleniyor.

Alistair'in diğer arkadaşlarından biri, sarı saçlı, sarı ve yeşil gözlü bir adam öne çıkıyor. Onu tanıyorum ama ne tür bir büyüye sahip olduğunu bilmiyorum, bu yüzden İmar'ın önünde durduğunda çok dikkat ediyorum.

Havada yeşil bir duman bulutu beliriyor. İmar ondan kaçmaya çalışıyor ama Maximus ikinci bir tane fırlatmış bile. Yönetici'nin yüzüne isabet eder.

Boğuk bir nefes alıyor.

Dizleri aniden büküldüğünde ve boğazına uzanırken yere yığıldığında şaşkınlıkla başlıyorum.

Kürsüye çıkan Bane bir elini havada gezdiriyor. "Yeter."

Maximus başka bir hamle yapmıyor ama İmar boğazını tırmalamayı bırakıp derin bir nefes alıyor. Ayağa kalkmak için sendelerken mavi gözleri öfkeyle kararmış. Maximus'un bugün burada bir düşman edindiğini bilmek için büyümle duyguları hissetmeme gerek yok.

"Onaylandı," diyor Bane.

Maximus eğiliyor. İmar'ın karanlık bakışlarını görmezden gelerek doğruca Alistair ve duvarın yanındaki diğer arkadaşlarına doğru yürüyor. Bunun ne tür bir büyü olduğunu anlamaya çalışırken sırtını inceliyorum. Hava büyü olabilir. Ya da bir çeşit zehir. Ya da başka bir şey.

İmar tozunu aldıktan sonra daha önce düşürdüğü yazı tahtasını eline alıyor.

"Selena Hale," diye sesleniyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Birazdan adımı söyleyeceğini biliyordum ama yine de bir şekilde beni şaşırtmayı başarıyor. Derin bir nefes alarak aniden hızlanan nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu iş bende. Gergin olmaya gerek yok.

Omurgam dik ve çenem yukarıda, seyrelen kalabalığın arasından geçip İmar'a doğru ilerliyorum. Özellikle Maximus'un yaptığı numaradan sonra hangi tür duyguları hissedeceğini çoktan belirledim, bu yüzden bu kolay olacak.

İki adım ötede durup bir nefes daha çekiyorum ve sihrime uzanıyorum.

"Bunu ben alacağım," diye buyurgan bir ses aniden ilan ediyor.

Sihrime olan hakimiyetimi kaybederek başımı kaldırdığımda Draven'ın kürsüde sinsice yürüdüğünü görüyorum. Yerde, İmar şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve Iceheart'lara bakıyor. Jessina sadece bir el sallıyor.

Arkamda, toplanan fae'ler arasında bir dalgalanma oluyor.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Draven çoktan kürsünün kenarına ulaşmış. Zarif bir adımla yükseltilmiş platformdan düşüyor ve bir gümbürtüyle önümdeki zemine iniyor. İmar yana doğru bir adım atıyor.

Draven'a bakıp stratejimi yeniden belirlemeye çalışırken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlıyor.

"Pekâlâ," diye alay ediyor Draven, dudaklarında meydan okuma dolu bir sırıtış gizleniyor. "Devam et o zaman."

Ona kaşlarını çatma isteğini bastırıyorum ve bunun yerine büyüme uzanıyorum. Onun olması önemli değil. Yine de bu işi başarabilirim.

Karşımdaki acımasız komutanı incelerken ve şu anda ne hissettiğini anlamaya çalışırken büyü içimde dalgalanıyor.

Öfke.

Muhtemelen hâlâ burada olduğum için kızgındır.

Büyümle ona doğru uzanıyorum ve orada olması gereken soluk kırmızı öfke kıvılcımını itiyorum.

Hiçbir şey yok.

Bunun farkına varmak beni o kadar sersemletiyor ki şaşkınlıkla gözümü kırıştırıyorum. O kızgın değil. Hem de hiç.

Bu gerçeği kafamda oturtmaya çalışırken, tekrar uzanıyorum ve en azından orada olması gereken turuncu kendini beğenmişlik kıvılcımını itiyorum.

Bir kez daha, büyüüm sadece boş bir boşlukla karşılaşılıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve sonra gri can sıkıntısı kıvılcımını itiyorum.

Hiçbir şey yok.

Buzyürek hükümdarları ağırlıklarını kaydırıyor ve sanki çoktan başlayıp başlamadığımı merak ediyormuş gibi kaşlarını beklentiyle kaldırıyorlar.

Panik içimde nabız gibi atıyor.

Damarlarımda dolaşan çaresizlikle, sihrimi daha fazla duyguya fırlatıyorum. Yorgunluk, neşe, sabırsızlık, korku, açlık. Aklıma ne gelirse.

Ve her seferinde, soğuk ve karanlık bir boşluktan başka bir şeyle karşılaşmıyorum.

İnançsızlık içimde çatırdıyor. Nasıl hiçbir şey hissetmez? Neredeyse herkes her an bir şeyler hisseder. Sadece kapsamlı eğitim almış insanlar duygularını bu şekilde tamamen bloke edebilir. O kadar insan varken neden böyle bir beceriyi öğrenmeye öncelik versin ki?

Jessina dilini şaklatıp, "Bir şeyler yapmak için on saniyen var" diye anons edince içimdeki panik tam anlamıyla korkuya dönüşüyor.

Ben de çılgınca bir şey yaptım. Draven gibi birini şok edebileceğini düşündüğüm tek şeyi yapıyorum.

Gömleğimin eteğinden tutup başımın üzerine çektim.

Etrafımdaki insanların nefesi kesiliyor ama ben onlara aldırımıyorum. Gömleğimi çekip çıkarırken tüm odağım Draven'da.

Bu onu o kadar ürkütüyor ki biraz geri çekiliyor ve şok içinde gözlerini kırıştırıyor.

Tepkisini görür görmez, sihrimi doğrudan ona doğru itiyorum. İçindeki pirinç renkli şok kıvılcımına çarpıyor. Ona tutunarak, sahip olduğum her şeyi içine akıtıyorum.

Draven nefes nefese kalıyor ve birkaç adım geriye sendeleyerek, "Ne halt ediyorsun? İnsanlarla dolu bir odanın ortasında tişörtünü çıkaramazsın!"

Ona sırtıyorum.

O hınzır sırtış ona tepki vermemesi ve duygularını göstermemesi gerektiğini hatırlatıyor. Bu da bir panik patlamasını tetikliyor. Bir saniye sonra bunu engellemeye çalışıyor ama ben o küçük sarı kıvılcımı çoktan yakalamıştım.

Kendini beğenmiş zaferim göğsümde titreşirken, ona bir büyü seli akıtıyorum ve paniğini orantısız bir şekilde patlatıyorum.

Draven tekrar soluk soluğa kalıyor ve bir kez daha sendeliyor. Gözleri kocaman ve ağzı hafifçe açık.

"Lanet olsun," diye geveliyor. "Bunu yapmamalıydım. Kahretsin. Yapmamam gerekiyordu-" Ağzını kapatıp kendi sözlerini kesiyor ve ardından bir kez daha "Siktir!" diyor.

Etrafımdaki tüm oda, şu anda eğitimsiz bir ergen gibi panikleyen Dehşet Lejyonu'nun normalde çok güçlü ve heybetli olan Komutanına bakıyor.

Gömleğimi hızla geri giydikten sonra, Draven'ı izlerken ağzımda geniş bir sırtış yayılmasına izin veriyorum.

Başarılı *bir şekilde istiflemeyi* öğrenmek neredeyse yetmiş yılımı aldı. Böyle duygular.

Çoğu insanın düşündüğünün aksine, aslında duyguları ben yaratamam. Herkes hissettiklerini değiştirebileceğimi düşünüyor. Kalplerini ve ruhlarını tanınmaz bir şeye dönüştürebileceğimi.

Yanılıyorlar.

Hiç yoktan yeni duygular yaratamam. Neşeyle dolup taşan birini kızdıramam. Sevdiği bir insandan nefret etmesini sağlayamam. Ve bir insanın nefret ettiği birini sevmesini sağlayamam. Hatta yeni tanıştığı birini bile. Sadece zaten var olan duyguları manipüle edebilirim. Hissettiklerini artırabilir ya da azaltabilirim ama başka bir şey hissetmelerini sağlayamam. Duygunun kıvılcımının önce orada olması gerekir.

Bu sorunu aşmak için kullanabileceğim boşluklar ya da daha doğrusu *teknikler* var. Bu tekniklerden biri Tommen'e kapıda ve Kevlin'e kahvaltıda yaptığım şeydir. Onlara belirli bir duyguyu hissettirmek için bir şeyler söylüyor ve yapıyorum ki daha sonra bu duyguyu artırabileyim. Draven'a şok hissi vermek için kullandığım yöntemin aynısıydı.

Sonra *istifleme* dediğim bir teknik kullandım. Bir duyguyu başka bir duyguyu başlatmak için kullanıyorum.

Bir insanın durup dururken bir başkasından nefret etmesini sağlayamam. Ama yapabileceğim şey, ilk kişinin ikinci kişi tarafından kızgın, incinmiş ya da ihanete uğramış hissettiği bir durum yaratmaktır. Sonra bu duyguları o kadar korkunç bir dereceye kadar artırabilirim ki, sonunda ilk kişinin ikinci kişiden nefret etmesine neden olur. Bir zayıflık ya da incinme anında bir saniyeliğine bile olsa. Ve sonra, bu kısa nefret kıvılcımına tutunabilir ve onu alevlendirerek şiddetli bir orman yangınına dönüştürebilirim.

Doğal olarak bunu başarmak çok zor. Sadece çok özel koşullar altında ve sadece belirli duygularla işe yarar. Örneğin aşkı yaratmak tamamen imkansızdır. Birinin şehvetini, ciğerlerine hava girmesini istediğinden daha fazla biriyle sevişmek isteyeceği noktaya kadar artırabilirim. Ama şehvet aşkı yaratamaz. Aşk çok karmaşık bir duygudur.

Ama kesinlikle ordudaki en güçlü ejderha şekil değiştiricinin önünde onu şok etmek için rastgele tişörtümü çekip çıkarabilirim ki bunun paniğe yol açacağını hesaplamıştım, bu paniği de utanç verici büyüklükte bir aleve dönüştürebilirim.

Etrafımdaki insanlar önlerindeki manzaraya bakıyor. Herkes Draven Ryat'ın diğer klan liderleri, hükümdarlar ve alçak fae'lerle dolu bir odanın önünde asla isteyerek paniklemeyeceğini biliyor. Bu ancak güçlü bir büyüünün yardımıyla gerçekleşebilir.

Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum.

İnsanların yoktan duygular yaratabildiğini düşünmelerine neden olan da bu tür gösteriler. Onlarla asla çelişmem. Büyüm hakkında ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi.

Kürsüdeki diğer klan liderlerinden birkaçı Draven'a sırtıyor.

Jessina elini kaldırdı.

Büyümün akışını hemen kesiyorum.

Saniyeler içinde Draven'ın göğsünde yarattığım büyük panik kayboluyor ve eski küçük kıvılcımına geri dönüyor. Tökezleyerek uzaklaşmayı bırakıyor ve bunun yerine yerde donup kalıyor. Bana bakarken göğsü kabarıyor.

Eğer şu anda sihrimi zorlasaydım, göğsünde aşığılanma kıvılcımı bulacağıma eminim.

Bana bakıyor.

Bütün oda ölüm sessizliğine büründü. O kadar sağır edici ki neredeyse kulak zarlarımın uğultusunu hissedebiliyorum.

Draven birkaç adım öteden bana bakıyor, sanki büyüümün tüm sırlarını açıklamam için bana işkence mi edeceğine yoksa kalbime bir kılıç mı saplayacağına karar verememiş gibi.

O karar veremedi, İmparator Bane gümbürdeyen sessizliği bozuyor.

"Onaylandı," diye ilan ediyor.

İçimi bir rahatlama kaplıyor.

Iceheart'lara doğru dönerek, onlara saygılı bir selam veriyorum.

Ve sonra, sırf kendime engel olamadığım için, Draven'a dönüyorum ve kendini beğenmiş zafer dolu teatral bir selam veriyorum.

Onun gibi birine karşı bu kadar bariz bir saygısızlık yaptığım için içimde bir güç patlaması yaşıyorum.

Ağzımda bir sırıtışla doğruluyorum, topuğumun üzerinde dönüyorum ve doğruca diğer duvara doğru ilerliyorum.

Ve Draven'ın kılıcı göğüs kafesimin arkasına saplanmadan oraya ulaşabildiğim için şanslıyım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Şaşırtıcı bir şekilde, Draven'ın kılıcını göğsüme saplamadan odama geri dönmeyi de başardım. Geriye dönüp baktığımda, ona orada yaptığım şey bir hata olabilirdi. Özellikle de sonundaki o alaycı küçük selam. Ama lanet olsun, iyi hissettirdi. Ayrıca, testime ilk müdahale eden ve bozmaya karar veren oydu. Başına gelen her şeyi hak etmişti.

Odanın kapısına geldiğimde koridor bomboştu. Draven'ın beni pusuya düşürmeye çalışabileceğinden endişe ettiğim için uzun yoldan geri döndüm. Diğer herkes çoktan odalarına girmiş olmalı.

Benden iki kapı aşağıdaki odaya doğru bakıyorum. İnanılmaz derecede gelişmiş işitme duyusuna sahip bir fae adama aitti. Şimdi boş. Bugün o odaya girenlerin yaklaşık yüzde onu denemelere devam etmeye layık görülmemiş ve dışarı atılmıştı. O da onlardan biriydi. Onlar için üzülmem gerektiğini biliyorum ama benim için daha az rekabet anlamına geleceği için gerçekten rahatladım.

Anahtarımı çıkardıktan sonra kapımın kilidini açıyorum ve içeri giriyorum.

Donup kalmadan önce odaya sadece iki adım atabildim. Gözlerimi kırıştıtararak yatağımın üzerindeki büyük beyaz kutuya bakıyorum. Bu kesinlikle daha önce orada değildi. Ve oda kilitliydi. Peki onu oraya kim koydu? Başka kimde anahtar var?

Dikkatle yaklaşarak garip paketi inceliyorum. Dikdörtgen kutunun etrafında kalın gümüş bir kurdele var. Ortasına doğru, kurdele tarafından yerinde tutulan bir not var.

Zihnim çalkalanıyor. Bu bir çeşit tuzak mı? Diğer yarışmacılardan biri olamaz. Oda kilitliydi. Ayrıca, testte hepimiz birlikteydik. Ejderha değiştiricilerden biri olmalı. Muhtemelen her oda için fazladan anahtarları vardır.

Odama istedikleri gibi girip çıkabileceklerini düşünmek bile midemde soğuk bir yılan gibi huzursuzluk yaratıyor. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Burada olmam ve bu duruşmaları kazanmam gerekiyor, bu yüzden onların kurallarına göre oynamalıyım.

Dikkatlice ileri uzanarak notun kenarından tutuyorum ve kendime doğru çekiyorum.

Hiçbir şey patlamıyor.

Bu iyiye işaret olduğu için notu da çevirip açıyorum.

Sadece siyah bir yazıyla yazılmış birkaç cümle beni karşılıyor. Çabucak okuyorum. Ve sonra tekrar okumak zorunda kalıyorum. Ve tekrar.

Kefaret Denemeleri'nin tam ve değerli bir katılımcısı olduğunuz için tebrikler. Denemelerin başlangıcını kutlamak için bu akşam bir balo düzenlenecek ve siz de katılmaya davetlisiniz. Sizin için cömertçe temin edilen kıyafetleri giyin.

Başım dönüyor.

Balo mu? Balo mu yapacağız? Neden? Bu Kefaret Denemelerinin acımasız güç testleri olacağını sanıyordum. Ama şimdiye kadar tek yaptığımız rahat yataklarda uyumak, lezzetli yemekler yemek ve güvenli ve rahat bir şekilde teke tek gösterilerde sihrimizi sergilemek oldu. Bundan daha fazlası olmalı. Bir tür numara falan olmalı.

Notu yatağıma bıraktıktan sonra kurdeleyi yavaşça çözüyorum. Sonra kapağı kaldırmadan önce vücudumu kutudan olabildiğince uzağa çeviriyorum, belki patlar ya da içinde zehirli bir yılan falan vardır diye.

Ama kapağı kaldırdığımda beni karşılayan tek şey parıldayan gümüş kumaş oluyor. Muhteşem bir elbiseyle karşılaşmak için kaldırdığımda içimde inançsızlık dönüyor. Gümüş ipek ve beyaz değerli taşlardan yapılmış, sıvı yıldız ışığı gibi görünüyor.

Elimi uzunluğuna doğru gezdiriyorum.

Boğazımın arkasından küçük bir ses geliyor ve elbisenin ipeksi pürüzsüzlüğü ve kesinlikle mükemmel olması nedeniyle gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum.

Mabona adına, bu şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici elbise. Ve bunu *bana* birisi verdi. Bu bir çeşit özenle hazırlanmış tuzak olmalı.

Ve eğer öyleyse, bunu öğrenmeliyim.

Elbiseyi isteksizce kutusuna geri koyup aceleyle odanın diğer ucuna, kapıya doğru ilerliyorum. Böyle bir kutuyu başka birinin alıp almadığını bilmem gerekiyor. Eğer sadece bana geldiyse, o zaman bunun gerçekten bir tuzak olduğunu anlayacağım.

Kapıyı çekip açarak dışarıdaki koridora çıkıyorum. Ve birinin göğsüne çarptım.

Adam bir adım geriye tökezlerken bir huff sesi duyuldu.

Draven'ın öfkeli gözlerinin bana dik dik baktığını görmeyi umarak keskin bir nefes alıyorum.

Ama bakışlarımı kaldırdığımda ejderha komutanının tek renkli tuhaf gözleriyle karşılaşmıyorum. Bunun yerine, mavi ve altın karışımı bir çift göz şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. Kendimi yeniden yönlendirmeye çalışarak bir adım geri çekiliyorum.

Uzun kızıl saçlı bir fae adam bana bakıyor. Sanki kapımı çalmak üzereymiş gibi bir elini kaldırmış. Birkaç saniye sonra, elinin hala havada olduğunu fark etmiş gibi görünüyor, çünkü kafasını temizlemek istercesine hızlıca sallıyor ve sonra elini indiriyor.

"Özür dilerim," diyor. Yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor. "Tam kapını çalmak üzereydin ama o kadar hızlı çıktın ki geri çekilecek zamanım olmadı."

Biraz mahcup bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Evet, özür dilerim. Ben, uhm..." Bir yandan yüzünü incelerken, bir yandan da daha önceki testteki tüm isimleri ve sihirli yetenekleri gözden geçiriyorum. Sonunda bir anı yerine oturuyor. "Bu Fenriel, değil mi? Şu şahinli adam?"

Yüzündeki gülümseme daha da büyür ve parlaklaşır. "Evet, doğru."

Gözleri parlamaya başlar ve bir saniye sonra omzunda büyük beyaz bir şahin belirir. Kanatlarını karıştırıyor ve gagasını Fenriel'in başının yan tarafına vuruyor. Fenriel şahinin tüylerini şefkatle okşar ve sonra çenesini dürter.

"Bu Talon," diye açıklıyor ve şahininden bahsederken sesindeki gururu duyabiliyorum. "Çocukken sihrimi ortaya çıkardığımdan beri benimle birlikte." Şahinine bir kez daha gülümsedikten sonra bana dönüyor ve başını sallıyor. "Ve sen de Selena'sın, değil mi? İmar yerine Draven Ryat'la uğraşmak zorunda kalan kişi."

"Evet, o benim."

"Bu çılgıncaydı. Onu böyle bir şey yaparken göreceğimi hiç düşünmemiştim." Kaşlarını hafifçe çatıyor. "Yine de bunu nasıl yaptığını hala anlayamıyorum. Ne tür bir büyü var?"

Dehşet midemi dolduruyor. Zaten bildiğini ve yine de bana iyi davrandığını sanıyordum. Ama anlaşılan kahvaltıda olanları kaçırmış. Yutkunuyorum. Gerçekten cevap vermek istemiyorum. Ama saklamak durumu daha da kötüleştirecek.

Bu yüzden sesimi nötr tutarak "Duygu büyü" diye cevap veriyorum.

Elimi yumruk yapıp sıkarak tepkisine karşı kendimi hazırlıyorum. Bunun ne anlama geldiğini anladığı ve çok yakın durmamak için bilinçaltında bir adım geri çekildiği o an için. O an için güvensizlik

gözlerinde titriyor. O an için bu hoş bir sohbet olmaktan çıkıp hızlı bir vedalaşmaya dönüşür.

Fenriel kaşlarını kaldırıyor.

Kendimi çelikleştiriyorum.

"Bu çok havalı!" diyor, yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

Birkaç saniye boyunca ona öylece bakıyorum. Tamamen şaşkına dönmüş bir halde.

Havalı mı? Daha önce hiç kimse sihrimin *harika* olduğunu söylememişti.

Beynimin şifrelerini yeterince hızlı çözemediğim için ağzımdan çıkan tek şey, "Uhm... teşekkürler."

"Her neyse, dediğim gibi, ben de tam kapınızı çalmak için buraya geliyordum," diye devam ediyor, sanki başım hâlâ dönmüyormuş gibi. "Olay şu. Döndüğümde yatağımın üzerinde çok tuhaf bir paket buldum. İçinde beni bu akşamki baloya davet eden bir not ve giymem gereken çok şık kıyafetler vardı. Bunun bir tuzak ya da benzeri bir şey olduğundan şüphelendim ve başka birinin de alıp almadığını görmek istedim."

Zihnim nihayet şimdiki zamana geri dönüyor. Başımı hızlıca sallayarak şokun son kalıntılarını da temizledikten sonra başımı kuvvetlice sallıyorum. "Evet, ben de öyle yaptım. Bu yüzden aceleyle odamdan çıktım. Başka birinin de alıp almadığını görmek istedim."

"Oh, tamam, güzel. Bu iyi bir şey. O zaman en azından bir tuzak değil." Yüzünde düşünceli bir ifadeyle başını eğiyor ve dalgın bir şekilde şahinini tekrar okşuyor. "Bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyorum. Bir top. Bu biraz... tuhaf görünüyor."

"Bu onların bize sahip olduklarını gösterme şekli," dedi yeni bir ses aniden diyor.

Hem Fenriel hem de ben şaşkınlıkla sıçradık ve sonra dönüp Sesin kaynağı. Lavendera, ağaç büyüğü olan kadın, koridorun sonundaki banyo odasından çıktı. Ona bakıyorum. Bırakın bize doğru yürümesini, kapıyı açtığını bile duymadım. Görünüşe göre Fenriel de duymamış.

Lavendera bize doğru ilerlemeye devam etti, görünüşe göre yaşadığımız şoktan habersizdi.

"Bir balo düzenliyorlar ve hayatlarımızı daha iyi hale getirebileceklerini göstermek için bize giymemiz için güzel kıyafetler ve yememiz için lezzetli yiyecekler veriyorlar" diyor. Önümüzde durduğunda gözlerimizle buluşuyor. "Bunu yapıyorlar ki, eğer isterlerse tüm bunları yapabileceklerini bilelim."

istiyorlar. Tek öğün sistemini kaldırabileceklerini, giyim ve eşyalar üzerindeki kısıtlamaları kaldırabileceklerini. Ama bunu yapmamayı *tercih ediyorlar*."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" Fenriel kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak soruyor.

Gözleri uzaklara dalıp gidiyor ve susuyor. Lavendera birkaç saniye daha arkamızdaki beyaz taş duvara görmeden bakmaya devam ederken Fenriel ve ben hızlıca bakışıyoruz. Sonra göz kırpmıyor. Tekrar tekrar. Ve görünüşe göre beyni yeniden çalışmaya başladı.

"Ben... daha önce Kefaret Denemeleri'ne katılmıştım," diye cevap veriyor. Güzel yüz hatlarında kısa süreli bir umutsuzluk beliriyor ve parmaklarını dalgınca yanağındaki ve çenesindeki yara izinin üzerinde gezdiriyor. Sonra aniden elini bırakıyor ve gözlerimizin içine bakıyor. "Benim tavsiyem? Elbiseyi giyin, gülümseyin ve ne istiyorlarsa yapın."

İkimiz de cevap veremedi, adım adım uzaklaştı.

Fenriel ve ben arkasından bakakalıyoruz, belli ki ikimizin de kafası aynı derecede karışmış.

Sonra birbirimize döndük.

"O zaman sanırım seninle baloda görüşürüz," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Evet." Başımı salladım. "İyi şanslar."

"Evet, sana da."

"Teşekkürler."

Çünkü Mabona adına, buna ihtiyacım olacağına dair bir his var içimde.

ONUNCU BÖLÜM

Endişe, düzensiz kelebekler gibi kaburgalarımın arkasında çırpınıyor. Haftada birkaç kez son derece yasadışı ve gizli fae direnişi için gözcü olarak çalışıyorum ve kendimi hiç gergin hissetmedim. Ama şimdi saf eğlence olması gereken bir gece için ışıltılı bir balo salonuna girerken o kadar endişeli hissediyorum ki ellerimle ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Bu çok saçma. İçten içe bunu biliyorum. Bir baloya katılmanın tehlikeli bir yanı yok. Yine de kalbimin çarpmasına engel olamıyorum.

Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü daha önce hiç baloya katılmadım. Ve nasıl davranmam gerektiğini bilmemekten nefret ediyorum.

Zaten çoğunlukla dolu olan balo salonuna girdiğimde endişe midemde yuvarlanıyor. Koridorumdaki neredeyse herkesin balo salonuna gittiğini duyana kadar tamamen giyinmiş ve hazır bir şekilde bekledim ve sonunda buraya da geldim. Neredeyse bomboş bir balo salonunda tek başıma, gergin ve garip görünerek ve ne yapacağımı bilmeden durma düşüncesi beni kusacakmışım gibi hissettirdi. Çoğu insan zaten buradayken gelmek daha iyi. Bu şekilde kalabalığın arasından sıyrılabilir ve kimseyle konuşmadan önce ortamın havasını anlayabilirim.

Tavandaki altın avizelerden ve yerdeki yaldızlı şamdanlardan mum ışığı parlıyor. Soluk taş duvarları altın gibi parlatıyor.

Ancak Iceheart'lar diğer her şeyi gümüşle kaplamak için ellerinden geleni yapmışlar. Masa örtüleri, tepsiler, yiyecek ve içecek kaplarının hepsi gümüşten yapılmış. Ama en cesur ifade, bu odadaki her bir fae yarışmacının da bu renkte giyinmiş olması.

Bana verilen elbisenin sadece saç rengime uyduğu için gümüş olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi bakışlarımı dans eden ve sohbet eden insan denizinin üzerinde gezdirirken, herkesin gümüşten yapılmış giysiler aldığını fark ediyorum. Ki bu *onların* rengi.

Aklım Lavendera'nın daha önce söylediği sözlere gidiyor. *Bize sahip olduklarını göstermenin bir yolu bu.*

O haklı. Jessina ve Bane Iceheart Gümüş Ejderha Klanı'nın liderleri. Bu yüzden hepimize gümüş kıyafetler giydirmek, onlara ait olduğumuzun güçlü ve çok da ince olmayan bir hatırlatıcısı. Özgür irademiz yok. Biz kendi halkımız değiliz. Biz onların tebaasıyız.

Birden sağımdan kahkahalar yankılanıyor.

Ona doğru dönüyorum. Bir grup yarışmacı, içkilerle dolu dar masalardan birinin yanında duruyor.

İçimi bir kararsızlık kaplıyor. Arkadaş canlısı gibi görünüyorlar ama onlara nasıl yaklaşıcağım? Öylece yanlarına gidip sohbete katılamam.

Kıpırdanma isteğimi bastırırken, sanki oraya sadece bir içki almaya gidiyormuşum gibi beceriksizce masaya doğru sürükleniyorum. Grup konuşmaya ve hafifçe gülmeye devam ediyor. Köpüklü şaraba benzeyen bir kadeh alıyorum. Sonra şaşırtıcı derecede tatlı alkolden biraz yudumlarken orada oyalanıyorum.

Cesaretimi topladıktan sonra gruba doğru dönüyorum ve biraz daha yaklaşıyorum.

En yakınımdaki iki kişi bana doğru dönüp biraz şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla bakıyor. Ama sonunda bana yer açmak için yerlerini biraz değiştiriyorlar.

İçimi bir rahatlama kapladı. Şimdiye kadar yaptığım en düzgün hareket değildi ama işe yaradı ve önemli olan da bu.

Onlar konuşmaya devam ederken biraz daha şarap yudumlayıp dinliyorum.

"Kaç kere duruşmaların başlamak üzere olduğunu söylediklerini fark ettin mi?" diye soruyor dalgalı siyah saçlı bir adam. Bir kıkırdama çıkarıyor ve başını sallıyor. "Her zaman 'Kefaret Denemeleri'ne hoş geldiniz' ya da 'başardığınız için tebrikler' ya da 'başlama zamanı geldi' diyorlar ama hiçbir zaman gerçekten denemelere başlamıyorlar."

"Ben-" diye başlıyorum ama sarı saçlı bir kadın sözümü kesiyor.

"Aynen öyle," diyor ve yüksek sesle gülüyor. "Her zaman çok dramatikler ama gerçekte hiçbir şey olmuyor."

"Ben-" Tekrar deniyorum.

"Hadi ama," diyor adam sözümü keserek. "Şimdiden iki gayri resmi sınav yaptık. Gerçek sınavlar ne zaman başlayacak?"

Diğerleri mırıldanarak onaylıyor ve başlarını sallıyorlar. Ben de ağzımı kapatıp aynısını yapıyorum.

Onlar yaklaşan sınavlar hakkında konuşmaya devam ederken, ben sadece orada durup bardağımdan bir yudum alıyorum ve uygun zamanlarda başımı sallıyorum.

Bir süre sonra tartışma kıyafet konusuna kayıyor. Ve daha spesifik olarak, neden herkesin aynı renk giyindiğine.

Siyah saçlı adam "Bu bizi gülünç gösteriyor," diyor ve başını sallıyor.

Turkuaz ve kahverengi gözlü bir kadın "Öyle değil mi?" diye ekliyor. "Kendimi okuldaki küçük bir çocuk gibi hissediyorum."

"Hem neden gümüş olmak zorunda ki?" Dönüp bir elini karnında gezdirirken dudaklarında muzip bir sırıtış beliriyor. "Beni şişman gösteriyor."

Diğerleri kıkırdıyor ve bu bariz şakaya sinirlenerek ona dirsek atıyorlar.

Gerçek nedeni bilmek istemediklerinden emin olduğum için, en azından şu anda mutlu ve şakalaşırken, usulca ekliyorum, "Belki de tüm bu yansıtıcı malzemenin üzerine parlak bir ışık tutarak bizi bulabilmeleri içindir."

Sarışın fae kadın şaşkınlıkla bana bakıyor ama başka kimse şakamı duymamış gibi görünüyor. Gruba geri dönüyor.

"Belki de tüm bu yansıtıcı malzemenin üzerine parlak bir ışık tutarak bizi bulabilmeleri içindir," diyor, benim sözlerimi yankılayarak ama daha yüksek bir sesle.

Kahkahalar havada dalgalanıyor ve karşısındaki adam içkisini yudumlarken bile boğuluyor.

Sarışın kadına bakarken göğsümde bir tür boş uyuşukluk yayılıyor. O bana bakmıyor bile. Onun yerine gülüyor ve kendisini takdir eden gülümsemelerine karşılık olarak diğerlerine göz kırpmıyor.

Onlara bunun benim şakam olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmadan kendimi durdurmayı başarıyorum. Bu beni sadece küçük düşürdü. Bunun yerine derin bir iç çekip bardağımı boşaltıyorum.

"Her zaman bu kadar sessiz misin?"

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp baktığımda siyah saçlı adamın grubun diğer tarafından beni izlediğini görüyorum. Onlara katıldığımdan beri ilk kez bana bakıyordu. Derin iç çekişim sonunda dikkatini çekmiş olmalı. "Sadece, bir

süre önce gelip bize katıldın," diye devam ediyor. Kaşları çatıldı. "Ama aslında hiçbir şey söylemediniz. O yüzden merak ediyorum. Yorgun musun? Yoksa normalde pek konuşmaz mısınız?"

Herkes bana doğru dönüyor. Mum ışığı içkilerinde parıldıyor ve başlarını eğdiklerinde mücevherli gümüş giysilerinde ışıltıyor.

cevap vermemi bekler.

Göğsümdeki o hissiz boşluk, beni bütünüyle yutacakmış gibi hissedene kadar şişiyor.

Nefesimi içime çekerek boş bardağımı aniden masaya bırakıyorum. "Üzgünüm, sanırım biraz hava almaya ihtiyacım var."

Onlar cevap veremeden, pencere olabileceğini umduğum bir yöne doğru yürümeye başlıyorum. Davranışımı tartışan mırıltılı sesleri arkamdaki havada asılı kalıyor. Onları duymamak için elimden geleni yapıyorum.

Köşedeki ejderha şekil değiştiren grubun müziği büyük balo salonunu dolduruyor ve kahkaha, sohbet ve giysi şakırtılarına karışıyor. Hepsi bana baskı yapıyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Biraz hava almaya ihtiyacım var. Ve kendime ayıracak birkaç dakikaya.

Derin nefesler alarak balo salonuna bağlı geniş koridorlardan birine kaçıyorum. Boş ve daha da önemlisi, koridorun sonunda iki pencere var. Onlara doğru koşuyorum.

Parmaklarım birkaç kez bocalıyor ama sonunda kapağı açmayı başarıyorum.

Pencereyi açtığımda serin gece havası üzerime çöküyor.

Derin bir nefes çekip ciğerlerimi dolduruyorum. Havanın tadı gece sisi, nemli toprak ve dökülmüş yapraklar gibi. Gözlerimi kapatıp bir dakika öylece kalıyorum, temiz havayı içime çekip kafamı boşaltıyorum.

Tüm bu ironi benim için kayıp değil. Başkalarının duygularını manipüle edebiliyorum ama kendi duygularım üzerinde bile kontrolüm yok. Sihrimi kendi üzerimde kullanabilseydim her şey çok daha kolay olurdu. Ama ne yazık ki yapamıyorum. Bu yüzden ben de herkes gibi karmaşık duygularla ve gerçek hayatla baş etmek zorunda kalıyorum.

Kalbimdeki sızı ve göğsümdeki utanç dindikten sonra pencereyi kapatıyorum ve elbisemi düzeltmek için ellerimi aşağı doğru fırçalıyorum. Saçlarımı tekrar düzeltirken kendime olan güvenimi artırmaya çalışıyorum. Bunu başarabilirim. Tek yapmam gereken denemeleri kazanmak. Aptal bir baloda arkadaş edinmekte başarısız olsam da fark etmez. Önemli olan tek şey Kefaret Denemeleri'ni kazanmak. Bunun için de bu baloda başarılı olmama gerek yok.

Kararlı bir şekilde başımı salladıktan sonra arkamı dönüp balo salonuna doğru ilerliyorum.

Koridorun yarısına geldiğimde yere karanlık bir gölge düşüyor.

Draven köşeyi dönüp boş koridora doğru yürürken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Beni görünce durdu. Ben durmadım. Çenemi yukarıda tutarak ilerlemeye devam ediyorum, onun yanından geçip balo salonuna geri dönmek niyetindeyim.

Ama nabzım kulaklarımda atıyor. Daha önceki güç gösterisi sırasında onu utandırdığımdan beri onu ilk kez görüyorum.

Sinirle dudaklarımı yalama dürtüsüne direniyorum. Keskin gözleri her hareketimi takip ediyor.

Neredeyse geldim. Neredeyse. Sadece bir tane daha-

Tam yanından geçip gideceğim sırada kolunu önümden çekip avucunu duvara vurarak yolumu kapatıyor. Başımı ona doğru çeviriyorum.

Vücudunu döndürürken gözleri ateş ışığında parlıyor, cüssesini kullanarak sırtım duvara dönük olana kadar onunla birlikte dönmem için beni zorluyor. Elini duvarda tutarak beni daha da hapsediyor.

Bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye eğdiğimde nabzım hızla atıyor.

Benimle göz göze geldiğinde Draven'ın dudaklarında sinsî bir gülümseme beliriyor. "Bir yere mi gidiyorsun, küçük asi?"

Bu lakabı duyunca kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor ama bunu gerçekten bir ihanet suçlaması olarak söylemediğini biliyorum.

Tedbirli bir şekilde bacağımı biraz kaldırıp ayağımı arkamdaki duvara dayıyorum. "Beni mi takip ediyorsun?"

Gözleri yine parlıyor. "Takip edilmeye ihtiyacın var mı?"

Bakışlarımı ondan ayırmadan, gümüş kumaşı hafifçe kaldırdığım bacağımdan biraz uzaklaştırıyorum. Parmaklarım, elbisenin altından kalçama bağladığım bıçağın kabzasının etrafında kıvrılıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Ama boş koridorlarda beni takip etmek gibi sağlıksız bir saplantın var gibi görünüyor. Bunun yerine bir hobi önerebilir miyim? Sivri uçlu çubuklara bu kadar düşkün olduğuna göre belki örgü örersin."

Göğsünden bir kahkaha patlaması kopar.

Hemen ağzını tekrar kapatarak şok edici sesi kesiyor. Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Az önce... *güldü* mü?

Draven gözlerini kırıştırıyor, aynı derecede şaşkın görünüyor.

Sonra sanki kendini toparlıyormuş gibi başını neredeyse belli belirsiz sallıyor ve her zamanki güç ve komuta havası geri geliyor. Yaklaşıyor. Ölümçül derecede yakışıklı yüz hatlarına tehlikeli bir ifade yerleşiyor.

"Güç gösterisi sırasında yaptığın o küçük numara çok ilginçti," diyor, sesi koyu ipek gibi etrafımı sarıyor. "Yüzyıllardır bu kadar güçlü bir panik hissetmemiştim."

Parmaklarım bıçağımın kabzasını sıkıca kavriyor ama sesimi alçaltmadan cevap veriyorum: "O zaman çok heyecanlı bir hayat yaşamamış olmalısın."

"Sıkıcı bir hayat yaşadığımı mı düşünüyorsun?" "Bunu ima eden sensin."

Yemi yutmuyor. Bunun yerine gözlerini kısıyor ve birkaç saniye boyunca sessizce yüzümü inceliyor. Beni öldürmek için peşime düşmediğinden artık emin olduğum için bıçağı dikkatlice bırakıyorum ve ayağımın duvardan aşağıya doğru kayarak yere inmesine izin veriyorum. Ne de olsa Draven ölmemi isteseydi, beni köşeye sıkıştırdığı anda kılıcını kalbime saplardı.

Gözlerinde bir parça merak, belki de kafa karışıklığı titreyiyor. "Benden korkmuyorsun," diyor sonunda.

Bu bir sorudan çok bir ifade, ama yine de cevap veriyorum. "Hayır."

"Neden korkmuyorsun?"

"Çünkü korku bir silahtır. Diğer insanlara hiçbir şey yapmalarına bile gerek kalmadan senin üzerinde güç verir." Dudaklarımda hınzır bir gülümseme beliriyor. "Ben bilirim. Bunu insanlara karşı her zaman kullanıyorum."

"İlginç."

Elini aniden duvardan çekip onun yerine kalçama götürerek gümüş elbise eteğimi kaldırdığında vücudumda bir sarsıntı oluyor. Draven'ın parmakları çıplak kalçamın üzerinde gezinirken tenimde şimşekler çakıyor. Beynim arızalanıyor, kalbim duracak gibi oluyor ve ne olduğunu anlayamıyorum.

Sonra güçlü eli gizli bıçağımın kabzasına dolanıyor ve ağzından bir sırtıma yayılıyor. "O zaman neden birkaç saniye öncesine kadar bu bıçağı umutsuzca tutuyordun?"

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Eli bıçağın kabzasında kalıyor, sıkıca tutarken parmak eklemleri tenime sürtünüyor. Parmakları uyluğumun iç kısmına bu kadar yakinken doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Çünkü ben aptal değilim," diye cevap vermeyi başarıyorum. "Eğer beni öldürmeye çalışacak olsaydın, ben de karşılık verirdim."

"Hmm," diye mırıldanıyor. Ses o kadar alçak ve karanlık ki havada titreştiğini hissedebiliyorum. Kabzadaki parmaklarını esnetiyor, yoğun gözleri

hâlâ benimkine kilitlenmişti. "Buzyürek Hanedanlığı'ndaki Dehşet Lejyonu'nun Komutanını öldürmeye kalkışmanın cezasının ne olduğunu biliyor musun?"

İçimde çok farklı ve kafa karıştırıcı duygular titreşirken kısa ve sık nefesler alıyorum.

Bıçağımı kılıfından çıkarırken dudaklarındaki sinsî gülümseme büyüyor. Bıçağı elinde ustalıkla döndürürken bıçak ateş ışığında parlıyor. Bıçağı çekip boğazıma dayadığında keskin bir nefes alıyorum.

Nabzım kulaklarımda titriyor.

Elini yukarı doğru hareket ettirerek bıçağın düz kısmını çenemin altına bastırıyor ve başımı geriye doğru eğmek için kullanıyor.

Sadece bakışlarını tutuyorum, göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyor.

"Ama..." diye başlıyor, o sinsî gülümseme yeniden dudaklarında. "Tehditkâr davranışlarını görmezden gelmeye ikna olabilirim."

"Ne karşılığında?" "Bir dans."

Dünya aniden sessizleşti. Onu yanlış duyduğumdan emin bir şekilde Draven'a bakıyorum. Ama başka bir açıklama gelmeyince göz kırpmıyorum ve kafamı sallayarak temizliyorum.

"Dans mı?" Tekrarlıyorum, ona bakarken şaşkınlığım hâlâ sesime yansıyor. "Dans etmek mi istiyorsun? Benimle mi?"

"Evet."

"Neden?"

Bıçak hâlâ elindeyken çenemi daha yukarı itiyor. "İster al, ister alma."

Ve ben tam bir aptal olmadığım için doğal olarak "Tamam"

diyorum. Göğsünden karanlık bir kıkırdama çıkıyor. "İyi seçim."

Akıcı bir hareketle bıçağı boğazımdan alıyor, elinde döndürüyor ve önce kabzasını bana uzatıyor. Beynim hâlâ Mabona adına burada neler döndüğünü anlamaya çalışırken bıçağı alıp kalçamdaki kılıfına geri sokuyorum.

Draven kolunu bana uzatıyor. "Peki o zaman, gidelim mi?"

Ona bakıyorum. Görünüşte bu jest şövalyelik dolu ama ağzındaki hınzır gülümsemede belirgin bir tehditkârlık var. Elimde değil ama sanki bir tuzağa düşmek üzereymişim gibi hissediyorum. Ama ne tür bir tuzak olduğunu bir türlü anlayamıyorum.

Sonunda koluna girip beni balo salonuna geri götürmesine izin veriyorum.

Tek bir dans. Sadece bir dans.
Elbette bundan kurtulabilirim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ben tökezleyip durmadan önce balo salonuna sadece üç adım atabildik. Ya da durmaya çalıştım. Draven beni de yanına çekerek yürümeye devam ediyor. Ama bana bakıyor ve bir kaşını kaldırıyor.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sorar.

"Ben... Hayır. Şey, ben..." Birkaç saniye önce yüzüme çarpan o korkunç farkındalık hala tüm sinirlerimde çatırdarken kekeliyorum. İçimde panik titreşimlerine neden oluyor, bu yüzden sonunda sadece "Dans edemem" diye geveliyorum.

Draven şaşkınlıkla iki kaşını da kaldırıyor.

"Nasıl dans edileceğini bilmiyorum," diye tekrarlıyorum, Draven bizi dans pistine doğru ilerletmeye devam ederken boşuna Draven'ın tutuşuna karşı koymaya çalışıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

O, Buz Sarayı'nda imparatoriçe, imparator ve tüm güçlü arkadaşlarıyla süslü balolara katılmaya alışkın olabilir ama ben balo salonu dansının uzaktan bile alakalı olduğu bir durumda hiç bulunmadım. Mabona aşkına, hayatım boyunca balıkların bağırsaklarını deşip isyan başlatmaya çalıştım!

Draven sonunda bizi durdurup yüzüm ona dönük olacak şekilde beni döndürdüğünde midem bulanıyor. Yüzünde zalim bir sırıtma görmeyi bekleyerek başımı kaldırıyorum ve alaycı sözlerini bekliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbiri gelmiyor.

"Sorun değil," diyor. Ağzında küçük ve son derece eğlenceli bir gülümseme olsa da, bunda alaycı bir şey yok. "Biliyorum. O yüzden tek yapman gereken beni takip etmek."

Aniden bir elini belime koyup beni daha yakına çektiğinde içimde bir sarsıntı oluyor. Beynim içinden geçen düşünceler karmaşasını çözmeye çalışırken, Draven ellerimden birini omzuna götürüyor ve sonra diğerini boştaki elinin içine alıyor. Ve sonra bizi dansa başlatıyor. Dans ettiğimiz müziği bile duyamıyorum çünkü kalbim çok yüksek sesle atıyor.

"Bunu alıştıрма olarak düşün," diyor Draven.

Sesi beynimdeki gürültüyü kesiyor ve sonunda kendimi toparlamayı başarıyorum. Odanın geri kalanı tekrar odak noktasına geliyor. Işıltılı avizelerde binlerce mum yanıyor, ışık parıldayan duvarlara ve tonozlu tavana vuruyor. Köşedeki şekil değiştirenler enstrümanlarını çalıyor, aynı anda hem dramatik hem de yürek burkan bir müzik yaratıyorlar. Ve kendi klanlarının renklerinde kıyafetler giyen diğer ejderha şekil değiştirenler de bizimle birlikte parıldayan zeminde dönüp duruyorlar.

Draven'ın gözleriyle karşılaşıyorum. Mumlardan gelen ışık, gözlerindeki altının için için yanan ateşle kaplanmış gibi görünmesine neden oluyor. Bu görüntü o kadar yoğun ki daha önce konuştuğunu neredeyse unutuyorum.

Büyük bir çabayla zihnimi yeniden toparlamayı başarıyorum. "Ne için alıştıрма?" Cevap veriyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Emirlerime sorgusuz sualsiz itaat etmek."

Kaşlarımı çatarak aşağı doğru çekiyorum. Ona meydan okuma dolu bir bakış fırlatarak geri çekilmeye ve beni götürdüğü yöne doğru ilerlemeyi bırakmaya çalışıyorum.

Ancak onu takip etmeyi bıraktığım anda yanlış yöne doğru tökezliyorum ve neredeyse dans eden başka bir çifte çarpıyorum. Mavi Ejder Klanı'ndan oldukları anlaşılan bu iki kişi bana ters ters bakıyor.

Draven o anı beni kendisine çekmek için kullanıyor. Buna hazır olmadığım için, onun sert göğsüne çarpıyorum. Karın kaslarının keskin çıkıntılarını kıyafetlerimizin arasından bile hissedebildiğime yemin edebilirim. Yanaklarım biraz kızardı ve hızla aramıza tekrar biraz mesafe koydum.

Draven yüzünde hâlâ o sırtışla belimi sıkıca kavıyor ve bizi tekrar dansa kaldırıyor. Dans etmeyi gerçekten bilmediğim için, kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorsam şu anda onun yolundan gitmem gerektiğini kabul etmek zorunda kalıyorum.

"Gördün mü?" Draven ses tonuna eğlence karıştığını söylüyor.

"Harika bir alıştıрма." "Mabona'nın memeleri, sen tam bir pisliksin," diye mırıldanıyorum.

"Evet, öyleyim." Sivri bir bakışla beni düzeltiyor. "Ancak çok az insan bunu yüzüme söylemeye cesaret edebilir."

"En azından kendinin farkındasın." "Olmamamı mı bekliyordun?"

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra dansa devam ederken onu inceliyorum. Gözlerini sıkıca benimkilere kilitliyor ama yine de tek bir adımı bile kaçırmıyor.

"Ne olmanı beklediğimden emin değilim," diye cevap veriyorum sonunda.

Bu dürüstlük karşısında neredeyse şaşırmış görünüyor. Bakışlarımı tutarak, sanki ruhumdaki cevapları okumaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Ya da belki de benim onun ruhumdaki cevapları okumamı istiyor.

Kalbim sıkışıyor ve her şey aniden çok yoğun geliyor. Çok fazla *Samimi*.

Göz temasını çabucak kesiyorum ve onun yerine yüzünden başka bir yere bakmakla meşgul oluyorum. Bakışlarım vücudundan aşağıya düşüyor. Ve ilk kez gerçekten ne giydiğini fark ederek şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

Daha önce koridorda beni pusuya düşürdüğünden beri başka her şeyle meşguldüm. Yoğun gözleri. Boğazıma dayadığı bıçak. Dans pistinde kendimi aptal durumuna düşürme ihtimalim. Elini belimde hissetmek. Tüm bunlar dikkatimi o kadar çok dağıttı ki ne giydiğini bile fark etmedim. Ama şimdi fark ettim ve ona bakmadan duramıyorum.

İlk defa o siyah ejderha pullu zırhı giymiyor.

Onun yerine, bir çeşit siyah resmi kıyafet giymiş.

Şaşkın bakışlarımı tekrar yüzüne çevirmeden önce ağzım hafifçe açık bir şekilde kıyafetlerine bakıyorum. "Sen ne giyiyorsun böyle?"

Hafifçe geri çekiliyor, şaşkınlık ve inançsızlık yüzünde titreşiyor. Sonra kaşlarını aşağıya doğru çekerek kaşlarını çatı.

"Ne giyiyorum?" diye karşı çıkıyor ve ardından gümüş rengi elbiseme sert bir bakış fırlatıyor. "Ne giyiyorsun?"

"Bana verilen kıyafetleri." Elini bırakıp, onun yerine sırtından aşağı dökülen siyah kumaşı kavırıyor ve çekiştiriyorum. "Bu bir pelerin mi?"

Elini indiriyor, benimkini yakalıyor ve dans için doğru pozisyona getirmeden önce pelerininin uzaklaştırıyor. Beni daha sıkı kavırıyor. Hem elimi hem de belimi.

"Evet, bu bir pelerin," diye

homurdanıyor. "Neden pelerin

giyiyorsun?" "Bir açıklama

yapmak için."

"İfade mi? Ne tür bir ifade?" Arkasındaki devasa siyah kanatlara doğru başımı sallıyorum. "Süslü pelerininin uçmaya çalıştığın anda kanatlarına dolanacağını fark etmeyen bir moron olduğunu mu?"

Beni daha yakına çekti.

Vücudum onun kaslı göğsüne çarparken ciğerlerimden hava kaçıyor. Ciğerlerimi yeniden doldururken geri çekilmeye çalışıyorum ama Draven kolunu belime dolayarak beni sıkıca kendisine bastırıyor. Yüzü bana o kadar yakın ki nefesinin dudaklarımı okşadığını hissedebiliyorum.

"Azaroth'un alevi," diye küfrediyor ama ses tonunda eğlenceye benzer bir şey de var. Neredeyse doğrudan dudaklarıma karşı konuşurken bakışlarımı tutarken gözleri parlıyor. "Herkesin yanında hep çok yumuşak başlı davranıyorsun. Tüm o sahte itaatkârlığın altında bu kadar keskin bir dilin olduğunu kim bilebilirdi?"

Yanaklarım kızarıyor ama bunun utançtan mı, kızgınlıktan mı, öfkeden mi yoksa... başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değilim. Elimi omzundan çekip sert göğsüne koyuyorum ve aramızda biraz daha boşluk yaratmak için kendimi geriye itmeye çalışıyorum. Ama kolu sırtımda kalıyor, beni sıkıca kendisine doğru tutarken, sanki dansın bir parçasıymış gibi bizi yavaşça bir dairenin içinde hareket ettiriyor.

Yutkunuyorum ve kesici bir cevap bulmaya çalışıyorum. Ama ağızımdan çıkan tek şey, "Her zaman nasıl davrandığımı nereden biliyorsun?" oluyor.

"Cidden seni şuradaki grupla görmediğimi mi sanıyorsun?" Daha önce arkadaş olmaya çalıştığım insanlara doğru başını sallıyor. "Seni ezip geçmelerine nasıl izin verdin?"

"Beni ezmelerine izin vermedim."

Cevap olarak sivri bir kaşını kaldırıyor.

Alay ediyorum ama daha fazla tartışmıyorum çünkü içten içe haklı olduğunu biliyorum.

"Yine de benimleyken o sivri dilinin ortaya çıkmasına izin veriyorsun." İnanılmaz derecede yaklaşıyor ve başını eğiyor. Bu hareket ağzını benimkinin üzerine eğmesine neden oluyor, neredeyse bir nefes kadar uzağımda. "Nedenmiş o?"

Nefesi dudaklarımin üzerinde dans ederken tenimde şimşekler çakıyor. Kalbim göğsümde çırpınıyor ve damarlarım yanıyormuş gibi hissediyorum.

Muhtemelen bir bahane uydurmam, yalan söylemem ya da Kefaret Denemeleri'ni kazanma şansımı azaltacak herhangi bir şey söylemem gerektiğini biliyorum. Ama yapmıyorum.

"Çünkü hakkımda ne düşündüğün umurumda değil," diye cevap veriyorum. "Benden nefret etmen umurumda değil. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de senden nefret ediyorum." *"İşte bu yüzden seninle konuşurken kendimi inanılmaz derecede özgür hissediyorum"* demeden önce kendimi *durduruyorum*.

Onun yerine, "İşte bu yüzden seninle konuşurken kendimi tutmuyorum" diye bitiriyorum.

Göğsünden yumuşak bir kahkaha yükseliyor. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıp yanaklarımdan kayıyor ve omurgamdan aşağı bir dalgalanma gönderiyor.

"Anlıyorum," diyor.

Beni kavrayışını gevşetiyor ve tekrar hafifçe geri çekilmeme izin veriyor. Ellerini dans için doğru pozisyona geri kaydırırken umutsuzca kafamı toplamaya çalışıyorum. Draven bizi şarkının doruk noktasına doğru döndürürken kalbim göğsümde güm güm atıyor, kabaran müzikle uyum içinde çarpıyor.

"Pelerin bir ifade," diyor, bu baş döndürücü yüzleşmeyi başlatan konuşmanın konularını toparlayarak. "Tüm kıyafetim bir ifade." Kanatlarını hafifçe hışırdatıyor. "İnsanlar onlardan daha güçlü olduğumu bilsinler diye yarım vardiyada kanatlarımı gösteriyorum. Ama aynı zamanda bir pelerin giyiyorum ki, senin de çok zekice belirttiğin gibi, şu anda uçmaya çalışırsam kanatlarıma takılacak. Peki bu insanlara ne anlatıyor?"

Bir an düşündüm. Sonra farkına vardım.

"O kadar güçlüsün ki, biri sana saldırdığında kazanmak için kanatlarına bile ihtiyacın yok," diye bitiriyorum sözünü, nihayet mantığını anlayarak.

"Kesinlikle."

"Huh." Bakışlarıyla tekrar buluşmadan ve kaşlarımı kaldırmadan önce kıyafetine bakıyorum. "Zekice."

Gözlerini kısıyor. "Duyduğum sürpriz miydi?"

Ona özür dilemeyen bir sırtışla karşılık veriyorum.

Hızını artırıp şarkı kreşendoya yaklaştıkça bizi daha da hızlı döndürürken midem bulanıyor. Mum ışığı etrafımda titreşiyor ve elbisem pürüzsüz zeminde salınıyor.

"Kıyafetler bir hikâye anlatır," diyor Draven. "Bunu giyiyorum. Ve sen..."

Elini belimden kaburgalarımın yan tarafına doğru kaydırıyor. Dansımızın hızıyla bir ilgisi olduğundan tam olarak emin olmadığım ürpertici bir nefes çekiyorum. Elini kaburgalarımın üzerinde tutarken parmakları sırtımda geziniyor. Başparmağını göğsümün hemen altındaki kıvrım boyunca çekerken beynimde ışıklar yanıp sönüyor.

"Giymen emredilen gümüş bir elbise giyiyorsun," diye devam ediyor. Bu gece ilk kez gözlerinde acımasız bir parıltı beliriyor.

bana bakıyor. "Tıpkı bu odadaki diğer tüm fae'ler gibi, kendi kıyafetlerini giymene bile izin verilmedi." Bizi tekrar döndürürken elini tekrar belime doğru kaydırıyor. "Peki bu sana ne anlatıyor?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama hiçbir kelime çıkamadan şarkı dramatik bir vuruşla sona eriyor.

Draven bizi son bir kez döndürüyor ve sonra momentumumuzu kullanarak beni yere doğru yatırıyor. Sırtım elinin üzerinde kavisleniyor ve saçlarım yere sürtünmek için aşağı akıyor. Draven üzerime doğru eğiliyor.

"Bana karşı o kadar yetersizsin ki gücüm için asla bir tehdit oluşturmayacaksın," diye fısıldıyor ağzımın içine.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Sonra aniden geri çekiliyor ve beni tekrar ayağa kaldırıyor. Draven beni bırakıp bir adım geri çekilirken, bir an için ne yapacağımı şaşırılmış bir halde gözlerimi kırıştırıyorum.

Son kelimeyi söyleyip uzaklaşmadan önce, "Ben hariç," diye geveliyorum. "O güç gösterisi sırasında senin ve değerli imajın için bir tehdittim."

Alay ediyor ve sonra bana alaycı bir gülümseme gönderiyor. "Geceleri uyumana yardımcı olacaksa kendine bunu söylemeye devam et."

Kanatlarını daha da yaklaştıırken hafifçe kayıyor ve gitmek için dönmeye başlıyor.

"Bunu neden yaptın?" O uzaklaşmadan önce söylemek için acele ettiğim kelimeleri neredeyse tökezleyerek soruyorum.

Bana dönüyor ve sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırıyor. Belli belirsiz etrafımızdaki dans pistini işaret ediyorum; diğer çiftler artık yiyecek ve içecek dolu masalara doğru uzaklaşıyor.

"Neden benimle dans ettin?" diye soruyorum.

Yakışıklı yüz hatlarında okunamayan bir ifade belirliyor. Tekrar bana doğru ilerlemeye başladığında geri çekilme isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Göğsü göğsüme degecek kadar yaklaşıp hareket ediyor. Sonra eğiliyor.

Çılgınca bir an için beni öpeceğini düşünüyorum.

Ama dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce başını eğiyor ve ağzı kulağımın hemen yanına gelene kadar ilerlemeye devam ediyor.

Nefesi kulağımın kabuğunu okşarken omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi yayılıyor. Ve yemin ederim, o piçin sırttığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Çünkü şimdi," diye başlıyor, bir kez daha nefesini hassas tenimde dans ettirerek, "sırtına devasa bir hedef koydum."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve midem bulanıyor.

Draven geri çekiliyor ve bakışlarımla tekrar buluştuğunda ağzında hınzır bir sırıtış var. Göz kırıyor. "Bir şey değil."

Sonra ben daha ona küfredemeden dönüp uzaklaşıyor ve beni dans pistinin ortasında öylece bırakıyor. Tek başıma. Yavaşça dönüp etrafımdaki kalabalığa bakarken kalbim gergin bir şekilde çarpıyor.

Dehşet soğuk bir zehir gibi göğsüme yayılıyor.

Çünkü Draven haklı. Her bir yarışmacı şimdi kısık gözlerle beni izliyor. Bazıları beni incelemeye devam etmeden önce Draven'a bir bakış atıyor ve yanlarındaki insanlarla sessizce konuşuyorlar.

"Lanet olası pislik," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Parmaklarımı saçlarımla arasından geçirerek dans pistinden uzaklaşıyor ve gördüğüm ilk yarışmacı grubuna doğru ilerliyorum. Daha doğrusu, içinde biraz dost canlısı bir yüz olan ilk gruba. Dedikodular çok fazla yayılmadan önce Draven'ın neden olduğu hasarı hafifletmeye çalışmalıyım.

Benimkinin karşısındaki odada kalan şahinli adam Fenriel, dar yüzünde şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla bana bakıyor. Grubuna doğru yürüyorum, masadan bir kadeh şarap alıyorum ve bir tane daha almadan önce hepsini bitiriyorum.

"Mabona'nın lanet memeleri," diye küfrediyorum.

Diğer yarışmacılar temkinli bir şekilde beni izliyor.

Ama neyse ki Fenriel attığım yemi yutuyor ve "Bu da neydi şimdi?" diye soruyor.

İçimi çekiyorum ve boşta kalan elimi hayal kırıklığıyla saçlarımda gezdiriyorum. Sonra dönüp bakışlarımla gruptaki herkesin üzerinde gezdiriyorum, onların da beni dinlediğinden emin olmak için.

"Birkaç hafta önce üzerine bir içki döktüm," diye başlıyorum, gerçeği söyleyerek. Ya da en azından çoğunlukla gerçeği. "Ve bu yüzden hâlâ kızgın, şimdi de sırtıma kocaman bir hedef koymak için arkadaşmışız gibi davranarak intikam alıyor."

Tepkilerini beklerken nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Gruptaki çoğu kişi bir *ohh* çekip anlayışla başını salladığında rahatlama bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Teşekkürler Mabona.

O grupla biraz daha konuştuktan sonra hızla başka bir gruba geçiyorum. Mümkün olduğunca çok kişiye aynı şeyi söylemem gerekiyor. Bu şekilde, insanlar olanlar hakkında dedikodu yaparsa, çoğunluk diğerlerine gerçekte ne olduğunu açıklayacaktır.

Ben balo salonunda ilerlerken bir başka dans daha başlıyor. Gece ilerledikçe mumlar daha az yanıyor ve kahkahalar daha da yükseliyor.

Neyse ki çoğu insan Draven'ın gerçekte ne yaptığına dair açıklamamı kabul etmiş görünüyor. Yine de bundan emin olmak için başka bir gruba geçiyorum.

"Ne yapıyor bu?" diye soruyor kızıl saçlı bir kadın yarışmacı, ben onların grubuna doğru ilerlerken.

Kalbim küt küt atıyor ve benden bahsediyor olabileceklerini düşünüyorum. Ama sonra bakışlarını takip ediyorum ve Lavendera'ya baktıklarını fark ediyorum.

Kahverengi saçlı kadın soluk taş duvarlardan birinin yanında tek başına duruyor. Bir şey yemiyor ya da içmiyor. Orada öylece duruyor ve karşı duvardaki boş bir noktaya boş boş bakıyor.

Onu izleyen gruptan başka bir kadın, "Size söylüyorum, bunda bir terslik var," diye cevap veriyor. "Akli başında değil. Aslında dikenli ormanda yaşadığını duydum."

Kızıl saçlı kaşlarını kaldırıyor. "Ciddi misin? Bu yüzden mi onu şehirde neredeyse hiç görmüyoruz?"

"Muhtemelen. Ya da kimse onunla çok fazla zaman geçirmek istemediği için. Yani, bazen söylediği garip şeyleri duydun mu?"

"Evet." Kızıl saçlı başını sallıyor. "Bahse girerim ki bunun nedeni bir önceki Kefaret Denemeleri'nde yarışırken ciddi şekilde yaralanmış olması."

"Daha önce de yarışmalara katılmış mıydı?"

"Evet. Yüzündeki yara izi bu yüzden oldu."

"Hayır, değil," diye yanıtlıyor üçüncü bir kişi. Bu sefer bir erkek. Lavendera'ya doğru bir bakış atarken gözleri sempati dolu. "Söylentileri duymadın mı? Ona bunu yapan aslında Jessina Iceheart'mış. Lavendera'nın güzelliğini o kadar kıskanmış ki bir buz parçasıyla Lavendera'nın yüzünü kesmiş."

Kızıl saçlı alay ediyor ve gözlerini deviriyor. "Hadi ama. Bu bir efsane. İnsanların sarhoşken dedikodusunu yaptığı her şeye cidden inanıyor musun? Neden-"

"Dinleyin!" İmar'ın sesi aniden konuşmaları ve müziği keser. Herkes sessizliğe gömülüyor.

"Yarışmacılar," diye devam ediyor, bakışlarını toplanan tüm fae'lerin üzerinde gezdirerek. "Bu iştisamlı gecenin tadını çıkarmak için bir saatiniz daha var."

imparatorunuz ve imparatoriçeniz size çok cömertçe hediye etti. Sonra odalarınıza döneceksiniz. Çünkü ilk duruşma yarın başlıyor."

Odada bir dalgalanma oldu.

Sonunda. Tüm bu sahte cömertlikten bıktım. Kazanmak ve direniş için gerçekten ne kadar değerli olduğumu herkese kanıtlamak için gerçek denemelere başlamanın tam zamanı.

Gösterinin tadını çıkarmak için sadece seyirci olarak burada bulunan ejderha şekil değiştiriciler, Imar'ın açıklamasına heyecanla sırtıyor ve başlarını sallıyorlar. Bizim tarafımızdaki bazı insanlar da öyle yapıyor, ancak çoğu şüphesiz midelerine yerleşen endişe nedeniyle ağırlıklarını değiştiriyor.

"Elinizden gelenin en iyisini yapın," diye bitiriyor Imar.

Uğursuz bir gülümsemeyle dönüyor ve Buzyürek hükümdarlarının iki büyük sandalyede oturduğu yere doğru ilerliyor. Hepimizi hınzır bir eğlenceyle izliyorlar. Draven'ı aramak için hızlı bir bakış atıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Onun yerine kendi görevime dönüyorum. Imar bize bu saati en iyi şekilde değerlendirmemizi söyledi ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim. Yeni bir kadeh şarap aldıktan sonra Draven'ın itibarına verdiği zararı onarmaya çalışıyorum.

İnsanların beni dinlemesini sağlamak için elimdeki tüm numaraları kullanıyorum. Beni Ölümün Gölgesi ile dans ederken gördüklerinden beri, çoğu insan en azından başlangıçta olduğu gibi beni görmezden gelmeyecek kadar meraklandı. Bu benim lehime işliyor ve çoğu grupta konuşmayı başarıyorum.

Ancak hala konuşmadığım son gruplardan birine doğru ilerlerken midemde garip bir his belirliyor. Durma noktasına geliyorum ve şaşkınlıkla yere bakıyorum. Midem bulanıyor. Bu hiç mantıklı değil. Artık gergin ve endişeli değilim.

Başımı sallayarak tekrar ilerlemeye başlıyorum.

Bir mide bulantısı dalgası daha üzerime çöküyor ve sonra boğazıma tırmanıyor. Elimi ağzıma götürüyorum.

Balo salonunun diğer tarafındaki birkaç yarışmacı da aynı şeyi yapıyor.

Midem kabarıırken panik içime işliyor.

Elimi sıkıca ağzıma bastırarak kapıya doğru koşuyorum.

Diğerleri de aynısını yapıyor.

İçim içimi yiyor. Koridorlarda koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Kusma başlamadan önce lavabolara zar zor ulaşıyorum.

Soğuk taş zeminde dizlerimin üzerinde oturup midemdekileri tekrar tekrar boşaltırken, aklımdan o görüntüyü çıkaramıyorum. Kapıdan kaçmadan hemen önce yakaladığım görüntü.

Alistair ve Maximus'un görüntüsü. Sırıtıyorlardı. Kadehlerini tokuşturuyorlar.

Ve sonra alaycı bir selamla kadehlerini bize doğru kaldırdılar.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kendimi bir insan gibi hissetmiyorum. Kendimi daha çok birilerinin tüm önemli parçalarını kazıdığı bir kabuk gibi hissediyorum. Midem boş, başım dönüyor ve sanki en ufak bir esinti beni devirecekmiş gibi hissediyorum.

Balodan ayrıldıktan sonra gecenin büyük bir kısmını kusarak geçirdim. Nihayet bu sabah erken saatlerde durdu. Sendeleyerek kahvaltıya indim ama sadece biraz su içebildim ve iki lokma ekmek yiyebildim. Sonra yatağa geri döndüm ve şükürler olsun ki iki saat uyumayı başardım. Ve şimdi, burada kalabalık bir koridorda durmuş ilk duruşmanın açıklanmasını beklerken, kazanmak için yeterli enerjiyi nasıl toplayacağımı bir türlü anlayamıyorum.

"Gıda zehirlenmesi," diyor Maximus koridorun karşısından. Yüzünde alaycı bir sırıtışla başını sallıyor ve hepimize şöyle bir göz gezdiriyor. "Ne kötü şans."

Denemeler dışında birbirimizi öldürmemiz yasak olmasaydı, Maximus'un şimdiye kadar birkaç kez ölmüş olacağından eminim.

Dün gece hastalanan tek kişi ben değildim. Diğer birkaç kişi de gizemli bir şekilde aynı hastalığa yakalandı.

Ve hepimiz nedenini biliyoruz.

Çünkü Maximus'un zehir büyüğü var ve bir şekilde bunu içkilerimize karıştırmak için kullandı.

Sadece bunu kanıtlayamıyoruz.

Ve bu gıda zehirlenmesine yakalandığı iddia edilen insanlar rastgele değildi. Hepsi güçlü büyü kullanıcıları ve bu denemelerdeki en zorlu yarışmacılardan bazıları. Draven'ın dün gece yaptığı küçük numara yüzünden o listeye girdiğime eminim. O kibirli piçten nefret etmek için bir neden daha.

"Dikkatli ol Maximus," diye uyarıyor Isera.

O da zehirlenen insanlardan biriydi. Yine de benim hissettiğimden çok daha iyi durumda görünüyor.

Maximus ona keskin bir sırıtış fırlatıyor. "Yoksa ne olur, buz kadın?"

Böyle saçma bir soruya cevap verme zahmetine bile katlanamıyormuş gibi kısık bir kıkırdama çıkarıyor.

Onu tekrar yemleyemeden, koridorun sonundaki büyük kapı çekilerek açılır. Menteşeleri gıcırıyor ve bunun sık sık açılan bir kapı olmadığının kanıtı. Kalenin arka taraflarında bir yerdeyiz ve büyük kapının dışarıya açıldığından oldukça eminim ama tam olarak nereye açıldığını ya da burada ne yaptığımızı bilmiyorum.

"Gidelim!" diye sesleniyor biri kapının dışından. "Kımıldayın."

Kalabalık grubumuzdan bir dalgalanma geçiyor ve ardından bağırılan komuta uymak için acele ederken ayak sesleri taş duvarlar arasında yankılanıyor. Her adımda başım dönüyor ama bunu engellemeye çalışıyorum. Sanki daha önce hiç yorgun ve aç olmamışım gibi. Neredeyse hiç uyumamış olmam ve bütün geceyi kusarak geçirmiş olmam önemli değil. Bunu yapabilirim.

Umarım yapabilirim.

Koridordan çıkıp dışarıdaki zemine adım attığımızda yüksek bir tezahürat sesi yükseliyor.

Kapalı bir gün olmasına rağmen, dün geceki çilemden sonra gri ışık hâlâ gözlerime batıyor, bu yüzden tekrar tekrar göz kırparken onları korumak için bir elimi kaldırıyorum. Görüşüm düzeldiğinde keskin bir nefes alıyorum.

Bir arenanın zeminindeyiz. Zemini büyük bir daire şeklinde sıkıştırılmış toprak kaplıyor ve ardından sıra sıra banklar yükselip alanı birkaç kat halinde çevreliyor. Ejderha değiştiriciler koltukları dolduruyor ve biz arenanın ortasına doğru sürülürken heyecanla tezahürat yapıyorlar.

Diğerleriyle birlikte tökezlerken, her şeyi kavramak için boynumu eğip yavaşça dönüyorum. Bize bakan tüm hevesli yüzleri incelerken kalp atışlarım hızlanıyor. Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum ama ejderha şekil değiştirenler çok hevesli ve bu asla iyiye işaret değil.

Bakışlarım iki Buzyürek hükümdarını buluyor. Tam ortadaki iki büyük sandalyede oturuyorlar. O kat daha geniş ve üzerinde daha az bank var, yani muhtemelen Seelie Kraliçesi burada yaşarken orayı kullanıyordu. Draven da diğer yedi klan lideriyle birlikte orada duruyor. Bu kadar uzaktan yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. Ama eğer işe burnunu soktuğu için zehirlendiğimi duyduysa, muhtemelen halinden çok memnundur.

"Yarışmacılar," diye sesleniyor Imar, Icehearts'ın biraz solundaki boş bir bölümün kenarına doğru ilerlerken.

Hepimiz ona doğru döndüğümüzde kıyafetler hışırdıyor. Belirli bir şey giymemiz emredilmediği için ben kendi kıyafetlerimi giydim. Pantolon, gömlek ve botlarla hareket etmek elbiseyle hareket etmekten çok daha kolay. Bıçağım da herhangi bir şey için ihtiyacım olması ihtimaline karşı uyluğuma sıkıca bağlanmış durumda.

"İlk Kefaret Duruşmanıza hoş geldiniz," diyor Imar. Bu mesafeden yüzünü net göremiyorum ama sırtıyor gibi geliyor. "Bugün gerçekten de değersiz olanları ayıklayacağız. Sadece yarınız bir sonraki duruşmaya katılabilecek."

Grubumuzdan birkaç şaşkın nefes yankılanıyor. Etrafıma hızlıca birkaç bakış attım. En iyi tahminime göre, belki seksen kişiyiz. Bu da kırk kişinin bir sonraki tura geçeceği anlamına geliyor. Her şey düşünüldüğünde, bunlar iyi oranlar. Denemenin ne olduğuna bağlı olarak, çok fazla sorun yaşamadan başarabilmeliyim.

"Amaç şu," diye devam ediyor Imar. "Çemberin içinde ayakta kalan son kırk kişi arasında olmak."

Arenanın zeminine göz gezdirirken grubumuzda şaşkınlık dalgalanıyor. Hiçbir yerde görülebilecek bir çember yok. Ancak, bunu işaret ederek dikkatleri üzerime çekecek kadar aptal değilim, bu yüzden sadece Imar'a geri dönüyorum.

Gerçi başka biri daha var.

"Ne çemberi?" Gelişmiş güce sahip olan Tommen, elleriyle etrafımızdaki toprak yığınının işaret ederek sesleniyor.

Arenaya sessizlik çöküyor.

Sonra Imar'ın bölümünde siyah bir duman patlıyor ve içinden kırmızı bir ejderha yükseliyor.

Telaşla geri çekildim.

Imar ejderha formunda bize doğru süzülürken diğerlerinden çığlıklar yükseliyor. Yarışmacılardan bazıları büyü çağırıyor.

"Ona saldırırsanız ölürsünüz," diye bağırıyor Greymar Fireclaw tüm klan liderlerinin durduğu bölümden.

Büyü hemen kayboluyor ama Imar etrafımızda dönerken hepimiz arenanın ortasında birbirimize daha sıkı kenetleniyoruz. Kanatları havada patlıyor, yere doğru rüzgâr patlamaları gönderiyor ve toz bulutları kaldırıyor.

Sonra çenesini açıyor.

Geriliyorum, işe yaramasa da bıçağımın kabzasını kavırıyorum.

Ejderha ateşi havaya fırlıyor.

Birbirimizi daha fazla iterken grubumuzdan daha fazla çığlık kopuyor.

İmar etrafımızda bir daire çizerek uçuyor ve uçarken yere doğru bir ateş seli gönderiyor. Ateşin sıcaklığı havada titreşiyor. Görüşümü korumak için gözlerimi kaçırıyorum.

Tam daireyi tamamladıktan sonra, boş bölümüne geri uçuyor. Siyah duman bir kez daha taş çıkıntının üzerinde patlıyor. Duman dağıldığında, İmar bir kez daha insan formunda orada duruyor.

"Şu çember," diye anons ediyor ve bir elini hâlâ için için yanan yere doğru uzatıyor.

Bakışlarımı oraya doğru kaydırıyorum.

Grubumuzla ilk seyirci sırasının bulunduğu duvarın yaklaşık yarısında yanmış topraktan bir iz var. E t r a f ı m ı z d a mükemmel bir daire çiziyor.

Seyirciler arasındaki şekil değiştirenlerden onay çılgınlıkları yükseliyor. Grubumuzdan kimse bir şey söylemiyor.

Tommen bile.

"Kurallar basit," diye devam ediyor İmar ve bir kez daha yüzündeki sırtışı duyabildiğime yemin edebilirim. Dramatik bir etki yaratmak için durakladıktan sonra, "Kural falan yok," diye bitiriyor.

Seyirciler arasından birkaç şekil değiştiren gülüyor.

"Çemberin içinde kalın," diye tekrarlıyor İmar. "Yapmanız gereken tek şey bu. Eğer çemberin dışına çıkmaya zorlanırsanız, elenirsiniz."

İmparator Bane aniden, "Bilincini kaybedersen de öyle," diye seslenir.

"Ya da öldürülürsen," diye ekliyor İmparatoriçe Jessina.

"Evet, o da var," diyor İmar. Bir elini kaldırıp parmaklarıyla sayıyor. "Çemberin dışındaysan, bilincin yerinde değilse ya da öldüysen, elenirsin."

İçime bir korku yayılıyor.

Birden, sahte cömertliklerine kızdığım ve gerçek denemelerin başlamasının bu kadar uzun sürdüğü için pişmanlık duymaya başlıyorum. Bir baloda dans etmeyi haftanın herhangi bir günü buna tercih ederim.

"Çemberin içinde sadece kırk kişi kaldığında, denemeyi sona erdireceğim." Sesine hınzır bir eğlence karışıyor. "Ve bunu kesinlikle duyabileceksiniz, tüm gürültüden bile." Dramatik bir etki yaratmak için bir kez daha duraklıyor. "Çünkü ejderha formumda olacağım."

Kimse konuşmuyor.

Görünüşe göre İmar farklı bir tepki bekliyordu, çünkü "Başlayın" diye bağırırken sesine kızgınlık karışmıştı.

Sonra ejderha formuna geçer.

Taş çıkıntının üzerinde siyah bir duman dalgalanıyor ve sonra içinden kırmızı bir ejderha fırlıyor. Kükre, sesi arenada yankılanır ve sonra tepeye doğru uçar. En yüksek katın kenarına indiğinde taşlar parçalanıp aşağıya düşüyor. Başını bize doğru çevirirken kuyruğu sabırsızca havada sallanıyor.

Birkaç saniye boyunca kimse hareket etmiyor.

Sonra bir gümbürtü ve ıslak bir çağıltı gergin sessizliği yarıyor. Başımı sese doğru çeviriyorum.

İçimi bir şok kaplıyor ve önümdeki manzaraya bakarken şaşkınlıkla geri çekiliyorum.

Lavendera kısa bir mesafe uzakta duruyor. Kolunu uzatmış. Ondan iki adım ötede Maximus iri gözlerle ona bakıyor. Bir ağaç dalı göğsüne o kadar gömülmüş ki sivri ucu sırtının diğer tarafından dışarı çıkıyor. Öksürüyor. Kan havaya püskürür ve çenesinden aşağı damlar. Lavendera, "Hilekârlardan nefret ederim," diyor ve sonra dalı çekip çıkarıyor.

kalbinden geri çıkar.

Kıyamet kopuyor.

Daha önce işgal ettiğim alanda bir su patlaması havaya fırlarken kendimi yana doğru fırlatıyorum. Kısa bir mesafe ötede, Maximus geriye doğru devriliyor ve sertçe yere çarpıyor. Bir hırıltı daha çıkıyor. Sonra göğsü durdu.

Herkes harekete geçerken bağırışlar serin öğle havasını yırtıyor. Saniyeler içinde arenanın zemini kaosa gömüldü.

Bir taş bloğu bana doğru uçarken yoldan yuvarlanıyorum. Dizlerime kadar bükülerek tekrar ayağa fırlıyorum ve kalabalığın en kötüsünden koşarak uzaklaşıyorum. Düşünmek için alana ihtiyacım var. Nefes almak için. Bir çeşit plan yapmak için.

Çünkü bu benim gibi biri için olabilecek en kötü sınav.

Savaş büyüm yok. Neredeyse savunma büyüm bile yok. Kendimi bu çemberin içinde nasıl tutacağım?

Kısa sarı saçlı bir adam bana yandan çarptığında ciğerlerimdeki hava pathiyor. Çarpmanın şiddetiyle yere yığıldım. Soluk soluğa ciğerlerime hava çekmeye çalışırken, birlikte toprağa çarpıyoruz. Darbe başımı döndürüyor, zehrin kalıcı etkileri daha da kötüleştiriyor.

Yerde kıvranarak altından kurtulmaya ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ama sarışın adam çoktan ayağa fırlamış ve etrafımda dönmeye başlamıştı.

Ben. Gözlerimi öfkeyle kırıştırarak zehrin hâlâ görme yetimi etkileyip etkilemediğini anlamaya çalışıyorum.

Ama sonra güç gösterisinden bir anı bana çarpıyor.

Adını hatırlamıyorum ama bu sarışın adamın gelişmiş bir hızı var.

Sarışın beni ayak bileğimden yakalayıp çembere doğru koşmaya başlayınca midem bulanıyor. Bacağımdaki kaslar gerilirken acı içinde haykırıyorum. Yerde sürüklenirken çakıl taşları sırtıma batıyor.

Panik içimde çatırdıyor.

Elimi uzatarak umutsuzca bıçağımın kabzasını arıyorum. Yerdeki yanık çizgi endişe verici bir hızla yaklaşıyor.

Sonunda bıçağı çekip çıkarırken hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum. Kaslarım dün gecedен beri hala zayıf, ama sahip olduğum her şeyi umutsuz bir hamleyle ortaya koyuyorum, oturur pozisyonda kıvrılıyorum ve bıçağı bileğinin tam ortasından kesiyorum.

Boğazından bir feryat koptu.

Elini geri çekerken bedenim durma noktasına geliyor. Bileğinin ön tarafındaki kesikten kan akıyor ve parmaklarını kırmızıya boyuyor. Nefes nefese kalıyorum ve sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Gömleğimin arkasına yapışmış küçük taşlar arkamda yere düşüyor. Başım dönüyor ve midem, içinde dışarı atacak bir şey kalmamasına rağmen yuvarlanıyor.

Koşarak uzaklaşırken titreyen bir nefes daha çekiyorum.

Ama Sarışın başını bana doğru çeviriyor. Yaralı bileğini tutarken gözlerinde öfke yanıyor. Sonra havalandı.

O kadar hızlı hareket ediyor ki vücudunu zar zor takip edebiliyorum.

Yerde hızla ilerliyorum ama ondan kaçmak için yeterince hızlı olamayacağımı biliyorum.

Yanmış çizgi sadece birkaç adım solumda beliriyor. Eğer beni yakalarsa, her şey biter. Ama ondan kaçamam. İhtiyacım olan-

Çığlık atarak durdum ve etrafımda döndüm.

Sarışın o kadar hızlı hareket ediyor ki rotasını değiştirecek zamanı yok. Doğruca bana çarpıyor ama ben buna hazırlıklıydım ve hareketle birlikte dönerek onu da kendimle birlikte döndürüyorum.

Artan hızı onun aleyhine işliyor ve ben onu bıraktığımda neredeyse arenanın zemininde uçuyor.

Yerde tökezledi, büyüğü kesildi ama yine de toprak zemine çakıldı. Ayağa fırlayıp bana doğru dönüyor.

Ona sırtıyorum.

Çünkü o artık çemberin dışında.

Bana küfürler savuruyor ama onları dinleyecek vaktim yok çünkü üç kişi daha bana doğru geliyor.

Sihrimi kanalize ederek göğüslerinde bir sükûnet kıvılcımına doğru sertçe itiyorum. Beni sadece boş bir boşluk karşılıyor.

Kahretsin.

Yerden havalanarak çemberin diğer tarafına doğru koşarken, karşılaştığım herkesi umutsuzca büyümle itiyorum. Hiçbirinin içinde tek bir sakın duygu kıvılcımı bile yok.

İçimi bir korku kaplıyor. Bana saldırmalarını nasıl engelleyebilirim ki?

Bir taş blok havaya fırlıyor.

Geri sıçıyorum, zar zor yoldan çekilmeyi başarıyorum. Onu fırlatan adam bir tane daha fırlatıyor. Ama tam onu bana fırlatacakken Lavendera koca bir ağaç gövdesini onun kayışına çarpıyor. Uçup gidiyor ve çembere yakın bir yere düşüyor. Ama işini bitirmeden Alistair ona bir ateş topu fırlatıyor.

Geri çekilerek kendimi görünmez kılmaya çalışıyorum. Eğer kavgadan uzak durabilirsem, iyi olacağım. Bu-

Acı yan tarafımı parçalıyor.

Bir ıstırap dalgası tüm ruhumu parçaladığında nefesim kesiliyor.

O kadar şiddetli ki darbenin şiddetiyle birkaç adım yana sendelediğimi bile fark etmiyorum.

Görüşümde siyah noktalar yüzerken tökezleyip darbenin kaynağına doğru dönüyorum.

Tommen orada duruyor, kırmızı ve kahverengi gözleri tehditle parlıyor ve bana sırtıyor.

Beynim acı ve kalan zehrin sisiyle savaşıyor. Tommen. Gelişmiş gücü olan adam.

Hay sikeyim.

Bana doğru saldırıyor.

Kolumu savurup kılıcımı göğsüne saplıyorum. Bu onu kaçmaya zorluyor ve bana ciğerlerime hava çekmem için birkaç değerli saniye kazandırıyor. Göğüs kafesim basit bir hareketle acı içinde çılgık atıyor.

Hay sikeyim. Sanırım bazı kaburgalarımı kırmış olabilir.

Tommen'in tekrar üzerime atılmasıyla kısa saniyelik zerafetim aniden sona eriyor. Kenara doğru dönmeye çalışıyorum ama bu hareketle kaburgalarımaya yayılan acı bir an duraksamama neden oluyor.

Ve tek ihtiyacı olan bir saniye.

Botu dizimin yan tarafına çarpıyor.

Bacağım doğal olmayan bir açıyla bükülürken acı içinde

çığlık atıyorum. Ama Tommen beni yakalayınca

çığlığım kesildi.

Yere sertçe çarpıyoruz. Acı içinde soluk soluğa kaldım. Siyah noktalar vahşi bir deniz gibi görüşümü kaplıyor. Kolumu aramızdan çekerek bıçağımı körlemesine ona doğru saplıyorum. Bıçağı göğsüne saplayamadan eli havaya fırlıyor ve bileğimi sarıyor.

Bileğimi o kadar sert kavırıyor ki kemikler birbirine sürtünüyor. Bağırdım ve kolumu geri çekmeye çalıştım. Ama bıçağı elimden çekip alıyor ve boğazıma doğru saplıyor.

Diğer elimi havaya kaldırıyorum.

Ama elini asla durduramayacağımı biliyorum çünkü onun gelişmiş gücüne karşı umutsuzca yenik düşüyorum. Bu yüzden bileğine ulaşmaya çalışmıyorum bile. Onun yerine, boğazına nişan alıyorum.

Bıçak aşağı inerken ön kolumun yan tarafını kesiyor.

Ama o bıçağı göğsüme saplayamadan parmaklarım boğazının ön tarafına saplanıyor.

Ciğerlerinden boğuk bir nefes kopuyor.

Bıçak elinden kayarak yanımda yere düşüyor ve iki eli de boğazına doğru uçarken diğer bileğimi bırakıyor. Boğuk nefesler alıyor, gözlerinde acı titreşiyor.

Bu dikkatsizlik anını kaçmak için kullanmaya çalışıyorum. Ama göğsümün üzerine oturdu. Gözlerini tekrar yüzüme dikmeden önce biraz yukarı doğru kıpırdamayı zar zor başarıyorum. İçlerinde öfke titreşiyor.

Ve işte o zaman anlıyorum ki altından asla çıkamayacağım.

Onu.

Kolumu yukarı çekerek üstümüzdeki gökyüzünü işaret ettim ve çığlık attım,

"EJDERHA!"

Kafasını çevirdi.

Ve sahip olduğum tüm sihir kırıntılarıyla onu itiyorum.

Büyüm küçük bir korku kıvılcımı buluyor ve onu lanet bir patlamaya dönüştürüyorum.

Tommen dehşet içinde çığlık atıyor ve üzerimden atlıyor. Aslında orada olmayan ejderhadan kaçarken, koşarak uzaklaşıyor.

Birkaç saniye boyunca toprakta öylece yatıyor ve ciğerlerime hava çekiyorum.

Acı her nefes alışımnda göğsümü kesiyor ve hareket ettirdiğimde sol bacağımnda nabız gibi atıyor. Ön kolumun yan tarafındaki kesikten kan fışkırıyor, gömleğimi kırmızıya boyuyor ve parmaklarımı kayganlaştırıyor.

Tek yapmak istediğim bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak. Ama yapamıyorum.

Çünkü İmar henüz duruşmayı bitirmedi. Ve benim hâlâ kazanmam gerekiyor.

Bu yüzden dişlerimi sıkıp ayağa kalkmaya çalışıyorum. Bıçağımı elime alıp, içime dolan acı dalgaları arasında nefes alıyorum ve savaş alanını inceliyorum. Onları sakinleşmeye zorlamak için bir kez daha deniyorum. Ama işe yaramıyor. Büyü havada uçuşurken ve insanlar yumruklarıyla, büyüleriyle ve sahip oldukları her şeyle savaşırken kimse sakinleşmiyor.

İki kişi beni orada öylece dururken fark etti.

Bana doğru gelmeye başladıklarında şiddetli bir küfür savuruyorum.

Öfke ve hayal kırıklığı ruhumu parçalıyor. Bu insanlarla dövüşemem. O tür bir büyüüm yok. Ve yaralarım, artık onlardan kaçamayacağım bile. Savaşmam. Koşamam. Onları sakinleştiremem.

Bu yüzden onlardan daha zeki olmalıyım.

Ani bir fikir bana yıldırım gibi çarptı. Etrafımda dönerek, öfkeyle Alistair'i aradım.

Onu arenanın ortasına yakın bir yerde buluyorum, insanlara ateş yağdırıyor ve onları çembere doğru daha da geriye itiyor.

Bana doğru koşan iki kişi yaklaşıyor.

Çenemi sıkarak, Alistair'in benimle onların arasında kalması için sola doğru dalıp gidiyorum.

Sonra büyüümü yönlendirip Alistair'in göğsündeki öfke kıvılcımını itiyorum.

Ciğerlerimden bir nefes kopuyor ve neredeyse büyüümün kontrolünü kaybediyorum.

Alistair'in göğsündeki soluk kırmızı öfke kıvılcımı o kadar yoğun, o kadar büyük ki neredeyse beni de yakıyor. Beni o kadar sarsıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Bu, insanların savaş sırasında yüzeysel olarak hissettiği türden bir öfke değil. Alistair'in içindeki öfke derin bir öfke. *Yıllardır* ruhunda yanan yıkıcı türden.

Kendimi onun duygularından koruyarak zihinsel duvarlarımı yükseltiyorum ve sonra o alev alev yanan öfkeye daha da fazla yakıt döküyorum.

Çılgına dönüyor.

Gördüğü herkese saldırırken havada ateş kükrüyor. Her zaman arkasında kalarak **o n u n** hareketlerine ayak uyduruyorum. Panik çığlıkları yankılanıyor

İnsanlar onun alevlerinden kaçmak için çemberin dışına kaçmak zorunda kaldıkça, arenanın her yerine yayılıyor.

Bacağımdaki, kaburgalarımdeki ve ön kolumdaki acıyı engellemeye çalışarak umutsuzca nefesler alıyorum. Ama tüm bunlara rağmen, Alistair'in duygularını manipüle etmeye devam ederken ağzımda hâlâ muzaffer bir sırıtış var.

Çünkü bu sınavı kazanmak için en güçlü ya da en hızlı olmama ya da savaş büyüüne sahip olmama gerek yok. Sadece başka birinin benim yerime tüm rakiplerimi saf dışı bırakmasını sağlamam gerekiyor.

Kan kolumdan aşağı akıyor ve parmaklarımdan damlıyor. Bu deneme başlamadan önce zaten başım dönüyordu ama şimdi her an bayılacakmışım gibi hissediyorum. O kadar çok insan kalmış olamaz. Kırka yakın olmalıyız. Biz-

Bir kükreme havayı yarıyor.

O kadar yüksek ki neredeyse kulak zarımı parçalayacak.

Dönüp arenanın tepesine tünemiş kırmızı ejderhaya bakıyorum. İmar ağzını açıyor ve sağır edici bir kükreme daha çıkarırken kuyruğu havada sertçe sallanıyor.

Savaş durma noktasına geliyor.

İmar orta kattaki boş bölüme geri uçarken kanatlar patlar ve yerden toz bulutları yükselir. Siyah bir duman bulutu içinde yer değiştirir ve ardından platformun kenarına doğru adım atar.

"Tebrikler," diye seslenir. "Çemberin içindeyseniz ve hâlâ nefes alıyorsanız, ilk denemeyi geçtiniz demektir."

Dizlerimin bağı çözüldü.

Yere yığılırken acı uzuvlarımda zonkluyor.

Sırtüstü uzanmış, yukarıdaki gri gökyüzüne bakıyor ve derin nefesler alıyorum. Göğsüm kabarıyor. Başım dönüyor. Kaburgalarımдан birkaçı büyük ihtimalle kırılmış. Sol ön kolumun tamamını kan kaplıyor. Ve sanırım dizimin etrafındaki tendonlardan biri yırtıldı.

Ama başardım.

Ciğerlerimden çılgınca bir kahkaha patlaması kopuyor. Başardım.

İlk duruşmadan sağ çıktım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Topallayarak arenadan çıkıp geldiğimiz koridora geri dönerken her adımda acı vücudumda zonkluyor. Bir kolumu kırık kaburgalarımın sararken diğer elimi destek için duvarda kaydırıyorum. Kan hala ön kolumu kaplıyor ve koridorda yavaşça ilerlerken yere hafifçe damlıyor.

Ayrılmamıza izin verilmeden önce İmar bize dinlenmek, iyileşmek ve bir sonraki denemeden önce büyüme hızının iyileşmesine izin vermek için üç günümüz olduğunu söyledi. Fae olarak, neyse ki hepimizin iyileşme hızı daha yüksek. Ejderha şekli değiştirenler için nasıl işlediğinden emin değilim ama insanlarla kıyaslandığında biz oldukça hızlı iyileşiyoruz. Kaburgalarımın tamamen değil de kısmen kırıldığından oldukça emin olduğum için, iyileşmeleri için üç gün yeterli olacaktır. Özellikle de burada, neredeyse sınırsız yiyeceğe erişimim varken. İyileşmek çok fazla enerji tüketir, bu da çok fazla yiyecek gerektirir. Bu da muhtemelen şekli değiştirenlerin çok fazla yememize izin vermemelerinin bir başka nedeni. Ama hayatımda ilk kez, beni bekleyen bol miktarda yiyeceğim var.

Sert bir el aniden omzumdan tutup beni kendine doğru çekerken, sıktığım dişlerimin arasından keskin bir tıslama çıkarıyorum. Onu durdurmak için yeterli gücüm kalmadığından, etrafımda dönmeme izin vermekten başka bir şey yapamıyorum. Sırtım bir gümbürtüyle koridorun duvarına çarpıyor. Acıya karşı dişlerimi sıkarak, en yeni saldırganımın bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum.

Alistair Geller önümde beliriyor. Yumruğunu yakama gömüp beni duvara hapsederken turuncu ve yeşil gözlerinde öfke yanıyor.

"Artık bana düşman oldun, Ruh Hırsız," diye homurdanıyor.

Yüzüm.

İnandırıcı olduğunu umduğum bir şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Neden? Bu duruşma sırasında hiç yüz yüze gelmedik."

"Sakın inkâr etmeye kalkma."

Yüzümdeki şaşkınlık maskesiyle ona bakmaya devam ediyorum.

"Jeb ne yaptığını gördü." Çenesini sıkıyor ve yakamı daha sıkı kavırıyor. "Duygularımı manipüle ettin. Beni lanet bir hayvan gibi saldırganlaştırdın."

Kahretsin.

Daha fazla inkâr etmeye çalışmanın bir anlamı olmadığından, bunun yerine meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum.

"Önce sen bana düşman oldun." Ona keskin bir bakış fırlatıyorum. "Arkadaşına beni zehirlettiğinde."

"Eğer herhangi birinizin elinde buna dair bir kanıt olsaydı, o şerefsiz şekil değiştirenler bizi çoktan öldürmüş olurdu."

"Kanıtlayamamam önemli değil. Bu hâlâ doğru. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Bu yüzden ödeştığımızı söyleyebilirim."

"Ödeşmek mi?" Göğsünden vahşi bir kahkaha koptu. "Ödeşmekten çok uzağız."

Bir eli hâlâ gömleğimin yakasına gömülüyken diğer elini kaldırıyor ve gözleri parlamaya başlıyor. Avucunun içinde ateş alevleniyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Kaçabilmek için parmaklarını yakamdan çekmeye çalışıyorum ama beni demir gibi kavırıyor.

"Ateş büyümü senin yararına kullanmamı mı istedin?" Yanan elini yüzüme yaklaştıırken alevler gözlerine yansıyor. "Onun yerine senin *üzerinde* kullanmama ne dersin? Şekil değiştirenler asla bilmeyecek. Sadece deneme sırasında alevlerim tarafından yakıldığını düşünecekler."

Alevleri yanağıma doğru yaklaştıırken, beni tutuşuna karşı sertçe mücadele ediyorum. Ama çok zayıf ve yaralıyım, kalan zehirden ve duruşmanın yorgunluğundan dolayı onun gücüyle yarışamayacak kadar bitkinim. Ateşin sıcaklığı tenimi sarıyor. Boğazımdan umutsuz bir ses kaçıyor. Alevler neredeyse yanağıma geliyor. Biraz daha yaklaşırsam derim su toplamaya başlayacak.

Alistair bir çığlık atıyor.

Aniden bir dizi kıvrılan dal tarafından geriye doğru çekilince şaşkınlıkla irkiliyorum.

"Sağır mısın sen?" Lavendera koridorda bize doğru ilerlerken soruyor. "Denemeler dışında kavga yok dediler."

İçimi bir rahatlama kapladı.

Grubumuzun diğer yarısı, İmar bize ayrılabilceğimizi söylediğinde arenanın diğer tarafında duranlar, nihayet

bize yetişti. Diğer yarışmacılardan birkaçı benimle Alistair arasında meraklı bakışlar atıyor ama durmadan yanımızdan geçip gidiyorlar. Lavendera durdu ama.

Ellerini kalçalarına dayamış, Alistair'e dik dik bakıyor.

Alistair, Lavendera'nın onu benden uzaklaştırmak için kullandığı dallardan kendini kurtarmayı başarıyor. Ona doğru dönerken gözlerinde hâlâ öfke titreşiyor.

"Sen," diye hırlıyor. "Neden umurunda ki?"

"Kurallara uymak hayati önem taşıyor," diye yanıtlıyor. "Ve bu, denemeler dışında birbirimize zarar vermemek anlamına geliyor."

"Ama denemelerin içinde sorun yok, öyle mi?" Yüz ifadesi kararıyor ve sesi alçalıyor. "Maximus'u öldürdün lan sen."

"Evet."

"Neden? Sen gıda zehirlenmesinden etkilenen insanlar arasında bile değildin."

"Gıda zehirlenmesi değildi. Sadece zehirdi." "Yine de. *Sen* bundan zarar görmedin."

"Fark etmez. Kuralları çiğnedi." Sesi düz ve duygusuz. "Bu yüzden ölmesi gerekiyordu."

Alistair'in gözlerinde yeniden parlamaya başlamadan hemen önce öfke parlıyor. Avucundaki ateş, soluk taş duvarların üzerine titrek bir ışık saçıyor. Elini yukarı çekerek Lavendera'nın hâlâ yanında duran dallarına doğru bir ateş akımı fırlatır.

Ancak onları yakıp kül edemedi havada düz ve soluk bir şey parlıyor.

Duvarların arasında şiddetli bir tıslama sesi yankılanıyor.

Alistair'in alevlerini engellemek için ortaya çıkan buz tabakasına bakıyorum.

Solumdan ayak sesleri geliyor. Başımı çevirip onlara doğru bakıyorum.

Isera koridorda ilerliyor. İncinmiş, kızgın ya da herhangi bir şeyden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Çenesini kaldırmış, sanki az önce Alistair'in alevlerini söndürmek için bir buz tabakası fırlatmamış gibi bize doğru ilerliyor.

Birkaç adım öteden Alistair alay ediyor ve ona alaycı bir sırıtış fırlatıyor. "Demek buzdan kadının da duyguları varmış?"

Isera yürürken, "Elbette var," diye cevap veriyor. Ama bize ulaştığında, durmadan yanımızdan geçip gitmeye devam ediyor. Tam o sırada

Alistair'in yanından geçerken, "Onları senin gibi güvensiz küçük çocuklarla harcamıyorum," diye ekliyor.

Alistair'in yanakları öfke ya da utançtan ya da her ikisinden birden kıpkırmızı kesilir. Çenesini sertçe sıkıyor ve elini esnetiyor. Tam bir alev topu daha çağırıp Isera'nın geri çekilen sırtına fırlatacakmış gibi görünürken karanlık bir ses koridoru yarıyor.

"Bir sorun mu var?"

Başımı sesin kaynağına doğru çeviriyorum ve Draven'ın bize doğru geldiğini görüyorum.

Bize doğru ilerlerken kanatlarını daha da açarak tüm koridoru kapatıyor. Lavendera dallarının havada kaybolmasına izin verip Isera'nın peşinden uzaklaşırken Draven'ın bakışları geçici olarak bana sabitleniyor. Alistair de aynısını yapmak üzere ama o daha bir adım bile atmadan Draven buyurgan bakışlarını ona kaydırıyor.

"Dedim ki, bir sorun mu var?" Draven talep ediyor. Her kelimesinden tehditler yakıcı bir zehir gibi damlıyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor Alistair çabucak.

Draven aramızda durdu. Dönüp Alistair'e ölümcül bir bakış fırlatırken devasa kanatları hafifçe parlıyor. "Hayır, ne?"

Alistair çenesini o kadar sert sıkıyor ki neredeyse dişlerinin çatladığını duyabiliyorum ve elini sıkıca yumruk yapıyor. Ama hepimiz biliyoruz ki Ölümün Gölgesi'ne kimse karşı koyamaz. Sonunda Alistair boyun eğerek bakışlarını yere indiriyor ve "Hayır efendim," diyor.

"Bu doğru." Draven başını eğdi. "Şimdi, duruşmalar dışında kavga çıkaran insanlara ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır, efendim."

"Güzel. O zaman defol git gözümün önünden."

Alistair başını kaldırırken Draven arkasını dönüp bana bakıyor. Draven yüzünü göremediği için benimle göz göze geliyor ve bana tehditkâr bir gülümseme fırlatıyor. Sonra da "*Arkayı kolla*" dedi.

Sinsice uzaklaşırken gözlerimi ona dikiyorum. Ama gidişini izleyecek vaktim yok, çünkü Draven şimdi tepemde beliriyor. Acı ve yorgunluk hala vücudumda nabız gibi atıyor, bu yüzden bakışlarımı önümdeki acımasız komutana çevirmeden önce canlandırıcı bir nefes alıyorum.

"Ve sen..." Bakışları ön kolumu kaplayan kana inerken Draven'ın gözlerinde şimşekler çakıyor. Sert gözlerini tekrar bana kilitlediğinde çenesinde bir kas titriyor. "O yarayı diktir. Hemen şimdi." O

keskin bir nefes veriyor ve sonra ekliyor, "Bütün kaleyi kanıyla kirletmeden önce."

Kısa bir an için ona gözlerimi devirmeyi düşünüyorum. Ama gerçekten kızgın görünüyor, o yüzden şansımı zorlamamaya karar veriyorum. En *azından çok fazla* zorlamamaya. Kendime engel olamadığım için, ona biraz alaycı olmanın sınırında küçük bir selam veriyorum.

"Evet efendim" derken sesimde hafif bir alay izi var.

Draven gözlerini bana diyor. Ama karşılık vermiyor. Bunun yerine topuğunun üzerinde dönerek arenaya doğru ilerliyor.

Ve eğer bilmeseydim, bana sırtını dönmeden önce dudaklarında bir parça eğlence gördüğüme neredeyse yemin edebilirdim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alistair arkamı kollamam konusunda beni uyarmıştı. Öyle de yaptım. İlk denemeden bu yana geçen iki gün içinde, Maximus çoktan ölmüş olmasına rağmen yediğim ve içtiğim her şeyi dikkatle kontrol ettim ve Alistair ya da arkadaşlarıyla yalnız bir odada kalmamaya özen gösterdim. Ve bu sayede yeni yaralar almadan iyileşebildim.

Gidip kolumdaki yarayı temizlettim ve diktirdim, bu da daha çabuk iyileşmesine yardımcı oldu. Bacağımdaki yırtık tendon da kendini onardı. Kaburgalarım da neredeyse iyileşti.

Fiziksel olarak iyiyim.
Zihinsel olarak o kadar
değil.

Altın Saray'ın ıssız koridorlarında gizlice ilerlerken kalbime baskı yapan soğuk ağırlığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Diğer tüm koridorlarda olduğu gibi, fenerler sökülmüş ve yerlerini meşaleler almış. Titrek ateş ışığı soluk duvarların üzerinde dans ediyor ve onları uğursuz gölgelerle boyuyor. Zihnimi elimdeki göreve odaklamaya çalışıyorum ama son iki gündür göğsümde dikenli sarmaşıklar gibi dolanan rahatsız edici duyguları tamamen engelleyemiyorum.

Bu yarışmaya katıldığımda, düşünmüştüm ki... Bilmiyorum. Denemelerden kolayca geçeceğimi mi? Ya da onun gibi bir şey.

Şimdi çok saçma geliyor. Ama kazanmayı çok istediğim için bunun bana diğerlerine karşı bir avantaj sağlayacağını düşünmüştüm. Ama burada ne kadar çok zaman geçirirsem, *herkesin* umutsuzca kazanmak istediğini o kadar çok fark ediyorum. Ve ben onları yenebilecek kadar yetenekli ve acımasız mıyım bilmiyorum.

Bir köşeyi daha dönüp bir sonraki koridora gizlice girdiğimde, zihnim bir önceki duruşmaya geri dönüyor.

Acı boğazımda düğümleniyor.

O deneme bana her an elenebileceğimi acımasızca hatırlatmıştı. Bir sonraki denemeye geçebildiğim için *şanslıydım*. Isera ve Alistair gibi insanların çok daha çok yönlü büyülerini var. Benimki öyle.

Özel. Çok sınırlı. Ve kendi aptallığımı hesaba katmıyorum bile.

Başka bir koridorda kaybolurken yumruğumu sıkıyor ve başımı kendime doğru sallıyorum.

Duruşma sırasında kazanmaya bile çalışmadım. Sadece kaybetmemeye çalıştım. Diğer insanları ringin dışına çıkarmanın yollarını bile düşünmedim. Tek düşündüğüm, bana saldırmamaları için insanları sakinleştirmeye ya da sempati yaratmaya çalışarak kendimi içeride nasıl tutacağımdı. Bu tehlikeli, aptalca ve açıkçası acınası bir taktikti.

Eğer isteseydim, sihirimle uzanıp herkesin panik ve endişesini artırabilirdim. Çünkü çoğunun bunu hissettiğini biliyorum. Çoğu ringin dışına itileceklerinden endişeleniyor ve saldırıya uğradıklarında panikliyorlardı. Bu korku ve paniğe kapılıp soğukkanlılıklarını tamamen kaybetmelerini sağlayabilirdim. Bu, birçok insanın körü körüne koşarak uzaklaşmasına ve ne yaptıklarını bile bilmeden kendilerini ringin dışında bulmalarına neden olabilirdi.

Ama ben yapmadım.

Çünkü aptal kalbimin derinliklerinde hala insanların beni sevmesini istiyorum.

Hayal kırıklığı içinde yumruğumu duvara vurma isteğime karşı koyuyorum. Bu önemli bir yarışma, bunu biliyorum. Önemli ve *nadir*. Bundan sonra, Kefaret Duruşmaları'nda yarışmak ve Seelie Sarayı'ndan ayrılma ayrıcalığını kazanmak için bize bir şans daha verilmesine kadar yüz elli yıl var. Bunu kazanmam gerek. Hemen şimdi. Böylece direnişimiz için gerçek bir fark yaratabilirim. Öyleyse neden hâlâ insanların beni sevip sevmemesi gibi önemsiz bir şey için endişeleniyorum? Bu çok saçma.

Kendi aptallığıma bir kez daha kafamı sallayarak merdivenlerden aşağı kayıyorum ve nihayet kalenin daha önce hiç ziyaret etmediğim bir bölüme ulaşıyorum.

Önceki duruşma her an gönderilebileceğimi gösterdi, bu yüzden bu fırsatı elimden geldiğince değerlendirmeliyim. Kefaret Denemeleri'ni kazanamazsam, belki en azından burada ejderha şekil değiştirenlerin arasında, direnişin liderlerine götürebileceğim önemli bir şeye kulak misafiri olabilirim.

Kendimi duvar boyunca yukarı çekerek köşeye hızlıca bir göz attım.

Boştu.

Köşeden sıyrıldıktan sonra sessiz adımlarla koridordan aşağı süzülüyorum. Güney kanadı kraliyet kanadından epey uzakta, o yüzden buraya girebileceğimden şüpheliyim.

Iceheart'ların odalarına kadar gitmem mümkün değil. Ama belki klan liderlerinden bazılarını gözetlemeyi başarabilirim.

Bir sonraki köşeye yaklaşırken kalbim zar zor iyileşen kaburgalarımın çarpıyor.

Ötedeki koridordan sesler yükseliyor.

İçimden bir sarsıntı geçiyor.

Kendimi duvara yaslayarak, köşeden bir bakış atana kadar ilerliyorum. Başımı geri çekiyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

İlerideki koridorda iki şekil değiştiren duruyor. Neyse ki köşeden baktığımda birbirlerine bakıyorlardı, bu yüzden beni görmüş olamazlar. Kim olduklarını anlamak için hızlıca bir kez daha bakıyorum.

Tekrar geri çekilmeden önce bakışlarım iki siyah deri üniformanın üzerinde geziniyor. Siyah üniformalar. Bu da demek oluyor ki Kara Ejder Klanı'ndanlar. Draven'in klanı.

"Sesini alçalt," diye tıslıyor içlerinden biri.

"Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diye homurdanıyor diğeri, kesinlikle alçaltılmamış bir sesle. "Orada onların önünde nasıl eğilip büküldüğünü gördün mü?"

Öfkeli bir nefes duvarların arasında yankılanıyor. "Evet ve inan bana, ben de en az senin kadar nefret ediyorum. *Onu en* az senin kadar küçümsüyorum. Ama sesini alçaltmalısın. Bu duvarların kulakları olabilir."

"Umurumda değil! İki yüz yıl oldu. Iceheart'ların önünde eğildiğimiz ve Draven'in onların sadık fino köpeği gibi davranarak tüm klanımızı aşağılamasını izlediğimiz iki *yüzyıl*. Bizi o lanet olası akbabalara nasıl satabildi?"

Kalbim küt küt atıyor. Draven mı? Draven'dan mı bahsediyorlar? Şok ve inançsızlık içimde nabız gibi atıyor. Söylentileri duymuştum elbette. Ama kendi halkının onu ne kadar hor gördüğünü fark etmemiştim.

"Sesini alçalt dedim! Sen ve Draven o zamanlar arkadaş olabilirdiniz ama o artık *onların* yarattığı. Ona bu şekilde saygısızlık ettiğini duyarsa, kelleni alır."

"Bırak denesin. Kahretsin, Azaroth'un onu seçtiğine inanamıyorum. Draven Ryat gibi yozlaşmış ve omurgasız birini nasıl seçebilir ki?"

Ejderha şekil değiştiren kültürü konusunda uzman değilim ama Azaroth'un onların tanrısı olduğunu biliyorum. Ve her klandan sadece bir kişi herhangi bir zamanda imza büyüüne sahip olabileceğinden, bu da o kişiyi klan yapar

Liderleri Azaroth'un içlerinden hangisine büyüyü aktaracağını seçtiğine inanıyorlar. Görünüşe göre, son liderleri öldüğünde Draven'ın fırtına büyüsünü miras almasından memnun değiller.

"Bir zamanlar sen de ona inanmıştın," diye cevap veriyor ikisinden daha sakın olanı. "Hatırladın mı? Sen onun en iyi arkadaşıydın."

"Hatırlatma bana. Ne yapacağını bilseydim, sırf Deşset Lejyonu Kumandanlığı'nı alabilmek için hepimizi Gümüş Klan'ın astı yapacağını bilseydim, onu daha büyüsünü miras almadan öldürürdüm." Derin bir i geçirdi. "Sanmıştım ki... Onu gerçekten tanıdığımı sanmıştım." Boğazından acı bir kakhaha kopar. "Ama görünüşe göre, onun tarafından kandırılan tek kişi Azaroth değilmiş."

Başımın arkasını soğuk taş duvara yaslayarak sözlerini değerlendiriyorum. Kulağa kızgın gelen bu adam görünüşe göre eskiden Draven'ın en iyi arkadaşıymış. Ve şimdi ondan nefret ediyor. Tüm halkı ondan nefret ediyor.

Acaba bu onu etkiliyor mu? Onu bir şekilde rahatsız ediyor mu?

Bir alay boğazımdan kaçmakla tehdit ediyor ve durdurmak için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Tabii ki Draven'ı etkilemez. Kendi halkını satan biri bu tür duygulara sahip olamaz. Eğer ejderha ordusu Deşset Lejyonu'nun lideri olmak için tüm klanından vazgetiyse, o zaman diğer insanları hiç umursamıyor demektir.

"Bunu duydun mu?" diye aniden çıkışır sakın olan.

"Hayır."

"Burada biri var."

İçimde alarm zilleri çalıyor.

Duvarı iterek koridorda geldiğim yöne d o ę r u koşmaya başlıyorum.

Ve iki ejderha şekil değiştiren köşeyi döndüğünde, ben çoktan gitmiştim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Başarısızlık kasvetli bir bulut gibi üzerimde asılı duruyor ve kendimi merdivenlerden inip farklı bir kattaki banyo odasına doğru yürürken kaşlarımı çatarken buluyorum. Dünkü casusluk girişimim hiçbir sonuç vermedi. Bugün de bir sonraki denemenin ne olacağını tahmin etmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki verimli hiçbir şey yapamadım.

Zihnim çalkalanıyor. Sanki kızgın bir arı sürüsü kafatasımın içine hapsolmuş gibi hissediyorum. Ve *bu* tehlikeli. Bir sonraki denemeyi atlatmak için herhangi bir şansım olacaksa, zihnimin açık olması gerekiyor.

Banyo odasının kapısı koridorun sonunda beliriyor. Kapıya olan son mesafeyi kapatırken takip edilmediğimden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

Alistair bana tekrar saldırmaya cesaret edemedi ama beni her gördüğünde tehditkâr bakışlarını hissedebiliyorum. Ve benimle uğraşmasını gerçekten istemiyorum. Bu gece olmaz. Bu, bir sonraki duruşmadan önceki son akşam. Yatağa girdiğimde doğru kafa yapısında olduğumdan emin olmalıyım. Bu yüzden Alistair'in de yaşadığı kendi koridorumdaki banyo odasını kullanmak yerine, düşünmek, nefes almak ve kafamı toparlamak için biraz boşluk bulmak amacıyla güney kanadının diğer tarafındaki bir odaya gizlice girmeye karar verdim. Çünkü şu anda buna şiddetle ihtiyacım var.

Arkamdaki koridor boş olduğu için kapıyı açıp banyo odasına giriyorum.

Eşikten geçip kısa bir koridora adım attığımda sıcak ve nemli hava yüzüme çarpıyor. Burada başka biri olma ihtimaline karşı sessizce hareket ediyorum. Olmayacağından oldukça eminim, çünkü bu koridorda kalan insanların çoğu çoktan ortadan kaldırıldı. Zaten bu özel banyo odasını seçmemin tek nedeni de buydu.

Sağımdaki ilk kapıya gizlice yaklaşıp içeriye bakarken soluk taş duvarları pırıl pırıl beyaz ışıklar kaplıyor. Orada beni sadece boş bir soyunma odası karşılıyor. Geri çekilip asıl banyoya doğru devam ediyorum.

Kısa koridor geniş bir odaya açılıyor. Yerin büyük bir kısmını devasa bir banyo kaplıyor. Beyaz taş basamaklar suya iniyor ve ardından havuz dikdörtgen şeklinde yayılıyor. Su, sol tarafımda yumuşak bir şelale halinde aşağı akarak banyoyu dolduruyor ve fazla su daha sonra banyonun diğerlerinden daha alçak olan sağ duvarından dışarı akıyor. Bu şekilde su her zaman taze kalıyor.

Burada, yumuşak beyaz fenerlerin kalmasına izin verilmiş. Muhtemelen bu kadar çok su ve nemin olduğu bir odada meşaleleri canlı tutmak zor olacağı için. Pırıl pırıl ışık, köpüklü suya yansıyor ve duvarlarda ışıltılı yansımalar oluşturuyor.

Önümdeki ıssız odaya bakıp
gülümsüyorum. Mükemmel. Tam da
ihtiyacım olan şey.

Aceleyle soyunma odasına geri döndüm ve üzerimdeki bornozu hızla çıkardım. Burada başka insanların olup olmayacağından emin olmadığım için kendi kıyafetlerimi ya da bıçağımı getirmek istemedim. Bu yüzden tam da bu amaç için bize verilen kabarık beyaz bornozlardan birini giydim. Ama görünüşe göre aşırı tedbirli davranmış olabilirim.

Yine de, asla bilemezsin.

Tamamen çıplak kalana kadar soyunduktan sonra banyo alanına geri dönüyorum.

Su önümde davetkâr bir şekilde parıldıyor.

Ona doğru yürüyorum, ilk basamakta durana kadar hareket ediyorum ve sonra ayağımı suya daldırıyorum. İçimi bir zevk dalgası kaplıyor. Tıpkı koridorumdaki banyo gibi, su da mükemmel sıcaklıkta. Ne çok soğuk ne de çok sıcak.

Yüzümde bir gülümsemeyle, başım hariç her yerim ılık suya batana kadar basamaklardan aşağı iniyorum. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Geriye doğru eğilerek, kollarımla suyu tembelce okşarken sırtüstü yüzüyorum.

Odayı sadece hafifçe akan suyun sesi dolduruyor. Diğer tüm sesleri bastırıyor ve bana huzurlu bir sonsuzlukta yüzüyormuşum gibi hissettiriyor.

Derin bir iç çekiyorum.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Kafamın içindeki tüm şüpheleri susturmanın bir yolu. Yaptığım tüm hataları unutmanın bir yolu. Sadece yarınki duruşmayı kazanmaya odaklanabilmem için kendimi doğru kafa ortamına sokmanın bir yolu.

Orada süzülürken, bir kez daha bir sonraki denemenin ne olacağını tahmin etmeye çalışıyorum. Ama bunu bilmek imkânsız. Bunu daha önce iki kez yapmış olan Kevlin bile her seferinde farklı olduğunu söylüyor. Başka bir savaş tipi deneme olabilir. Ya da daha fazla gizlilik gerektiren bir şey. İçtenlikle gizlilik olmasını umuyorum, çünkü bu tam bana göre.

Fae direnişinin beni daha fazla kullanmaması delilik. Mükemmel bir casus olurum. Çatışmaları olmadan önce yatıştırabilirim. Ve onları yaratabilirim de, dikkat dağıtıcı olarak ya da daha uzun bir manipölasyon görevinin bir parçası olarak. Onlar için çok şey yapabilirim. Yine de bunca yıldır beni gözcülük görevinde tuttular.

Acı göğsüme saplanıyor ve kalbimi sıkıştırıyor. Kendimi kanıtlamak için çok uğraştım. Direnişe. Aileme. Sahip olmam gereken arkadaşlarıma. Ama ne yaparsam yapayım, herkes beni hep uzakta tuttu. Sanki benim ne yapacağımı düşünüyorlar? Onlardan faydalanacağımı mı? İsteklerine rağmen beni sevmeye zorlayacağımı mı?

Bu çok saçma. İnsanların duygularını manipüle edebiliyor olmam bunu rastgele yaptığım anlamına gelmiyor. Tıpkı Isera'nın sırf yapabiliyor diye karşılaştığı herkese buz kütleleri fırlatmadığı gibi. Ama sanki güçlerim insanların dokunabileceği ya da en azından görebileceği fiziksel bir şey değil de zihinsel türden olduğu için birdenbire büyük bir fark ortaya çıkıyor.

Kalbim tekrar sıkışıyor ve umutsuzluk üzerime çöküyor. Beni kabul etmelerini nasıl sağlayacağım? Zaten yüz yıldan fazla oldu ve-

Ayaklarımı tekrar banyonun zeminine çarparak dik oturuyorum ve dimdik ayağa kalkıyorum.

Hayır. Ne yapıyorum ben? Buraya kafamı boşaltmaya geldim. Sakinleşmeye, zihnimi sıfırlamaya ve doğru kafa yapısına girmeye. Peki ben ne yapıyorum? Yine kendime acıma krizine giriyorum.

Elimle yüzeyi tokatlıyorum ve kendime kaşlarımı çatıyorum. Yeter. Bu kadar üzölmek yeter. Kendimi sabote ettiğim yeter. İkinci duruşma yarın başlıyor. Odaklanmam gerekiyor. Hayatımı bu şekilde değiştireceğim. İnsanların beni nasıl gördüğünü değiştireceğim. Geleceğimi değiştireceğim. Tüm Fae'lerin geleceğini. Ben kazanacağım.

Merdivenlerden çıkıp banyodan çıkarken su etrafımda şıpırdıyor. Düşüncelerimle baş başa kaldığımda kendime güvenemediğim için, geri dönüp yatağa gidebilirim. Uyku yıkıcı düşünceleri susturur ve en azından bedenime daha fazla enerji verir.

Soyunma odasına doğru yürürken su damlaları çıplak vücudumdan aşağı akıyor ve zemini ıslatıyor. Kararlı adımlarla kapının eşiğinden dönüp doğrudan bornozuma yöneliyorum.

Ama sonra çarparak duruyorum.

Şaşkınlıkla, katlanmış bornozumu koyduğum boş rafa göz kırpyorum. Başımı sıkıca sallıyorum ve sonra dönüp odaya bakıyorum. Başka bir yere mi koymuştum?

Sadece boş raflar ve aynı derecede boş banklar bana bakıyor. Rafların bazılarında duran birkaç yedek havlu bile yok.

Zihnim dönüyor.

Sonra onu fark ediyorum. Eskiden bornozumun olduğu boş rafta bir kâğıt parçası duruyor. Ona doğru ilerliyorum. Bacaklarımdan aşağı su damlıyor.

Nedense kağıda dokunmaya cesaret edemiyorum. Onun yerine öne doğru eğilip kağıdı taş levhanın üzerine bırakarak okuyorum.

Gerçekten başka bir banyo odasına gizlice kaçtığını görmeyeceğimi mi sandın? Ben her şeyi görüyorum. Bu konuda beni Draven'a ispiyonlamaya kalkma. Hiçbir kuralı çiğnemedim. Sana fiziksel olarak zarar vermedim. Sadece seni küçük düşürdüm. İyi şanslar, Ruh Hırsızı.

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim o kâğıt parçasına bakmak oldu.

Soyunma odasındaki sessizlik aniden o kadar gürültülü bir hal alıyor ki kulaklarımdaki kan akışını duyabiliyorum.

Ruh Hırsızı. Burada sadece bir grup insan bana böyle sesleniyor. Alistair ve arkadaşları.

Hâlâ inanmayı reddederek başımı iki yana sallıyorum, umutsuzca bornozumu, havlumu ya da üzerimi örtmek için kullanabileceğim herhangi bir şeyi arıyorum. Ama hiçbir şey kalmamıştı.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum nefesimin altında.

Etrafımdaki boş odaya bakarken kaburgalarımın arkasında korku ve panik dönüyor.

Lanet olsun. Alistair sandığımdan daha zekiymiş. Haklıymış. Kıyafetlerimi çalarak hiçbir kuralı çiğnemedi. Bana zarar vermedi ya da saldırmadı. Ama bir sonraki duruşmadan hemen önce kafamı karıştırmayı başardı.

Çünkü artık yapabileceğim tek bir şey var.

Koridorlarda çırılçıplak yürümek ve kimsenin beni görmemesi için Mabona'ya dua etmek.

Mahcubiyet üzerime çöküyor, yanaklarımı yakıyor. Yukarıdaki Tanrıça, ya biri beni görürse? Bu utançla nasıl yaşayacağım?

Soyunma odasında oyalanıyorum, umutsuzca birinin kapıdan girip bana yardım edeceğini umuyorum.

Ama yardım gelmiyor.

Vücudum tamamen kurduğunda ve kimse mucizevi bir şekilde sorunumu çözmek için ortaya çıkmadığında, seçeneklerimin tükendiğini kabul etmek zorunda kalıyorum. Burada kalamam. Uyumam gerekiyor. Ve bir sonraki duruşmadan önce kıyafetlerimi almalıyım. Bu da odama bu şekilde dönmek zorunda olduğum anlamına geliyor.

Suyun içindeyken bileğime bağlı tuttuğum anahtara bakıyorum. En azından bu paranoya bana iyi hizmet etti. Odamın anahtarı hâlâ bende. Tek yapmam gereken oraya görünmeden ulaşmak.

Kapıya doğru yürüyorum, kenardan açıyorum ve koridora bakıyorum.

Koridor boştu.

Kapıdan dışarı süzülerek koridordan aşağıya, merdiven boşluğuna açılan kapıya doğru aceleyle ilerliyorum. Merdivene ulaştığımda dışarıda durup kafamı içeri sokuyorum.

Geniş taş merdiven hem yukarıya hem de aşağıya doğru kıvrılıyor. Bulduğum yerden boynumu her yöne doğru uzatıyor ve görebildiğim kadar uzağı görmeye çalışıyorum. Merdivenler manzaranın çoğunu engellediği için söylemek zor ama sanırım boş. En azından duvarların arasında yankılanan ayak sesleri duymuyorum.

Ama ilk basamağa gizlice çıkıp hızlı ve sessiz adımlarla yukarı doğru çıkmaya başladığımda kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor.

Merdivenler dönüp duruyor. Neredeyse bir sonraki kata ulaştım. Ondan sonra, odama ulaşmadan önce sadece birkaç koridor daha var. Umarım Alistair ve arkadaşlarının odalarının dışındaki koridorda dikilip beni beklemekten daha iyi yapacak işleri vardır. Ama onun deneyimli bir zorba olduğunu düşünürsek, bu tamamen temelsiz bir korku değil.

Sadece üç basamak kaldı, sonra yukarı çıkıp merdiven boşluğundan çıkacağım.

Sadece-

Karanlık bir figür tam önümdeki merdiven boşluğuna adım attı.

Tökezleyerek duruyorum ve mahrem yerlerimi korumak için kollarımı aşağı çekiyorum. Kendimi Alistair'in alaycı kahkahalarına ve iğneleyici sözlerine hazırlayarak bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum.

Ama o Alistair değildi.

Draven'dı.

Ölümün Gölgesi ilk basamakta donmuş bir şekilde duruyor, ayağı altındakinin yarısına kadar geliyor. Gözleri kocaman açılmış ve ağzı hafifçe açık bir şekilde bana bakıyor. Şu anda bu kadar açıkta ve savunmasız olmasaydım, normalde çok sakın olan yüz hatlarındaki neredeyse komik şaşkın ifadeye gülerdim.

Bakışları çıplak bedenimde bir kez gezindi. İki kez. Sonra, gerçeklik nihayet ona geri dönmüş gibi görünüyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye öyle bir şiddetle soruyor ki gerçekten irkiliyorum.

Sonunda ayağını aşağıdaki basamağa doğru son bir hamleyle indirdi. Benimkinin hemen üstündeki basamağa.

Bana doğru ilerlerken içgüdüsel olarak geri çekildim. Ama nereye gittiğime bakmadığım için ayağım basamağın kenarından kayıyor ve dengemi kaybediyorum. Dengemi geri kazanmak için kollarımı umutsuzca savuruyorum.

Ancak merdivenlerden geriye doğru düşmeden önce bir el fırlıyor ve kolumu tutuyor.

Draven beni yukarı çekip döndürdükten sonra merdiven boşluğunun düz duvarına doğru iterken midem bulanıyor. Bir saniye sonra devasa kanatları açılıp etrafımızda kıvrılıyor. Diğer her şeyi engelliyor ve ikimizi de görüş alanından gizliyorlar.

Ciğerlerime hava çekerek, neredeyse düştükten sonra nefesimi yakalamaya çalışıyorum. Ama Draven'in gözleriyle karşılaşmak için başımı geriye doğru eğdiğimde nefesim tekrar ciğerlerimden çekiliyor.

Bana bakarken yüzünde öfke, inançsızlık ve kafa karışıklığı titreşiyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tekrar soruyor, sesi de en az kendisi kadar telaşlı çıkıyor. "Eğer bu beni baştan çıkarmak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimse, sen-"

"Seni baştan çıkarmak mı?" Sözüünü kesiyorum, şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Neden seni baştan çıkarmaya çalışayım ki?"

"Seni Kefaret Denemeleri'nden attırmaya çalışmamı engellemek için."

Ciğerlerimden bir kahkaha kopuyor ve ona inanamayarak başımı sallıyorum. Sonra bakışlarını tutarken dudaklarımda sinsi bir gülümseme beliriyor. "Güven bana Ölümün Gölgesi, seni gerçekten baştan çıkarmaya çalışıyor olsaydım, bunu anlardın."

Bir an için yanaklarında neredeyse ısıya benzer bir şey yanıyor ve bakışları kısa bir an için tekrar vücuduma düşüyor.

Ve o anda, aniden hala çıplak olduğumu hatırlıyorum. Tamamen ve bütünüyle çıplak.

Yanaklarım kırmızının derin bir tonuna bürünürken, göğüslerimi ve amımı örtmek için kollarımı tekrar yukarı çekiyorum.

Draven bakışlarını yüzüme diyor ve yemin ederim yanaklarındaki sıcaklık daha da artıyor. Sonra boğazını temizliyor ve otorite dolu o sakın maske tekrar yüzüne çarpıyor.

"Peki o zaman, eğer benim çıkarım için değilse, merdiven boşluğunda çıplak ne halt ediyorsun?" diye soruyor.

Utancım üzerime çökerken kollarımı vücuduma daha sıkı bastırıyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"Soruya cevap ver."

"Sağır mısın yoksa sadece aptal mısın? Az önce seni ilgilendirmez dedim."

Gözlerinde şimşekler çakıyor ve hızlı bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Nefesi tenimin üzerinde dans ederken, sıkılmış dişlerinin arasından bir sonraki sözlerini yüzüme haykırıyor.

"Lanet soruya cevap ver, Selen. Yoksa yemin ederim ki-" "Peki," diyerek sinir bozucu tehditlerini kesiyorum.

Çenemi sıkarak ona dik dik bakıyorum. Sessizce bana bakıyor, itaatsizlik etmem için beni cesaretlendiriyor. Sinirli bir nefes almaya zorluyorum.

"Banyo yapıyordum ve biri benimle uğraşmak için kıyafetlerimi çaldı," diye itiraf ediyorum.

Bir anlığına yüzünde bir şey, bir tür duygu parlıyor. Ama o kadar çabuk geçip gidiyor ki, gördüğümünden bile şüphe etmeye başlıyorum.

Sağ elini esnetiyor ve "Kim?" diye soruyor.

Kısa bir süre Alistair'i ispiyonlamayı düşündüm ama vazgeçtim. Çünkü çileden çıkarıcı ateş silahşörü haklı. Kıyafetlerimi çalmak kurallara aykırı değil, bu yüzden cezalandırılmayacak. Ve eğer Draven'a söylersem ve o da bunu bir şey haline getirirse, bu sadece Alistair'e onun derimin altına girmeyi ve kafamı karıştırmayı başardığını kanıtlayacak.

Onun yerine, "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

Draven kendini zor tutuyormuş gibi burnundan uzun bir nefes veriyor. Belli ki yalanıma inanmıyor, çünkü sıkılmış dişlerinin arasından aynı kelimeyi tekrarlıyor. "Kim?"

"Bilmiyorum!" Ona meydan okuma ve kuşku dolu bir bakış fırlatıyorum. "Kıyafetlerimi kimin aldığını görseydim, onları alıp gitmelerine izin vermezdim, değil mi?"

Kara kaşlarını çatmakla kaş çatmak arasında bir şey yaparak aşağıya indiriyor. Sonra derin bir iç geçiriyor ve elini açıyor. Mantiğımın mantıklı olduğunu kabul etmiyor ama bir adım geri çekiliyor.

Duvara yaslanmış halde kalıyorum, kollarım vücudumun olabildiğince büyük bir bölümünü örtüyor.

Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemiyor.

Sonra Draven başıyla vücudumu işaret ediyor. "Yani planın... neydi? Herkesin görmesi için çıplak bir şekilde geri dönmek mi?"

Sesi sinirli ve kızgın geliyor, bu da beni daha da kızdırıyor. Sinirlenmeye hakkı yok. Mabona aşkına, çıplak olan benim!

"Başka ne yapmam gerekiyordu?" Ben de ona karşılık verdim. "Üzerimi örtecek hiçbir şey kalmamıştı. Ve bütün gece banyo odasında öylece duramazdım."

Elini tekrar esnetiyor ve dişlerini gıcırdatıyor. Ona ters ters bakıyorum. O da bana dik dik bakıyor.

Aramızdaki gerilim şimşek gibi çakıyor.

Neden bu kadar kızgın olduğunu bile anlamıyorum. Sanki içinde bulunduğum durumun onun üzerinde herhangi bir etkisi yokmuş gibi.

Sonunda uzun ve keskin bir nefes alıp bir adım geri çekiliyor. Yüzü okunamaz bir ifade alıyor. Tam ne yaptığını soracaktım ki kanatlarını tekrar sıkıca kapattı.

Merdiven boşluğunda küçük bir siyah duman bulutu beliriyor. Draven'a bakarken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum.

Tamamen insan formuna geçmişti, yani kanatları artık yoktu. Onu ilk kez kanatları olmadan görüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, kanatları olmadan da en az onlar kadar güçlü ve heybetli görünüyor.

Sonra Draven aniden gömleğinin eteğinden tutup başının üzerinden çekerken zihnim arızalanıyor.

Mükemmel bir şekilde yontulmuş ve tamamen çıplak göğsüne bakarken boğazımın arkasından tamamen benim iznim olmadan küçük bir ses çıkıyor. Tam bir sanat eseri. Ellerimi üzerinde gezdirmek için delice bir istek duyuyorum.

Sıkı göğüs kasları ve karın kaslarının keskin çıkıntıları boyunca parmaklarımı pantolonunun içinde kaybolan o kesinlikle günahkâr V'ye kadar izliyorum.

Gerçeklik yüzüme bir kürek gibi çarpıyor.

Başımı kaldırıp gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra temizlemek için başımı sallıyorum. Ama önümdeki sahne hâlâ hiçbir anlam ifade etmiyor.

Artık üzerinde sadece siyah bir pantolon ve kollarında bir çift siyah bileklik olan Draven bana doğru bir adım atıyor.

Kafamda birkaç farklı senaryo dönüp duruyor. Her biri bir öncekinden daha olasılık dışı ve çılgınca.

Draven elini kaldırıyor ve göğsüme bir şey itiyor.

Bir süre vücuduma hiçbir şey yaptıramıyorum. Çünkü şu anda burada olanlarla ilgili tek bir şey bile anlamıyorum.

Sonra bakışlarım göğsüme bastırıldığı şeye kayıyor. Gömleğine.

Yumuşak siyah gömleğine.

"Giy şunu."

Bakışlarımı tekrar yüzüne dikiyorum.

Gözlerini bana dikeyor. "Bana kendimi tekrar ettirme." Hafif bir itiş kakışla gömleğini göğsüme daha sert bastırıyor.

Kafatasımın içinde tam bir inançsızlık dönüyor ve uzanıp teklif edilen gömleği alırken sersemlemiş gözlerimi onunkilerde tutuyorum. O da bırakıyor. Orada öylece durup ona bakıyorum. Beklentiyle kaşlarını kaldırıyor.

Kendimi sersemliğimden kurtararak aceleyle büyük gömleği silkeliyorum ve sonra başımın üzerine çekiyorum. Arkada kanatlarının olması gereken yerlerde yarıklar var ama yine de çıplaklığımı tamamen örtüyor.

Kalbim göğsümde ters takla atıyor.

Gömlek hala sıcak. Ve onun gibi kokuyor. Gece sisi ve köz gibi.

Damarlarımda ateş titreşiyor ve kalbim kaburgalarımaya çarpıyor.

Bakışlarımı kaldırıyorum ve Draven'ın gözleriyle tekrar karşılaşıyorum.

Yüzündeki o okunmaz maske geri geldi.

Gömleğimin yakasından tutarak beni kendine çekiyor ve sert bakışlarını üzerime kilitliyor. "Bu hiçbir şeyi değıştirme."

Ben daha cevap vermeyi düşünmeden yumuşak bir itmeyle beni serbest bırakıyor ve duvara yaslıyor. Sonra topuğunun üzerinde dönüyor ve başka bir şey söylemeden merdivenlerden aşağı iniyor.

Duvara yaslanmış öylece duruyorum, arkasından bakıyorum.

Sarhoş edici kokusu etrafımı sarıyor ve her nefeste ciğerlerime doluyor ve yemin ederim ki şimdi benimkini örten tişörtten vücudunun sıcaklığını hala hissedebiliyorum.

Kalbim kaburgalarımın arkasında sertçe

çarpıyor. Zihnim dönüyor.

Kafamı boşaltmak için banyoya inmiştim.

Ama şimdi, zaten çalkalanmakta olan zihnim her zamankinden daha karışık.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sabahın sert rüzgârları saray arazisinde dolaşırken nemli toprak ve dökülmüş yaprakların kokusunu da beraberinde getiriyor. Dün gece yağmur yağmış ve çimlerin yer yer yandığı noktalarda hâlâ birkaç su birikintisi var. Bir endişe dalgasını yutarak, benimle birlikte bu denemede yarışacak otuz dokuz kişiye hızlıca bir göz atıyorum.

Isera grubun kenarında duruyor, İmar'ın ve diğer şekil değiştirenlerin gelmesini beklerken yüzü ifadesiz bir maske gibi. Kalabalığın ortasında Lavendera var. Yüzü bulutlu gökyüzüne dönük ama gözleri uzak ve boş. Sanki zihninin derinliklerine çekilmiş ve gerçekte burada değilmiş gibi. Fenriel ondan biraz uzakta duruyor ve bakışlarımı fark edince bana gülümseyip küçük bir el sallıyor. Ben de gülümsüyorum.

Sonra bakışlarım grubun ön tarafına yakın olan üç kişiye takılıyor. Alistair ve kalan iki arkadaşı. Gelişmiş gücüyle Tommen, ki son duruşmada onu dehşet içinde kaçırttığım için şimdi bana karşı daha da büyük bir kin besliyor. Ve Jeb, kahverengi saçlı ve ışık yaratma yeteneği olan sümüksü bir adam. Üçü de bakışlarını bana doğru kaydırıyor.

Ama onlar bir şey söyleyemeden ya da yapamadan İmar çimlerin üzerine çıktı. "Sıraya girin," diye bağıyor.

Kıyafetler hışırdıyor, ayak sesleri yere vuruyor ve hepimiz İmar'a bakacak şekilde uzun bir sıraya diziliyoruz.

Son kişi de sıraya girdiğinde, İmparatoriçe Jessina ve İmparator Bane çimlerin üzerinde adım atıyorlar. Hepimiz hafifçe yer değiştirerek aramızdaki mesafeyi kapatırken onları izliyoruz.

"Üstlerinizi nasıl selamlayacağınızı unuttunuz mu?" İmar aniden talepte bulunuyor, sesi artık tehditlerle dolu.

Kızgınlık içime işliyor ama yine de tek dizimin üzerine çöküp başımı eğiyorum. Yarışmacıların geri kalanı da aynısını yapıyor. Çimenler yağmurdan dolayı hala nemli olduğu için pantolonumun kumaşını ıslatıyor. İçimde başka bir öfke dalgası yükselirken dişlerimi sıkıyorum.

Iceheart'lar nemli çimenlerin üzerinde adım atıyor, giysileri sıvı gümüş gibi dalgalanıyor. Sekiz kişi daha yaklaşıırken önümüzde, tam ortada duruyorlar.

Çenemi aşağıda tutarak onlara doğru bakıyorum.

Draven'ın da aralarında bulunduğu sekiz klan lideri çimlerin üzerinde adım atıyor ve hükümdarlarının iki yanında yerlerini alıyorlar.

Sarayın zeminine sessizlik çöküyor.

"Seelie Kraliçenizin hüküm sürdüğü zamanlarda," diye başlıyor İmparatoriçe Jessina, sesi küçümsemeyle karışık, "biz sarayınıza adaleti getirmeden önce, insanları buraya çeker ve onlarla zalimce oyunlar oynardınız." Bir kolunu kaldırarak, arkasındaki devasa çit labirentini işaret etmek için elini dramatik bir şekilde uzatıyor. "Onlara eziyet eder ve spor olsun diye bu labirentte koştururdun."

Kaşlarım çatıldı. *Öyle mi yaptık?*

Unseelie Sarayı'nın böyle bir şey yapmış olabileceğini hayal edebiliyorum ama bunu gerçekten biz de yaptık mı? Ne yazık ki bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok çünkü geçmişimizi saklamamıza izin verilmedi. Şekil değiştirenler bizi fethettiğinde, tüm tarih kitaplarını yaktılar. Çocuklar dışında herkesi öldürdükleri için de o kitapları yeniden yazacak, hatta bize tarihimizi anlatacak kimse kalmadı.

"Ve şimdi," diye devam ediyor Jessina Iceheart. Bakışlarını diz çökmüş bedenlerimizin üzerinde gezdirirken soluk gri gözleri hınzır bir neşeye dolu. "Şimdi, zalimliğinizin kefaretni ödemek için bu labirentte koşacaksınız."

Çenemi sıkarak ellerimi arkamda yumruk haline getiriyorum. Daha önce hiç kimseyi çit labirentinde koşturmaya zorlamamıştım. Kefaretini ödeyeceğim hiçbir şey yok.

"Başka bir deyişle," diye devam ediyor İmar, ses tonu kendini beğenmiş bir eğlenceyle dolu. "Kefaret Denemeleri'nin ikinci bölümüne hoş geldiniz."

Grubumuzun bazı bölümlerinde bir beklenti dalgası dalgalanıyor.

"Size içinde cam bir yumurta olan bir kutu verilecek," diye devam ediyor İmar. "Göreviniz onu kırmadan labirentin içinden geçirmek. Sadece bitiş çizgisine kırılmamış bir yumurtayla ulaşanlar bir sonraki denemeye geçecek."

Söylenmemiş bir işaretle, sekiz klan lideri aniden hattımızın sol tarafına doğru ilerlemeye başlıyor. Yanlarındaki keselere uzanarak, her biri küçük ve çok narin görünümlü ahşap bir kutu çıkarıyor.

İmparator Bane, "Bu cam yumurtalar size sunduğumuz değerli merhametin sembolleridir," diye anons ediyor. Bize bakarken çenesinde kibirli bir eğim var. "Eğer onu kazanacak kadar değerliyseniz. O yüzden onlara buna göre davranın."

Belki sözde merhametlerinin ne kadar değerli olduğunun sembolleri değil ama en azından ne kadar kırılğan olduğunun sembolleri.

İlk sekiz kişi kutularını aldıktan sonra, klan liderleri sıramızın bir sonraki bölümüne geçiyorlar. Çantalarına uzanıp bir kutu daha aldıktan sonra bir sonrakine geçiyorlar. Bu da benim bölümüm.

Klan liderlerinin konumlarına bakılırsa, kutumu bana veren Draven olacak. Bunun tesadüf olmadığına eminim. Muhtemelen sabahtan beri önünde diz çökmemi dört gözle bekliyordu. Gerçi dün gece benim için yaptıklarından sonra artık nerede durduğumuzdan tam olarak emin değilim. Belki de sonunda bir tür ateşkese varmışızdır.

Draven önümde durduğunda başımı kaldırıyorum.

Elinde o narin tahta kutulardan birini tutuyor ama diğer klan liderlerinden bazıları henüz yerlerini almadığı için bana uzatmıyor. Ne düşündüğüne dair herhangi bir ipucu bulmak için yüzüne bakıyorum.

Dün geceki sözleri zihnimde yankılanıyor. *Bu hiçbir şeyi değiştirmez.*

Bu doğru mu? Hiçbir şey değişmedi mi?

Yüzünde hiçbir cevap yok. Bakışlarımı tutarken sadece tamamen boş bir maske.

Son klan lideri de pozisyonunu alıyor.

Hepsi birden kutuları önlerinde diz çökmüş olan fae'ye doğru uzatıyor.

Sunulan kutuyu almak için uzanırken gözlerimi Draven'dan ayırmıyorum. Kutuyu avuçlarıma yerleştirirken parmakları benimkilere değiyor. Bu küçük dokunuş damarlarımda bir şimşek çakmasına neden oluyor.

Bakışlarımı tutarken elleri benimkilerde bir saniye fazla kalıyor. Kalbim tekliyor. Bir şeyler değişti. Değişmiş olmalı. Yoksa neden bana böyle baksın ki? Artık benimle uğraşmayı gerçekten bırakacak mı? Kefaret Denemeleri'ni onun müdahalesi olmadan bitirmeme gerçekten izin verilecek mi?

Tam göğsümde bir umut patlaması yaşanırken, Draven şeytani bir gülümsemeye bu saçma düşünceleri paramparça ediyor.

"İyi şanslar," diye fısıldıyor sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle.

Bu sözler cesaret verici olmalıydı, ama dudaklarındaki kesinlikle kötücül sırtışıla mahvoldular ve bir tehdide dönüştüler.

Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve omurgamda bir endişe kıvılcımı beliriyor.

Ama Draven bir sonraki bölüme geçerken tek yapabildiğim elimde kutuyla dizlerimin üzerinde durmak.

Herkes bir kutu aldıktan sonra, klan liderleri Iceheart'ların iki yanındaki yerlerine dönüyorlar.

Imar öne çıkıyor. "Labirentten cam yumurtanız bozulmadan geçin. Bunun dışında hiçbir kural yok. Anlaşıldı mı?"

Onaylarcasına başımızı sallıyoruz.

"Başlayın," diye bağıyor.

İçimden bir sarsıntı geçiyor ve yerden sıçıyorum. Sıramızın diğer ucundan Isera kalın bir buz tabakası çağırıyor ve kutusunu onun içine hapsediyor. Bir çeşit elemental büyüye sahip olan birkaç kişi daha aynısını yapıyor. Kutumu koruyacak hiçbir şeyim olmadığından, labirentin girişine doğru koşuyorum.

Hareket etmeye başladığım anda kutumdan hafif bir çınlama sesi geliyor. Endişeli bir bakış fırlatıyorum. Ama etrafımdaki insanlar da çitlerin arasındaki açıklığa doğru koşuyor, bu yüzden birinin bana çarpmasına neden olmadan duramıyorum.

Onun yerine, koşarken yanlara doğru kesiyorum.

Açıklıktan geçtikten sonra sırtımı sol duvarı oluşturan uzun çitlere dayıyorum. Ve sonra kutumu açıyorum.

Yumurtanın içinde durması gereken ince yastığa bakarken etrafımdaki dünya kayboluyor.

Cam parçaları bana bakıyor.

Zihnim inançsızlıkla dönüyor.

Bana kırık bir yumurta vermişti. Draven Ryat bana çoktan paramparça olmuş bir yumurta verdi.

Orospu çocuğu.

Kutuyu tekrar kapattıktan sonra, girişten kısa bir mesafe ötede çimenlerin üzerinde duran şekil değiştirenlerin olduğu yere doğru bakıyorum. Bakışlarım hemen Draven'a kilitleniyor. Bana hınzırca bir sırtış fırlatıyor.

Eğer oraya geri dönüp onları yumurtanın çoktan kırıldığına ikna etmeye çalışırsam, muhtemelen bana inanmayacaklardır. Bu sadece elenmeme neden olur.

Draven'a kötü bir bakış fırlatıyorum, o da daha da kötü sırtıyor.

Göt herif. Lanet olası pislik.

Kutuyu kıyafetlerimin içine sokarak dönüyorum ve diğerlerinin peşinden koşuyorum. Tamam, yumurta çoktan kırıldı. Ama bunu nasıl çözeceğimi bulmak için koca bir labirentim var.

Grubun geri kalanına yetişiyorum ama uzun çitlerin arasında koşarken arkada kalıyorum. Henüz kimse diğerlerine saldırmaya başlamadı. Ama yine de mesafemi koruyorum, belki başka biri cam yumurtalarını kasten kırarak bu denemeden geçmeyi başaran insan sayısını sınırlamanın mümkün olduğunu anlar diye.

Sabahın serin havasında aniden kanat sesleri yankılanıyor. Omzumun üzerinden bir bakış attığımda iki devasa gümüş ejderhanın gökyüzüne tırmandığını görüyorum. Peşimizden uçarlarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Önümdeki yarışmacılardan alarm çığlıkları yükseliyor ve herkes hızlanıyor.

Iceheart'lar endişe verici bir hızla yaklaşıyor.

İki ejderha peşimizdeyken hepimiz olabildiğince hızlı koşarken nefes nefese kalıyoruz.

Arkadan alçak bir gümbürtü geliyor.

Omzumun üzerinden panikle bir bakış atıyorum. İki ejderhadan biraz daha küçük olan Jessina devasa çenesini açıyor. Keskin dişleri gri ışıktaki parlıyor ve boğazının arkasında soluk bir pırıltı başlıyor.

Midem bulanıyor.

Yüce Tanrıça, gerçekten bizi öldürecek mi?

Kükreyen, acele eden, çatırdayan bir ses labirentin içinde yankılanıyor.

Buz alevleri havada patlamadan hemen önce kendimi yana doğru fırlatıp solumdaki çitlere çarpıyorum.

Birkaç yarışmacıdan dehşet çığlıkları yükseliyor.

Herkes kendini yana ya da yere atarken gümbürtüler duyuluyor.

Üstümüzden ve önümüzden buz akıyor. Çatırdayan buz alevleri o kadar soğuk ki, yanımdan geçerken ciğerlerimdeki havayı söküp alıyor. Kendimi çitin duvarına iyice bastırarak çaresizce nefes alıyorum.

Sertleşen buzun çınlama ve çatırdama sesi havayı dolduruyor.

Kalbim göğsümde çarparken, önümdeki çit koridoruna bakıyorum. İleriye giden yol şimdi devasa bir buz duvarı tarafından kapatılmış durumda. O kadar uzun ki çitlerin tepesine kadar ulaşıyor.

Yerdeki diğer yarışmacılar da başlarını kaldırıp duvara bakıyorlar. Jessina'nın alevleri hiçbirimize isabet etmedi. Ama şimdi hepimiz duvarın bu tarafında kapana kısılmış durumdayız.

İki gümüş ejderha tepemizde daire çizerken yukarıdan kanatlar gümbürdüyor, bu sorunu nasıl çözeceğimizi görmek için sabırsızlıkla bekliyorlar.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Diğerleri de aynısını yapıyor. Birkaç saniye boyunca kimse hareket etmedi.

Sonra Isera duvara doğru koşmaya başlıyor. Adımlarını kesmeden büyüsünü yönlendiriyor ve duvardaki buzu kendine doğru çekerek ondan basamaklar oluşturuyor. Basamaklar o bastıktan sonra kayboluyor, böylece başka kimse takip edemiyor.

Üstümüzde Jessina ve Bane öfkeli bir kükreme çıkarıyor. O kadar yüksek ve öfke dolu ki irkiliyorum ve avuçlarımı kulaklarıma bastırmak zorunda kalıyorum.

Ancak Isera onlara aldırıyor. Kendinden emin adımlarla duvara doğru koşuyor.

Bane ona doğru süzülüyor. Ağzını açıp ona doğru tekrar kükrerken nefesimi tutuyorum.

Duvarın tepesine ulaşıyor.

Ölümcül çenesini tam onun yanında kapatıyor. Kadın irkilmiyor bile. Bunun yerine, diğer tarafta bir kaydırak gibi görünen bir şeyi çağırıyor, çünkü sadece geriye yaslanıyor ve gözden kayboluyor.

Yerde, geri kalanımız duvarın üstündeki boş alana bakıyoruz. Bane tekrar kükrüyor ve Jessina'yla birlikte daireler çizmek için gökyüzüne geri tırmanıyor. Kanatlarından çıkan rüzgâr o kadar güçlü ki en yakındaki yarışmacılardan bazıları bir adım geri çekiliyor.

Birkaç saniye boyunca kimse kıpırdamadı. Sonra hepimiz harekete geçiyoruz.

Lavendera ileri atılıyor. Ama beni şaşırtarak, buzdan duvarı hedef almıyor. Önündeki çit duvarını basitçe parçalayınca ağzım açık kalıyor. İki hızlı adımla geçti. Sonra kalın bitki örtüsü tekrar aşılmaz bir duvara dönüşüyor.

Fenriel biraz solumda, "Bu hiç adil değil," diye mırıldanıyor. Sonra elindeki küçük tahta kutuyu şahinine uzatıyor. "Pekala, hadi Talon."

Şahin kutuyu pençelerinin arasına alıyor, çığlık çığlığa bir ses çıkarıyor ve sonra buz duvarına doğru uçuyor. Fenriel onun peşinden koşuyor.

Kafamı temizlemek için sıkıca sallıyorum ve sonra ben de duvara doğru ilerliyorum.

Neyse ki yüzey pürüzsüz değil. Bunun yerine, buz alevleri çarptıkları şekilde sertleşmiş, düzensiz bölümler halinde, bu da buzda tutamaklar oluşturmuş.

Yumurtam çoktan kırılmış olsa da, ilk tutamağa uzanmadan önce kutunun giysilerimin içine sağlam bir şekilde oturduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. Yanımda, her iki tarafta da diğer yarışmacılar aynı şeyi yapıyor.

Buz parçasını tutarken boğazımdan bir tıslama kopuyor. Soğukluk tenime işliyor. Neredeyse demir gibi. Ama en azından bu buz güçlerimi engellemeyecek ve enerjimi tüketmeyecek.

Soğukluğa karşı dişlerimi sıkarak kendimi duvardan yukarı çekmeye başlıyorum. Yanımdaki kadın kayıp aşağı düşmeden önce sadece kısa bir mesafe kat edebiliyorum. Bir hışımla yere çarpıyor ve hemen kutusunu kontrol ediyor. Mesafe o kadar büyük olmadığından, düşüş ona ya da yumurtaya herhangi bir zarar vermemiş gibi görünüyor.

Ancak duvara tırmanmaya başlayamadan, kahverengi saçlı, kaslı bir adam onu kenara itip yerini alıyor. Tommen. Alistair'in arkadaşı ve benden intikam almaya kararlı olan adam.

Kahretsin.

Hızlanıyorum, daha hızlı tırmanmaya çalışıyorum.

Elim bir sonraki tutamağa kaydı. Nefesimi tutarak diğer elimle buz parçasını daha sıkı kavriyorum ve kendimi duvara yaslıyorum. Nefesimin altında küfrederken, diğer elimi tutamağa geri götürüyorum, ama bu sefer çok daha dikkatli.

Ne yazık ki dikkatli olmak yavaş gitmek anlamına geliyor, bu da Tommen'a bana yetişme şansı veriyor. Yanıma tırmanırken onu görmemiş gibi yapmaya çalışıyorum. Umarım benimle uğraşamayacak kadar kendi ilerleyişine odaklanmıştı.

Ona doğru hızlı bir bakış atıyorum.

Ve hemen vahşi bir sırıtış ve parlayan bir çift kırmızı ve kahverengi gözle karşılaşıyorum.

Daha fazla güç elde etmek için büyüsünü yönlendirirken, tutamaklarımın hemen üzerindeki noktaya uzanıyor.

Ve sonra yumruğunu duvara çarpıyor.

Buz, uçsan parçalardan oluşan bir patlamayla paramparça oluyor.

Tutunma yerlerim duvardan koparken ciğerlerimden bir çığlık kopuyor ve yere doğru yuvarlanıyorum. Vücudumu bükerek bacaklarımı kırmayacağım bir pozisyona gelmeyi zar zor başarıyorum.

Yere çakılırken yan tarafımda ve sırtımda ağrılar hissediyorum.
Ciğerlerimdeki hava patlıyor.

Şok ve acı içinde soluk
soluğa kalıyorum.

Birkaç saniye boyunca nemli çimlerin üzerinde öylece yatıyor ve Tommen'a bakıyorum. Bana bakıp sırtıyor ve tekrar duvara tırmanmaya başlıyor.

Öfke damarlarımda çatırdıyor.

Kendimi oturur pozisyona getirip parmaklarımı nemli çimlere geçiriyorum ve sihrimi yönlendiriyorum. Sonra da Tommen'ın göğsündeki heyecanlı kıvılcıma doğru itiyorum.

Tam tahmin ettiğim gibi, orada bir kıvılcım var. Ve küçük zaferinden sonra çoktan büyümüştü. Büyümü içine akıtıyorum.

Tommen daha hızlı tırmanmaya başladı.

Heyecanını daha da artırıyor, coşkulu bir bekleyişten vahşi bir çılgınlığa dönüştürüyorum.

Duvarın tepesine ulaşmak için umutsuzca istekli bir şekilde daha da hızlı tırmanıyor, ta ki baş döndürücü bir hızla ilerleyene kadar.

Ve sonra her şey olur. Çılgınlığı yüzünden bir sonraki tutamağı geçirir.

Nemli çimlerin üzerine oturup dudaklarımda hain bir gülümsemeyle yere düşüşünü izliyorum.

Sertçe yere çarptı. Kendi tarafına.

Kendini beğenmiş zafer göğsümde altın parıltılar gibi titreşirken, sadece kırılan cam sesiyle değil, aynı zamanda kırılan ahşapla da ödüllendirildim. Tüm kutusu artık tamir edilemeyecek şekilde mahvolmuştu.

Yerdeki kıymık ve parçalara bakarken yüzündeki şaşkın ifadeye sırtıyorum.

İntikam gerçekten çok tatlı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Derin nefesler çekerken hava boğazımı kesiyor. Bir sonraki çit koridoru ileride daha geniş bir alana açılıyor ve orada beni korkunç bir şeyin beklediğinden eminim.

En iyi tahminime göre, labirentin yaklaşık yarısındayım.

Buz duvarının yanı sıra, diğer klan liderleri de bize bazı kötü sürprizler yaptı. Greinar Fireclaw sihrini kullanarak birkaç koridor geride bir lav alanı yarattı ve bu da bizi içinden geçmek için çit duvarları boyunca tırmanmaya zorladı.

Sonunda koridorun sonuna ulaştığımda derin nefesler alıyor ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Tam da beklediğim gibi, önümde daha geniş bir alan açılıyor. Şaşırtıcı bir şekilde insanlarla doluydu.

Kaşlarımla çatarak önümdeki manzaraya bakıyorum. Neden hala burada bu kadar çok insan var? Ben grubun ortasındayım, bu yüzden bu insanların hepsi çoktan önümde olmalıydı. Ve neden bu kadar karanlık?

Yukarı doğru bakıyorum.

Oh.

Bir sonraki çit koridorunun bulunması gereken alan, çitlerin tepesine kadar yükselen düz bir kaya duvarı ile kapatılmış. Toprak büyüüne sahip olan Kahverengi Ejderha Klanı'nın lideri tarafından yapıldığına şüphe yok.

Kaya duvar daha sonra tüm alan boyunca devam ediyor ve üzerine tırmanmayı imkansız hale getiriyor. İlerlemenin tek yolu yerdeki dar bir delik. Ve bir seferde sadece bir kişi, muhtemelen bir sonraki koridorun tüm uzunluğu boyunca uzanan bir tünelden geçebildiğinden, bu bir darboğaz yarattı.

Arkamda yapraklar hışırdıyor.

Omzumun üzerinden baktığımda bir kadının arkamdaki çit duvarına tırmanmaya çalıştığını görüyorum. Duvarın tepesine çıkmaya çalıştığına şüphe yok; bu sayede taş çatının üstünden koşarak geçebilecek.

onun yerine. Ancak yolun dörtte üçünde, ejderha formundaki Kahverengi Ejderha Klanı'nın lideri aniden kafasını çatının kenarından uzatır ve çenesini ona doğru kapatır. Kadın çığlık atıyor ve tekrar yere düşüyor.

İç çekerek yerdeki deliğe geri dönüyorum. Birinin o taraftan geçmesini engellemek için taş çatıyı koruyor olmalı. Bu da ilerlemenin tek yolunun o tünelden geçtiği anlamına geliyor.

Kaya duvarının yukarısında bir yerde, diğer ejderhalar sabırsızca kükrüyor. Tünel girişine yaklaşıyorum.

Orada çoktan bir kalabalık toplanmıştı. Neyse ki Alistair ortalıkta görünmüyor. Bunca zamandır Isera'yla birlikte grubun en önündeydi, o yüzden çoktan geçmiş olmalı.

Gerginlik havada çatırdıyor ve sinirli sesler onu takip ediyor. Basit bir ilk gelen ilk hizmet alır durumu olmalı, ama bunun yerine insanlar kimin önce geçeceği konusunda kavga ediyor. Sıramı beklemeye karar vermeden önce ne yapacağımı anlamaya çalışarak birkaç dakika onları inceliyorum.

"Neden?" diye soruyor aniden yanımdan gelen bir ses.

Şaşkınlıkla irkiliyorum ve sesin geldiği yöne doğru dönüyorum. Büyük bir şaşkınlıkla Isera'nın orada durduğunu görüyorum. Bunca zamandır en önde o vardı. Ve eğer isterse insanları tüneli önce kendisinin kullanmasına izin vermeye zorlayacak kadar güçlü. Hâlâ burada olması için hiçbir sebep yok.

Onu gördüğüme çok şaşırdığım için cevap vermek yerine şaşkınlıkla göz kırpbiliyorum.

O bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Her zamanki gibi yüzü sakın bir soğukkanlılık maskesi. Uzun siyah saçlarını omzunun arkasına iterek yanımda durdu. Ama gümüş ve mavi gözleri önümüzde uzanan tünel girişinde sabit duruyor.

"Neden ne?" Sonunda kendimi toparlamayı başardığımda soruyorum. zeka.

Göz ucuyla bana kısa bir bakış attı. "Neden büyüünü diğer herkese karşı mı kullanıyorsun?" "Çünkü ben Alistair değilim."

"Tommen'ı buz duvarından düşürdüğünü duydum."

"O intikam içindi. Önce o beni düşürdü." Etrafımızdaki insanları işaret ediyorum. "Bu insanlar bana hiçbir şey yapmadı."

"Hayır, ama yine de kazanman gerek." Başını çeviriyor, gözleri ciddi bir şekilde benimkilere kilitleniyor. "Onları yeterince klostrofobik yapabilirsin."

tünelden geçmeye cesaret edemezsin, değil mi?"

"Evet" demeden önce tereddüt ediyorum.

Bakışlarımı tutmaya devam ediyor. Gözlerinde tehlikeli derecede yoğun bir şey var. Genellikle fazla konuşmaz ya da insanlarla etkileşime girme zahmetine girmez ama konuştuğunda insanlar onu dinler. Onda bir tür zahmetsiz güç var.

Ve bu yüzden kendimi saçmalamaya başlarken buluyorum.

"Evet, yapabilirim. Ama yapmayacağım." "İnsanlar zaten bana yeterince güvenmiyor. Bu sadece benden nefret etmelerine ve daha çok korkmalarına neden olur."

"Yani?" Isera kara kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Bırakın yapsınlar." Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer insanlar senden korkuyorsa, bunu bir kalkan olarak kullan. İnsanlar her zaman şu ya da bu sebepten dolayı seni yıkmaya çalışacaktır. Nasıl görüldüğünüz, nasıl davrandığınızı, ailenizin kim olduğu ya da hangi büyüye sahip olduğunuz gibi. Kendi acınası hayatları hakkında daha iyi hissedebilmek için her türlü zayıflığı size karşı kullanacak insanlar her zaman olacaktır."

Burada geçirdiğimiz onca zaman boyunca Isera'nın aynı kişiye arka arkaya bu kadar çok cümle kurduğunu hiç duymamıştım. Sadece bu da değil, rahatlatıcı da oluyor.

"İşin sırrı, onlardan önce kendi zayıflığını kullanmaktır." Bakışlarımı tutuyor. "Eğer güvensizliğinizi ortaya çıkarırsanız, sizi incitmek için asla kullanılamazlar."

Sözleri kalbimin derinliklerinde bir yere çarpıyor ve bunun etkisiyle kendimi topuklarımın üzerinde hafifçe geriye doğru sallanırken buluyorum. Korkularımı, güvensizliklerimi kullan ki başka hiç kimse onları bana karşı kullanmasın. Bu korkunç bir düşünce. *Zekice* bir düşünce.

Ama neden Isera bunu benimle paylaşsın ki?

Yüzünü incelerken gerçek bir şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Göz temasını kesiyor ve onun yerine önümüzdeki sahneyi izlemeye geri dönüyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Şimdi kafamın daha da karıştığını hissederek yüzünün yan tarafına bakıyorum. Sonra insanların teker teker dar tünele girdiği önümüzde uzanan alana bir bakış fırlatıyorum.

Isera yutkunuyor. Ve hayatında ilk kez yüzünde bir korku titreşimi belirliyor.

Farkındalık üzerime çöküyor. "Klostrofobiksin, değil mi?"

Çenesini oynatıyor ve tekrar yutkunuyor ama cevap vermiyor. Gözleri hâlâ yerdeki deliğe sabitlenmiş halde, "İnsanların korkularını artırabildiğini biliyorum. Birinin korkusunu engellemek de senin yeteneklerin arasında mı?"

"Evet."

Üzerimize tekrar sessizlik çöküyor. Isera'nın göğsü yükselip alçalıyor ve son derece kontrollü gibi görünen nefesler alıyor.

"Sana bir iyilik borçluyum," diyor sonunda.

Küçük bir gülümseme dudaklarımdan dökülmekle tehdit ediyor. Asıl soruyu sormayacak kadar gururlu. Ama yine de sesine sinen belli belirsiz çaresizliği açıkça duyabiliyorum. Bana bunu sormak, aslında sormadan bile, onun için inanılmaz derecede zordu. Ama yine de yaptı.

"Pekâlâ," diye cevap veriyorum.

Bakışlarını bana çeviriyor ve şok içinde gözlerini kırıştırıyor. Görünüşe göre reddedeceğimden emindi.

Birkaç saniye yüzümü inceledikten sonra yavaşça başını sallıyor. Ben de başımı salladım.

Yerden buz yükseliyor. Isera devasa bir buz kütesini kaldırıp herkesi kenara itmek için kullandığında şaşkınlıkla başlıyorum, böylece deliğin önündeki alan temizleniyor.

Diğerlerinden birkaç küfür yükseliyor.

"Kenara çekilin," diye homurdanıyor Isera.

Tünele geri dönmek üzere olanlar duraksıyor. Isera'nın yüzüne bir kez baktıktan sonra bir adım geri çekiliyorlar ve önce onun gitmesini işaret ediyorlar. O da tünele önce benim girmemi işaret ediyor.

"Arkanda olursam, sen sürünerek geçerken kimsenin sana bulaşmaya çalışmadığından emin olabilirim," diye açıklıyor deliğe yaklaşırken.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Tünelin yarısında sözümünden dönmeyeceğime ve sensiz sürünerek uzaklaşmayacağıma güveniyor musun?"

"Evet."

Cevabı o kadar ani ve kendinden o kadar emin ki beni hayrete düşürüyor. Daha önce hiç kimse bana herhangi bir konuda güvenmemişti.

Bundan sonra kendimi toparlamam biraz zaman alıyor ama hazır olduğumda deliğin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Isera da arkamda aynı şeyi yapıyor.

"Şimdi kapatmaya başlayacağım,"

diyorum ona. O da başını sallıyor.

Büyümü yönlendirerek, göğsündeki kemik beyazı korku kıvılcımına doğru itiyorum. Çok büyüktü ve henüz tünele bile girmemiştik. Büyümü içine akıtıyorum, onu en küçük damlalara indiriyorum. Sonra tünele girmeye başlıyorum.

Toprak duvarlar o kadar yakın ki, hareket ettiğimde omuzlarım neredeyse onlara sürtünüyor. Başımı tünelin tavanına çarpmamak için ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünmem ve başımı aşağıda tutmam gerekiyor.

Isera peşimden sürünerek içeri girerken arkamdan bir kazıma sesi geliyor.

Tünele girdiği anda göğsündeki korku kıvılcımı bir yangına dönüşüyor.

O kadar yoğun, o kadar her şeyi tüketiyor ki, aslında gücünden nefesim kesiliyor.

o.

Isera arkasından neredeyse bir inilti gibi küçük bir ses çıkarır
Boğaz.

Sahip olduğum tüm büyüğü o korku alevini boğmak için kullanıyorum. En küçük damlalara döndüğünde, Isera'nın arkamdan derin bir nefes bıraktığını duyuyorum.

Tünele girmeye başlıyoruz.

Diğer insanların duygularını kendi duygularımdan tamamen ayırmayı öğrenmem neredeyse yüz yılımı aldı. Bunu otuz yaşımdayken yapmaya çalışsaydım, Isera'nın korkusunun yoğunluğu altında boğulurdum. Onun klostrofobisini en az kendisi kadar şiddetli hissederdim. Ama bir buçuk yüzyılı aşkın süredir pratik yaptığım için, artık diğer insanların duygularını tamamen bloke edebiliyorum ama yine de onları manipüle edebilecek kadar net hissedebiliyorum.

Isera ve ben tünelde ilerlerken sessizliği sadece dizlerimizin ve ellerimizin yumuşak kazıma sesleri bozuyor. Ama sürünürken, sözleri kafatasımda yankılanmaya devam ediyor.

İzin ver onlara. Eğer insanlar senden korkuyorsa, bunu bir kalkan olarak kullan.

Belki de haklıdır. Belki de biraz acımasız olmanın zamanı gelmiştir. Diğer yarışmacıların benden korkması, beni küçümsemesi ya da benden nefret etmesinin ne önemi var? Zaten denemeleri kazanır kazanmaz bu şehri terk edeceğim.

Hâlâ kıyafetlerimin içinde sakladığım kutudan hafifçe cam şingirtıları geliyor. Aklımdan bir fikir geçiyor. Acımasız ve hain bir fikir. Bu denemeyi nasıl kazanacağımı biliyorum.

Aldığım kutudaki cam yumurta kırılmış olabilir ama kimse bana aldığım kutuyla aynı kutuyu sunmam gerektiğini söylemedi.

Yani benim kutumun işe yaramaz olması
önemli değil. Başkasınınkini çalarım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Labirentin sonuna doğru koşarken panik göğsümde dönüyor. Başka birinin kutusunu çalmak beklediğim kadar kolay olmadı. Isera'dan gerçekten hoşlandığım ve artık müttefik olduğumuz için onunkini çalmak istemedim, bu yüzden tünelden çıktıktan sonra onun önden gitmesine izin verdim. Ve başka kimseye kutularını benimkiyle değiştirecek kadar yaklaşmadım.

Önümdeki küçük yarışmacı grubunun peşinden koşarken nabzım kulaklarımda atıyor. Çaresizlik ruhumu kesiyor. Bu o olamaz. Başarılı olmaya bu kadar yaklaşmışken, sırf Draven oyuna baştan hile karıştırdı diye kaybedemem! Yapabileceğim bir şey olmalı. Bu şekilde bitemez.

Önümdeki grup labirentin sonuna ulaştı. Ve kısa bir süre sonra duruyorlar.

Umut göğsümde patlıyor.

Kendimi zorlayarak, çit koridorun sonuna kadar olan son mesafeyi koşuyorum. Üç kişi, iki kadın ve bir erkek, orada durmuş, önlerindeki manzaraya bakıyorlar. İki kadının adını hatırlamıyorum ama adam Alistair'in arkadaşı Jeb. Işık büyüsü olan sümüklü adam.

Kıvrırcık siyah saçlı kadın "Mabona'nın lanet memeleri" diye küfrediyor.

Derin bir nefes alıyorum ve tepkisine neden olan şeye bakmak için bakışlarımı kaldırıyorum.

Önümüzde, saray arazisi bir kez daha açılıyor ve nihayet engelsiz hareket etmemize izin veriyor. Ancak, düşündüğümüz gibi düz bir çim alana ulaştığımızda deneme sona ermiyor. Bunun yerine, muhtemelen Kahverengi Ejder Klanı'nın lideri olan biri, taştan yapılmış dar bir köprü yükseltmiş. Ayaklarımızın hemen önünden başlayıp yukarı doğru kıvrılıyor ve sonunda kalenin üçüncü katındaki bir pencerede son buluyor.

"E n iyisi bu işi bitirmek," diye devam ediyor ve yukarı doğru çıkıyor. Yol.

Diğer kadın onun peşinden gider.

Kulakları sağır eden bir kükreme havayı yarıyor.

Siyah saçlı kadın köprüye adımını attığı anda, pencerenin yanından bir duman bulutu içinde devasa siyah bir ejderha belirliyor.

Kalbim sarsılıyor. Draven pencerenin açıldığı odanın içinde duruyor, başka bir yarışmacının son engele adım atmasını bekliyor olmalıydı.

Draven ejderha formuyla gökyüzünde yükselirken kanatlar havada patlıyor. Hava patlamaları yere doğru çarpıyor ve güçlü kanatlarının darbeleri altında çimlerin titremesine neden oluyor. Sonra kara fırtına bulutları toplanmaya başlıyor.

Draven klanının özel büyüsünü kullanıp dar köprünün etrafına bir fırtına çağırırken donmuş bir halde bakıyorum. Rüzgârlar saray arazisinden geçerek köprüdeki iki kadının yere yığılmasına neden oluyor. Kara bulutlar havaya yayılarak tüm bölgeyi karanlığa gömüyor. Ve sonra yağmur başlar.

Jeb keskin bir nefes çeker. Kemerinin yan tarafına uzanarak, oraya sabitlediği küçük ahşap kutuyu açar. Çok dikkatli bir şekilde kapağını açıyor ve içeri kontrol ediyor.

İçindeki tamamen zarar görmemiş cam yumurtaya bir an göz attığımda kalbim çarpıyor ve zihnim çalkalanıyor.

Jeb aniden yalnız olmadığını fark ediyor. Kutuyu tekrar kapatıp beline bir kez daha sabitliyor ve bana tehditkâr bir bakış fırlatıyor.

"En az on adım arkamda dur," diye uyarıyor. "Tabii seni itmemi istemiyorsan."

Bir şimşek havayı yarıyor ve Jeb'in kısa bir mesafe önünde yere çakılıyor. Şaşkınlıkla sıçrar. Etrafında dönerek, dikkati aniden bize odaklanmış olan devasa siyah ejderhaya bakıyor.

Ben Jeb'in tehdidine cevap veremeden aceleyle ileri atılıyor ve dar köprünün üzerine çıkıyor. Onu izliyorum, zihnimde bir plan şekillenirken gözlerim belindeki küçük kutuya takılıyor.

Zor, hassas ve son saniyede olacak. Ama eğer başarabilirsem, bu denemeden sağ çıkacağım.

Kendi kutumu daha kolay ulaşabileceğim bir konuma getirdikten sonra nefesimi tutup dar taş köprünün üzerine çıkıyorum. Bir kişinin iki ayağını yan yana koyarak ayakta durabileceği kadar geniş değil.

Henüz yerden bile kalkmamış olmama rağmen midem bulanıyor. İleriye doğru bir adım atıyorum.

Köprüye adım attığımda fırtınanın daha da şiddetlenmesini bekliyordum ama sürpriz bir şekilde öyle olmadı. Gerçi bu muhtemelen Draven'ın cam yumurtamı çoktan kırdığı için beni düşürmesine gerek olmadığını bilmesinden kaynaklanıyor.

İleride, iki kadın köprünün yarısına ulaşmıştır. Şimdi her ikisi de uğuldayan rüzgârın etkisiyle savrulmamak için elleri ve dizleri üzerinde sürünüyor. Yarılanma noktası, düşüşün acı verici olmaktan çıkıp ölümcül hale geldiği yeri işaret ediyor. İlk yarıda düşersek canımız yanacak. Ve kişinin taşıdığı herhangi bir cam yumurtayı kıracaktır. Ama köprünün ikinci yarısında düşersek, bu bizi öldürebilir.

İçimi bir endişe kaplıyor. İkinci yarıya ulaşmadan önce bu işi halletmeliyim.

İçgüdülerim yavaş hareket etmemi söylüyor ama Jeb'le aramdaki mesafeyi kapatmam gerekiyor, bu yüzden olabildiğince hızlı yürüyorum. Gözlerimi Jeb'in sırtında sabit tutarak aşağı bakmaktan kaçınıyorum ve aynı zamanda daha iyi denge için kollarımı genişçe açıyorum.

Hızla ilerlerken kan kulaklarıma hücum ediyor ve bunun yeterli olacağını umuyorum.

İleride bir şimşek çakıyor.

Kızlardan biri çığlık atıyor.

Onlara doğru hızlı bir bakış fırlatıyorum ve neredeyse açık pencereye ulaştıklarını görüyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Yere çok yakınken hamle yapamam. Ama istediğim kadar çabuk işe yaramazsa diye çok da bekleyemem.

Jeb'e yaklaştıkça rüzgâr elbiselerimi ve saçlarımı çekiştiriyor. Soğuk yağmur yanaklarımı yakıyor ve ayaklarımın altındaki taşları kayganlaştırıyor.

Bir rüzgâr patlaması köprüden geçerken ciğerlerimden bir nefes kopuyor. Ama bu tam da beklediğim şeydi.

Önümde Jeb de keskin bir nefes alıyor ve yana doğru sallanıyor.

Kollarını sallayarak dengesini geri kazanmaya çalışıyor.

Hemen büyümü yönlendirdim ve göğsündeki beyaz korku kıvılcımını ittim. Tam da umduğum gibi, neredeyse düşmek üzere olduğu için orada zaten yanmakta olan bir kıvılcım buluyorum. Onu büyümle besliyorum.

Jeb tekrar sallanıyor.

Rüzgâr etrafımızda çalkalanmaya devam ederken yağmur yüzüme çarpıyor. Saçlarımdan kopan teller yüzüme çarpıyor ve ıslak tenime yapışıyor ama onları itmeye cesaret edemiyorum. Şu anda sadece iki şeye odaklanabilirim. Köprüden düşmemek. Ve Jeb'in köprüden düşmesini sağlamak.

Korkusunu beslemeye devam ediyorum. Ama çok fazla değil. Top gibi kıvrılıp hareket etmeyi reddedecek kadar değil. Sadece hareketlerini çılginca ve beceriksizce yapacak kadar.

Draven üzerimize çullandı ve bir kükreme çıkardı.

Jeb'i geri çekilecek kadar ürküttü.

Büyümle itiyorum.

Ayağı kaydı.

Ve köprüden aşağı düşüyor.

Büyümü söndürerek kendimi son bir mesafe ileri fırlatıyorum ve yere çakılmadan hemen önce bileğinden yakalıyorum. Boştaki elimle kenarı kavrarken, dar köprünün iki yanında kalçalarım olacak şekilde aşağı düşüyorum.

Acı omzumda zonkluyor ve Jeb'in vücudu kolumu yırtan bir çekişle aniden durduğunda bir çığlık atıyorum. Tüm vücut ağırlığının aşağıya doğru çektiği kuvvet neredeyse başa çıkamayacağım kadar fazla ve gerginliğe karşı çenemi sıkıyorum.

"Köprünün kenarından tut," diye gıcırdayan dişlerimin arasından söylendim. Rüzgâr etrafımızda uğuldarken saçlarım havada savruluyor.

Jeb diğer elini havaya kaldırarak umutsuzca kenara uzanıyor. Parmaklarım yağmurdan kayganlaşıyor ve bileğini kavrayışım kaymaya başlıyor. Düşüş onu öldürmeyecek ama cam yumurtasını kıracak. Ve sonra planım mahvolacak. Onu biraz daha yukarı kaldırmaya çalışıyorum.

"Acele et," diye bağıryorum.

Eli sonunda ıslak taşları buluyor.

Vücut ağırlığının yarısı diğer koluna aktarılırken rahat bir nefes alıyorum. Elim hâlâ bileğindeyken yana doğru eğiliyor ve vücudunun geri kalanını köprüye doğru çekmeye başlıyorum.

O da diğer koluyla kendini yukarı çekiyor, bu da kaslarımın üzerindeki yükü azaltıyor. Artık serbest elimle tutunmama gerek kalmadığında, kendimi yerimde tutmak için kalçalarımı dar köprünün kenarlarına sertçe bastırıyorum ve bunun yerine kemerini tutmak için aşağı uzanıyorum.

Ortak gücümüzle onu ayağa kaldırmayı ve köprünün kenarından geçirmeyi başarıyoruz. Bileğini bırakıyorum ve sonra hızla cebime uzanıyorum.

Jeb ıslak taşların üzerinde yan yatarken nefes nefese ciğerlerine hava çekiyor. Parmaklarım geri dönerken kemerinin üzerinden geçiyor. Sonra avuçlarımı ıslak taş köprüye dayayıp ayağa kalkmadan önce elimi tekrar giysilerimin içine sokuyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve etrafıma şaşkınca bakıyorum. Fırtına durmuştu. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı önümüzde uzanan kalenin üzerinde gezdiriyorum. Fırtına ne zaman durdu?

Draven hiçbir yerde görünmüyor.

Ama ben bu konu üzerinde daha fazla duramadan Jeb önümde ayağa kalkmaya çalışıyor. Hemen yanına doğru uzanıyor. Kemerine hâlâ bağlı olan küçük tahta kutuyu bulunca yüzünü bir rahatlama kaplıyor. Sonra bakışlarını bana doğru kaldırıyor ve gözlerini kısıyor.

"Neden?" diye soruyor.

Onun şüpheli bakışlarını sakın gözlerle karşılıyorum. "Çünkü ateşkes istiyorum."

Yüz hatlarında anlayışlı bir ifade beliriyor. Onu düşmekten kurtardığım yere hızlı bir bakış attıktan sonra tekrar gözlerimle buluşuyor ve yavaşça başını sallıyor. "Alistair'le konuşacağım."

Ben de başımı sallıyorum.

Köprüden dikkatlice geçip pencereye doğru ilerlerken ıslak taşların ve dökülen yaprakların kokusu bizi sarıyor. Önce Jeb tırmanıyor. Ben de onu takip ediyorum.

İçeride yarışmacıların çoğu zaten bekliyor. Bazıları duvarlara yaslanmış, kalbi kırık görünüyor. Yanlarında camları kırılmış ya da parçalanmış açık kutular duruyor. Diğerleri ise yüzlerinde memnun ifadelerle odanın karşı tarafında durmaktadır. Isera, Alistair, Fenriel ve Lavendera da onların arasında.

Odaya girdiğimde Tommen yerde oturduğu yerden başını kaldırıyor. Yumurtası, kutunun tamamıyla birlikte, onu buz duvarından düşürdüğümde kırılmıştı ve kıymıklar ve parçalar ayaklarının yanında dağınık bir şekilde duruyordu. Beni görür görmez öfkeyle yumruğunu sıkıyor.

Onu görmezden geliyorum ve onun yerine odada bekleyen ejderha şekil değiştirenlere yaklaşıyorum.

İmparatoriçe Jessina ve İmparator Bane odanın ortasındaki bir çift beyaz tahta sandalyede oturuyor. Diğer klan liderlerinin çoğu

Muhtemelen hâlâ dışarıda, çit labirentinin üzerinde bir yerlerde, hâlâ içeride kalan yarışmacılar için kötü engeller yaratıyor ya da onları koruyor. Imar açık pencereden kısa bir mesafe uzakta duruyor. Draven da öyle. Kalçasını pencere pervazına yaslamış, ben Imar'a doğru yürürken altın rengi gözleri bana sabitlenmiş.

Küçük tahta kutumu çıkardığımda Draven'ın dudaklarında gizlenen sırtımayı hissedebildiğime yemin edebilirim. Yanımdaki Jeb de aynısını yapıyor.

"Labirentten geçmeyi başarmışsın," diyor Imar. "Tebrikler." Gözlerinde keskin bir parıltı belirliyor. "Şimdi merhametimizin sembollerine hak ettikleri özeni gösterip göstermediğinizi görelim."

Parmaklarını şıklatarak beni işaret ediyor ve beklentiyle bir kaşını kaldırıyor.

Kutumu kaldırıp açarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Tertemiz ve hiç kırılmamış bir yumurta," diyor Imar kutuma bakarken. "Aferin sana. İkinci denemeyi de geçtiğin için tebrikler."

Draven pencerenin yanında tökezliyor. Doğruldu, kendini çabucak toparlamaya çalıştı ama bana bakarken gözleri şoktan kocaman olmuştu. Ona sırtıma isteğimi bastırıyorum.

Imar parmaklarını şıklatarak Jeb'e bakıyor, o da kutusunu açıyor.

"Tamamen kırılmış bir yumurta," diyor Imar ve Jeb'e başını sallıyor. "Dikkatsiz. Git ve diğer nankör eziklere katıl. Yarın ilk ışıktan önce bu kaleden gitmeni istiyorum."

Jeb'in ikinci kısmı duyup duymadığından bile emin değilim, çünkü tamamen donmuş bir şekilde duruyor ve cam yumurtasının parçalanmış kalıntılarına bakıyor. *Benim* cam yumurtam. Onu köprüye çektikten hemen sonra değiştirdiğim yumurta. Gerçekten daha dikkatli olmalıydı. Çünkü asıl tehdit köprüden düşmek değildi. Bendim.

Sonunda Jeb ne olduğunu anlamış gibi görünüyor. Ağzı hala şoktan açık, yavaşça bana doğru döndü. Ve bakışlarımla buluştuğunda, ifadesi ölümün peçesi gibi kararıyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kalenin içinden geçip güney kanadına doğru sendeleyerek ilerlerken kaslarım yorgunluktan titriyor. Ama hiçbir şey kalbimdeki zafer ışıltısını söndüremez. Kazanan diğer yarışmacılarla birlikte odadan çıkarken Tommen ve Jeb'in bana attığı kara bakışlar bile.

Çünkü başardım.

Draven'ın beni sabote etme girişimine rağmen ikinci denemeyi de geçtim. Artık yarışmanın yarısındayım. Sadece iki deneme kaldı. Grubumuzu yirmi dört kişiden üçe indirecek iki deneme. Ve Mabona'ya göre, ben o üç kişiden biri olacağım.

Öğleden sonra güneşi koridor boyunca uzanan pencerelerden içeri süzülüyor ve beyaz taş duvarları soluk bir ışıkla aydınlatıyor. Parlaklığa rağmen duvardaki meşaleler de yanıyor. Bu sarayın artık kimin kontrolünde olduğunu hatırlatıyor. Sanki hiç unutacakmışız gibi.

Sağ tarafımdaki kapı aralığından bir el fırlıyor ve güçlü parmaklar üst kolumu sarıyor.

Kapıdan içeri doğru çekilirken midem bulanıyor.

Kapı arkamdan kapanıyor ve ben soluk taş zeminde tökezleyerek durup doğruluyorum. Duvarlar boyunca birkaç kitaplık var, ancak boşlar ve odanın ortasında yuvarlak bir masa var. Etrafındaki sandalyeler ince bir toz tabakasıyla kaplı. Bu toplantı odasının muhtemelen yüzyıllardır kullanılmadığının kanıtı.

Bu mobilya parçaları dışında oda boş.

Sadece iki adım öteden bana ters ters bakan ejderha komutanı dışında.

"Mabona'nın memeleri," diye homurdanarak ona bıkkın bir bakış fırlatıyorum. "Kendine gerçekten bir hobi edinmelisin. Şimdiye kadar kaç kez beni ıssız koridorlarda pusuya düşürdün?" Ona başımı sallıyorum. "Buna cevap verme. Ben zaten biliyorum. Ve cevabın *çok fazla* olduğunu düşünürsek, bana takıntılı olduğunu düşünmeye başlayabiliriz."

Kapıya doğru yaklaşıp koluna uzanıyorum ki açabileyim ve o her ne yapmayı planlıyorsa yapmaya başlamadan önce sıvışabileyim.

Kapıyı ancak yarım adım açabiliyorum ki Draven avucunu kapıya çarpıp bir gürültüyle kapatıyor. Elini sıkıca kapının üzerinde tutarak dönüyor ve üstün cüssesini kullanarak sırtım kapıya dayanana kadar beni de kendisiyle birlikte dönmeye zorluyor. Beni buyurgan bir bakışla sabitlerken gözleri gözlerime dikiliyor.

"Hasar görmemiş bir yumurta sunmayı nasıl başardın?" diye soruyor. Sesinde hayal kırıklığı var ve çenesini sıkarken parmaklarını kapının pürüzsüz tahtasına doğru kıvrıyor. "Camı tamir edemezsin. Peki bunu nasıl yaptın?"

Ona bakarak yüz hatlarıma sahte bir masumiyet maskesinin yerleşmesine izin veriyorum. "Tüm labirent boyunca onu güvende tuttum." Dudaklarımdaki gülümseme sinsî bir sırıtışa dönüşüyor. "Neden? Onu onarmamı gerektirecek bir neden olduğunu mu söylüyorsun?"

Elini yumruk şeklinde sıkıyor. Bana öfkeli bir sessizlikle bakarken çenesinde bir kas titriyor.

Sinirli bir nefes üflüyorum ve sonra tüm numaraları bırakıyorum. Bu kadar yeter. Bu kadar yeter. Onun müdahalesi olmadan duruşmaları zar zor atlatıyorum ve buna daha fazla katlanamam. Ve hiçbir sebep yokken küçük ve kinci davranıyor.

Bakışlarını tutarak, gerçek yorgunluk üzerime çökerken başımı sallıyorum. "Artık beni sabote etmeyi bırakabilir misin? Lütfen. Bu iş saçma olmaya başladı. Tüm bunlar sadece dökülen bir içki yüzünden."

"Sen attın."

"Peki," diye çıkışıyorum, sabrım tükeniyor. "Ben attım." Ona ters ters bakarken hayal kırıklığı içimde şimşek gibi çakıyor. "Bu hâlâ çok saçma. Paniklediğim için sana bir içki fırlattım ve sen hayattaki misyonunu denemeleri kazanma şansımı mahvetmek olarak belirledin. Tüm lanet *hayatımı* mahvetmek için! Bu saçma, önemsiz ve gülünç-"

"Mesele sadece içki değil!"

Kelimeler öyle bir güçle ağzından döküldü ki şaşkınlıkla irkildim. Gözlerimi kırıştırarak ona bakıyorum.

Sonunda elini kapıdan çekip iki eliyle saçlarını karıştırıyor ve uzun bir nefes alıyor. Öfke, hayal kırıklığı ve sabırsızlık yüzünde parlıyor.

"O zaman ne hakkında?" Kaşlarını çatarak soruyorum.

Bakışları tekrar bana dönüyor ve o kadar öfke dolu ki ciğerlerimden nefesimi çalıyor. Ellerini saçlarından ayırıp iki yanında birleştiriyor. Öfke geniş omuzlarından siyah duman dalgaları gibi yuvarlanıyor. Bakışları içime işliyor, bakışlarımı tutarken ruhumu yakıyor.

"Bana kalsa, bu Kefaret Denemeleri'nin var olmasına bile izin vermezdim," diye homurdanıyor. "Hiçbirinizin bu yarışmayı kazanmasına izin verilmemeli."

Bu sözler tam kalbime saplanmış bir bıçak gibi. Benden nefret ettiğini bilsem de, düşman ordusunun lideri olduğu için ben de ondan nefret etsem de, hiçbirimizin özgürlüğümüzü kazanmak için bir şansı hak etmediğimizi düşündüğünü duymak yine de inanılmayacak kadar acı veriyor. Daha iyi bir yaşam için bir şansı bile hak etmediğimizi.

Öfke içimde patlıyor, tüm ihtiyat kırıntılarını yakıp yok ediyor ve ellerimi kaldırıp göğsüne sert bir yumruk indiriyorum. Bu onu o kadar şaşırtıyor ki bir adım geri çekiliyor.

"O lanet olası yüksek atından in," diye çıkışıyorum ona. Sesim çok yüksek ve gergin çıkıyor ama umurumda değil. "Bizden daha iyi değilsin."

İtiş kakıştan sonra doğruldu ve gözlerini bana dikti.

Ama konuşmaya başladığımdan beri duramıyorum. Yıllardır bastırılmış hayal kırıklığı, öfke ve kızgınlık bir sel gibi içimden akıyor.

"*Bin yıldır* bizi dizlerinin dibinde tutuyorsun!" Ona bağıriyorum. "Sen son ejderha binicisini öldürdüğünde benim büyük dedelerim daha doğmamıştı bile. Ve fae'ler tarafından köleleştirilen son ejderha şekil değiştirici yüzyıllar önce öldü." Bakışlarını tutup bir elimi göğsüme götürürken acı ruhumu parçalıyor. "İşlemediğim bir suç için neden cezalandırılıyorum?"

Bir anlığına, neredeyse beni anlıyormuş gibi görünüyor. Neredeyse yüzünde bir sempati belirecek gibi oluyor. Ama sonra o acımasız otoritenin kibirli ifadesi tekrar yüzüne yansıyor.

"Köleleştirilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," diyor, sesi alçak ve karanlık.

"Sen de bilmiyorsun! Mabona aşkına, ataların atlılarını öldürdüğünde sen daha doğmamıştın bile."

Gözleri parlıyor. "Atalarımın atlıları yoktu."

Onun bu saçma gururuna ve küçüklüğüne göğsümden bir kahkaha kopuyor. "Doğru ya." Alaycı bir bakış fırlattım vücudunda bir aşağı bir yukarı. "Çünkü sen Batı'yı yöneten ele avuca sığmaz Kara Ejder Klanı'ndansın."

Herkes anakarada didişirken deniz yalnızdı." Dudaklarımda hain bir gülümseme beliriyor. "Ta ki sen güç için kendi halkını satana kadar."

Odaya ölüm sessizliğı çöküyor.

Draven bana bakıyor ve yemin ederim ki karanlığın onun etrafında toplandığını neredeyse görebiliyorum.

İleri doğru bir adım attı.

Ve birden çok ileri gitmiş olabileceğimin korkunç farkına varıyorum. Onu çok ileri ittiğimi. İğneleyici yorumlarıma gülmesini sağladığım o birkaç sefer ve Alistair kıyafetlerimi çaldığında bana gösterdiği nezaket yüzünden, onun yanında gardımı düşürmeye başladım. Kendimi tutmadım ya da kelimelerimi dikkatle seçmedim. Ama belki de öyle yapmalıydım. Çünkü o hâlâ Ölümün Gölgesi. Tüm bu kıtadaki en güçlü ve tehlikeli insanlardan biri.

Draven yaklaşırken karanlık bir kahkaha atıyor ve beni kapıya yaslanmaya zorluyor. İki avucunu da pürüzsüz ahşaba dayayarak beni içine hapsediyor. Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdığımda derin bir nefes alıyorum.

O ateşli öfkeden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Onun yerine, gözleri artık sadece soğuk bir hesaplamayla dolu.

"Bu doğru. Güç için kendi halkımı, kendi arkadaşlarımı sattım." Dudaklarında zalim bir gülümseme yayılıyor. "Yani gerçekten de bana karşı alaycı ve saygısız olmanın en iyi hareketin olduğunu mu düşünüyorsun, küçük asi?"

Muhtemelen 'hayır efendim' ya da aynı derecede itaatkâr bir şey söylemem gerektiğini biliyorum.

Ama iş başa düştüğünde, bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Draven yanında kendim olduğum ilk insan. Hayatım boyunca sadece insanların duymak istediklerini bildiğim şeyleri söyledim. Draven, tam olarak istediğim şekilde konuştuğum ilk kişi. Sözlerimi özenle seçmediğim tek kişi. Aksi takdirde boğucu olacak hayatımda özgür bir nefes oldu. Ve bundan vazgeçmek istemiyorum.

Duymak istediğı şey olan 'hayır efendim' demek yerine kendimi şöyle derken buluyorum: "Beni iğneleyici ve saygısız olmamam konusunda mı uyarıyorsun? *Şimdi* mi? Bugün mü? Sizi bilgilendirmekten üzüntü duyuyorum, ey Ölümün Gölgesi, ama sanırım o gemi çoktan kalktı."

Ağzını açıyor ama hiç ses çıkmıyor. Gözlerini kırpıştırarak şaşkın bir sessizlikle bana bakarken elleri kapıdan uzaklaşıyor.

"Doğru," diyorum ve boğazımı temizliyorum. Elimi kaldırıp yanağına birkaç sert vuruş yapıyorum. "İyi konuşmaydı."

Draven bana bakıyor, ağzı hâlâ hafifçe açık, sanki az önce yaptığım şeye inanamıyormuş gibi.

İki saniye daha geçiyor.

Sonra geri çekiliyor ve gözlerini kocaman açmış bana bakarken yüz hatlarını derin bir şok kaplıyor.

Ve o tüm vücudunu saran şokla baş etmekle meşgulken, ben kapıyı çekip açıyor ve sığışıyorum.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Ondan sonra koridorların geri kalanını **pratik olarak** atlıyorum. Yukarıdaki tanrıça, aslında ne düşündüğümü söylemenin bu kadar eğlenceli olduğunu bilseydim, bunu yıllar önce yapmaya başlardım. Göğsümde bir kahkaha köpürüyor. Mabona'nın göğüsleri, yüzündeki o ifade paha biçilemezdi.

Ama odama geri dönerken, küstahlığının intikamını almaya gelmediğinden emin olmak için arada bir omzumun üzerinden göz atıyorum.

Neyse ki Ölümün Gölgesi ruhumu ele geçirmeden koridoruma ulaşmayı başarıyorum.

Son köşeyi döndüğümde sesler soluk taş koridoru dolduruyor. Önümdeki koridorun insanlarla dolu olduğunu görünce kısa kesiyorum. Bazıları odalarına dönmeden önce birbirleriyle sohbet ediyor gibi görünüyor. Ama bazıları da bu son duruşmayı kaybeden diğerlerine veda ediyor gibi görünüyor.

Tekrar odama doğru yürümeye başlarken merakla onları izliyorum.

Bazılarının birbirlerine sarılıp omuzlarını okşamalarını izlerken kalbim acıyla sıkışıyor.

Buraya ilk geldiğimizde zaten arkadaş olan sadece birkaç kişi vardı. Çoğunlukla Alistair ve ekibi. Ama bildiğim kadarıyla şimdi birbirlerine sarılıp vedalaşan insanlar birbirlerini daha önceden tanımıyorlardı.

Kalbimin etrafındaki o sıkı demir yumruk daha da sıkıyor. Diğer insanlar... arkadaş edindiler.

Burada, hepimizi birbirimize düşüren bir yarışta bile başkaları arkadaş edinmeyi başardı. Ve ben şehirde normal bir günde bile arkadaş edinemiyorum.

Gerçekten bu kadar güvenilmez miyim?

"Sen," diye bağılıyor sert bir ses aniden. "Hile yaptın!"

İçimi çekiyorum ve zihnimde evet, belki de gerçekten o kadar güvenilmez olduğumu kabul ediyorum.

Jeb dirseğiyle solumdaki grubun arasından sıyrılıp bana doğru yaklaşıyor. Yanakları öfke ya da kızgınlıktan ya da her ikisinden de kıpkırmızı olmuş, kahverengi saçları darmadağın. Sanki hayal kırıklığı içinde parmaklarını sürekli saçlarında gezdirmiş gibi.

Adımlarımı hızlandırarak, o beni köşeye sıkıştırmadan önce odama ulaşmaya çalışıyorum.

Bir gün için yeterince yüzleşme yaşadım, çok teşekkür ederim.

Ne yazık ki, Jeb bana ulaştığında hala kapımdan üç adım uzaktaydım. Bir kolunu uzatarak yolumu kapatıyor ve beni yürümeyi bırakmaya zorluyor. Ruhumda dönüp duran sıkıntı ve hayal kırıklığını yatıştırmak için hiçbir işe yaramayan bir nefes çekiyorum içime. Yorgunum, ağrım var ve insanlardan bıkmış durumdayım. Sadece yatağıma uzanıp biraz dinlenmek istiyorum.

Ancak Jeb'in başka planları var.

"Sen," diye alay ediyor ve işaret parmağını göğsüme saplıyor. "Hile yaptın."

"Evet, seni ilk seferinde duydum" diye cevap vermemek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine sakinleştirici bir nefes daha alıp soruyorum: "Nasıl hile yapmış olabilirim ki? Labirente herkesle aynı yolu izledim."

"Bahsettiğim şey bu değil. Sen benim yumurtamı çaldın!"

"Seni düşmekten kurtardım."

"İşte o zaman yumurtamı çaldın."

"Bunun için ne zaman vaktim olabilirdi ki? Seni tuttum ve yukarı çektim." Kaşlarını kaldırarak ona sert bir bakış attım. "Ayrıca ben olmasaydım zaten düşüp yumurtanı kıracaktın."

Kaşlarını çatıyor ve birkaç kez ağzını yokluyor. Yanakları o kadar parlak bir kırmızıya bürünmüştü ki, büyük ihtimalle bunu Unseelie Sarayı'ndan bile görebilirlerdi.

"Muhtemelen beni ilk başta düşüren sendin," diye suçluyor öfkeli bir huff ile. "Ve sonra beni ayağa kaldırdıktan sonra, ben farkına bile varmadan yumurtamı vermemi sağlamak için o saçma sapan büyüünü kullandın."

Bir alayımı bastırıyorum. Mabona adına, büyülerimle neler yapabileceğim hakkında uydurdukları bu saçma senaryolar her geçen gün daha da absürtleşiyor.

"Az önce bana gözlerini mi devirdin sen?" Jeb hem şaşkın hem de öfkeli bir ifadeyle soruyor.

İçten içe irkiliyorum. Hay aksi. O suratı sesli mi yaptım?

"Bu yarışmaya katıldığından beri çok cesur oldun," diyor ve parmağını tekrar göğsüme saplıyor. "Yerini hatırlaman gerek."

"Benim yerim burası. Yarışmada." Sert gözlerle bakışlarını tutuyorum. "Sana sabahın ilk ışıklarına kadar binayı terk etmen emredilmişken. Bu yüzden belki de birisine yerini öğrenmesi konusunda ders vermek için doğru kişi sen değilsin."

Koridordan bir nefes sesi yükseliyor. Neredeyse sıçrayacak kadar irkildim. Burada başka insanların da olduğunu neredeyse unutmuştum.

Bunun farkına varmak soğuk bir korku dalgasının üzerime çökmesine neden oldu. Aman Tanrım, şimdi benim hakkımda ne düşünecekler? Daha önce şehrimizde hiç kimseye karşı bu kadar kaba, bu kadar acımasız olmamıştım. Ve şimdi, tüm bu insanlar benim kazandığımı ve onların kaybettiğini insanların yüzüne vuran bir sürtük olduğumu düşünecekler.

Panik kalbimin etrafında yılan gibi kıvrılıyor,
sertçe sıkıyor. Kahretsin, bunu
söylememeliydim.

Jeb daha cevap vermeyi düşünmeden, kolunun altına girip kapıma doğru son üç adımı aceleyle atıyorum.

"Hey!" diye sesleniyor arkamdan. "Sakın buna cüret
etme-" Kapıyı çarparak kapatıyorum ve tehdidini
kesiyorum.

İnleyerek yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Yukarıdaki Tanrıça, bunu söylememeliydim. Draven'la olan etkileşimim kendimi cesur ve yıkılmaz hissetmeme neden oldu. Ama diğer herkese de böyle davranmam. Benden daha da çok nefret edecekler.

İç çekerek ellerimi yukarı kaydurdım ve saçlarımın arasından
geçirdim. Yorgunluk bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Kollarımı tekrar yanlarıma bırakarak dolaba ve aynaya doğru yürüyorum. Bütün gün devasa bir çit labirentinden geçtiğim için hâlâ titreyen kaslarımla, yaralarımı kontrol edebilmek için yavaşça kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum.

Buz duvarından düştüğümde yere çarptığım yerden kalçamı ve yan tarafımı kaplayan büyük bir çürük var. Kollarımın ön kısmında küçük

Lavlardan kaçmak için çitlere tırmanmak zorunda kaldığımdan beri kesikler var. Omzumdaki kaslar da Jeb düşerken onu yakaladığım için ağrıyor.

Ne kadar çok giysi çıkarırsam, o kadar çok kesik ve çürük keşfediyorum.

İlk denemeden sonraki yaralarım kadar kötü değil ama yine de rekabetin giderek daha yoğun hale geldiğini inkâr edemem.

Aynada kendimi incelerken ruhumun içinde belirsizlik dönüyor.

İçten içe, bu denemeleri kazanmak için doğru büyü türüne sahip olmadığımı biliyorum. Elemental büyü ya da en azından bir tür fiziksel büyü, bu gibi şeyler için her zaman daha uygun olacaktır. Ve bana karşı yarışan çok fazla güçlü insan var.

Geriye doğru sendeleyerek yatağın yanında yere kayıyorum ve sırtımı ahşap karyola iskeletine yaslıyorum. Kızarmış tenime karşı serin ve morlukların bir kısmını yatıştırıyor. Dizlerimi yukarı çekiyorum ve aynada kendime bakarken ön kollarımı onlara dayıyorum. Bitkin yüzüm bana bakıyor.

Belki de Isera bugün o labirentte birden fazla konuda haklıydı. I olabilir var kullanılmış benim sihirli için yapmak herkes başka Tünelden geçemeyecek kadar klostrofobik. Aslında, bunun gibi pek çok şey yapabilirim. Belki de onun tavsiyesine uyup daha fazla hücum oynamaya başlamanın zamanı gelmiştir. Başkalarının kaybetmesini sağlamaya başlamalıyım ki daha iyi bir kazanma şansı.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Böyle bir şey yapamam. Bu kadar zalim olamam. Bu kadar bencil. Hepimiz bu boktan hayatı geride bırakıp başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmak istiyoruz. Ve ben kimim ki bunu onların elinden alayım?

Ayrıca, bu şekilde kazanırsam insanlar benim hakkımda ne der? Diğer herkesi sakat bıraktığım için kazandığının dedikodusunu yaparlardı. Bunu hak etmediğimi. Benim hakkımda hep haklı olduklarını. Güvenilmez olduğumu.

İçimden küçük bir ses, duymaya cesaret edemediğim bir cümle fısıldıyor.

Bunun bir önemi var mı?

İnsanların dedikodu yapması, konuşması ve adıma küfretmesi önemli mi? Benden nefret etmeleri önemli mi? Kefaret Duruşmaları'nı kazanmış olacağım ve Seelie Sarayı'ndan ayrılma izni alacağım. İstedğim yere seyahat edebilirim. Fae direnişi için gerçek bir fark yaratabilirim. Çok az tanıdığım insanların beni hor görmesinin ne önemi var?

Nefesimin altından küfrederek başımı eğiyorum ve derin bir iç çekerken alnımı kollarıma dayıyorum.

Neden diğerk insanların hakkımda ne düşündüğünü bu kadar önemsemek zorundayım?

Kazanmak istiyorum. Umutsuzca. Ama aynı zamanda insanların beni sevmesini de istiyorum. Ve bu beni bu denemelerde geri tuttu.

Şimdiye kadar insanlar üzerinde kullandığım sihir, gerçekten yapabileceklerimin yüzeyini bile çizmedi. Ama güçlerimi tam olarak kullanırsam, insanların bu yüzden benden nefret edeceğini biliyorum. Ve bu bende kusma isteğı uyandırıyor.

Kabul edilmek istiyorum. En başta bu lanet yarışmaya katılma sebebimin yarısı buydu. Ama aynı zamanda kazanmak da istiyorum.

Bu, bir şeyleri feda etmeden çözemeyeceğim döngüsel bir sorun.

Kazanmak istiyorum ki kabul göreyim. Ama kazanmak için insanların benden nefret etmesini sağlayacak şeyler yapmalıyım. Yani kazanırsam insanlar beni kabul edecek. Ama aynı zamanda benden nefret edecekler.

Göğsümden bir inilti daha çıkıyor ve başımı kollarıma vuruyorum.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Tek bildiğim bir karar vermem gerektiğı.

Çabuk.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Gürültülü bir patlama sesi odamda yankılanırken **irkilerek** uyanıyorum. Dimdik oturarak kendimi yataktan dışarı atıyorum ve başka bir çarpma sesi duyduğumda ışıkları yakmak için çeviriyorum.

Odamı ışık kaplıyor.

Bir an için neye baktığımı anlayamıyorum.

Ahşap kapımın ortasında kocaman bir delik var. Sanki biri delip geçmiş gibi. Ya da tekmelemiş.

Sonra bir çizme kapıya çarpıyor ve gerçeklik tekrar yüzüme çarpıyor.

Kapının orta kısmı paramparça olurken tahta kıymıkları havada uçuşuyor.

İki adam kapıdaki delikten içeri dalarken kendimi odanın diğer ucuna fırlatarak şifonyerimin üzerindeki bıçağa doğru atıyorum.

Tommen, Jeb'le birlikte odamda doğrulurken bana acımasız bir gülümseme fırlatıyor. "İntikam zamanı, sürtük."

Onlar üzerime atılmadan önce yardım istemek için çığlık atacak zamanım bile olmuyor.

Panik damarlarımda çatırıyor.

Geriye sıçrayıp bıçağımı önüme atıyorum. Bu onları, benim yere inmeme yetecek kadar uzun süre saldırılarını durdurmaya zorluyor. Sırtım bir gümbürtüyle şifonyere çarpıyor ve tahta takırıyor. Nasıl kaçacağımı bulmak için odanın etrafına panikle bakıyorum. Ama Tommen bana tekrar saldırmadan önce odanın yarısını ancak tarayabildim.

Yumruğu yüzüme doğru hızla ilerliyor. Eğildim ve göğsüne bir yumruk attım. Bıçağım göğsünün bir kısmını sıyrıp ince bir kan çizgisi çizerken boğazından bir acı çığlığı kopuyor.

Gözlerinde öfke yanıyor.

Kafama bir yumruk daha atınca geri sıçrıyorum. Ama sırtım başka bir şeye çarpıyor.

Arkamdan kollar uzanıyor, beni tuzağa düşürmeye çalışıyorlar. Jeb'in sert nefesi enseme çarpıyor. Kafatasımın içinde patlayan panikle

topuğumu onun ayağına doğru indiriyorum. O çizme giyiyor, ben ise yalınayağım ama bu, bana olan hakimiyetini kaybetmesine yetecek kadar acı vermeyi başarıyor. Tommen yumruğunu karnıma indirmeden hemen önce pike yapıyorum.

Yerde yuvarlanarak dönüyorum ve hamstringlerine vuruyorum.

Bıçağım kalçasının yan tarafına saplanınca Jeb küfrediyor.

Bıçağımı geri çekip bir darbe daha indiriyorum.

Tommen'in çizmesi bileğime değince kolumdan acı fişkırıyor.

Bıçak elimden fırladı. Solumdaki duvara çarpıyor ve metal şangırtılarıyla yere düşüyor. Kaburgalarımın gelen darbeden kıl payı kurtulup geri çekilirken nefesim kesiliyor.

Odanın öbür ucunda Jeb bıçağımı kaparken, Tommen kendini bana doğru fırlatıyor. Yana doğru sıçrayıp yatağımın üzerine yuvarlanıyorum. Buruşuk çarşaflar ayak bileklerime dolanıyor ve yere düştüğümde onları tekmelemek zorunda kalıyorum.

Metal parıldıyor.

İçgüdüsel olarak, engellemek için bir kolumu kaldırıyorum.

Bıçak ön kolumun tam ortasına derin bir kesik atınca acıdan patlıyorum.

Şok ve acıyla haykırıyorum ama bu duyguları bastıracak zamanım bile olmuyor çünkü Tommen diğer taraftan bana bir tekme atıyor. Kendimi yere atarak, geçici bir sığınak bulmak için yatağın altına yuvarlanıyorum. Ama eller ayak bileklerime dolanıyor.

Yatağın altından çekilip çıkarıldığımda ciğerlerimden bir nefes kopuyor.

Üzerimde sadece o narin ipek gecelik ve onunla birlikte gelen şeffaf beyaz bornoz var, bu yüzden çıplak tenim yere sürtünürken içimde daha fazla acı hissediyorum.

Ellerden biri ayak bileğimden kurtulduğu anda bacağımı körlemesine yukarı doğru tekmeliyorum. Yumuşak bir şeye çarptığımda acı dolu bir homurtu soluk odada yankılanıyor.

Ama zaferim kısa sürüyor çünkü bir çizme kaburgalarımın yan tarafına çarpıyor. Çatlağı hissetmeden önce duyuyorum.

Sihirle güçlendirilmiş tekmenin etkisiyle kaburgalarımın birkaçı paramparça olurken, acı tüm göğsüme yayılıyor. Yan dönerek sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum. Kafamın yan tarafına bir tekme daha yiyorum.

Başım yana savrulurken gözümün önünde ışıklar yanıp sönüyor.

Sanırım acı içinde haykırıyorum ama çınlayan sesimden duymak zor.

Kulaklarım.

Siyah noktalar görüşümün önünde dans ediyor ve oda etrafımda sallanıyor. Bacağımla tekrar tekme atıyorum.

Jeb bıçağı kalçama saplarken, içimi bir başka acı patlaması kaplıyor, o kadar şiddetli ki birkaç saniyeliğine kör oluyorum. Tavana doğru soluk soluğa kalıyorum ama herhangi bir ses çıkıp çıkmadığından emin değilim. Kan kulaklarıma çarpıyor.

Jeb ıslak bir kayma sesiyle bıçağı geri çeker. Bir an için her şey hareketsiz kaldı.

Hareket etmeye çalışıyorum. Savaşmaya. Koşmaya. Bir şeyler yapmaya. Herhangi bir şey.

Ama tek yapabildiğim yerde yatmak. Ön kolumdaki kesikten ve uyluğumdaki yaradan kan fışkırıyor. Her nefes alışımında paramparça kaburgalarım rahatsız olurken göğsümde acı nabız gibi atıyor. Başım zonkluyor ve oda dönüyor. Görüşümün kenarları kararmaya başlıyor.

Üstümde Jeb ve Tommen bana zalimce gülümsüyorlar. Sonra Jeb bıçağı kaldırıyor.

Çaresizlik ve umutsuzluk üzerime çöküyor. O kadar yoğun, o kadar soğuk ve her şeyi tüketiyor ki hüngür hüngür ağlamak istiyorum.

İşte böyle bitiyor. Bir ömür boyu kenarda oturduktan sonra. Bir ömür boyu hiçbir şey başaramadan. Bir ömür boyu bok gibi muamele gördükten sonra. İşte her şey böyle sona eriyor.

Jeb hançeri gözüme doğru sapladı. Şiddetli bir rüzgar odaya çarpıyor.

Zaten paramparça olan kapının kırık tahtaları havaya fırlıyor ve büyük bir gürültüyle beyaz taş duvarlara çarpıyor. Tommen ve Jeb birkaç adım geriye savrulurken bıçak Jeb'in elinden rüzgârla kopup arkamdaki duvara çarpıyor.

Boğazlarından kopan alarm çığlıkları taş duvarların arasında yankılanıyor.

Kapıya doğru dönüp saldırı pozisyonuna geçiyorlar, tam o sırada ölümün gölgesi odaya giriyor.

Hayır, ölümün gölgesi değil.

Ölümün gölgesi.

Draven Ryat intikam ve öfkenin ta kendisi gibi görünerek odama girdi. Üzerinde sadece siyah bir pantolon var ve ölümcül vücudunun geri kalanını tamamen sergiliyor. Heybetli siyah kanatları geniş omuzlarının arkasında belirliyor ve etrafında kara fırtına bulutları dalgalanıyor.

Yerde durduğunda altın rengi gözlerinde saf bir öfke yanıyor.

Sonra bakışları bana kayıyor ve o öfke bu dünyaya ait olmayan bir şeye dönüşüyor. O kadar korkunç bir şey ki, onu gördüğüm anda tenimde buzlar eriyor.

Draven bakışlarını tekrar iki saldırganıma kaydırıyor. Yüzlerindeki tüm renk kayboluyor.

Jeb ağzını açıyor. Ama Draven gerçek bir fırtına çağırmadan önce yalvaracak zamanı bile olmuyor. Başka bir şiddetli rüzgâr odamın içinden geçip saldırganlarıma çarparken odamın içinde kara bulutlar dönüyor. Bu sefer neredeyse yakın mesafeden.

Çalkalanan bulutların arasından şimşekler çakarken gök gürültüsünün şiddetli çatırtılarını duyuyorum. Tommen ve Jeb'e çarpıyor. Arkalarındaki duvara çarptıklarında gümbürtüler duyuluyor ama ben göremiyorum çünkü görüş alanımın kenarındaki karanlık artık neredeyse tamamen gözlerimin üzerine yayılmış durumda.

Acı tüm vücuduma yayılıyor. Sadece gözlerimi kapatıp uyumak istiyorum.

Unutkanlık beni sürüklemeyi önce hissettiğim son şey, bir çift güçlü kolun beni yukarı kaldırması.

BÖLÜM 22

Yumuşak çarşaflar tenimi okşuyor. Gözlerimi kırıştırarak bir elimi yüzüme sürüyorum ve derin bir iç çekiyorum. Uzun zamandır bu kadar huzurlu ve derin uyumamıştım. Kendimi tamamen dinlenmiş hissediyorum ve bedenim yenilenmiş bir enerjiyle doluyor.

Yatakta dik duruyorum.

Dinlenmiş. Enerji doluyum. Vücudum.

Dün gecenin anıları üzerime çöküyor. Tommen ve Jeb kapımı kırıldığında yaşadığım şok. Bana saldırdıklarında yaşadığım korku. Bana vurup bıçakladıklarında hissettiğim acı. Beni öldürmek üzereyken yaşadığım umutsuzluk.

Ve sonra...

Draven ölümün gölgesi gibi odama dalıyor. Nefesim kesiliyor.

Garip bir şekilde canımı acıtmıyor. Şaşkınlık içinde vücuduma bakıyorum.

Dün gece birkaç kaburgamın tamamen kırıldığını biliyorum.

İyileşme hızım artmış olabilir ama *bu kadar* hızlı değil.

Bakışlarım önce koluma sonra bacağıma kayıyor. Oradaki yaralar gitmiş. Bir yara izi bile kalmamış.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

Turuncu Ejder Klanı'nın liderinin güçlü iyileştirme büyüsü.

Bir dakika boyunca tek yapabildiğim vücuduma bakmak oldu. Artık tamamen iyileşmiş ve dinlenmiş bedenime. Yıllardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. O güçlü iyileştirme büyüsü sadece son yaralarımı iyileştirmekle kalmadı, aynı zamanda uzun süreli gıdasızlık ve uzun çalışma saatleri nedeniyle yıllardır kemiklerime yapışmış olan bitkinlik, halsizlik ve mutlak yorgunluktan da kurtuldu. Şu ana kadar ruhumda ne kadar ağırlık yaptığının farkına bile varmamıştım.

Derin bir nefes aldığımda, ciğerlerimin tamamen genişlediğini hissederek hayret ediyorum. Acı ya da baskı onları ezmeden.

Elimi Jeb'in beni bıçakladığı uyluğumdaki noktaya sürüyorum. Kısa beyaz geceliğimin eteklerinde küçük bir kan lekesi var, bu da dün gece giydiğim geceliğin hâlâ üzerimde olduğunu gösteriyor. Ama birisi ince dantel bornozu başka biriyle değiştirmiş. Şüphesiz, çünkü orijinal geceliğimin kolunda bir kesik vardı. Kolumu kaplayan kumaşın ön kolumdaki kesikten dolayı tamamen kana bulanmış olmasından bahsetmiyorum bile.

Birinin beni iyileştirdiğinin ve cübbemi değiştirdiğinin farkına varmam başka bir soruyu gündeme getirdi.

Mabona aşkına ben neredeyim?

Hâlâ yatağın ortasında otururken etrafımdaki odaya bakıyorum. Kesinlikle benim odam değil. Sarayın geri kalanıyla aynı soluk taştan yapılmış duvarlar ve zemin yerine, bu oda zengin koyu renkli ahşaptan yapılmış döşeme tahtaları ve duvar panelleri gibi ek bir lükse sahip.

Bir duvarda kitap rafları, diğer duvarda ise büyük bir çalışma masası var. Hepsi aynı zarif ahşaptan yapılmış. Tıpkı içinde bulunduğum çift kişilik yatak gibi. Odanın en önemli özelliklerini aramaya başlamadan önce yumuşak yatağı örten koyu renkli çarşaflara bakıyorum.

Kapılar.

Sağımdaki duvarda bir kapı ve odanın karşısında karşımda bir kapı daha var. Sol tarafımdaki duvarda bir dizi pencere var. Açısından bakıldığında parlak bir öğle güneşinden geldiği anlaşılan güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyor ve lüks odayı aydınlatıyor. Bir saniye daha inceliyorum.

Hâlâ Altın Saray'da bir yerdeyim, bundan eminim. Ama burası güney kanadı değil.

Pencerelerin dışında bir yerden sert bir ses "Dizlerinin üzerine çök," diye bağıyor.

Sesi tanıdığımda kalbim tekliyor.

Yataktan fırlayarak pencerelere koşuyorum ve önümdeki manzaraya bakıyorum. Daha doğrusu altımdaki manzaraya.

Pencereler sarayın doğu tarafında, ön kapılara yakın görünen bir avluya bakıyor. Bu oda dördüncü katta ama yine de aşağıda neler olduğunu net bir şekilde görebiliyorum. Ve gördüğümde ağzım açık kalıyor.

İkinci denemeden geçmeyi başaran tüm yarışmacılar, sırtları pencereme dönük bir şekilde yarım daire şeklinde duruyorlar. Önlerinde

Onlar üç kişi. Draven, Tommen ve Jeb.

Dün gecekı iki saldırıanı dizlerinin üzerine çökmüş, Draven ise arkalarında durmuş, bir cellat gibi tepelerinde dikiliyor. Sağ elinde devasa kılıcını tutuyor ve yüzünden acımasız bir güç ve soğuk bir öfke yayılıyor.

"Size çok net bir kural verildi," diyor Draven, sesi bir kırbaç darbesi gibi havayı yararak. "Denemeler dışında dövüşmek yok. Yine de bu iki korkak, gecenin bir yarısı başka bir yarışmacıya saldırmaya karar verdi." Önündeki yarım daireye sert bir bakış atarken gözleri tehditle parlıyor. "Bunun cezası nedir?"

Görünüşe göre biri cevap veriyor ama Draven gibi bağırmadıkları için kapalı pencereden ne dediklerini duyamıyorum.

"Kesinlikle," diye cevaplıyor Draven. Elini kılıcının kabzasına götürüyor. "İnfaz."

Tommen ve Jeb yerde titriyor ve siniyorlar.

Bakışlarım ikisinin üzerine düşüyor. Görünüşlerine bakarken içimde şok ve şaşkınlık dalgaları dolaşıyor.

Evet, başka bir yarışmacıya saldırmanın cezası ölümdür. Ama bu ikisi sadece zincirlenip idam edilmek üzere dışarı çıkarılmamış. *İşkence* de görmüşler.

Tommen'ın iki kolu da doğal olmayan açılarla bükülmüş ve ağzını hafifçe açtığında tüm dişlerinin eksik olduğunu fark ediyorum. Hem onun hem de Jeb'in yüzünü kan ve çürükler kaplamış. Jeb'in de vücudunun her yerinde kötü görünümlü bıçak yaraları ve kesikler var.

Onlara bakarken kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. Yaralarının boyutuna bakılırsa, işkence gecenin büyük bir bölümünde devam etmiş olmalı.

Draven, Tommen'ın solundaki boş alanda durana kadar etraflarında dolanıyor. Tommen dizlerinin üzerinde hafifçe sallanıyor ama Draven durduğunda sırtını dik tutmaya çalışıyor.

"Bağışlanmak için yalvar, ben de sana temiz bir ölüm bahşedeyim," diye emrediyor Draven, sesi havada titreşerek.

Tommen'in ağzı hareket ediyor ama buradan ne dediğini duyamıyorum. Ama görünüşe göre, Draven söylediği her neyse ondan memnun, çünkü devasa kılıcını kaldırıyor.

Ve Tommen'ın kafasını omuzlarından ayırıyor.

Nefesim kesildi.

Yerde yatan yarışmacılardan birkaçı da geriye doğru sarsılıyor.

Tommen'ın kafası yere çarpıyor ve durmadan önce yarı yolda yuvarlanıyor. Vücudu öne doğru devriliyor ve kapalı pencereden bile duyabildiğim bir gümbürtüyle taşlara çarpıyor. Kan soluk taşların üzerine yayılıyor.

Jeb altına işiyor.

Draven kılıcındaki kanı silerken koyu leke Jeb'in pantolonunun ön tarafına yayılıyor ve sonra Jeb'in sağında duracak şekilde etrafta dolanıyor. Draven daha bir şey söyleyemeden Jeb kendini yere atar ve alnını Draven'in ayaklarının önündeki taşlara dayar. Elleri umutsuzca Draven'in botlarına uzanıyor. Ölümün Gölgesi onun ellerini tekmeleyerek uzaklaştırırken, yüzünde iğrenmiş bir ifade belirliyor.

"Lütfen, ölmek istemiyorum," diye ağlıyor Jeb. Ve sözlerini gerçekten duyabiliyorum çünkü o da çığlık atıyor. "Lütfen. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Draven ona sadece acımasız gözlerle bakıyor. "Sena'ya saldırmaya cüret etmeden önce bunu gerçekten düşünmeliydin."

"Lütfen-"

"Başını kaldırıp bir erkek gibi ölümle yüzleşmek için beş saniyen var. Yoksa omurgasız bir solucan gibi seni orada, toprağın içinde öldürürüm."

Jeb'in zaten kırık dökük olan bedeninden bir korku dalgası geçiyor ve alnını yere daha sert bastırarak çılgınca merhamet dileniyor.

Draven elindeki kılıcı, ucu aşağı bakacak şekilde döndürür. Sonra bıçağı Jeb'in sırtına saplar.

Jeb'in boğazından acı dolu bir çığlık kopar. Draven bıçağı geri çeker. Jeb yan tarafına yuvarlanırken gün ortası havasında daha fazla çığlık yankılanır. Vücudu sarsılıyor ve önündeki soluk taşlara kan öksürüyor.

Draven, Tommen'ın hızlı ölümü yerine yavaşça ve acı içinde ölürken onu izleme zahmetine bile girmez. Bunun yerine kan lekeli kılıcını kaldırıp diğer yarışmacılara doğrultuyor. Birkaçı irkilir.

"Bu bir hatırlatma olsun." Jeb'in hâlâ yerde kanlar içinde kıvranıp öksürdüğü yeri işaret ediyor. "Sena'yı ya da yarışmacı arkadaşlarınızdan herhangi birini denemeler dışında öldürmeye çalışırsanız başınıza gelecek olan budur. Anlaşıldı mı?"

Herkes hızla başını sallıyor.

"Güzel." Draven kılıcını çeker ve Jeb'in boğazını zahmetsizce keserek sonunda onun işkencesine son verir. "Dağılabilirsiniz."

Herkes hemen dağılıyor.

Kafamın içinde karışıklık dönerken pencereden geri çekiliyorum. Az önce olanlarda bir tuhaflık vardı. Kuralları çiğneyen rastgele bir yarışmacının basit bir infazı gibi görünmüyordu. Bunun yerine, neredeyse... kişisel hissettirdi.

Başımı sallayarak bu tuhaf düşünceleri bir kenara ittim. Şu anda uğraşmam gereken daha önemli şeyler var. Buradan çıkmak gibi.

Pencereden uzaklaşarak, yatağın karşısındaki duvarda bulunan kapalı kapıya doğru aceleyle ilerliyorum. Kulağımı tahtaya dayayarak bir an duraksıyorum ve bir şey duyup duymadığımı anlamaya çalışıyorum.

Kapıdan hiçbir ses gelmiyor.

Omzumun üzerinden bir bakış attıktan sonra kolu dikkatlice aşağı indiriyorum. Neyse ki kilitli değildi. Kapıyı küçük bir aralıkla açıp içeriye bakıyorum.

Sadece geniş bir özel banyo olduğu ortaya çıkınca içimde bir hayal kırıklığı oluşuyor. İçeride kimsenin olmadığından ve çıkış yolu da bulunmadığından emin olduktan sonra kapıyı tekrar kapatıyorum ve aceleyle diğer kapıya yöneliyorum.

Aynı işlemi tekrarlıyorum. Önce, herhangi bir ses alıp alamayacağımı görmek için ahşabı dinliyorum. Sonra kolu aşağı doğru itiyorum.

Büyük bir kızgınlıkla bu kapının kilitli olduğunu görüyorum. Ona ters ters bakıyorum ve iyi bir önlem için kolu da birkaç kez tıkırdatıyorum. İnatçı kapı işbirliği yapmamaya devam ediyor.

İç çekerek kapıdan uzaklaşıyorum ve bunun yerine bakışlarımı yatak odasının geri kalanında gezdiriyorum. Buralarda bir yerde bir anahtar olabilir.

Çalışmaya başlıyorum.

Kitaplıklardan birinin yarısına geldiğimde, kapıdan aniden metalik bir tıklama sesi geliyor. Döndüm ve ulaşabildiğim en yakın sert nesneyi kaptım. Bir kitap olduğu ortaya çıktı. Kapı açıldığında onu sallanmaya hazır bir pozisyona getirmeyi henüz başarmıştım.

Draven içeri girerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bana doğru bakmadan kapıyı arkasından çekip kapatıyor ve tekrar kilitliyor. Sonra nihayet yatağa doğru dönüyor. Duruyor. Göz kırıyor. Görünüşe göre beni yatakta bulamayınca şaşırmış bir halde odanın etrafına bakınıyor.

Bakışları bana takılıyor.

Bir an için kimse bir şey söylemedi.

Sonra iki eliyle sallamak için kaldırdığım kitaba hızlı bir bakış atıyor. Ve bir anlığına dudaklarında bir eğlence esintisi olduğuna yemin edebilirim.

Sonra yüzündeki o kibirli ifade geri geliyor ve kitaba doğru başını sallıyor. "Bana bununla vurmaya planlıyorsun, değil mi?"

Sesi beni sersemliğimden çekip çıkarıyor. Öfkeyle kitabı yere bırakıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Draven'ın başka bir şey söylemesini bekliyorum.

Yapmıyor. Sadece beni izlemeye devam ediyor.

Oku.

Göğsümdeki o telaşlı his duraksıyor ve geçen seferki anılar Gece bir kez daha gözlerimin önünden geçti. Kollarımın tekrar yanlarıma düşmesine izin veriyorum, aniden kendimi garip ve kararsız hissediyorum.

"Beni kurtardın," diyorum, sesim en az hissettiğim kadar şaşkın ve kararsız çıkıyor.

"Evet" diye cevap verirken yüzündeki okunmaz maske öylece duruyor.

"Nasıl?"

"O kısımda hâlâ bilincinin açık olduğuna eminim."

"Hayır, yani yardıma ihtiyacım olduğunu nasıl anladın?"

"Çok gürültülü bir kavgaydı."

"Koridordaki başka kimse duymadı."

"Onlardan daha iyi duyuyorum." "Ama-

"

"Çoğu insan, biri hayatını kurtardığında sadece *teşekkür eder*."

Yanaklarım kızarıırken ağzımı kapatıyorum. Çünkü yukarıdaki Tanrıça haklı, değil mi? Bana yaptığı diğer her şeyi bir kenara bırakırsak, dün gece hayatımı kurtardı.

Bu yüzden yutkunuyorum ve boğazımı temizledikten sonra "Teşekkür ederim" diyorum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Gördün mü? O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum, şimdiden o piç kurusuna teşekkür ettiğim için pişmanlık duyuyorum. Sonra bakışlarım ön kolumdaki derin kesiğin olduğu pürüzsüz deriye kayıyor. Bakışlarımı kaldırıp tekrar gözleriyle buluşuyorum.

"Turuncu Ejder Klanı'nın liderinin beni iyileştirmesini sağladın," diyorum. İfade ile soru arasında bir şey gibi çıkıyor.

Draven omuz silkiyor ve dolaplardan birine doğru ilerliyor. "Evet. Odamın her yerinde kanamana izin veremezdim, değil mi?"

Şok yüzüme bir tuğla gibi çarpıyor. Ona öylece bakarken ağzım açık kaldı.

"Burası senin odan mı?" Sonunda ağzımdan kaçırmayı başardım. "Evet."

Şaşkınlık içinde ona göz kırpıyorum. "Beni neden buraya getirdin?"

Dolabına doğru giderken yarı yolda duruyor ve dönüp tekrar bana bakıyor. Vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindikten sonra bir kaşını kaldırıp bana bakıyor. "Bunu sana değer verdiğim için yapmadım, eğer merak ettiğin buysa. Sadece bir şans gördüm ve değerlendirdim."

Yanaklarım kızarıyor, çünkü bir an için bunu gerçekten beni önemseydiği için yapmış olabileceğini düşündüm. Hiç değilse güvenliğim için. Ama görünüşe göre öyle değil.

Utanç duygusunu bastırmaya çalışarak, "Ne için bir şans?" diye soruyorum.

Bakışlarımı tutarken dudaklarında gerçekten kötücül bir gülümseme yayılıyor. "Bir sonraki duruşmayı kaçırman için seni burada kilitli tutmak için bir şans."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Güneş tamamen ufkun altına kayarken ve karanlık dünyayı kaplarken, ben hala Draven'in odasından çıkmanın bir yolunu bulamamışken hayal kırıklığım artıyor. Ne kadar mucize ararsam arayayım, odadan çıkmanın sadece iki yolu var.

Pencereler, ki onlar bile açılmıyor. Açılırlar bile, dört kat yukarıdayız. Atlamaya çalışırsam ölürüm.

Geriye sadece kapı kalıyor. O da tamamen kilitli.

Draven'in dolabındaki sıra sıra siyah gömlekleri yedinci kez aradıktan sonra kaşlarımı çatıyorum. Gömlekler bana kayıtsızca bakıyor, çileden çıkaran sorunumla tamamen ilgisizler. Dolabın kapağını çarparak kapattım.

Odanın geri kalanına dönerek, bir tür plan yapmaya çalışırken bir kez daha tarıyorum.

Bana yiyecek bir şeyler vermek için geldiği iki sefer dışında Draven tüm gün boyunca başka bir yerdeydi. İlk başta bunun için minnettardım çünkü bana tüm odasını iyice arama şansı vermişti. Ancak burada anahtar olmadığını fark ettiğimde, onun yokluğu başka bir hayal kırıklığı noktası haline geldi. Belli ki kapının tek anahtarı onda, bu da kapıyı çalabilmem için gerçekten burada olması gerektiği anlamına geliyor.

Kilit odanın öbür ucundan tıkırdıyor.

Etrafımda dönerek kapıya doğru koştum.

Draven daha hızlıydı.

Kapıyı açmayı, içeri girmeyi ve ben ona ulaşmadan kapıyı kapatıp arkasından kilitlemeyi başardı.

Pürüzsüz ahşap döşeme tahtalarının üzerinde tökezleyerek duruyorum, dengemi korumak ve göğsüne çarpmamak için kollarımı döndürüyorum.

Bana kara bir kaşını kaldırıyor. "Bir yere mi gidiyorsun, küçük asi?"

Kaşlarımı çatarak kollarımı kavuşturuyorum ve ona sinirli bir bakış fırlatıyorum. "Evet, aslında gidiyordum. İhtiyacım olan şeyi bana sağlamayı başaramadığın için."

"Gerçekten mi? Suyun var. Ve bugün sana bir değil *iki* kez yemek getirdim. Yarın da üç öğün yemek yiyebilirsin, çünkü bu kez kahvaltı sırasında bilincinin açık olacağını varsayıyorum."

Kollarımı açarken ona düz bir bakış atıyorum. Sonra dikkatle vücuduma bakıyorum. "Giysiler. Kıyafete ihtiyacım var."

Bakışları vücuduma kayıyor.

Üzerimde hâlâ sadece kalçalarımın yarısına kadar inen beyaz ipek gecelik ve onun üzerindeki şeffaf dantel bornoz var. Her iki giysi de fazla koruma sağlamıyor. Bornoz neredeyse transparan, gecelik ise kısa, kolsuz, omuzları sadece ince askılı ve dalan bir yakaya sahip.

Onun giydiği heybetli siyah zırhla kıyaslandığında kendimi neredeyse çıplak hissediyorum. Bu, şu anda aramızdaki güç dengesizliğinin ne kadar büyük olduğunu çok net bir şekilde gösteriyor.

"Senin kıyafetlerin var," diyor bakışlarını tekrar benimkilere kaydırduğunda.

Yüzüme.

İçimde bir kızgınlık titreşiyor ve tekrar vücuduma bakıyorum.

"Sen buna kıyafet mi diyorsun?"

"Onları en başta giydiren sensin. Onları sana ben giydirmedim."

"Uyumak için. Bütün gün içinde zıplamak için değil."

Bir an için dudaklarında bir eğlence belirdi. Aramızdaki mesafeyi kapatarak elini kaldırıyor ve çenem boyunca kaydırıyor. Tüy kadar hafif dokunuşuyla omurgamdan aşağı küçük bir zevk ürpertisi yuvarlanıyor.

"Güven bana," diyor yüzüne bir sırıtma yayılırken. "Geceliğinle etrafta zıplamak konusunda endişelenmene gerek yok. Çünkü bu odadan çıkmayacaksın."

Ve sonra yanağıma birkaç hızlı vuruş yaptı. Dün o ıssız odada ona yaptığımın aynısını.

Bu beni o kadar şaşırttı ki şaşkınlıkla ona göz kırptım. Sonra aklım başıma geliyor ve kaşlarımı çatarak elini itiyorum. Hafif bir kıkırdama çıkardı. Öfkelendim.

Sonra dudaklarımı sinsi bir gülümsemeyle kıvrıp vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyorum. "İtiraf et. Bana izin vermemenin gerçek nedeni

"Çünkü vücudumu bu küçük gecelikle görmek hoşuna gidiyor."

Kaşlarını indirdi ve küçümseyici bir homurtu çıkardı. "Vücudunun görüntüsü neden bende herhangi bir tepki uyandırsın ki?"

"Çünkü seksiyim."

Gözlerini deviriyor. "Ve görünüşe göre alçakgönüllüyüm." "Çok konuşuyorsun."

"Ben banyo yapacağım."

Konuyu aniden değiştirmesi beni hazırlıksız yakaladı ve o şaşkınlık anını yanımdan geçip banyo kapısına doğru yürümek için kullandı. Sersemliğimden sıyrılıp dönüyorum ve o banyoya girip kapıyı arkasından kapatırken ona bakıyorum.

Derin bir iç geçirdim.

Günün erken saatlerinde, bu gece uyurken kılıcını çalabileceğimi ve daha sonra kapıyı açması ve beni serbest bırakması için onu tehdit etmek için kullanabileceğim fikrini kısaca düşündüm. Ancak, bu fikri çabucak bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Draven'ın banyosuna hala ejderha pulu zırhının tamamını giyerek girmesiyle aynı nedenden dolayı.

Ejderha değiştirenler ejderha ve insan formu arasında geçiş yaptıklarından, kıyafet sorununa çabucak bir çözüm bulmaları gerekiyordu. Değişim onları çıplak bırakıyor ve bu da doğal olarak çoğu durumda can sıkıcı bir engel haline geliyordu. Onlar da bunu aşmalarına yardımcı olacak bir şey tasarladılar.

Nasıl çalıştığını ya da normal sivillerin de aynı şeyi giyip giymediğini bilmiyorum ama ordudaki tüm şekil değiştirenler kıyafetlerini ve ekipmanlarını saklayabilen bilezikler takıyor. Yani ejderhaya dönüştüklerinde, taşıdıkları zırh ve kılıç sihirli bir şekilde bu bilekliklerde korunuyor. Ve sonra tekrar insan formuna geçtiklerinde, ejderha pullu zırhları ve geçtiklerinde ona bağlı olan ekipmanlar bedenlerine geri dönüyor.

Ejderha formundayken o bilekliklerin nereye gittiği beni aşıyor. Ama ben her zaman ejderha pullarının bir parçası haline geldiklerini varsaydım, çünkü bilezikler aynı malzemeden yapılmış gibi görünüyor.

Ne yazık ki benim için bu, Draven'ın uyurken kılıcını bilekliklerinin içinde saklayabileceği anlamına geliyor. Bu da o lanet şeyi çalamayacağım anlamına geliyor.

Draven banyo yaparken, ben de son bir kez odasını aramakla meşgul oluyorum. Bir şey kaçırmış olabilirim diye.

Kaçırmadım. Odasında kaçmama yardımcı olabilecek hiçbir şey yok. Tabii ona kitap fırlatmaya ya da dolabındaki düz siyah gömleklerden biriyle onu boğmaya karar vermezsem. Gerçi her iki seçeneğin de başarı olasılığı yüksek görünmüyor.

Banyonun kapısı açıldı.

Arkamı dönüyorum, gitmeme izin vermesi için onu bir kez daha kandırmaya hazırlanıyorum.

Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor ve Draven kapıdan içeri girip sadece bileklikleri ve siyah bir iç çamaşırıyla yatak odasına geri dönerken tüm beynim çalışmayı durduruyor.

Kanatları gitmiş, tamamen insan formunda kalmıştı. Ve bu bileklikler ve kalçalarının yarısına kadar inen dar bir şorttan başka bir şey olmayan iç çamaşırı, ölümcül vücudunu gizlemek için çok az şey yapıyor. Belirgin karın kaslarının her çıkıntısını sayabiliyor ve pazularının her kıvrımını takip edebiliyorum. Dağınık siyah saçlarına su damlaları yapıyor ve bir tanesi boynunun kenarından aşağı kayıyor.

Uzanıp bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. Bu hareket kolundaki ve göğsündeki kasların hafifçe esnemesine neden oluyor. Bakışlarım iç çamaşırının önünden görünen şişkinliğe kayıyor.

İçimde bir ısı birikiyor.

Mabona'nın lanet olası göğüsleri, hem seksi hem de iyi donanımlı olmak zorunda mıydı? "Şimdi kim bakıyor?"

İçimde bir sarsıntı oldu. Ağzımın açık olduğunu fark etmemiştim bile, o yüzden ağzımı kapatıp bakışlarımı tekrar Draven'ın yüzüne çevirdim.

Kaşlarını beklentiyle kaldırıp cevap vermemi beklerken dudaklarında geniş bir gülümseme var.

Yanaklarım kızarıyor.

Hafif bir kıkırdama çıkarıyor. "Belki de beni o *küçük geceliğin* içinde vücuduna bakmak istemekle suçlamadan önce kendi kafanda ne gibi kirli düşünceler olduğunu düşünmelisin." Sesimdeki son üç kelimeyi taklit ediyor.

Ona ters ters bakıyorum.

Karanlık bir kahkaha daha atarak yatağa doğru ilerliyor ve örtüyü arkaya atarak altındaki pürüzsüz koyu renkli çarşafı ortaya çıkarıyor.

Bu manzara beni bir kez daha sarsıyor ve aklıma daha önce hiç düşünmediğim bir soru geliyor.

Niyetim o soruyu sormaktı ama onun yerine ağzımdan çıkan şey "Yatağa gidiyorsun" oluyor.

Draven elini şimdi kenara çektiği kapağın üzerine koyarak duraklıyor ve omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor. "Ne kadar da gözlemcisin."

Zaten telaşlıyım ve onun küstah cevabı durumu daha da kötüleştiriyor. Bu yüzden soruyu zavallı görünmeyecek şekilde sormak yerine, "Nerede uyuyacağım?" diye ağzımdan geçiriyorum.

Yatak dışında, bu odada uzaktan yatak olarak kullanılabilecek hiçbir şey yok. Kanepe yok. Yumuşak bir halı bile yok. Sadece bir masa ve birkaç dolap ve şifonyer.

Bakışlarımla buluştuğunda gözlerinde şeytani bir parıltı belirliyor. "Tabii ki yerde," diyor.

Ona bakakalıyorum. "Ciddi olamazsın."

"Başka nerede uyuyacaksın?"

"Yatakta."

Sinsi bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Yatağımı paylaşmak mı istiyorsun?"

Isı yanaklarımı yakıyor. Sinirli bir huff çıkarmaya çalışıyorum ama ne yazık ki sesim sinirli olmaktan çok utanmış gibi çıkıyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Bileğimle yatağa doğru bir fiske vuruyorum. "İkimiz için de fazlasıyla yer var. Sen bir tarafta, ben diğer tarafta. *Paylaşmak* yok," ona sert bir bakış atıyorum, "gerekli."

Birkaç saniye boyunca sessizce beni izliyor. Yakışıklı yüz hatlarında okuyamadığım bir ifade var. Eğlence olabilir. Ya da kızgınlık. Ya da onaylama. Ya da tamamen başka bir şey.

Sonunda yatağa dönüyor ve başka bir şey söylemeden üzerine tırmanıyor. Pozisyonunu ayarlarken kaslı vücudunun ağırlığı altında ahşap hafifçe gıcırıyor.

Yerde durmuş, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken onu izliyorum.

Draven yüzüstü yatıyor, kollarını kaldırmış ve ellerini yastığının altına sokmuş. Bir tarafta sabit durmak yerine kendini yatağın biraz daha ortasına doğru konumlandırmış.

Gözlerimi kısarak yatağa bakıyorum ve şiltenin üzerinde kalan boşluğu ölçmeye çalışıyorum. Oraya rahatça sığabilirmişim gibi görünüyor. Bakışlarım

Draven'in kaslı sırtına. Bu, yatakta uyumama izin verdiği anlamına mı geliyor?

Hiçbir şey söylemediğine göre, öyle olduğunu varsaymaya karar veriyorum. Kafamı temizlemek için kısa bir süre salladıktan sonra, yatağın diğer tarafına doğru ilerliyorum ve örtünün kenarına uzanıyorum.

Parmaklarım yumuşak yatağa sürtünmeden hemen önce, küçük bir siyah duman bulutu havada titreşiyor.

Draven'in devasa kanatları ortaya çıkıyor.

Şaşkınlıkla irkiliyorum, biraz geri çekiliyorum.

Aklımı tekrar topladığımda, şimdiye kadarki en sinir bozucu manzarayla karşılaşıyorum. Draven'in kocaman siyah kanatları yanlara doğru açılmış, yatağın geri kalanını tamamen kapatıyor.

Parmaklarımı yumruk yapıp öfkeli bir nefes alıyorum. "Pislik herif," diye homurdanıyorum.

"O da neydi?" diye soruyor başını bile kaldırmadan. "Beni duydun."

"Evet, duydum." Sonunda başını kaldırıyor ve geniş omzunun ve devasa kanadının üzerinden benimle göz göze geliyor. "Ağzını topla, küçük asi. Yoksa onun için başka bir kullanım alanı bulabilirim."

İçimde bir nabız atıyor. Ta çekirdeğime kadar. Ateş damarlarımı yalarken bir nefes çekiyorum.

Gözlerimi kırıştıtarak bu beklenmedik hissi bir kenara itiyorum ve onun yerine Draven'a bir bakış daha fırlatıyorum. Ve sonra, lanet kanatları tüm yatağı kapladığı için başka bir şey yapamadığımdan, yatağın yanındaki yere kıvrılıp uyumaya çalışıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, uyandığımda vücudum sertlikten ağrııyor. Aksine tam tersi. Vücudum yumuşak örtüler, kabarık bir yatak ve pürüzsüz çarşafarla çevrili.

İrkilerek dik oturdum ve etrafıma bakındım. Şok ruhumda dalgalanıyor.

Draven'in yatağındayım.

Ve o da öyle.

O yatağın kendi tarafında yüzüstü yatıyor, ben ise diğer tarafını işgal ediyorum.

O da sarsılarak uyanırken bakışlarım ona takılıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Ve sonra yüzünde alarm titreşimleri.

Aynı anda yataktan fırladığımız için çarşaflar havada uçuşuyor. Draven yatağın etrafında dolanırken ben şeffaf bornozumu daha sıkı sarıyorum. Yüzündeki o telaşlı ifade gitmişti. Şimdi, bana doğru ilerlerken sadece karanlık bir kaş çatma kaldı.

"Sana yerde yatmanı söylediğimi sanıyordum," diyor. "Yerde yattım zaten," diye karşılık veriyorum.

"Belli ki öyle değil." Neredeyse bir nefes ötemde durdu. O kadar yakın ki çıplak göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Zaten benimle yatağa girdiğin belli."

Ani bir utanç patlamasını yutkunarak çenemi kaldırıyorum ve sesime olabildiğince inandırıcı bir ton katıyorum. "Hayır, girmedim."

"O zaman yatağıma nasıl girdin?"

Zihnim umutsuzca dün geceyle ilgili olası anıları sıralamaya çalışıyor ama hiçbir şey bulamıyorum. Gece boyunca uyuduğuma eminim. Ve ben uyurgezer değilim. Yani onunla yatağa girmiş olmamın imkânı yok.

"Bilmiyorum," diye hayıflanıyorum. "Hem nasıl girmiş olabilirim ki? Kanatların bütün yatağı kapatıyordu." Başka bir şeyi fark ettiğimde şaşkınlıkla geri çekiliyorum. Bakışlarımı Draven'in vücudunda gezdirerek, "Kanatların nerede?" diye soruyorum.

Hafifçe irkiliyor ve sanki kanatlarının orada olmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atıyor. Ama değil. Bana dönüp cevap verirken yüzünde belirgin bir telaş ifadesi var: "Gecenin bir vakti yer değiştirmiş olmalıyım. Sen de fırsatını bulup yatağa girdin."

"Gecenin bir yarısı farkında bile olmadan rastgele şekil mi değiştiriyorsun?"

Yüzündeki o telaşlı ifade derinleşiyor ve bir of çekiyor. "Olabilir. Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" "Çok fazla soru soruyorsun."

Tekrar karşılık veremediğim için çenemi tutuyor ve sert gözlerini üzerime kilitleyebilmek için başımı geriye yatırıyor.

"Sana yerde kalmanı söylemiştim," diye başlıyor, sesi artık tehditlerle dolu. "Ve sen yine de yatağıma tırmandın. Bunu bir daha denersen yemin ederim seni yatağa kelepçelerim."

Midem bulanıyor. Ve o gereksiz derecede çekici piç orada yarı çıplak ve yatakta dağılmış saçlarıyla durduğu ve günden daha ateşli görüldüğü için, bacaklarımın arasında zonklayan bir his atarken zihnim doğrudan yasak yerlere ateş ediyor.

Nabzımın aniden atmasıyla kendimi "Yatakta kelepçeleri seviyorsun, ha?" derken buluyorum.

Yüz hatlarında bir başka alarm parıltısı belirirken elini çenemden çekiyor. Bir saniyeden kısa bir süre içinde tekrar kayboluyor, bu yüzden bu fikirden iğrendiği için mi yoksa bir şeylerin peşinde olduğum için mi olduğunu anlayamıyorum.

Elini esneterek bana çok etkileyici bir kaş çattı. "Seni yatağın ayağına kelepçelemekten bahsediyorum. Böylece yerde kalmak zorunda kalacaksın."

Dudaklarımda çok zamansız bir sırıtma dans ediyor. "Elbette öyle dedin."

Gözlerini bana diyor. "Konuşmaya devam edersen o kelepçeleri hemen getiririm."

Onu tekrar yemlemek için ağzımı açıyorum, ama sonra başka bir şey söyleyemeden kendimi durduruyorum. Artık konuşmayı kesmem gerektiğini biliyorum. Aslında, muhtemelen bir süre önce konuşmayı bırakmalıydım. Çünkü tehdidini gerçekten uygulamaya karar verir ve beni yere kelepçelerse, anahtarı bulup ondan çalmam aşağı yukarı imkânsız hale gelecek.

Ama itaatkâr davranıp özür dileyecek gücü kendimde bulamıyorum. Bunun yerine ona sadece bilmiş bir gülümseme veriyorum.

Sanki hem beni hem de kendisini bu raundu kazandığına ikna etmeye çalışıyormuş gibi birkaç saniye daha bana bakıyor. Sonra güçlü bir nefes üflüyor ve topuğunun üzerinde dönüyor.

"Baş belası, sinir bozucu," diye mırıldanıyor nefesinin altından banyoya doğru yürürken, "itaatsiz küçük-"

Kapıyı arkasından kapatırken sözlerinin geri kalanı kesiliyor.

Ama orada durup kapanan kapıyı izlerken aklımda hâlâ bir soru var.

Eğer yatağa kendim tırmanmadıysam, Mabona aşkına oraya nasıl girdim?

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Lüks bir küvette yatıyorum, ılık suya dalmışım ve hoş sabun kokusuyla sarmalanmışım. Kendimi rahatlamış hissetmeliyim. Sakin. Rahat. Ama bunun yerine, tek hissedebildiğim ezici bir stres duygusu. O kadar yoğun ki ruhumun onunla birlikte titreştiğini hissedebiliyorum.

Geçen her saniye beni kıyametime yaklaştıran bir başka saniye. Kaçamadığım bir gün daha geçti. Artık sadece yarınım kaldı. Ondan sonraki gün, üçüncü denemenin başlaması gerekiyor.

Aklıma gelen her şeyi denedim ama anahtarı bulamıyorum. Ya da dışarı çıkmanın başka bir yolunu. Beni serbest bırakması için Draven'ın sempatisini manipüle etmeye çalışmak için sihrimi bile kullandım. Ama büyümü yönlendirmeye çalıştığım anda fark etti ve beni tekrar kelepçelemekle tehdit etti. Yani en iyi şansım hâlâ anahtar. Ki hala bulamadım. Ama bu gece bir deneme daha yapacağım.

Draven uyurken anahtarı üzerinde bir yerde tutuyor olmalı, bu yüzden tek yapmam gereken onun uykuya dalmasını beklemek ve sonra onu arayabilirim. İşte bu yüzden banyosunda neredeyse iki saat geçirdim.

Kapalı kapıya doğru bakıyorum. Şimdiye kadar uyumuş olmalı. Yatacağını söylediği anda banyoya girdim. Ve uykuya dalması iki saatten fazla sürmüş olamaz.

Ayağa kalkıp batık banyodan çıkarken su vücudumdan aşağı süzülüyor. Dolaplardan birinde düzgün yığınlar halinde bekleyen birkaç kabarık beyaz havlu var. Bir tanesini çıkarıp kendi etrafıma sardım. Saçlarımı topuz yaptığım için sadece vücudumu kurulamam gerekiyor.

Kapıya doğru sürüklenirken zihnim farklı stratejilerle çalkalanıyor. Sadece uyuyup uyumadığını kontrol etmem gerekiyor. Eğer uyuyorsa, hemen kıyafetlerimi giyip işe koyulabilirim. Ama uyumuyorsa, giyinmek için acele etmemeliyim.

Hâlâ üzerimde sadece havlu var, kapıyı biraz itip açıyorum ve dışarı bakıyorum. Sadece bir ışık açık bırakılmıştı ve oda çoğunlukla

Karanlık. Kapıyı biraz daha açıyorum ve yatağa doğru gözlerimi kısıyorum.

Boş olduğunu görünce göğsümde bir şaşkınlık belirliyor.

Elim hâlâ kapının kolundayken boş yatağa bakıyorum. O gitti mi?

Kapıyı daha geniş açıyorum ve odanın etrafına bakarken gizlice dışarı çıkıyorum. Banyo kapısı arkamdan bir gümbürtüyle kapandı.

Bu beni o kadar ürkütüyor ki neredeyse yerimden sıçrayacağım. Etrafımda dönerken Draven ile yüz yüze geldim. Duvarın yanında, kapıyı açtığımda arkasına saklandığı yerde duruyordu. Tıpkı dün gece olduğu gibi, üzerinde sadece siyah bir iç çamaşırı ve siyah bileklikleri var. Bir omzunu duvara yaslamış, kollarını kavuşturmuş ve bir ayak bileğini diğerinin üzerine geçirmiş bir şekilde orada dururken mükemmel vücudunun geri kalanı tümüyle sergileniyor.

Beni izlerken dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirliyor. "Seni korkuttum mu, küçük asi?"

"Ne? Hayır. Sadece..." Zihnim kendini yeniden toparlamak için çabalarken saçmalıyorum. "Seni yatakta hayal ettim."

Yüzündeki o sinsi eğlence daha da derinleşiyor. "Öyle mi?" "Yani seni yatakta düşündüm."

Kaşlarını kaldırıyor, gözleri neredeyse memnuniyetle parlıyor
Şimdi.

Başımı telaşla sallıyorum. "Hayır, yani yatakta *olduğunu* sanıyordum. Uyuyorum. Bu kadar. Hayır... Yatakta seni düşünmedim. Yatakta bile değildim. Banyodaydım ve..."

Yukarıdaki Tanrıça, gerçekten konuşmayı kesmem gerek.

Draven duvarı itiyor. Bana doğru gelmeye başladığında kalbim tekliyor. Beni duvara doğru geri iterken gözleri soluk ışıktaki parlıyor. Kararsız bir nefes alıyorum, umutsuzca aklımı yeniden bulmaya çalışıyorum. Lanet olsun, akıllı olmam gerekiyordu. Yine de son bir dakika içinde ağzımdan çıkan şeyler köyün aptalını bile kışkırtılabildi.

Sırtım yumuşak bir gümbürtüyle duvara çarptı. Draven aramızdaki son mesafeyi de kapatırken, havlunun üst kısmını tutup yerinde tutmaya çalışıyorum. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Draven bir elini yanımdaki duvara dayıyor ve sonra başını eğiyor. "Söyle bana Selena, banyoda çıplak otururken gerçekten beni mi düşünüyordun?"

"Evet." Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Yani, evet, ama bu şekilde değil."

"Gerçekten mi? O zaman *iki saat* boyunca orada ne yapıyordun?"

"Ölümünü planlıyordum."

Göğsünden bir kahkaha kaçıyor, sonra onu bastırmayı başarıyor. Ama bakışlarımı tutarken gözlerindeki eğlence altın parıltılar gibi parıldıyor. "Öyle mi?"

"Evet."

Bunun üzerine yakışıklı yüz hatlarına meydan okuyan hain bir ifade çöküyor. Boştaki elini hareket ettirerek parmak uçlarını uyluğumun üzerinde, dizimin hemen üzerinde gezdiriyor. Bu dokunuşla omurgamdan aşağı bir sarsıntı iniyor.

"Yani şu anda elimi kalçandan yukarı kaydırıp parmak uçlarımı amına değdirsem, sırlıklam bulmaz mıyım?"

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. İnkâr etmeye çalışmam gerektiğini biliyorum ama kalbim göğsümde çarparken tek yapabildiğim ona bakmak.

Draven elini kalçamdan yukarı doğru
kaydırıyor. İçimden bir zevk ürpertisi
geçiyor.

Duruyor, itiraz etmemi bekliyor. Onu uzaklaştırmak için. Ona
Dur.

Yapmıyorum.

Parmakları tenimin üzerinde şimşek dansı yapıyor.
uyluğumun iç kısmı boyunca. Nefes alışım ağırlaşıyor. Eli amıma ulaştığında
titreyen nefesler alıyorum.

Gözlerini bana kilitledi. Beni inceliyor. Yüzümü inceliyor.
İstediğimin bu olmadığına dair herhangi bir işaret bekliyorum.

Kendimi bunu istemediğime ikna etmeye çalışıyorum. Draven'ın ellerinin
vücudumda olduğu düşüncesinden iğrendiğime kendimi ikna etmeye
çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Çünkü o orada dururken, *bana* öyle
bakarken, ellerinin vücudumda gezinmesini hissetmekten başka bir şey
istemiyorum. Düşman olmamız önemli değil. Çünkü şu anda bana sanki beni,
gerçek beni, hiç kimsenin görmediği bir şekilde görüyormuş gibi bakıyor.

Parmak eklemleri zonklayan klitorisime
sürtünüyor. Göğsümün derinliklerinden bir
inilti kopuyor.

Ağzımı kapatıp başımı arkaya atıyorum ve arkamdaki pürüzsüz ahşap
duvara yaslıyorum.

Draven elini çevirip parmaklarını amımın üzerinde gezdirirken gözlerini
benden ayırmıyor. Omurgamda bir zevk şimşeği daha çakıyor. Elimi yumruk
yapıp burnumdan derin bir nefes çekiyorum ve bir iniltiyi daha bastırmaya
çalışıyorum.

Dudaklarımdan bir inilti kayana kadar klitorisimin etrafında alaycı daireler çiziyor. Sonra başparmağıyla zonklayan klitorisimi ovmaya başlıyor.

İçimden zevk fışkırıyor ve gözlerimin önünde ışık çakıyor.

Klitorisimle ustalıkla oynarken titreyen nefesler alıyorum.

İçimde bir gerginlik oluşuyor.

Başımın arkasını pürüzsüz tahtaya daha sert bastırarak, Draven beni orgazma daha da yaklaştırırken duvara karşı kıvranıyorum.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Klitorisim zonkluyor ve amım ihtiyaçtan

ağrıyor. Sinirlerim yanıyormuş gibi

hissediyorum.

Kabaran göğsümden kısa sığ nefesler kaçıyor.

Parmaklarının baskısını artırıyor ve hızını biraz yükseltiyor.

Ciğerlerimden inleme ile sızlanma arası bir ses yükseliyor. Bacaklarım titriyor ve zevk dayanılmaz seviyelere ulaştığında duvara karşı kıvranıyorum.

Draven beni izliyor, tamamen mest olmuş bir halde. Sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi bana bakıyor. Sanki ağzımdan çıkan her inilti şimdiye kadar deneyimlediği en büyüleyici şeymiş gibi. Sanki *ben* onun tanıdığı en şaşırtıcı şeymişim gibi.

Onun bana böyle baktığını görmek başımı döndürüyor.

İşaret ve orta parmağını amımdan aşağı kaydırırken başparmağıyla klitorisimi yuvarlıyor.

Parmakları girişime sürtünürken nefesim kesiliyor ve başparmağı omurgamda zevk patlamaları yaratacak şekilde hareket etmeye devam ediyor.

Orgazma doğru baş aşağı yuvarlanırken tüm ruhum titriyor.

Draven'in yoğun bakışları içime işliyor.

Sadece bir saniye daha. Bir vuruş daha. Bir kez daha-

Draven'in yüzünde aniden bir şok ve telaş belirir. Sanki yaptığına inanamıyormuş gibi gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde eline bakıyor.

Ve sonra elini geri çekiyor.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Yere çakıldım. Ellerimi uzatarak kendimi pürüzsüz ahşap döşemelere dayadım ve çaresizce nefes alırken dizlerimin üzerinde öne doğru eğildim.

Tüm vücudum bastırılmış gerginlikle titreşiyor. Tüm ruhum kendi içinde dönüyor, sadece bir lanet olan serbest bırakılmayı bekliyor.

Nefesim kesildi. Hiç gelmeyen serbest bırakma.

Güçlü bir el çenemi kavırıyor ve beni boynumu büküp yerden yukarı bakmaya zorluyor. Ve bunu yaptığında, gözlerim Draven'ın altın rengi gözleriyle buluşuyor.

Yüzündeki o mutlak hayranlık ifadesi artık tamamen silinmiş. Onun yerine, aptalca çekici yüzünde sadece alaycı bir zaferle dolu kendini beğenmiş bir ifade beliriyor.

"Tam düşündüğüm gibi," diyor ağzında hınzır bir sırıtışla. "Sırılısıklam."

Çığlık atmak istiyorum.

Sanırım çığlık atıyorum. Hayal kırıklığı ve tam bir çaresizlik içinde. Vücudum hala ihtiyaçla ve hiç gelmeyen bastırılmış serbest bırakma ile titreşiyor.

Ona bakarak çenemi sıkıyorum.

Bunun için onu geri alacağım.

Siktiğimin piçi.

Yapacağım son şey olsa bile onu bunun için geri alacağım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Zamanım resmen tükenmek üzere. Ahşap duvara yaslanmış, yanımdaki kapıyı bir şahin gibi izlerken sakinleştirici nefesler almaya çalışıyorum. Ama her geçen saniye, bütün gün göğsümü tırmalayan panik daha da artıyor.

Draven dün gece beni orada dizlerimin üzerinde, tatmin olmamış ve bastırılmış salınımdan yanmak üzere bıraktıktan sonra, meseleyi kendi ellerime almak için banyoya geri döndüm. Vücudum artık gerginlikten titremiyor ve kafam yeniden berraklaştığında, sonunda uyurken anahtarı nerede tuttuğunu buldum. Zırhıyla birlikte bilekliklerinin içinde sihirli bir şekilde mühürlenmişti. Doğal olarak, o gece bilekliklerini çalmaya çalıştım. Ve bu sabah tekrar. Sonra da öğle yemeğimle döndüğünde anahtarı çalmaya çalıştım.

Bu... benim için iyi sonuçlanmadı.

Gittiğinde bana kelepçeleri getirme zamanının geldiğini söyledi.

Bu saatler önceydi ve o zamandan beri panik ve stres içinde yaşıyorum. Üçüncü duruşma yarın sabah başlıyor ve Draven beni gerçekten odasında bir şeye kelepçelerse, benim için oyun biter. Yani artık tek bir şansım kaldı. Tek bir umutsuz şans.

Kapıyı açtığı anda ona saldırmalıyım. Arkasından kilitlemeden önce. Beni yatağına kelepçelemeden önce. Kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Tek bir şansım var.

Ve işe yaramasını sağlamalıyım.

Güneş ufukta alçalıyor, gökyüzünü mor ve kırmızı çizgilerle boyuyor. Ahşap duvarlara derin renk sıçramaları yapıyor. Kapının hemen içinde kalırken onlara bakıyorum. Draven yakında dönmek zorunda.

Aniden aklıma gelen bir düşünceyle korku göğsümü delip geçiyor.

Ya geri dönmezse? Ya bu gece başka bir yerde uyumaya karar verir ve beni burada tek başıma bırakırsa? O zaman tekrar deneme şansım bile olmaz.

Kilit tıkırdıyor.

Kalbim küt küt

atıyor.

Hem rahatlama hem de panik damarlarımda

çatırdıyor. O burada. Vakit geldi.

Büyük kitabı ellerimle daha sıkı kavıyorum. Aralarından seçim yapabileceğim çok fazla silah yoktu, bu yüzden bulabildiğim en iyi şey kalın bir deri kitaptı. İşe yaramak zorunda. Kitabı iki elimle kavrayarak daha yukarı kaldırıyorum.

Nabzım kulaklarımda atıyor.

Bu işe yaramalı. Lütfen, Mabona, bu işe yaramalı. Kapı

çekilerek açıldı.

Eşikte siyah bir çizme beliriyor.

Draven içeri adımını atar atmaz kitabı yüzüne çarpıyorum. Kolunu kaldırdı.

Ve kitap yüzüne çarpmadan hemen önce, ön kolu kitabın önünde beliriyor ve onun yerine darbeyi alıyor. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Diğer eli havaya kalkıyor ve kitabı avucumdan çekip alıyor. O benim bileğimi de yakalamadan hemen önce ellerimi geri çekiyorum.

Ağır kitabı yere fırlatıyor ve bana doğru dönüyor. Kitap yüksek bir gümbürtüyle döşeme tahtalarına çarpıyor ama gözlerim kapıya sabitlenmiş. Hâlâ açık olan kapıya.

Draven'ın bacaklarının arasına bir tekme atar gibi yapıyorum. İçgüdüsel olarak irkiliyor.

Etrafımda dönerek ileri atılıyorum.

Ayağım eşiği bir adım geçmeyi başarıyor.

Sonra güçlü kollar belime dolanıyor, beni yerden kaldırıp odaya geri çekerken midem bulanıyor.

"Hayır!" Hayal kırıklığı içinde bağıriyorum.

Sahip olduğum her şeyle savaşıarak, üzerimdeki tutuşunu kırmaya ve ayaklarımı tekrar yere indirmeye çalışıyorum. Draven kollarını çekip iterken ve topuklarımı kaval kemiğine doğru tekmelerken eforla homurdanıyor. Bir kolu belimin etrafından kayboluyor. Kıpırdanıyorum, tutuşundan sıyrılmayı başarıyorum ve tekrar yere iniyorum.

Draven arkamızdan kapıyı fırlatırken kapı çarparak kapanıyor. Ama o kilitleyemeden ben kapıya doğru bir kez daha koşmaya çalışıyorum.

"Azaroth'un lanet alevi," diye küfrediyor nefesinin altından, ben onun elinden kurtulmaya çalışırken elleri beni yakalıyor. "Bunun için tüm vücudunu yağladın mı yoksa?"

Neredeyse kurtulmuştum, ellerinin arasından kayıyordum ki taktik değiştirdi. Ayağını bileğimin arkasına geçirip bacağımı öne doğru çekerken ciğerlerimden bir nefes kopuyor. Bu hareket beni tökezletiyor ve o anı ikimizi de yere düşürmek için kullanıyor.

Sırtım bir gümbürtüyle pürüzsüz ahşap döşeme tahtalarına çarpıyor. Nefesim ciğerlerimden kaçarken bir huff sesi çıkardım. Aklımı başıma toplayamadan Draven'ın dizleri iki yanımdan yere çarpıyor. Yuvarlanmaya çalışıyorum ama kalçalarım artık onun kalçalarının arasında sıkışmış durumda.

Panik içimde zonkluyor ve yüzüne bir yumruk indiriyorum.

Sol eli havaya kalkıyor ve yumruk vuramadan bileğimi kavırıyor. Keskin bir nefes alıyorum. Öfkeyle çekerek bileğimi onun pençesinden kurtarmaya çalışıyorum ama demir bir kelepçeyle savaşıyor da olabilirdim. Diğer elimi kaldırarak parmaklarını kavırıyorum ve bileğimden ayırmaya çalışıyorum. O sadece diğer eliyle uzanıyor ve onu da serbest bileğimin etrafına sarıyor.

Draven iki elimi de yere doğru iterken boğazımdan sinirli bir ses çıkıyor. Ona karşı koymaya, kollarımın hareket etmesini engellemeye çalışıyorum ama onun gücü karşısında gülünç derecede yetersiz kalıyorum.

Draven ellerimi başımın üzerinde yere sabitlerken ön kollarım pürüzsüz döşeme tahtalarıyla buluşuyor. Çekiştiriyorum ve çırpınıyorum ama artık tamamen onun altında sıkışmış durumdayım.

Dişlerimi gıcırdatarak ona bakıyorum.

Yüzü benimkinin tam üstüne gelene kadar üzerime eğilirken gözlerinde eğlence dans ediyor. "Bunun işe yarayacağını gerçekten düşündün mü?"

"Yarayabilirdi," diye homurdanıyorum, bir yandan da elini çekiyorum.

Cevap olarak parmaklarını bileklerimin etrafında kayıtsızca esnetiyor. Beni sabit tutmak için tüm gücünü kullanmasına bile gerek olmadığını sıradan bir şekilde hatırlatıyor.

Altında öfkeyle kıpırdanıyorum.

Ve şimdi üzerimde öne doğru eğilme şekli nedeniyle, bu hareket kendimi ona doğru sürtmemi sağlıyor.

İçimden bir sarsıntı geçiyor.

Üzerimde hâlâ sadece o kısa ve ince gecelik olduğu için vücudunun her bir çıkıntısını çıplakmışım gibi hissedebiliyorum. Amım zırhının sert malzemesine sürtünürken damarlarımda şimşekler çakıyor. Ve bacaklarının arasındaki sert çıkıntıya.

Zırhında o noktada özel bir koruma olup olmadığını hatırlamaya çalışırken bir an için aklım karışıyor. Ekstra sert bir tür malzeme. Hatırlayamıyorum.

Ama zaten bir önemi yok. Önemli olan tek şey onun altından çıkmak.

Tutuşuna karşı çekerek, tekrar öfkeyle kıvranıyorum.

Keskin bir nefes alıyor. Bileklerimi sıkıca kavradıktan sonra bana buyurgan bir bakış fırlatıyor. "Gerçekten hareket etmeyi bırakmalısın."

"Gerçekten üzerimden kalkman gerekiyor," diye karşılık veriyorum çırpınmaya devam ederken. Kalçalarım tekrar onunkilere sürtünürken gözleri kapanıyor.

Bu manzara beni o kadar sersemletiyor ki bir an için hareket etmeyi bırakıyorum. Zihnim dönüyor. Görünüşe göre, bundan etkilenen tek kişi ben değilim.

Sersemlemiş gözlerim onunkilere kilitlenmişken, kalçalarımı kasıtlı olarak bir kez daha ona doğru yuvarlıyorum. Duyguları yüzünde parlıyor ve kanatları alevleniyor.

Üstümde siyah bir tavan gibi yayılıyor ve bizi dünyanın geri kalanından ayırıyorlar. Gözlerimi dikmiş onlara bakıyorum. Aynı anda hem heybetli, hem güzel, hem de ölümcüller. Bakışlarım onun yüzüne kayıyor, yüzüne o kadar yakınım ki her nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum. İçimde ısı birikiyor ve nabzım hızla atıyor.

Tekrar kıpırdanıyorum, kasıtlı olarak amımı bir kez daha ona doğru sürtüyorum. Vücudunda şiddetli bir dalgalanma meydana geliyor.

"Siktir," diye bastırıyor, sesi gergin ve boğuk çıkıyor. "İşte bu, kelepçeleri alıyorum."

Kalbim sarsılıyor. Çünkü bir an için, o yoğun gözleriyle bakışlarımı tutarken, bunu bir tehdit olarak mı yoksa bir teklif olarak mı söylediğini bilmiyorum.

Ama sonra aniden bileklerimi bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Kafamı toparlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum, o ise odanın diğer ucuna, masasına doğru ilerliyor. Doğrulup kemerindeki keselerden birinden bir çift kelepçe çıkarmasını izliyorum.

Kelepçeler arasındaki kısa zinciri düzeltirken metal şangırdıyor ve sonra eğiliyor. Kelepçelerin bir tarafını masasının ayağına dolayarak kapatırken ayağa fırlıyorum. Rengine bakılırsa kelepçeler demirden ziyade çelikten yapılmış gibi görünüyor. Ama yine de onları yakınımda istemiyorum.

Draven masadan doğruluyor ve tekrar bana dönüyor. Yüz hatlarında telaşlı bir memnuniyetin izi yok. Sadece acımasız bir otorite.

"Görünüşe göre yatağımın yakınında sana güvenemeyeceğim için, onun yerine seni masaya kilitliyorum," diye ilan ediyor.

Az önce yerde olanlar yüzünden yatağının yanında bana güvenemeyeceğini kastettiğini düşündüğümde içimden bir utanç dalgası fırlıyor. Çünkü azgın bir ergen gibi kalçalarımı ona doğru yuvarlamıştım. Ama sonra muhtemelen dün gece o uyurken bileziklerini çalmaya çalıştığım için bunu kastettiğini anlıyorum. Yanaklarımdaki mahcup sıcaklık biraz azalıyor ama yine de göğsümde bir şüphe belirliyor. Yüzündeki o zevk imalarını hayal mi ettim? Belki de işaretleri yanlış yorumladım. Belki de hiçbir şey hissetmiyordu.

Yüzünde hâlâ o soğuk emir ifadesiyle, o anda kelepçeleri tutmayan elini kaldırıyor ve yaklaşmam için açık bir emirle iki parmağını bana doğru seğirtiyor.

Onun yerine bir adım geri çekiliyorum.

Gözlerini bana diyor. "Beni oraya gelip seni almaya zorlama."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Beni o masaya kelepçelemesine izin veremem. Dışarı çıkmam lazım. Bir sonraki duruşmayı kazanmalıyım. Tüm bu yarışmayı kazanmalıyım. Fae direnişine yardım etmeliyim. İnsanların beni kabul etmesini sağlamalıyım.

Draven uzun bir nefes alıyor ve diğer kelepçeyi masanın üstüne koyuyor. Sonra bana doğru gelmeye başladı. Bir şekilde onu geçip kapıya ulaşım ulaşamayacağımı hesaplamaya çalışarak odanın etrafına umutsuzca bir bakış atıyorum. Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi kanatlarını daha da açarak önümü kapatıyor.

Geri çekilmeye başlıyorum ama sonra fikrimi değiştirip yerimde duruyorum. Draven bana doğru ilerlemeye devam ediyor. Göğsü neredeyse benimkine degecek kadar yakınıma gelene kadar durmuyor. Emredici gözlerle bakışlarımı tutarak, beklentiyle bir kaşını kaldırıyor.

"Ne istiyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. Kelimeler göğsümden fırlıyor, hayal kırıklığı ve çaresizlikle dolu. Acımasız bakışlarını üzerimde tutarak başımı yavaşça sallıyorum. "Ne yapmamı istiyorsun? Yalvarmamı mı istiyorsun? Bu kadar mı?"

Cevap veremedi önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Botlarını yalamamı ve sikini emmemi mi istiyorsun?" Talep ediyorum.

Yüzündeki boş maskeyi paramparça eden duygular tekrar yüz hatlarında parlıyor.

Ve ona çok yakın durduğum için, yüzüm şimdi tam sikinin önünde, bu yüzden pantolonundaki şişkinliğin büyüdüğünü açıkça görebiliyorum

daha büyük. Farkındalık içimde titreşirken gözlerim açılıyor. Bakışlarımı tekrar yüzüne çeviriyorum ve onu çenesini sıkarken ve elini esnetirken buluyorum.

"Bundan tahrik oluyorsun," diyorum, tamamen sersemlemiş bir halde.

Eli aşağıya iniyor ve boğazıma sarılıyor. Ateşle yanan altın rengi gözleriyle, "Büyünü üzerimde kullanma," diye homurdanıyor.

Elini boğazımda öylece hissetmek içimde yasak bir arzu uyandırıyor. Beni boğmuyor. Sadece bana burada gücün kendisinde olduğunu gösteriyor. Ama yanılıyor. Çünkü sertleşmiş siki tam yüzümün önünde pantolonuna doğru geriliyor.

Dudaklarıma şeytani bir gülümseme yayılıyor. Burada gerçek güce sahip olan o değil. Ben varım.

"Gözlerim parlıyor mu?" diye soruyorum.

Bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında gidip geliyor ve sonunda "Hayır" diyor.

Ona bilmiş bir sırıtışla bakıyorum. "O zaman hissettiğin her neyse tamamen sana ait, Ölümün Gölgesi."

Yüz hatlarında bir duygu şimşeği daha çakıyor. Bir an için neredeyse çaresizlik gibi görünüyor.

Eli hâlâ boğazımdayken öne ve yana doğru bir adım atıyor. Beni geriye ve dizlerimin üzerine doğru itiyor, böylece yerde kıcımın üzerine oturuyorum. Artık önümde değil yanımda duran Draven üzerime doğru eğiliyor.

Diğer eli ensemdeki saçlarımın arasından kayıyor.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip sıkıca kavradığında karanlık arzu içimde nabız gibi atıyor. Başımı arkaya yatırarak yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Ağzını benimkinin üzerine eğdiğinde klitorisim zonkluyor.

"İstediyin bu mu?" diye soruyor.

Nefesi her kelimedede dudaklarıma çarpıyor ve omurgamda bir zevk ürpertisi yaratıyor.

"Seni bir masanın üzerine yatırmamı ve sana sahipmişim gibi becermemi mi istiyorsun?" diye zorluyor, sesi karanlık ve boğuk. "Seni yatağıma kelepçelememi ve adımı haykıracak kadar sert boşalmanı sağlamamı mı istiyorsun? Bununla başarmayı umduğun şey bu mu?"

Ağzına karşı sırıtıyorum. "Bence yansıtıyorsun, sevgilim. Dizlerimin üzerine çöküp sana sakso çekmeyi teklif ettiğimde bu kadar heyecanlanan ve rahatsız olan sendin."

Göğsünün derinliklerinden alçak bir homurtu yükseliyor.

Akıcı bir hareketle saçlarımdaki tutuşunu bırakıyor ve onun yerine beni ayağa kaldırıyor. Ama "Ateşle oynuyorsun *sevgilim*" diye uyarırken elini boğazımda tutmaya devam ediyor.

Bakışlarını tutarak ön kolumu kaldırıyorum ve elini boğazımdan uzaklaştırıyorum. Bana izin veriyor. Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Kararsız bir nefes alıyor.

Ona sinsi bir gülümseme gösteriyorum. "İyi ki bu konuda tecrübeliyim o zaman."

Sonra elimi ensesine doluyor ve ağzını kendime doğru çekiyorum.

Göğsünden bir inilti kopuyor.

Bu ses kalbimi yerinden oynatıyor.

İki elini de saçlarımdan arasına sokarak beni kendine çekiyor ve öyle şiddetli öpüyor ki, ağzının içinde nefes nefese kalıyorum. Alt dudağımı ısıyor ve omurgamda bir sarsıntı yaratıyor. Dili benimkiyle karıştığında aklım başımdan gidiyor. Lanet olsun, tadı rüzgâr, yağmur ve şimşek gibi. Ateş ve günah gibi. Ve benim felaketim.

Elimi başının arkasına doğru kaydırıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve ağzıma hükmederken dudaklarını dudaklarıma daha sert bastırıyorum. Ciğerlerime girmeyi başaran hava, dilinin her emredici darbesiyle tekrar dışarı çekiliyor.

Bunun kontrolünün *bende* olması gerektiğini hatırlamam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü. Burada gücü elinde tutan kişi ben olmalıydım.

Beni bir savaştaymışım gibi öpüyor. Sanki tüm ruhumu ona teslim etmemi sağlamaya çalışıyor. Ve Tanrıça yukarıda, saçlarımda tutup ağzıma bu şekilde hükmettiğinde, neredeyse bunu yapmak için cazip geliyor.

Onu öfkeyle öpmeye devam ederken, uzanıp diğer elimi göğsüne bastırıyorum. Ona dokunduğumda boğazının arkasından kısık bir ses geliyor. Bir adım ileri atarak bizi pencere duvarından uzaklaştırmaya başlıyorum.

Beni anlamsızca öpmeye devam ederken odanın öbür ucuna kadar geri gitmeme izin veriyor.

Dudakları dudaklarıma her değdiğinde zihnimin arızalanmasını engellemek için her şeyimi harcıyorum. Daha önce hiç kimse bana böyle dokunmamıştı. Beni daha önce böyle öpmemişti. Sanki bensiz nefes alamıyormuş gibi.

Masaya çarptığımızda ahşap ve metal tıngırıyor ve Draven'ın kalçalarının arkası masayı geriye kaydırıp duvara çarpıyor. Elim göğsünden aşağı çekiyorum ve sonra yukarı uzanıp bileğini kavıyorum. Ağzım hala üzerindeyken

Ellerinden birini saçlarımdan kalçama doğru indiriyorum. Elimi geri çekmeden önce kalçalarımı ona doğru döndürdüğümde bir inilti daha çıkıyor. Parmakları kalça kemiğimin üzerinde geziniyor ve kısa geceliğimin yukarı doğru kaymasına neden oluyor. Zevk omurgamdan aşağı süzülüyor.

Kalçasını geçip ileri uzanıyorum.

Sonra kelepçeyi bileğinin etrafından geçirdim.

Kendimi ondan uzaklaştırıp ulaşamayacağı şekilde geriye doğru sıçradığımda keskin bir nefes alıyor.

Bana bakarken tüm yüzünde mutlak bir kuşku parlıyor.

Göğsü kabarıyor ve elimi saçlarında gezdirdiğim için saçları hafifçe karışmış.

Tamamen öpülmüş gibi görünüyor. Ve kafası

karışmış.

Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde onu masaya bağlayan kelepçelere bakıyor.

Kapıya doğru dönerken ona hınzırca bir sırıtış attım. "Dün gece beni tatminsiz bırakırsan böyle olur."

Sonra göz kırpiyorum ve sonunda hâlâ kilitli olmayan kapıdan çıkıp kaçıyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Draven'ın canı göründüğünü söylemek on yılın en hafif ifadesi olur. Gözlerindeki alevler orta büyüklükteki bir buz sarayını bile ateşe verebilirdi. Büyük toplantı salonunun karşısından bana bakarken elini esnetiyor ve çenesinde bir kas titriyor.

Ona bir öpücük gönderiyorum.

Yüzünde şimşekler çakıyor. Ve eğer değerli Buzyürek hükümdarları ondan üç adım ötede oturuyor olmasaydı, odanın öbür ucuna fırlayıp beni oracıkta öldüreceğinden oldukça eminim.

"Uhm..." Fenriel yanımdan başlıyor. Mavi ve altın rengi gözleri ben ve Draven arasında gidip geliyor. "Bütün bunlar da neyin nesi?"

"Duruşma için zamanında iyileşmeyi başardığım için kızgın," diye cevap veriyorum hafifçe omuz silkerek.

Bu bir yalan. Ama oldukça masum bir yalan. Diğer yarışmacılar Draven'ın son üç gündür beni odasında kilitli tuttuğunu bilmiyor. Ya da saldırıdan sonra Turuncu Ejder Klanı'nın liderine beni iyileştirttiğini. Hepsi son üç günü revir gibi bir yerde geçirdiğimi ve yaralarımın yavaş yavaş iyileştiğini düşünüyor. Ve ben de onları düzeltmedim çünkü... şey, çünkü Draven ile aramda olan her şeyi açıklamaya çalışmak çok karmaşık. Bu yüzden kaçtıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi kendi odama döndüm.

Fenriel, "Huh," diye cevap verdi. "Ve mezuniyet balosunda da seni hedef tahtasına oturtmaya çalıştı." Birkaç uzun kızıl saç telini sivri kulağının arkasına iterken dar yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor. "İkinizin arasında ne var ki?"

Ben buna nasıl cevap vereceğimi düşünmeden İmar kapıdan içeri girip büyük toplantı salonuna dalıyor. Etrafımı saran diğer yarışmacılar arasında bir dalgalanma oluyor.

"Üçüncü duruşmaya hoş geldiniz," diyor İmar önümüzde durup ellerini arkasında kavuştururken. "Bugün, son yarışmacıları ayıklayacağız."

Dördüncü ve son duruşmadan önce değersiz nankörlerin tortuları."

İçimde öfke titreşiyor ve duruşma yöneticisine kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum. Değersiz nankörler mi? Minnettar olmamızı gerektirecek hiçbir şey yok. Ve biz zaten değerliyiz. Yumruğumu sıkıyorum. Mabona adına, bu davaları kazanır kazanmaz, onun gibilerin bir daha mahkememize adım atmamasını sağlayacağım.

"Bugün," diye devam ediyor İmar, "yirmi dört rakiple karşılaşacaksınız."

Hepimiz onun bizden bahsettiğini düşünerek birbirimize bakıyoruz. Ama beni şaşırtan bir şekilde, İmar kolunu uzatıyor ve kapıyı işaret ediyor.

Kızıl Ejder Klanı'ndan bir başka şekil değiştiren iki çift kapıyı iterek açıyor.

Şehrimizden insanlar kapılardan içeri girdiğinde grubumuzda şaşkınlık dalgaları oluşuyor. Endişeli bir mırıltı yükseliyor. Hem onlardan hem de birkaçımızdan. Yerde tedirgin bir şekilde ayaklarını sürüyen ve odaya yayılmış olan kadın ve erkek Fae'leri inceliyorum.

İmar onlara doğru işaret ediyor. "Bunlar şehrinizden bugünkü duruşmaya yardım etmek için gönüllü olan insanlar."

Alayımı zar zor bastırabiliyorum. Gönüllü mü? Daha çok gönüllü *oldular*. "Bunlardan yirmi dört tane var," diye devam ediyor İmar. "Tıpkı senin gibi." Sonra

Bakışlarını üzerimizde gezdirirken dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor. "On tanesi üzerlerinde bir yerlerde küçük bir tahta para taşıyor. Onları isteyerek teslim etmeyecekler, bu yüzden sizin göreviniz bir tanesini ele geçirmek." Dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor. "Ne pahasına olursa olsun."

Gönüllülerden birkaçı yutkunuyor ve endişeli bakışlarla bizimle İmar arasında mekik dokuyor.

"Sadece on sikke var," diye duyuruyor İmar. "Ve bozuk para olmadan son denemeye geçemezsiniz. Bunun dışında hiçbir kural yok." Bileğine hafifçe vuruyor. "Başlayın."

Ani başlangıçla kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Etrafımdaki insanlar harekete geçiyor ve bana yetişmek için çabalıyor.

İyi.

Kararsızlık ruhumu yırtarcasına ilerlerken yerde donup kalıyorum.

Isera'nın son duruşmadaki sözleri zihnimde yankılanıyor. *Neden sihri herkeşe karşı mı kullanacaksın?*

Yapabilirim. Güçlerimi herkesin duygularıyla oynamak için kullanabilirim. Bu, bunun için mükemmel bir duruşma türü. Herkes aynı odada ve ben

Saldırıya uğramadan kenarda durmak. Bu, diğer tüm yarışmacıları sabote etmem için mükemmel bir fırsat. Görevi bitiremeyecek kadar sinirli, endişeli ya da kararsız olmalarını sağlamak için mükemmel bir fırsat. Diğer herkesin başarısız olması için mükemmel bir fırsat.

Midem bulanıyor. Gerçekten böyle bir insan mıyım? Bana hiçbir şey yapmamış insanları sabote edecek biri miyim gerçekten?

Bakışlarım şahinini çağırmış olan ve görünüşe göre kuşun odayı yukarıdan gözlemesini bekleyen Fenriel'e kayıyor. Stresli bir duruşmada olmamıza rağmen, şahininin havada süzülüşünü izlerken yüzünde bir gülümseme var.

Acı kalbimi sıkıştırırken bir nefes çekiyorum. Fenriel gibi birini gerçekten sabote edebilir miydim? Ya da artık bir müttefik olarak gördüğüm Isera'yı? Ya da ilk duruşmadan sonra o koridorda beni Alistair'e karşı koruyan Lavendera gibi birini?

Kararsızlık şiddetli bir fırtına gibi içimde dönüp duruyor. Bir korku çılgılığı odayı kesiyor.

Bakışlarımı ona doğru kırbaçladım.

Odanın öbür ucunda, Alistair az önce gönüllülerden birine ateş püskürüyordu. Adam alevlerden kaçmak için kendini yere attı ve şimdi dizlerine kadar itiyor. Titreyen elini Alistair'e uzatışını izliyorum. Avucunda tahta bir para sallanıyor. Alistair onu alıyor.

Ve sonra bir sonraki gönüllüye doğru ilerliyor.

Herkes İmar'ın ima ettiği bir şeyi fark edince panik odayı sarıyor. Sadece on madeni para vardır ve biri olmadan son denemeye geçemezsiniz. Ama herkesin sadece bir sikke toplayabileceğini söylememiştir. Yani Alistair üçünü alırsa, son denemede sadece sekiz kişi olacak. Ve eğer beşini alırsa, sadece altı kişi olacak.

Herkes diğer gönüllülere doğru koşup içlerinden birinin bozuk parası olup olmadığını görmeye çalışırken, bir yandan da bozuk para için birbirleriyle mücadele ederken odada çılgınca bir hareketlilik yaşanır.

Bir an için Alistair'i inceledim.

Sonra aklım yatışıyor.

Ben onun gibi değilim.

Ben kazanmak istiyorum. Umutsuzca. Ama bunu yapmak için başkalarını sabote etmek zorunda değilim. Oyunu Alistair'in oynadığı gibi oynamak zorunda değilim. Oynayamam.

Çünkü hala diğer insanların ne düşündüğünü çok fazla önemsiyorum. Beni sevip sevmemelerini hâlâ önemsiyorum.

Ama bu kazanamayacağım anlamına gelmiyor. Kazanmak için zalim olmama gerek yok. Sadece akıllı olmalıyım.

Harekete geçerek sihrimi yönlendiriyorum ve odadaki her gönüllüye fırlatıyorum.

Neredeyse hepsinin ruhunda mor bir endişe kıvılcımı var. Duyguları manipüle etmeden sadece hissedemediğim için, en büyük kıvılcımlara sahip on kişiyi bulana kadar hepsini tararken endişe kıvılcımlarını biraz azaltıyorum.

O sikkelerden birini taşıyanlar, birini almaya çalışırsak direnmeleri gerektiğini biliyorlar. Eğer direnmezlerse, ejderha değiştiricilerin onları cezalandıracağına şüphe yok. Ama çok fazla direnirlerse, onlara zarar verebiliriz. Bu da en çok sikkeleri taşıyanların endişe duyacağı anlamına geliyor.

Biraz solumda kıvrık kızıl saçlı bir fae kadının göğsünün tamamı büyüklüğünde bir endişe kıvılcımı var. Büyümü kesiyorum ve ona doğru ilerliyorum. Diğer yarışmacılardan biri zaten oradaydı. Bu Trevor, taş güçleri olan adam. Onu tehdit ediyor gibi görüldüğü bir taş bloğu kaldırıyor. Başını sallarken bir adım geri atıyor, şüphesiz onu bozuk parası olmadığına ikna etmeye çalışıyor.

Büyümü tekrar çağırıyorum ve doğrudan Trevor'a doğru itiyorum.

Tam da umduğum gibi, göğsünde sabırsızlık kıvılcımı buluyorum. Onlara doğru yürümeye devam ederken, o kıvılcıma bir büyü seli akıtıyorum.

Trevor küfrediyor ve elindeki taş bloğu yere çarpıyor. Sonra topuklarının üzerinde dönerek aceleyle başka bir gönüllünün yanına gidiyor.

İki saniye sonra kadına ulaşıyorum.

Beni gördüğünde yüz hatlarını dehşet kaplıyor. Ama bunun benden korkmaktan ziyade başka bir yarışmacı olduğum gerçeğiyle ilgili olduğunu düşünüyorum.

"Bozuk param yok," diye bastırıyor tam ben onun önünde dururken.

"İnsanların duygularını okuyabiliyorum, bu yüzden sikkelerden birinin sende olduğunu biliyorum" diye cevap verirken sihrimi tekrar çağırdığımda gözlerim parlamaya başlıyor.

Yüzünde bir endişe belirliyor ve yutkunuyor ama bir şey söylemiyor.

"Ve burada elinde bir tane tutarak durmak istemediğini de biliyorum," diye zorluyorum onu sihirimle etkilemeye devam ederken. "Bu seni hedef haline getirir. Ama insanlar parayı başkasına verdiğini görür görmez seni rahat bırakacaklardır."

Büyüm göğsündeki kıvılcıma akıyor. O krem rengi mantık kıvılcımına.

"Kibarca soruyorum." Ona sert bir bakış attım. "Bir sonraki kişi bırakmayacak."

Dudağını ısıyor, bakışları odanın içinde geziniyor. Haklı olduğumu biliyor. Her konuda. Burada durmak istemiyor. Sadece bunun bitmesini istiyor. Ve çok az yarışmacı bunu kibarca isteyebilir.

Bu çok mantıklı düşünceler görmezden gelinemeyecek hale gelene kadar duygularını manipüle ediyorum, o da keskin bir nefes alıyor ve sonra şiddetle başını sallıyor.

Etrafımızda, oda bir çılgınlığa dönüştü. Yirmi üç yarışmacı odanın içinde koşuştururken ve yirmi üç gönüllüyü sahip oldukları ya da olmadıkları paraları vermeye ikna etmeye çalışırken sihir parlıyor ve insanlar öfke, korku ve hayal kırıklığı içinde bağırıp çağırıyor.

Ve tüm bunların kıyısında, sakince duruyorum ve önümdeki kızıl saçlıya elimi uzatırken gülümsüyorum.

O da bana gülümsüyor, yüzü sadece açık bir mantığın getirebileceği güçlü bir rahatlama ve kesinlik ile dolu, açık avucuma bir tahta para bırakıyor.

Zafer içimde parıldarken parmaklarımı paranın etrafında kıvırıyorum.

Kazanmak için başkalarının şansını mahvetmeme gerek yok. Zalim, şiddet yanlısı ya da tehditkâr olmama gerek yok.

Sadece onları zekamla alt etmem gerekiyor.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Yemek odası artık o kadar boş ki, kaplarımızın şingirtısı soluk taş duvarların arasında yankılanıyor. Sessizce yemeğimi yerken odaya göz gezdiriyorum. Sadece on kişi kalmışız ve herkes kendi masasında oturuyor. Havadaki gerilim o kadar yoğun ki bıçağımla kesebilirdim.

Fenriel yemeğini aldıktan sonra otururken aniden "Vay canına," diye haykırıyor. "Sanırsın ki hepimiz yarınki idamımızı bekliyoruz. Son duruşmanın başlamasını değil."

Birkaç kişi başını kaldırıp dönerek ona bakıyor. Ben de bakıyorum. Tabağını ve kaplarını önündeki soluk ahşap masaya bırakırken yumuşak bir gümbürtü çıkarıyor. Duvarlardaki meşalelerin ışığı kızıl saçlarına dans eden gölgeler düşürüyor ve kaşlarını kaldırıp hepimize bakarken gözlerinin parlamasına neden oluyor.

"Haydi millet." Hepimize tamamen içten bir gülümseme gibi görünen bir bakış fırlatıyor. "Son tura kadar geldik. En iyilerin en iyisiyiz. Kutlama yapmalıyız."

Heyecanı bulaşıcı ve birkaç kişinin dudaklarında gülümsemeler beliriyor. Kendime rağmen ben de gülümsüyorum.

İki gün önce üçüncü denemeyi geçtiğimden beri, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. Alistair'in bana saldırmasını, Draven'ın beni hapsedmeye çalışmasını ya da Icehearts'ın rastgele bir kararla son denemeye katılamayacağıma karar vermesini. Diğer herkes tahta paralarını almak için harika sihir gösterileri yaptı. Hatta bazıları onlar için Alistair'le dövüşmek zorunda kaldı. Ama benim sihrim o kadar gösterişli ya da dikkat çekici olmadığı için, diğer herkese sanki ben gidip gönüllüden istemişim ve sonra da hiç çaba sarf etmeden bana verilmiş gibi göründü.

O anda Jessina ve Bane'in soğuk hesaplamalarla dolu kısık gözlerle beni izlediklerini hissedebiliyordum. Beni değersiz ilan edeceklerinden ve galibiyetimi elimden alacaklarından o kadar emindim ki. Ama neyse ki böyle bir şey olmadı. En azından henüz olmadı.

Ama son duruşma yarın sabah başlıyor ve ben hala buradayım, bu yüzden kendime küçük bir rahatlama nefesi veriyorum ve Fenriel'in heyecanına gülümsüyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bacaklarını masanın altından uzatıyor. Ne kadar kaygısız görüldüğünü görünce kıskançlıktan kalbim sızlıyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar rahat hissettiğimi sanmıyorum.

"Sen olsan ne yapardın?" Fenriel soruyor ve hepimize bakıyor. "Özgürlüğünüzle yani. Yarın Kefaret Duruşmaları'nı kazanırsanız, özgürlüğünüzle ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Birkaç kişi şaşkın bakışlar atıyor. Daha önce birbirimizle kişisel bilgilerimizi hiç paylaşmamıştık. Ne de olsa burada hepimiz rakibiz.

Odada benimle birlikte bulunan insanlara göz gezdiriyorum. Isera duvar kenarındaki bir masada oturmuş, sanki odadaki tek kişi oymuş gibi yemeğini yiyor. Her zamanki gibi yüzü ifadesiz bir maske ve Fenriel konuşmaya başladığından beri bir kez bile başını kaldırıp bakmadı.

Alistair, tüm arkadaşları çoktan elendiği için kendisi dışında boş olan ortadaki masasında oturuyor. Kadehini yarısına kadar dudaklarına götürmüş, durmuş ve Fenriel'i kuşku dolu turuncu ve yeşil gözlerle izliyor.

Ondan kısa bir mesafe ötede Lavendera kendi masasında oturmaktadır. Önündeki yemek tabağına hiç dokunmamış ve dalgın bir şekilde parmağıyla soluk ahşap masanın üzerinde desenler çiziyor. Gözleri odanın karşısındaki beyaz taş duvara sabitlenmiş, sadece kendisinin görebileceği bir şeye bakıyor.

"Bir fırın açardım."

Hepimiz şaşkınlıkla sesin kaynağına doğru dönüyoruz.

Taş büyüğü olan sarışın adam Trevor, şaşkın bakışlarımızı fark edince biraz kızardı. Ama sonra boğazını temizliyor ve detaylandırmadan önce omuz silkiyor. "Ejderha değiştirenlerin olmadığı güzel bir insan kasabası bulur ve bir fırın açardım. Hakkında sadece kitaplarda okuduğum o inanılmaz hamur işlerini pişirirdim." Yüzüne geniş bir sırıtiş yayılıyor. "Ve sonra hepsini yerdim."

Yumuşak kahkahalar odada dalgalanıyor.

"Yani, onları satardım da," diye ekliyor gülümseyerek. "Eninde sonunda. Ama önce onları yerdim."

Fenriel heyecanla avucuyla masanın üstüne vuruyor ve sonra Trevor'a doğru işaret ediyor. "Gördün mü? İşte bu, gerçek bir yaşam amacı!"

Odada bir kıkırdama sesi daha yayılır.

Eskiden havada titreşen gerginlik neredeyse anında buharlaşıyor ve nefes almak birdenbire çok daha kolaylaşıyor.

Yemeğimden biraz daha yerken, odanın öbür ucundan biri sesleniyor: "Peki ya sen Fenriel? Sen ne yapardın?"

Fenriel memnun bir iç geçiriyor ve tekrar sandalyesine yaslanıyor. "Bir maceraya atılırdım." Ayak bileklerini çaprazlayıp ellerini başının arkasında birleştirirken ağzından bir sırıtma daha yayılıyor, tam bir rahatlık timsali. Tavana bakarken yüzü hülyalı bir ifadeye bürünüyor. "Dünyayı gezmek istiyorum. Büyük ormanlarda dolaşmak. Refah Tepeleri'ne tırmanmak. Batı Denizi'ne kadar olan toprakları keşfetmek." Bakışlarını tekrar bize çeviriyor ve bir kez daha gülümsüyor. "Elbette Talon'la birlikte. O da özgürce süzölmeyi çok ister."

Göğsümde beklenmedik bir sıcaklık yayılıyor ve ben de kendimi gülümserken buluyorum. Kulağa harika bir rüya gibi geliyor.

Dik oturarak, başını kaldırmaya zahmet etmeden yemeğini yemeye devam eden Isera'ya doğru dönüyor.

"Peki ya sen Isera?" diye soruyor, onu da konuşmaya dahil etmeye çalışarak. "Sen olsan ne yapardın?"

Sonunda kadın yemeğinden başını kaldırıyor.

Fenriel'in bakışlarıyla karşılaştığında yemek odasına sessizlik çöküyor. Gözleri hiçbir şeye ihanet etmiyor. Hiçbir duygu belirtisi yok. Her zamanki gibi, tüm ifadesi boş bir maskeden ibaret.

Gerçekte ne hissettiğini anlamak için büyümle uzanıp farklı duyguları zorlamak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Ama bunu yapmıyorum. Elimden gelse güçlerimi insanların üzerinde onların izni olmadan asla kullanmam. Ve Isera bir sebepten dolayı bana güveniyor, ya da en azından o tünelde güveniyordu, bu yüzden bunu mahvedecek bir şey yapmak istemiyorum.

Herkes nefesini tutmuş onun cevap vermesini bekliyor. O sadece bize bakar.

Ve sonra yemeğe geri dönüyor.

Bir hayal kırıklığı iç çekişi birkaç boğazdan kaçıyor.

"Anneni bulmaya çalışırdın, değil mi?"

Isera başını kaldırdı. Şok ve endişe yüzünde şimşek gibi çakıyor. Bu, yüzünde gördüğüm en güçlü duygulardı ve beni o kadar şaşırttı ki sandalyemde geriye yaslandım.

"Az önce ne dedin sen?" diye soruyor. Bıçağını sıkıca kavırıyor ve bir an için onu çağırmaya hazırlanıyor olabileceğini düşünüyorum.

Sihir de.

Kevlin, bu şok edici açıklamayı yapan kişi, sabit bakışlarla ona bakıyor. "Büyük ihtimalle anneni bulmaya çalışacağımı söylemişim. Öyle değil mi? Baban sen daha iki yaşındayken bir şekil değiştiren devriyesi tarafından öldürüldü, yani sahip olduğun tek şey annen. Ama o son Kefaret Denemeleri'nin üç kazananından biriydi" diyor ve etrafımızdaki dünyayı belli belirsiz işaret ediyor, "yani *dışarıda* bir yerlerde."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

Hepimiz dönüp Isera'ya bakarken giysiler hışırdıyor.

Bıçağını ve çatalını o kadar sıkı tutuyor ki metalin bükülmeye başlamamasına şaşırıyorum. Dişlerini gıcırdatırken çenesinde bir kas titriyor ve "Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Son Kefaret Denemeleri'nde ben de yarışmışım, hatırladın mı? Anneni tanıyordum. Arkadaştık. Ya da en azından son yarışmada beni yenip üçüncü olarak son sırayı alana kadar."

Isera'nın göğsü kontrolsüz nefeslerle inip kalkıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Duygularını okuyamadığım için kızgın mı, kırgın mı ya da paniklemiş mi anlayamıyorum. Sonunda uzun bir nefes alıyor ve kapları tutuşunu gevşetiyor.

"Evet," diyor sonunda. "Eğer kazanırsam, annemi bulmaya çalışacağım." Gümüş ve mavi gözlerinde bir an için acı titreşiyor. "Benim için geri döneceğini ve beni yanına alacağını söylemişti. Ama hiç yapmadı." Çenesini çalıştırıyor. "On yaşındaydım." "Ona ihtiyacım yok. Kendimi yetiştirdim. Ama evet, eğer kazanırsam onun izini sürer ve sözünü neden tutmadığı konusunda yalancı kıcıyla yüzleşirim."

Onu izlerken kalbim sızlıyor.

Yemek odasını bir sessizlik kaplıyor. O kadar yüksek ki neredeyse kulaklarımda çınladığını duyuyorum. Hepimizin farklı şekillerde boktan bir hayatı olduğunu biliyorum. Ne de olsa fethedilmiş bir sarayda bulunacak pek mutluluk yok. Ama yukarıdaki Tanrıça, Isera gerçekten on yaşından beri tek başına mıydı?

"Tatmin oldun mu?" Isera, hepimizin ona baktığını fark ettiğinde, sesi aniden buz büyüğü kadar keskin bir şekilde talep ediyor. "Bir cevap istiyordunuz. Şimdi aldınız."

Sonra bıçağını ve çatalını kaptığı gibi odanın geri kalanını görmezden gelerek yemeye devam ediyor.

Fenriel boğazını temizliyor. Yüksek sesle. Ve biraz da beceriksizce. Bakışlarını odanın içinde gezdiriyor, görünüşe göre nasıl yemek yiyeceğine dair bir ilham arıyor.

konuyu sorunsuzca değiştirir. Görünüşe göre bulamıyor çünkü ağzından kaçırıyor: "Peki ya sen Lavendera? Kazansaydın hayatın nasıl olurdu?"

Lavendera birkaç saniye boyunca duvara bakmaya devam ediyor. Sonra gözlerini kırpıştırır, başını kısa bir süre sallar ve bakışlarını Fenriel'e çevirir. Fenriel umut dolu gözlerle onu izliyor.

"Muhtemelen çok fazla acıyla dolu olacak," diye açıklıyor. Ve sonra tekrar duvara bakmaya devam ediyor.

Fenriel boğazının arkasından bir inilti çıkartıyor ve alnını ovuştururken, geri kalanımız inanılmaz güzel ama çok tuhaf fae kadına bakıyoruz. Lavendera bizim göremediğimiz şeyler için soluk taşları izlemeye devam ediyor.

"Ormanda güzel bir kulübeye yerleşirdim," diye sesleniyor biri solumdan.

"İşte!" Fenriel haykırıyor ve bunu söyleyen adamı işaret ederken heyecanla öne doğru oturuyor. "İşte bir başka harika yaşam hedefi daha."

Kahkahalar odayı kaplıyor ve yeniden yerleşmeye başlayan gerginlik bir kez daha buharlaşıyor.

Diğer birkaç yarışmacı kazandıkları takdirde ne yapacaklarına dair hayallerini paylaşırken ben yemeye ve içmeye devam ediyorum. Fenriel bana sorduğunda, fae direnişini başlatmayı planladığımı herkese duyuramayacağım için genel bir rüya uyduruyorum.

Kadehini kaldırırken Fenriel'in gözlerinde meşale ışıkları parlıyor. "Peki o zaman," diye başlıyor. "Harika hayat hedeflerinin şerefine!"

"şerefe!" diye cevap veriyor çoğumuz.

Sadece Isera, Alistair ve Lavendera katılmıyor.

Geri kalanımız kadehlerimizi boşaltıyoruz.

Fenriel boş kadehini yere bırakırken Alistair'e dönüyor ve muzipe sırtıyor. "Bunu zehirlemedin, değil mi?"

Alistair şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırır, gerçekten afallamış görünmektedir.

Fenriel gözlerinde eğlence parıldarken daha da geniş sırtıyor. "ok mu erken?"

Kısa bir an için Alistair'in dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. şok içinde ona bakıyorum. Daha önce bir şakaya gülümsediğini gördüğümü hiç sanmıyorum. En azından zalimce olmayan bir şakaya. Ama Fenriel'in şakacı iğnelemesiyle gerçekten eğlenmiş görünüyor.

"Hey, bize kazanırsan ne yapacağını hiç söylemedin," diye sesleniyor Trevor.

Alistair'in yüzündeki o kısacık gülümseme bir anda kaybolur. Trevor'a sert bir bakış fırlatırken yüz hatlarına acımasız bir ifade yerleşir. "Neden size bir şey söyleyeyim ki? Benim hakkımda bilmeniz gereken tek şey yarın kazanacağım. Ve eğer herhangi biriniz yoluma *çıkma*ya cüret ederse, sizi öldürürüm."

Ayağa kalkarak sandalyesini tekmeledi ve başka bir şey söylemeden yemek odasından çıktı.

Göğsümde bir kayıp hissi yayılırken onun geri çekilişini izliyorum.

Yemek odasının her yerinde, o gergin atmosfer intikam duygusuyla geri dönüyor. Hepimize sadece üç kazananın olabileceği acımasız gerçeği hatırlatılırken, herkes etrafına bakıyor, gözleri yine şüphe dolu. Biz bir takım değiliz. Arkadaş değiliz. Kendi hayallerimizi gerçekleştirmek için aynı şans için savaşıyor yarışmacıyız. Diğerlerinininki pahasına.

Hep birlikte ejderha şekil değiştirenlerden nefret ediyor olabiliriz ama yine de bu turnuvada yalnızız.

İçimi çektim.

Zorunlu düşmanlar.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Başımı arkaya yatırarak önümde yükselen ağaç duvarına bakıyorum. Önsezi duygusu göğsümde soğuk bir zehir gibi yayılıyor. Yutkunuyorum. Sakın bana gerçekten oraya gireceğimizi söylemeyin.

"Dördüncü ve son duruşmaya hoş geldiniz," diye sesleniyor İmar çimlerin üzerinden.

Rüzgâr tarlalarda hızla esiyor, saçlarımı ve giysilerimi çekiştiriyor. Yutkunuyorum ve bakışlarımı önümdeki ormandan ayırıp ani ve güçlü rüzgârların sebebine doğru kaydırıyorum.

Yukarıdan on ejderha etrafımızda dönüyor. Kanat çırpışlarından çıkan hava saçlarımı yüzümde savuruyor. Düzgün görebilmek için yukarı uzanıp saçlarımı geriye itiyorum. Buzyürekler aşağı doğru kesilirken güneş ışığı gümüş pullara yansıyor.

Devasa gümüş ejderhalar bize o kadar yakın uçuyor ki kanatlarının uçları neredeyse yüzümüzü kesecek. İrkildim. Diğerlerinin çoğu gibi. Sadece Lavendera düz sıramızın sonunda tamamen hareketsiz kalıyor.

Ona doğru bakarken, Icehearts'ın son deneme sırasında benzer bir şey yapıp yapmadığını ve yanağındaki ve çenesindeki yara izinin bu yüzden olup olmadığını merak ediyorum.

Boynumun arkası karıncalanıyor.

Arkamızdan uçup gelenin Draven olduğunu anlamak için arkamı dönmeme bile gerek yok. Heybetli siyah ejderha formu arkamızda beliriyor, güneşi engelliyor ve etrafımızdaki çimenleri uğursuz bir karanlığa gömüyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve bir an için çenelerini açıp hepimizi yakıp kül edeceğine ikna oluyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor. Birden *Ölümün Gölgesi* lakabını nasıl kazandığını anlıyorum.

Kanatlarını tam arkamızdan çırparken şiddetli rüzgârdan dolayı biraz sendeliyoruz. Sonra etrafımızdan dolanıp Iceheart'ların olduğu yere doğru ilerliyor. Diğer yedi klan lideri de onu takip ediyor.

On ejderha çimenlere çarparken gümbür gümbür sesler manzarada yankılanıyor. Havada siyah dumanlar patlıyor. Sonra şekil değiştirenler bize doğru adım atıyor. Yedi klan lideri insan formundayken, hem Buzyürek hükümdarları hem de Draven yarı değişim geçirdi. Güneş ışığı iki çift gümüş kanatta parıldıyor ve bir çift siyah kanat tarafından yutuluyor.

Ruh halini okumaya çalışarak Draven'ın yüzünü dikkatlice inceliyorum. Beni sadece alışlagelmiş acımasız güç ifadesi karşılıyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Onu masasına kelepçelediğimde hâlâ karşılık vermedi ve bunun nedeninin bugünkü son duruşma sırasında büyük bir şeye hazırlanıyor olması olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Jessina ve Bane tam önümüzde çimlerin üzerinde durduklarında, artık küçük bir sıra olan yarışmacılarımız arasında gergin heyecanla karışık bir endişe dalgası dolaşıyor. Her zamanki gibi Draven onların sağında, iki adım gerilerinde yer alırken, klan liderlerinin geri kalanı da onların arkasında bir sıra oluşturuyor.

"Çekişme Çağı boyunca," diyor İmparatoriçe Jessina, şekil değiştirenlerin fae'lerin ejderha binicisi olduğu tarihsel dönem için kullandıkları ismi kullanarak, "kötü ve güvenilmez bir ırk olduğunuzu kanıtladınız. Kendimizi kölelik bağlarından kurtardıktan sonra, dünyanın geri kalanını sizin gibi insanlardan korumamız gerektiğini biliyorduk."

Çenemi sıkıyor ve elimi yumruk yapıyorum.

"Böylece bu büyük ormanı yetiştirdik." Bir elini arkasındaki ağaçlar ve dikenlerden oluşan kıvrımlı ormanı işaret etmek için uzatıyor. "Ve o zamandan beri dünyayı senin zulmünden koruyor."

Göz ucuyla Alistair'in de elini yumruk haline getirdiğini görebiliyorum.

"Şimdi," diye devam ediyor İmparator Bane. "Geçmişteki zalimliğinin kefareti için ödemek ve kefarete layık olduğunu kanıtlamak için, son duruşmada ormanla yüzleşmen uygun olacaktır."

İçimde başka bir endişe dalgası dolaşıyor. Ormana giden çok az insan geri döner.

Kıvrılan ağaçlara doğru bir bakış fırlatıyorum. Sonra bakışlarım bir an için Draven'a yöneliyor.

Bana ters ters bakmasını ya da tehditkâr bakışlar fırlatmasını bekliyorum. Ama bana hiç bakmıyor. Aslında, çimlere indiğinden beri bana bir kez bile bakmadı. Sanki bir anda birbirimizi tamamlamışız gibi.

Daha önce hiç etkileşime girmemiş yabancılar. Sanki birkaç gün önce beni odasına kilitlememiş gibi. Sanki aynı yatağı paylaşmıyormuşuz gibi. Sanki beni duvarına yapıştırmamış ve sadece parmaklarıyla beni orgazmın eşiğine getirmemiş gibi. Sanki o öfkeli öpücük hiç olmamış gibi. Sanki onu masasına kelepçelememiştin.

Bir an için, kesinlikle acınası bir hayal kırıklığı hissettim.

Şimdi bu anı ilgisizlikle karşı karşıya kaldığımda, aslında şakalaşmalarımızdan, atışmalarımızdan ve hatta kavgalarımızdan oldukça keyif aldığımı fark ediyorum. Temiz bir nefes oldu. Benim için bir özgürlük anı. Kimseyi memnun etme kaygısı olmadan sadece kendim olmak için nadir bir fırsat. Onu kızdırmak şaşırtıcı derecede eğlenceliydi. Bu denemeler sırasında sinir bozucu müdahalelerine rağmen, etkileşimlerimizi dört gözle beklemeye başladım.

Ama sanırım artık bitti. Eğer bugün kazanırsam, Buzyürek Hanedanlığı tarafından resmi olarak Kefaret Denemeleri'nin galibi olarak tanınacağım ve Draven'in bunu benden almak için yapabileceği hiçbir şey yok. Ve eğer kaybedersem, tıpkı onun istediği gibi bir yüz elli yıl daha burada sıkışıp kalacağım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Sonuç ne olursa olsun, artık resmi olarak birbirimizle işimiz bitti.

"Bu ormanın içinde bir yerde taştan bir sunak var," diye duyuruyor İmar beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Ve o taş sunağın üzerinde üç yüzük var. Senin görevin yüzüklerden birini bulup almak." Mavi gözleri güneş ışığında parıldarken bize önsezili bir gülümseme fırlatıyor. "Ve tekrar canlı çıkmak."

Ormana doğru bir bakış daha atarken içimi bir korku kaplıyor. Bir yüzük mü bulmamız gerekiyordu? O devasa ağaç, sarmaşık ve diken karmaşasının içinde mi? Kalbim göğsümde daha hızlı çarpmaya başlıyor. Bu denemeyi nasıl kazanmam gerekiyor? Ormanda nasıl yol bulacağım hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve büyüm de bu tür şeyler için işe yaramaz. Yüzükleri tek başıma bulabilmemin hiçbir yolu yok.

"İmparatorunuzun ve imparatoriçenizin önünde ilk diz çöküp yüzüklerden birini takdim eden üç kişi bu yüzyılın Kefaret Yargılamaları'nın galibi olarak taç giyecek," diye devam ediyor İmar. "Sadece bir yüzük sunabilirsiniz. Bunun dışında herhangi bir kural yok."

"Bu günler sürecek," diye geveliyor Trevor solumdan biraz daha aşağıdan.

Hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyoruz, konuşmaya cüret ettiği için bile şok olmuş durumdayız. Iceheart'lar sanki onun bu ani çıkışından hoşnut olmamışlar gibi gözlerini ona dikmişler. Draven sadece önüne bakmaya devam ediyor, yüzünde her zamanki tehditkâr havası dışında hiçbir şey yok.

"Büyük olasılıkla, evet," diye yanıtlıyor Imar.

"Ama ormanda nasıl hayatta kalacağız?" Trevor devam ediyor, gözleri inançsızlıkla irileşmiş. "Su, yiyecek ya da ekipman olmadan."

İmar umursamaz bir omuz silkmeye omuzlarını kaldırıyor. "Bunu çözmek sana kalmış."

Önümdeki davetkâr olmayan ormana bakarken bir iç çekişi bastırıyorum.

Harika. Sadece harika.

"Yüzüklerden birini elde etmek için ne gerekiyorsa yap." Imar bize hem alay hem de tehdit içeren bilmiş bir bakış atıyor. "Çünkü sadece üçünüz bu şehri terk etme ayrıcalığına sahip olacaksınız. Ve bir sonraki Kefaret Duruşmalarına kadar yüz elli yıl geçecek."

Hepimiz birbirimize karanlık bakışlar atarken gerginlik havada şimşekler gibi çakıyor. Kaşlar aşağı çekiliyor, çeneler sıkılıyor ve gözler kararlılıkla doluyor. Hepimizin kazanmayı istemek için farklı nedenleri var. Ama hepimiz bunu *umutsuzca* istiyoruz.

Yarışmacı arkadaşlarımın yüzlerini tararken, artık ittifak olmayacağından hiç şüphem yok. Geri durmak yok. Merhamet yok. Hepimiz kazanmak için bu işin içindeyiz.

Bakışlarımı tekrar Imar'a çevirirken derin bir nefes çekiyorum. Bize hınzırca bir gülümseme fırlatıyor.

"Başlayın."

Ağaç sınırına doğru koşuyorum.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ormanın içine doğru koşarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve hava boğazımı kesiyor. Etrafımdaki diğer dokuz yarışmacı da aynı şeyi yapıyor. Ben koşarken kuru dallar botlarımın altında çıtırdıyor. Ama her adımda içimde ezici bir panik ve çaresizlik duygusu daha yüksek sesle çınlıyor.

Ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok.

Nereye gittiğimi ya da üç halkalı taş sunağın yerini nasıl bulacağımı bile bilmiyorum. Neden koştuğumu bile bilmiyorum.

Ağaçlar ve kıvrılan dallar ben ormanın içine doğru körlemesine savrulurken yanımdan geçip gidiyor. Hepimiz dağılırken diğer yarışmacılar hızla gözden kayboluyor. Burada, şehre bu kadar yakınken, ağaçlar arasında daha fazla boşluk var. Ama biliyorum ki ağaçlar ne kadar uzağa gidersek o kadar sıklaşacak. Burada nasıl bir şey bulabilirim ki?

Bir düşün.

Topuklarımı aniden yere vurup kayarak durduğumda yerden ot parçaları kopuyor. Elimi uzatıp kahverengi bir ağaç gövdesine tutunarak tamamen duruyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Derin bir nefes alıyorum.

Düşünüyorum. Lanet olsun, düşünmem gerek.

Tek bir davayı bile salt gücümle kazanmadım. Hepsinin üstesinden geldim çünkü akıllıca oynadım. Şimdi de aynı şeyi yapmalıyım.

İmar aniden start verdiğinde panikledim ve koşmaya başladım çünkü doğru olan buydu. Sonuçta bu zamana karşı bir yarış. On yarışmacı ve sadece üç halka. Ama ormanda körü körüne koşmak bir strateji değil. Stresten kaynaklanan aptalca bir tepki.

Göğsüm kabarıyor ve beynim hâlâ İmar startı verdiğinde tüm sistemimi dolduran o kalıcı alarm, panik ve stres duygusuyla titriyor. Avucumu ağacın sert kabuğuna bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve sadece nefes alıp vermeye odaklanıyorum.

Kafamı kullanmam gerekiyor. Bu şekilde kazanacağım. Ormanda cılgınca bir koşuyla herkesi geride bırakarak değil. Onları zekamla alt ederek.

Kalbim kaburgalarımın çarpmayı ve beynim dönmeyi bıraktığında, gözlerimi tekrar açıyorum ve durumumu değerlendiriyorum.

O taş sunağı asla tek başıma bulamayacağım. Bunun için gerekli beceriye, bilgiye ya da büyü yeteneğine sahip değilim. Peki kimde var?

Zihnim mezuniyet balosunda bir grup yarışmacının Lavendera hakkında dedikodu yaptığına kulak misafiri olduğum o geceye geri dönüyor. Bir kadının sözleri zihnimde yankılanıyor.

Onun aslında dikenli ormanda yaşadığını duymuştum.

Gözlerimi kısarak, bu dedikoduyu düşünürken parmaklarımı ağacın gövdesine vuruyorum. Eğer doğruysa, Lavendera bu ormanı herkesten daha iyi biliyor demektir. Ayrıca ağaç büyüğü de var. Yüzüklerin olduğu taş sunağı bulabilecek biri varsa, o da Lavendera'dır.

Umut içimde dalgalanıyor.

Doğrulup başımı iki yana sallayarak kahverengi saçlı kadını görmeye çalışıyorum.

Sadece kıvrılan ağaçlar bana bakıyor. Koyu yeşil sarmaşıklar ve dikenlerle dolu yılan gibi dallar ağaçların etrafında kıvrılıyor ve saldırmayı bekleyen engerekler gibi dallardan aşağı sarkıyor. Ve görünürde tek bir yarışmacı bile yok.

Bir iç çekiyorum ve sonra omurgamı

düzeltiliyorum. Sorun yok. Bunu hâlâ çözebilirim.

Sihrimi kanallize ederek etrafımda her yöne yayıyorum.

Bu, ustalaşmak için çok zamanımı alan bir numara. Ama sihrimi çok rahat kullanabiliyorum. Etrafımda bu şekilde akmasını sağlayarak, onları göremesem bile bir alanı insanlar için tarayabiliyorum.

Aslında teknik olarak, duyguları hissedemediğim için insanları tarayamıyorum. Sadece onları manipüle edebilirim. Yani yaptığım şey, bir duyguyu arttırmak veya azaltmak amacıyla büyümle dışarı itmek. Ve büyüm birinin göğsündeki o duygu kıvılcımına kilitlendiğinde, hangi yönde olduklarını hissetmemi sağlayan bir tür bağ yaratıyor. Hangi duyguya kilitlendiysem onu artırmaya ya da azaltmaya devam ettiğim sürece, o kişinin nerede olduğunu her zaman hissedebileceğim.

Tek sorun şu ki, eğer onları göremiyorsam, nerede olduklarını da bilemem.

kime bağlandığımı.

Endişenin şu anda oldukça normal bir duygu olması gerektiğini düşündüğümünden, büyümü fırlattığımda bunu hedefledim.

Büyüm onlara isabet ettiğinde birkaç mor endişe kıvılcımı parlıyor. Bir daire çizerek dönüyorum ve mor kıvılcımları hissedebildiğim tüm yönlerdeki ağaçlara bakıyorum. Tam olarak ne kadar uzakta olduklarını söylemek imkansız. Ve daha da önemlisi, o endişeli kıvılcımlardan birinin Lavendera'ya ait olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Kaşlarımı çatarak onları serbest bırakıyorum ve bunun yerine başka bir duyguyu deniyorum.

Stres.

Yedi kıvılcım belirliyor.

İçimi çekiyorum ve büyümün akışını tekrar kesiyorum.

Bu işe yaramayacak. Daha spesifik bir şeye ihtiyacım var. Lavendera'ya ait olduğunu bildiğim bir tür duyguya.

Ormanda güçlü bir rüzgâr eserken başımın üzerinde yapraklar hışırdıyor. Aniden bastıran bir umutsuzluk duygusu üzerime çökerken önümdeki ağaç yığınının bakıyorum.

Çünkü Lavendera'nın kafasının içinde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

Zamanın yarısında, gözlerinde boş bir ifadeyle uzaktaki noktalara bakıyor. Diğer yarısında ise çok tuhaf şeyler söylüyor.

Kızgın mı, üzgün mü, kafası karışık mı, heyecanlı mı yoksa kayıtsız mı hissediyor hiçbir fikrim yok. Ya da sadece hiçbir şey hissetmiyor mu?

"Kahretsin," diye küfrediyorum nefesimin altında.

Elimi esneterek, içimde titreşen endişe ve stres ışığını dağıtmaya çalışıyorum. Elim salladıktan sonra omuzlarımı geriye atıyorum ve vücudumu da iyice silkeliyorum.

"Tamam, hadi" diyorum kendime. "Bunu çözebilirsin."

Başka kimin ormanda bir şey bulmaya uygun yetenekleri ve aynı zamanda onlara ait olacağını bildiğim çok net ve belirgin bir duygusu var?

Alistair'in şok edici derecede güçlü öfkesinin anısı aklımdan geçiyor. Öfke için tarama yapsaydım, Alistair'i bulabileceğime şüphe yoktu. Ama onda ateş büyüğü var. Onun yüzüklerin yerini bulma şansı da benimki kadar kötü.

Farkına varmak bir şimşek gibi çakıyor.

Fenriel.

Mabona aşkına, bir şahini var! O şahin kilometrelerce ileride keşif yapabilir ve her şeyi yukarıdan görebilir. Eğer yüzükleri bulacak biri varsa, o da odur.

Dudaklarıma geniş bir gülümseme yayılıyor.

Çünkü Fenriel başka bir açıdan da eşsizdir. Aramızda her zaman neşeli ve heyecanlı olan tek kişi o.

Büyüme uzanarak, parıldayan gümüş bir kıvılcım aramak için onu dışarı atıyorum.

İşte orada.

İleride ve biraz solumda, ormanın içinde tek bir heyecan kıvılcımı yanıyor. Ve bunun sadece Fenriel olabileceğini iliklerime kadar biliyorum.

İçimde bir kez daha titreşen umutla, ağaçtan inip o yöne doğru koşarken, Fenriel'in kıvılcımına bağlı büyü akışını sabit tutuyorum. Sadece sihirli bağlantıyı koruyacak kadar arttırıyorum. Ruh halini çok fazla değiştirecek kadar değil.

Kıvılcımın yaklaştığını hissettiğimde yavaşlıyorum. Yeşilliklerin arasından uzun kızıl saçlar kısa bir süreliğine görünür hale geliyor.

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Bu Fenriel.

Koşuyor gibi görünüyor ve onu geçemiyorum, bu yüzden ben de yavaşlayıp koşmaya başlıyorum.

Ve sonra, sadece onu takip ediyorum.

Fenriel'i ormanda takip ederken saatler geçiyor, her zaman gözden uzak kalıyorum ama yine de sihrimi ona bağlı tutuyor ve heyecanını biraz olsun arttırıyorum. Gerçekten harika bir plan.

Bir şey dışında.

Fenriel lanet bir atın dayanıklılığına sahip.

Saatlerce aynı sabit tempoda koşmaya devam ediyor. Sadece bir kez durdu, o da geçtiğimiz bir dereden su içmek için. Bir yandan su içip bir yandan da ciğerlerimi doldurmaya çalışırken neredeyse tüm dereyi içime çekiyordum. Sonra Fenriel tekrar yola koyuldu, ben de dinlenmemi kısa kesip peşinden koşmak zorunda kaldım.

Üzerinde böğürtlenler olan bazı çalıların yanından geçtik ve Fenriel yolda yemek için biraz topladı mı bilmiyorum. Ama onlara dokunmaya cesaret edemedim. Zehirli olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok.

Onun yerine Fenriel'i takip ettim. Saatlerce ormanda koştu.

Ve Mabona'nın lanet memeleri, vücudum her an pes edebilir.

Şim

di. Şehrimizdeki herkes gibi ben de zayıfım, çünkü sadece Bu kadar az miktarda yiyecek. Ancak Fenriel'in ne iş yaptığını bilmiyorum ama ben günlerimin çoğunu bir taburenin üzerinde oturup balık ayıklayarak geçiriyorum.

Zayıf olmak ve fit olmak aynı şey değil.

Saatlerce koşmaya hiç alışık değilim. Geçen hafta o labirentten geçmek bile her şeyimi aldı. Bu... Bu beni öldürecek.

Çaresizce nefes alırken boğazım ve ciğerlerim yanıyor ve Fenriel'e ayak uydurmaya çalışırken her adımda bacaklarım titriyor. O kadar hızlı hareket etmiyor bile. Ama beni öldüren, neredeyse bir an bile dinlenmeden sürekli koşmak. Eğer yakında mola vermezse, yere yığılacağım.

Fenriel'in heyecanı tavan yapıyor.

O kadar ani ve beklenmedik ki, gerçekten nefesim kesiliyor. Göğsündeki o parıldayan gümüş kıvılcım, devasa bir ışıltıya dönüşüyor.

Ve bunu ben yapmadım.

Hareket etmeyi bıraktım. O da durdu.

Bu kadar güçlü bir heyecan hissetmesinin tek bir nedeni olabilir. Taş sunağı buldu.

Çimenlerin üzerinde durup önümdeki sık ağaç kütlesine bakarken göğsüm kabarıyor ve uzuvlarım yorgunluktan titriyor. Fenriel'in heyecan kıvılcımını yerinde duruyor. Ciğerlerime hava çekiyorum.

Sonra Fenriel koşmaya başlıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Vücudumdaki her kas durmam için bağılıyor. Sadece oturmam için.

Uzanıp dinlenmem için.

Ama yapamıyorum. Çünkü Fenriel yüzükleri buldu. Ve benim onlardan birini almam gerekiyor.

Vücudumu ateş gibi saran acı ve yorgunluğu bastırarak ağaçların arasından fırlıyor ve Fenriel'in peşinden koşuyorum.

Kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyor ki, onları parçalayıp ciğerlerimi çökerteceğini düşünüyorum. Ama koşmaya devam ediyorum. Dallar yüzüme çarpıyor ve ben koşarak geçerken serseri bir diken yanağımı kesiyor. Elimi kaldırıp sabırsızca ince bir kan çizgisini siliyorum.

İçimde bir beklenti var.

İleride bir açıklık var gibi görünüyor.

Bacaklarımı olabildiğince hızlı gitmeye zorlayarak, kollarımla dalları, sarmaşıkları ve dikenleri kenara iterek oraya doğru atılıyorum.

Ağaçların arasından geçip bir açıklığa varıyorum.

Fenriel küçük açıklığın ortasındaki taş sunağın yanında duruyor. Şahin Talon omzuna tünemiş, yüzüklerden birini havaya kaldırırken dudaklarında muzaffer bir gülümseme var.

Bakışlarım sunağa kayıyor. İki altın yüzük orada duruyor. İçimde umut dalgalanıyor.

Açıklığa başka biri adım attığında bir adım öne çıkıyorum.

Lavendera beni ve Fenriel'i görünce gözlerini kırıştırdı ve sadece iki adım ötede durdu. Başını eğdi. Tam bir şey söylemek için ağzımı açmışım ki Lavendera'nın yanından dalların kırılma sesi geldi.

Arkasını bile dönmedi. Ama hem Fenriel hem de ben bakışlarımızı sese doğru çeviriyoruz.

Alistair, Isera ve Trevor açıklığa doğru koşarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

Tek bir saniye boyunca hepimiz birbirimize bakıyoruz. Sonra herkesin gözü taş sunağa ve geriye kalan iki altın yüzüğe çevriliyor. Üçüncüyü tutan Fenriel parmaklarını yüzüğün etrafına geçiriyor ve elini aşağı çekiyor.

Açıklık kaosa dönüşür.

Bir taş parçası bana doğru fırlarken kendimi yana doğru fırlatıyorum. Çimlerin üzerinde Fenriel dönüp koşarak uzaklaşmaya çalışıyor.

Havada kükreyen ateş Fenriel'in önünde alevlerden bir duvar oluşturuyor, aynı anda Alistair, Isera ve Trevor da sunağa doğru koşuyor.

Tekrar ayağa kalkarak çimlerin üzerinden sıçırıyorum ve ben de sunağa doğru koşuyorum. Ama açıklığın yanlış tarafındaydım. Onlar sunağa benimkinden çok daha yakın bir noktaya gelmişlerdi. Ben daha açıklığın yarısını bile geçmeden onlar çoktan taş sunağa ulaşmışlardı.

Trevor ve Alistair'in kalan iki yüzüğü almalarını izlerken çaresizlik ruhumu kesiyor.

Bir saniye sonra Isera geliyor, parmakları neredeyse Alistair'in kaptığı yüzüğe degecek. Bir buz kütlesi patlayarak Alistair'in tüm elini sarıyor. Şok içinde haykırır ve sonra yanan avucunu elini saran buzun üzerine vurur.

Fenriel elindeki yüzükle koşarak uzaklaşmak için bir girişimde daha bulunuyor ama bu kez Isera devasa bir buz duvarı fırlatıyor. Yerden fırlayıp tüm açıklığı çevreleyerek üzerimizde bir kubbe gibi kilitlendiğinde nefesim kesiliyor. Mesajı açık. Yüzüklerden birini alana kadar kimse buradan ayrılmayacak.

Bunun için ona sessizce teşekkür ediyorum çünkü diğerleri onlarla birlikte yok olmadan önce benim de yüzüklerden birini almam gerekiyor.

Çimlerin üzerinde koşarken, yapışan bir şey bulmak için Trevor'ı büyü darbeleriyle bombardımana tutarken doğrudan ona nişan alıyorum. Stres. Panik. Korku. Yorgunluk.

Bitkinlik.

Büyüm sonunda göğsünde tutunacak bir kıvılcım buldu. Sihrimi içine akıtıyorum.

Trevor da bizimle aynı anda buraya gelebilmek için bütün gün durmadan koşmuş olmalı. O da, Isera ve Alistair de muhtemelen benimle aynı fikre sahipti. Lavendera taş sunağı ararken onu takip edin.

Ani bir düşünceye kapıldığım için konsantrasyonum bir anlığına dağılıyor. Bakışlarımı bir o yana bir bu yana çevirerek Lavendera için açıklığı tarıyorum. Lavendera'nın hiçbir yerde olmadığını fark ettiğimde şok geçiriyorum.

Taş bana doğru fırlıyor.

Kafamın olması gereken yerden bir taş parçası uçup geçmeden bir saniye önce yana sıçırıyorum. Bakışlarımı tekrar Trevor'a çevirerek bir lanet savuruyorum ve ardından büyümün gücünü arttırıyorum.

Yorgunluk yüz hatlarını kaplıyor ve ben yorgunluğunu bir kıvılcımdan orman yangınına dönüştürürken sendeleyerek yana doğru kayıyor. Duygularını bastırmaya çalışarak başını şiddetle sallıyor. Titreyen elini kaldırarak bana doğru bir çakıl taşı yağmuru fırlatıyor.

Sarsılarak geri çekiliyorum ama faydası yok. Kaçınılamayacak kadar çoklar, bu yüzden yüzümü korumak için ön kolumu yukarı çekiyorum ve yana doğru dönüyorum. Çakıl taşları sırtıma ve yan tarafıma çarptıkça vücudumda ağrılar oluşuyor.

Solumdaki çimenlerin üzerinde ateş kükrüyor.

Isera'nın buz duvarına çarparak tıslayan bir buhar halinde patlıyor.

Nefes nefese Trevor'a doğru dönüyorum ve onun bir taş bloğu kaldırdığını görüyorum. Panik içimde zonkluyor ve tüm gücümle onun yorgunluğunu itiyorum. Dizleri bükülüyor ve sihrinin kontrolünü kaybediyor. Tam ona doğru koşup yüzüğü elinden almak üzereydim ki kafasının arkasına bir buz kütlesi çarptı.

Beyni darbeyi algılayana kadar gözleri şoktan kocaman oldu. Sonra bayıldı ve yüzüstü çimlere çarptı.

Isera yüzüğü elinden kapıp bana, Alistair'e ve Fenriel'e art arda üç buz kütlesi fırlatırken hayal kırıklığıyla bir çığlık atıyorum. Buz kütleleri çimlerin üzerinden geçerken kendimi yana atıp ayaklarımın üzerinde yuvarlanıyorum. Alistair alevleriyle onları yakıyor.

Isera açıklığın kenarına doğru geri çekilirken, daha fazla buz kütlesi havada hızla ilerliyor ve zar zor nişan alarak onları bize fırlatıyor. Çimenlerin üzerinde zikzaklar çizerek Alistair'e ulaşmaya ve o Isera'yla savaşmakla meşgulken yüzüğünü çalmaya çalışıyorum.

Büyü havada parlıyor. Buz duvarlar arasında tıslama ve çatırdama sesleri yankılanıyor. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalışarak umutsuzca nefesler alıyorum. Ciğerlerim yanıyor, kaslarım ağrıyor ve içimdeki her şey sürekli koşmaktan, yiyecek ve su eksikliğinden dolayı yorgunluktan çılgılık atıyor. Ama yüzüklerden birini almalıyım. Almak zorundayım.

Isera herkesi geride tutmak için üzerimize daha fazla buz kütlesi fırlatırken Alistair eğiliyor ve Fenriel uzaklaşıyor. Onlardan birinden kaçınmak için kendimi ileri atmak zorunda kalıyorum ve Isera ile Alistair arasındaki ateş hattının tam ortasına düşüyorum. Ayağa fırlayıp kaçmaya çalışırken panik omurgamı çatırdatıyor.

Ama ben bir adımdan fazla ilerleyemeden, Alistair Isera'ya doğru bir ateş seli daha fırlatıyor ve aynı anda başımızın üstündeki buz tavanı çatlatıyor.

Fenriel'in buzu tırmalayıp kubbenin tepesinde bir delik açmaya çalışan şahini Talon bir zafer çılgılığı atarak Fenriel'e doğru süzülüyor.

Zaman yavaşlıyor gibi görünürken gerçekleşmek üzere olan felaketi görüyorum.

Dehşet içimde şimşek gibi çakıyor ve bir uyarı çılgılığı atıyorum, ama çok geç olacağını zaten biliyorum.

Şahin, havaya doğru fırlamak üzere olan ateş selinden habersiz, aşağı doğru süzülür. Ve ayağa sıçrayıp geri dönmekle meşgul olan Fenriel bunu görmüyor. Hiç şüphem yok ki, arkasını dönüp ne olduğunu gördüğünde çok geç olacak. Atmacanın yönünü değiştirmesi için çok geç olacak. Büyüsünü serbest bırakıp şahini yok etmesi için bile çok geç.

Talon yanıp kül olacak.

Hiç düşünmeden, yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Kolumu fırlatıyorum, şahini havada yakalıyorum ve yana doğru çekiyorum.

Acı içime işliyor ve alevler bir saniye sonra kükreyerek geçip kolumu yakarken acı içinde çılgılık atıyorum. Şahin yüksek perdeden bir alarm sesi çıkarıyor. Onu bırakıyorum ve hemen Fenriel'e doğru uçuyorum.

Birkaç saniye boyunca açıklıktaki herkes ölüm sessizliğine bürünüyor ve hareketsiz kalıyor.

Fenriel kocaman gözlerle bana bakıyor. Yüzü ölüm kadar solgun ve dehşet dolu. Benden birkaç adım ötede, Alistair şok olmuş bir şekilde

Fenriel ve Talon'la arama bak. Isera buz duvarına ulaşıyor. Bana bir bakış atarken gözlerinde tereddüt beliriyor.

Sonra duvarı yıkıyor, garip şekilli bir buz parçasını ayaklarımın hemen yanına bırakıyor ve sonra yüzüğüyle birlikte koşarak uzaklaşıyor.

Parçalanan buzun sesi Alistair'i harekete geçiriyor.

Yumruğunu kendi yüzüğünün etrafına kapatarak dönüyor ve diğer yöndeki ağaçlara doğru savruluyor.

Açıklığın ortasında öylece durmuş, kolum acıyla zonklarken onların kaybolan sırtlarına bakıyorum. Yere doğru bir bakış fırlatıyorum. Isera'nın ayağımın dibine düşürdüğü buz parçası hâlâ orada duruyor. Ona bakarken kafam karışıyor. Yuvarlak ama silindir yerine tünel şeklinde ve yaklaşık ön kolum uzunluğunda.

Farkına varmak içime işliyor. Eğilip buz parçasını kapıyorum ve ön koluma geçiriyorum. Tam oturuyor ve Isera bir şekilde sıcaklığını da ayarlamış olmalı, çünkü donma riski yaratacak kadar dondurucu soğuk yerine sadece hoş bir serinlik veriyor.

Garip büyü buz Alistair'in alevlerinin neden olduğu yanıkları yatıştırırken boğazımın arkasından rahat bir nefes geliyor.

"Onu kurtarmışsın."

Dönüp baktığımda Fenriel'in hâlâ orada durduğunu görünce şok içinde gözlerimi kırıştıyorum. Yüzüne biraz renk gelmişti ama hâlâ kocaman gözlerle bana bakıyordu.

"Talon'u kurtardın," diye tekrarlıyor.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için ağzımdan çıkan tek şey "Evet" oluyor.

Bu kelime etrafındaki her şeyin yıkılmasına neden olmuş gibi görünüyor. Bir adım yana sendeliyor ve hıçkırıklarını bastırıyor. Talon onun omzuna konuyor ve gagasıyla Fenriel'in yanağını dürtüyor.

Onları sessizce izliyorum. Büyü ürünü olduğu için şahinin ölüp ölemeyeceğini bile bilmiyordum ama Fenriel'in tepkisine bakılırsa ölebilirmiş gibi görünüyor.

Fenriel boğuk bir nefes daha yuttu ve şahinin tüylerini okşamak için uzandı. Sonra bana doğru gelmeye başladı. Ön koluma sarılı buz parçasıyla olduğum yerde sabit kalıyorum. Yanıklar çok kötü değildi. Acı veriyorlar ama iyileşecekler. Muhtemelen yarına kadar. Özellikle de şimdi onları hemen garip buzla tedavi edebileceğim için.

Bana doğru yürürken Fenriel elini kaldırdı. Sonra bana doğru bir şey fırlattı. Yaralanmamış kolumu çekiyorum ve refleksle yakalıyorum.

Elimdeki nesneye bakarken içimde sersemletici bir şok yaşıyorum. Altın yüzüklerden biri. Gözlerimi kocaman açarak bakışlarımı Fenriel'e yöneltiyorum.

"Al bunu," diyor.

Beynim hem acıdan hem de yorgunluktan yavaşladığı için tek söyleyebildiğim, "Onu bana mı veriyorsun?" oluyor.

"Talon olmadan hiçbir şeyin önemi yok. O yanımda olmadıkça hayatımın bir anlamı yok." Bakışlarımı tutarken altın sarısı ve mavi gözleri ölümcül bir ciddiyetle bakıyor. "Onu sen kurtardın. Sana basit bir yüzükten daha fazlasını borçluyum."

Ağzım açık kalıyor ve ona öylece bakıyorum.

Her zamanki neşesi ve heyecanı artık yüz ifadesinde yok. Onun yerine, daha önce yüzünde hiç görmediğim soğuk bir acımasızlık yüz hatlarına yayılıyor.

"Yüzüğü al," diyor. Kulağa neredeyse bir emir gibi geliyor. Elini yumruk yapıp sıkarken çenesindeki bir kas tüyleniyor. "Alistair'in peşinden gidiyorum" derken gözleri sağ tarafımdaki ormana kilitlenmiş durumda.

Yanımdan geçip ağaçlara doğru ilerlerken şaşkınlıkla arkasından bakıyorum. Şahin omzunda kanatlarını çırpıyor ve sonra havaya uçuyor. Fenriel hızla havalanıyor.

Ağzım hala açık, uzun kızıl saçları yeşilliklerin arkasında tamamen kaybolana kadar ona bakıyorum.

Elime bakıyorum.

Avucumdaki altın yüzük ikinci güneşinin altında belli belirsiz parlıyor. Şaşkınlık ve güvensizlik beni sararken parmaklarımı yüzüğün etrafına kapatıyorum. Yüzüklerden biri bende. Davayı kazanabilirim.

Trevor yerde inliyor.

Hâlâ burada olduğunu hatırladığımda panik omurgama yayılıyor. Lavendera da buralarda bir yerde. İkisinden biri benim, Isera'nın ve Alistair'in arasında en kolay hedefin ben olduğuma karar vermeden önce kaçmalıyım.

Yüzüğü parmağıma geçirdikten sonra dönüp geldiğim yöne doğru koşmaya başlıyorum. Bacaklarım daha fazla dayanamayana kadar koşmaya devam ediyorum. Yere çöküp sırtımı bir ağaç gövdesine dayıyorum ve derin nefesler alıyorum.

Yorgunluk tüm bedenimi sarıyor.

Ama diğlerlerinin beni takip edemeyeceğı kadar açıklıktan uzaktayım.
Yani şimdi tek yapmam gereken ormanın dışına doğru koşmak.

Ani bir farkındalık yüzüme bir kürek gibi çarpıyor. Bu düşünce o kadar sarsıcı ki kulaklarımın çınladığına yemin edebilirim.

Parmağımdaki yüzüğe baktıktan sonra bakışlarımı kaldırıp önümdeki ormana bakıyorum ve bu korkunç farkındalık tüm ruhumu sarıyor.

Fenriel'i takip ederek buraya kadar gelmeyi başarmıştım.

Ama o olmadan tekrar çıkış yolunu nasıl bulabilirim ki?

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Başım dönüyor. Engebeli zeminde sendeleyerek ilerlerken umutsuzca tüm yorgunluğu, acıyı ve açlığı bastırmaya çalışıyorum. Açlık yeni bir şey olmamalı. Ama Altın Saray'da geçirdiğim haftalardan sonra vücudum günde üç öğün yemek lüksüne alışmaya başladı. Ve şimdi neredeyse bütün bir günü aç geçirdikten sonra bomboş bir şekilde kıvranıyor. Koşarak geçen koca bir gün. Ve savaşıyor.

Ön koluma bakıyorum. Buz çoktan erimiş, rahatlatıcı soğukluğunu da beraberinde götürmüş ve vücudum yaraları iyileştirmek için çabalarken kolum acıyla zonkluyor. Ancak yiyecek eksikliği nedeniyle iyileşme dayanılmaz derecede yavaş.

Bir başka çaresizlik dalgası üzerime çöküyor. Gerçekten yiyecek bir şeyler bulmalıyım. Ama en önemlisi, nerede olduğumu bulmalıyım.

En iyi tahminime göre, taş sunağın bulunduğu açıklıktan ayrılalı iki saat oldu. Ve güney olduğunu düşündüğüm yöne doğru yürüdüm, ama bir şekilde hala bu cehennem ormanından çıkış yolunu bulmaya yaklaşamadım. Etrafımdaki ağaçlara bakıyorum.

Güneş ufukta alçalıyor ve ağaçların tepelerini koyu kırmızıya boyuyor. Durma noktasına geldiğimde gergin bir nefes alıyorum. Batan güneş bir sorun, çünkü yakında ormanın üzerine karanlık bir örtü getirecek. Hangi yönün hangisi olduğunu tekrar teyit etmeye çalışmalıyım.

Gölge çok kalın olduğu için buradan Refah Tepeleri'ni bile göremiyorum. Ve onlar yolumu bulmam için bir işaret olmadığından, bunca zamandır doğru yönde yürüyüp yürümediğimi bilmek zor. Ya başka bir açıklık bulmalıyım. Ya da bir ağaca tırmanmalıyım.

Düşüncesi bile ön kolumu acı içinde zonklatıyor. Ama amaçsızca dolaşıp başka bir açıklığa rastlamayı umut edemem, bu yüzden dişlerimi sıkıp en yakın dalı tutuyorum. Kendimi yukarı çekmeye başladığımda hafifçe gıcırıyor.

Kendimi bir sonraki dala doğru çekerken sarmaşıklar etrafımda yılanlar gibi sallanıyor. Boştaki elimle onları kenara iterken ağırlığımı

Altımdaki dal. Dikenler derimi kesiyor.

Dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum. Gözlerimi kısarak sarmaşıklara ve etraflarında kıvrılan dikenlere bakıyorum. Sanki bir ağaca tırmanmaya çalışmak zaten zor değilmiş gibi, şimdi bir de o lanet şey bana karşı koyuyor.

Çok daha dikkatli hareketlerle bir sarmaşık yumağını kenara itiyorum ve üzerimdeki bir sonraki dala ulaşmak için zıplıyorum. Sarmaşıklar hemen yerlerine geri dönüyor. Tırmanırken dikenler derime sürtünüyor. Dişlerimi sıkıyor ve dikenlerin batmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kolumu son dala doğru atarken kaslarım yorgunluktan titriyor. Kendimi yukarı çekmeyi zar zor başarıyorum. Ciğerlerimden bir çaresizlik çılgılığı kopuyor. Kalan tüm gücümü kullanarak aşağıdaki dalı itiyorum ve kendimi yukarı çekiyorum.

Kalın gölgelikten geçerken temiz hava üzerime ykıyor. Derin bir nefes çekiyorum. Ağaç gövdesine tutunurken, bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum ve sadece serin havayı içime çekiyorum. Burada çam ağaçlarının, dökülen yaprakların ve berrak dağ havasının tadı var.

Açık havanın ciğerlerime dolduğunu hissetmek, kıvrılan sarmaşıkların ve kalın gölgeliklerin altında geçirdiğim saatlerin verdiği boğucu hissi yok ediyor ve bedenime güç veriyor.

Kafam biraz daha berraklaşınca gözlerimi açıyorum ve etrafımdaki manzaraya bakıyorum. Dikenli orman her tarafa yayılıyor. Şehirden düşündüğümünden çok daha uzakta olduğumu fark ettiğimde içimi bir korku kaplıyor. Başımı iki yana çevirerek kuzeyde görünen sıradağlara, sonra da güneyde şehrimizin bulunduğu açık alana bakıyorum. Düz bir çizgide yürüsem bile, oraya ulaşmak neredeyse bütün bir günümü alacak. Ve Refah Tepeleri'ni göremeden, düz bir çizgide yürüyüp yürümediğimi bile bilemeyeceğim.

Göğsümden sefil bir iç çekiş çıkıyor. Mabona'nın memeleri, bu aptal ormandan nefret ediyorum.

Başımı sallayarak tekrar aşağı inmeye hazırlanıyorum. Hâlâ çözmem gereken acil bir sorun daha var. Güneş batmak üzere ve uyumak için güvenli bir yer bulmam gerekiyor.

Tekrar aşağı inerken uzuvlarım yorgunluktan titriyor.

Ama bakışlarım yukarı çıkarken kaçırdığım bir şeye takılmadan önce yolu ancak yarılatabiliyorum.

Meyveye benzeyen bir küme.

Gözlerimi kısarak garip meyve parçalarını inceliyorum. Şehrimizin etrafındaki tarlalarda bulunan meyve bahçelerimizde yetiştirdiğimiz bir şey değil. Aslında, daha önce hiç böyle bir meyve parçası görmemiştim. Yeşil ve oval bir şekli var.

En yakın olanına doğru uzanıyorum.

İçimde bir tereddüt belirliyor. Ya zehirliyse?

Ön kolumda yine acı hissediyorum. İyileşmeye çalışan yanık yaralarım bakıyorum.

Lanet olsun. İyileşmenin olması gerektiği gibi işlemesi için yiyeceğe ihtiyacım var. Bakışlarımı tekrar garip meyveye kaydırıyorum. Riske girmem gerekecek.

Uzanıp en yakın olanı seçiyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Mabona'ya bunun beni öldürmemesi için dua ederken, tam ortasından bir ısırık alıyorum.

Yumuşak ve sulu bir doku dilimle buluşuyor. İçimin derinliklerinden bir inilti geliyor.

Tanrıça, bu çok lezzetli.

Vücudum hemen hepsini yalayıp yutmamı istiyor ama kendimi beklemeye zorluyorum. O ilk ısırıktan sonra, dalın üzerinde durup en az beş dakika boyunca o meyve parçasına tutunmaya devam ediyorum. Eğer zehirliyse ya da halüsinojenikse, tüm meyve salkımını içime çekmeden önce bunu bilmem gerekiyor.

Beş dakika geçip de ölmediğimde, yeşil meyveyi tekrar ağızıma götürüyorum ve birkaç saniye içinde mideye indiriyorum. Sonra başka bir meyveye uzanıyorum. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Hepsini yiyene kadar.

Damarlarıma bir kez daha enerji doluyor ve ön kolumda bir karıncalanma başlıyor. Derin bir oh çekiyorum. Artık vücudum nihayet yanıkları düzgün bir şekilde iyileştirmeye başlayabilir.

Kendimi çok daha berrak hissederek yolun geri kalanını tırmanıp yere iniyorum.

Güneş ufka doğru daha da alçalmış ve etrafımdaki ormana bulanık bir sis çökmüştü. Etrafımdaki kasvetli ağaçları tararken içimi bir korku kaplıyor. Bu ormanın geceleri nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bunu öğrenmemeyi tercih ederim. Ne de olsa bu ormana giren insanların nadiren geri çıkmasının bir nedeni var.

Kalçamda taşıdığım bıçağı kontrol ettikten sonra, artık güney olduğunu bildiğim yöne dönüyor ve hızlı adımlarla ilerlemeye başlıyorum. Dünyadaki tüm ışık kaybolmadan önce uyuyacak güvenli bir yer bulmalıyım.

Engelibeli zeminde aceleyle ilerlerken dallar ve dikenli sarmaşıklar elbiselerimi ve saçlarımı kapıyor. Başımı bir o yana bir bu yana savurarak, umutsuzca bana biraz koruma sağlayacak bir şeyler ararken onları itip kakıyorum.

Bakışlarım sol tarafımdaki bir şeye takılıyor.

İz sürerek duruyorum, tamamen ona doğru dönüyorum ve onu incelerken gözlerimi kısıyorum.

Ağaç gövdelerinden yere doğru uzanan budaklı dallar, ön tarafında bir açıklık bulunan neredeyse mağaraya benzer bir yapı oluşturmuş. İçimde umut parıldıyor. Bu mükemmel bir şey. Eğer orada uyursam, hem diğer yarışmacılardan hem de bu ormanda yaşayan diğer her şeyden saklanabilirim.

Omuzlarımı geriye atarak kıvrımlı dalların arasındaki geniş açıklığa doğru ilerliyorum. Zemini kaplayan köklerden biri ağırlığının altında ikiye ayrılırken bir *çatırtı* duyuyorum.

Tam köke doğru bakacakken ormandan başka bir ses yükseliyor. Alçak ve gürleyen bir inilti.

Damarlarımdaki kan donup buza dönüşüyor.

Olduğum yerde durup önümdeki karanlık açıklığa bakıyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Derin gümbürtü tekrar geliyor.

Tek söyleyebildiğim "Siktir,"
oldu.

Sonra bir canavar ağaç mağarasından dışarı fırlar.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Bir kurt ayısı bana doğru saldırırken yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Tam olarak görüldüğü gibi. Kurt ve ayı karışımı bir şey. Normal bir ayının üç katı büyüklüğünde olması dışında.

Bana doğru hamle yaparken çılglık atıyorum. Yana doğru dalarak bıçak gibi keskin pençelerinden zor kurtuluyorum. Sadece bir saniye önce durduğum yerin yanındaki ağaca çarpıyor. Köklerin üzerinden yuvarlanıp ayaklarımın üzerine sığıyorum.

Kurt ayısı kocaman kafasını bana doğru çeviriyor.

Kaçtım.

Arkamdan öfkeli bir kükreme geliyor.

Kurt ayısı peşime düşerken korku göğsümü delip geçiyor.

Ormanda hızla ilerlerken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Ağır gümbürtüler ve yüksek çarpma sesleri arkamda yankılanıyor, her saniye daha da yaklaşıyor. Arkamdan bir vınlama sesi geliyor.

İçgüdüsel olarak eğilip kendimi yana atıyorum.

Bir saniye sonra devasa bir pençe, eskiden başımın olduğu yerde havaya savruluyor. Kalın bir ağaç gövdesine çarpıyorum. Kaba ağaç kabuğuna çarptığımda omzumda bir acı hissettim.

Kurt ayısı hayal kırıklığı içinde kükrüyor ve kayarak duruyor.

Ağaçtan uzaklaşırken, canavar ağaca saldırmadan önce kendimi ağacın gövdesine doğru zar zor sallıyorum. Yapraklar hışırdıyor, dallar takırdıyor ve canavarın ağırlığı ağacı eğecek kadar büyük bir güçle ağacın gövdesine çarpıyor.

Panik kalbimi kavırıyor.

Geriye sıçrayıp tekrar kaçmaya çalışıyorum ama hayvan bana doğru hamle yapıyor. Nefes nefese, kendimi gövdenin arkasına çekiyorum. Kalbim kaburgalarımın çarparken, kalın ağaç gövdesinin etrafında dönerek onu canavarla aramda tutuyorum. Kurt ayısı bir kez daha bana ulaşmayı başaramayınca bana doğru hırlıyor.

Ağzından ağır nefesler geliyor ve ağzını açıp bir deneme daha yaparken keskin dişlerinden tükürük damlıyor. Çenesi kapanıyor

Geriye doğru sarsıldığım da yüzümden sadece birkaç nefes uzaktaydı.

Kafatasımın içindeki panik, bir o yana bir bu yana savrulurken, çaresizce ağaçla beni bekleyen ölüm arasında kalmaya çalışırken gürültülü bir kreşendoya dönüşüyor.

Canavarın boğazından bir öfke kükremesi daha yankılanıyor. Ve bana ulaşmak için gövdenin etrafından dolaşmaya çalışmak yerine, doğrudan ona saldırıyor.

Kurt ayısı omzunu gövdeye çarpınca tahta çatırıyor. Yapraklar etrafıma yağıyor. İçimin derinliklerinden bir korku çığlığı kopuyor.

Bıçağımı çıkarıp kabzasını sıkıca kavriyorum, canavar gövdeden tekrar geri çekiliyor. Önümdeki devasa canavara bakarken nefesim kesik kesik geliyor. Bana dişlerini gösteriyor, keskin köpek dişlerinden salyalar damlıyor. Kararsız nefesler alıyorum.

Kurt ayısı saldırıyor.

İçimdeki her içgüdü bana kaçmam için bağılıyor. Ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. Canavar tekrar gövdeye çarptığı anda yana sıçrayıp bıçağımı savuruyorum.

Tahta çatlıyor, talaşlar uçuşuyor. Ağaç darbenin şiddetiyle geriye doğru devrilirken dallar takırıyor ve kökler inliyor.

Canavarın boğazına nişan alıp bıçağımı ona doğru savuruyorum. yandan.

Canavar son saniyede dönüyor ve bıçağım kendini onun yerine hayvanın omzuna.

Kurt ayısı acı içinde kükredi.

Şok ve korku içinde soluk soluğa geriye doğru sendeleyerek bıçağı tekrar çekiyorum.

Boğazından bir kükreme daha kopuyor. Başını iki yana sallıyor, pençesini çılgınca savuruyor. O kısa acı ve şaşkınlık anını kaçmak için kullanıyorum.

Etrafımda dönerek, ağaçların arasından koşarak uzaklaşıyorum.

Nabzım kulaklarımda o kadar hızlı atıyor ki, kendi kalbimin gürültüsü ve kesik kesik nefeslerimden başka bir şey duyamıyorum. Bıçağı tekrar kınına sokarak iki elimi önüme atıyorum ve yolumu kesmeye çalışan sarmaşık ve dikenleri itiyorum. Dikenler kollarımı kesiyor ama durmaya cesaret edemiyorum.

Arkamdaki orman sessiz kaldığında göğsümde küçük bir umut filizi bir saniyelğine titreşmeyi başarıyor.

Sonra kurt ayısı kükreyip tekrar peşimden hücum edince bu filiz derhal eziliyor ve soğuk, siyah bir korku ve çaresizlik gölünde boğuluyor.

İçimin derinliklerinden bir dehşet iniltisi yükselirken sarmaşıkları yolumdan çekiyorum. Ağır gümbürtüler arkamdan yaklaşıyor. Çaresizlik tüm ruhumu sararken var gücümle koşuyorum. Ayaklarım yere vuruyor. Ama kurt ayısı bana yaklaştırmaya devam ediyor. Hızla.

Sık ağaçlar aniden yerini bir açıklığa bırakıyor. Beni koruyacak bir şey bulmaya çalışarak başımı bir yandan diğer yana savururken koşarak oraya giriyorum. Açıklığın diğer tarafında, ince ağaçlar ve sarmaşıklardan oluşan kıvrımlı bir yuva bir duvar gibi yükseliyor.

Umut yeniden içimde dalgalanıyor.

Eğer oraya ulaşabilirsem, dar alanlardan geçebileceğim.

Ama kurt ayısı çok büyük. Açıklıkta sıkışıp kalacak.

Ağaç duvarın güvenliğine doğru koşarken ciğerlerim yanıyor. Arkamda ağaçlar kırılıyor.

Kurt ayısı peşimden açıklığa dalarken omzumun üzerinden bir bakış atıyorum.

Kalbim göğüs kafesime çarparken, tüm gücümle koşuyorum.

Ama bu yeterli
değil. Canavar
sıçradı.

İleriye doğru dalarak, kurt ayısı tam üstümden uçarak geçerken kendimi köklerle kaplı zemine atıyorum. Devasa formunun yarattığı rüzgârda saçlarım savruluyor.

Önümde yere çarpıyor. Tam bana doğru dönerken ayağa sıçırıyorum.

Sarı gözlerine bakarken dehşet ve korkunç bir umutsuzluk kaplıyor içimi.

Açıklığın tam ortasındayız ve devasa canavar şimdi benimle diğer taraftaki
kalın yeşillik duvarının güvenliği arasında duruyor.

Sihrimi kullanarak onu yorgun, sıkılmış ya da herhangi bir şey hissetmeye zorlamaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor.

Nefesi kesilirken ağzından ağır hırıltı sesleri geliyor. Benim de göğsüm kabarıyor. Ve hiç şüphesiz, bunun o olduğunu biliyorum. Bu sefer saldırdığında, ondan kaçamayacağım.

Kurt ayısı hırlıyor ve dişlerini gösteriyor.

Sonra kocaman pençesini kaldırıp bana doğru hamle yapıyor.

Cenneti paramparça edebilecek bir kükreme havada patlıyor.

Sonra kocaman bir şey yeri sarsacak bir güçle arkama çarpıyor.
Arkamdan devasa bir ejderha kafası fırlayınca şok içinde soluk soluğa kaldım.

Ben.

Kan donduran bir kükreme daha kararan gökyüzünü yararken ejderha devasa çenesini açıyor ve kurt ayısına doğru bağıyor.

Yavaşça başımı çevirip omzumun üzerinden bakarken sersemlemiş bir şok vücuduma yayılıyor.

Devasa siyah bir ejderha arkamda çömelmiş
duruyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi
oluyor.

Draven.

Başını eğdi ve boynunu bana doladı, devasa gövdesini sırtımın arkasında tutuyor, boynu sağ tarafımı koruyor ve kurt ayısına tekrar küklerken başı hafifçe önümde.

Kurt ayısının geri çekildiğini görmek için bakışlarımı tekrar öne doğru kırbaçlıyorum. Sonra öfke hayvanın yüzüne yayılıyor ve ayaklarının üzerinde doğruluyor. Pençelerini bana doğru savururken irkiliyorum ve yüzümü korumak için başımı çeviriyorum.

Ateş havayı delip geçiyor.

Bir alev seli havada akarken ciğerlerimden bir nefes daha kopuyor.
Bu kadar yakından, ısı o kadar yoğun ki derimde titreştiğini hissedebiliyorum.

Kurt ayısının sadece bir saniye ılgık atacak zamanı
var. Sonra ateş onu tamamen kül ediyor.

Doğrulup tekrar kurt ayısına doğru döndüğümde kalbim kaburgalarımın
çarpıyor. Geriye sadece köz ve küller kalıyor. Havada süzülüyorlar, soğuk bir
akşam rüzgârı tarafından kararan gökyüzüne doğru çekiliyorlar.

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim onlara
bakmak. Sonra Draven'a doğru dönüyorum.

Başını etrafımdan çekip doğruldu.

Onun devasa formuna bakarken içimde bir huşu titreşiyor. Kocaman
siyah kanatları iki yana açılmış ve ölmekte olan güneşin kırmızı ışığı gece
siyahı pullarına yansıyor. Kalbim sıkışıyor. Yukarıdaki Tanrıça, gerçekten
nefes kesici.

Açıklıkta siyah bir duman patlıyor ve devasa ejderha dumanın içinde
kayboluyor.

Bir an sonra, Draven tamamen insan formunda dumanın içinden çıkar. Her zamanki gibi siyah ejderha pullu zırhını giymiş ve devasa kılıcını kuşanmış.

Hayatımı kurtardığı için ona teşekkür etmek üzere ağzımı açıyorum. Ama ilk kelimeyi söylemeyi bile başaramadım.

Çünkü Draven sanki *birazdan beni* öldürecekmiş gibi bana bakıyor.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Draven bana doğru ilerlerken kara fırtına bulutları etrafımda toplanıyor. Kaslı vücutundan yayılan öfkeyle uyumlu bir şekilde gök gürlüyor. Bana emredici bir bakış fırlatırken sağ elini esnetiyor.

"Azaroth'un alevi," diye küfrediyor, sesi daha çok bir hırıltı gibi çıkıyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Öfkesinden sersemlemiş bir halde geri çekiliyorum. Kendimi toparlayarak başımı hızlıca salladım ve kaşlarımı çatarak aşağı çektim. "Ne yapıyorum *ben*?"

"Seni yarım günlüğüne gözümün önünden ayırdım ve geri döndüğümde seni bir *kurt ayısı*yla dövüşürken buldum! Aklını mı kaçırdın sen?"

"Onunla dövüşmüyordum. *Hayatta* kalmaya çalışıyordum."

"O zaman ondan kaçmalıydın. Bir tür deli gibi onunla yüzleşmemeliydin."

"Ondan *kaçıyordum*. Ama bilmiyorsan söyleyeyim, ortalama bir insan bir kurt ayısından kaçamaz." Sözlerinin geri kalanı nihayet beni yakaladığında gözlerimi kırıştırıyorum. Gözlerimi kısarak, tam önümde dururken onu izliyorum. "Bekle... *Görüş alanımdan çıkmaya izin verdim* de ne demek? Beni mi izliyordun?"

Bir an için sorduğum sorudan ürkmüş gibi kısa kesiyor. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve aptalmışım gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Elbette öyleydin. Duruşmanın sorunsuz geçmesini sağlamakla görevli kişilerden biriyim." Gözlerinde şüphe belirliyor. "Bu da şu soruyu akla getiriyor: Buraya kadar gelmiş ne halt ediyorsun?"

"Geri dönüş yolunu bulmaya çalışıyordum."

"Neden..." Bakışları elime doğru kayarken sözlerini yarıda kesiyor. Yüz hatlarında bir şok ifadesi belirliyor ve bakışlarını tekrar yüzüme çevirdiğinde gözleri inançsızlıkla irileşiyor. "*Senden* yüzüklerden biri mi var?"

Kollarımı göğsümün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturarak kaşlarımı daha da aşağı indiriyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok."

"Tabii ki şaşırdım. Alistair, Isera ve Trevor'ın Lavendera'yı taş sunağa kadar takip ettiklerini gördüm. Onu bulmayı nasıl başardın?"

"Fenriel'in şahini buldu.

Ben de Fenriel'i takip ettim."

"Nasıl? Birini ormanda takip edecek kadar yetenekli değilsin."

"Vay canına. Yeteneklerime olan inancın gerçekten dokunaklı." "Sadece soruya cevap ver."

"Fenriel heyecanlanan tek yarışmacı. Ben de onu bu duygusuyla takip ettim."

Draven'in gereksiz yere yakışıklı olan yüz hatlarında şaşkınlık nabız gibi atıyor. Ve bir an için neredeyse *etkilenmiş* gibi görünüyor. Sonra acımasız otoritesi yüz hatlarının üzerine tekrar çöküyor ve avucunu uzatmadan önce parmaklarını bana doğru şıklatıyor. "Pekâlâ, ver bakalım."

Kaşlarım havaya kalktı.

Gözlerini kısıyor ve sesi tehditkâr bir tonda alçalıp koyulaşıyor. "Yüzüğü bana ver, Selena."

Alay ediyorum. "Bu bir emir mi?"

"Bir öneri gibi mi geldi?"

Kollarımı açarak, sağ elimi elimin arkası Draven'a dönük ve parmaklarım düz olacak şekilde kaldırıyorum. Batan güneşten gelen hafif bir kırmızı ışık, pürüzsüz altın yüzükte parıldıyor. Draven kaşlarını beklentiyle kaldırıyor ve açık avucuna doğru sivri bir bakış fırlatıyor.

Ona meydan okuyan bir gülümseme gönderiyorum. "Bunu mu istiyorsun?" Onu tersledim. "Gel ve al."

Geri çekildi, sersemlemiş görünüyordu. Ama onu izlemek için durmadım. Bunun yerine dönüp açıklığın karşısındaki yoğun sarmaşık ve ağaç duvarına doğru koşmaya başladım.

Kurt ayısı için planladığım taktiğin aynısının Draven üzerinde de işe yarayacağını düşündüm. Ağaçların arasındaki boşluk o kadar dar ki, oradan geçebileceğim. Ama Draven, kanatları olmasa bile, benden çok daha geniş ve hantal. Beni asla takip edemeyecek.

Ağaç çizgisine doğru koşarken içimde delice bir heyecan patlaması yaşıyorum. Arkamda Draven bir küfür savuruyor. Sonra etrafında asılı duran kara fırtına bulutları genişlemeye başlıyor.

Bulutlar hızla açıklığa yayılıp zaten kasvetli olan bölgeyi daha da karartırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Rüzgârlar çimenlerin üzerinde dönerek

kıyafetlerime ve saçlarıma. Yerde savruluyorum.

Tam ağaçlardan oluşan sık duvara ulaştığımda, bir rüzgâr ağaçlara çarparak takırdamalarına neden oluyor. Dar aralıktan geçmek için yana doğru dönüyorum ve bunu yaparken arkama da hızlıca bir göz atıyorum.

Draven peşimden koşmuyor.

Onun yerine, sanki dünya kadar vakti varmış gibi adımlarını atıyor. Adımları kendinden emin. Güçlü. Ve dudaklarında hafif bir gülümseme var. Sanki aklında beni yakalayacağına dair en ufak bir şüphe kırıntısı yokmuş gibi.

Bunu göreceğiz.

İlk ağaç sırasının arasındaki boşluktan geçerek vücudumu büküyorum ve bir sonrakine doğru yana doğru kayıyorum. Draven'ın beni takip edebilmesinin imkanı yok. Kıvrılıp kayarak, sarmaşıklar ve ince ağaç gövdelerinden oluşan kütlenin içinde yaklaşık dört tam adım atıyorum.

Sonra ağaçların arasında bir şimşek çakıyor.

Keskin bir nefes alıyorum ve başımı ağaç duvarın girişine doğru çeviriyorum. Ön taraftaki ince gövdeler inliyor. Sonra çatlıyor. Sonra dışarı doğru devriliyor.

En dıştaki sıranın tam da daha önce kayarak girdiğim noktada bir kenara düşmesini izlerken nabzım kulaklarımda atıyor. Bir an sonra Draven içeri girdi. Fırtına bulutları kara bir duman gibi etrafında dönüyor. Sarmaşıkların arasından gözleri benimkileri buluyor. Yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum.

Kafatasımda çalan alarmla tekrar harekete geçiyorum. Bir sonraki ağaç gövdesinin arasına sıkışarak olabildiğince hızlı ilerliyorum. Ama buradaki zemin çimen, toprak ya da hatta sağlam köklerden oluşmuyor. Bunun yerine, tamamen o ince asma benzeri gövdelerden oluşuyor. Sert ve kayganlar ve üzerlerine bastığımda garip çınlama sesleri çıkarıyorlar. Vurduğunuzda içi boş bir tahta boru gibi. Ama en önemlisi, *yuvarlaklar*. Yani ne zaman birine bassam, ayağım o ince ağacın yanındakiyle birleştiği yere doğru yana kayıyor.

Kaygan zeminde debelenirken bileğimi birkaç kez burkuyorum. Hemen arkamdaki ağaçlara şimşekler çakıyor. Tahta iniltileri ve çökmeler onu takip ederken hızlı nefesler alıyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Dönüyorum

bir sonraki boşluktan geçerken.

Bir el bileğime kilitlendi.

Geriye doğru çekilirken midem bulanıyor.

Taş gibi sert bir göğse çarparken ciğerlerimdeki hava bir hışımla patlıyor. Başımı arkaya yatırdığımda Draven'ın sırtan yüzüyle karşılaşıyorum. "Bunun işe yarayacağını gerçekten düşündün mü?" diye alay ediyor.

Gerçeklik bana geri dönüyor ve bileğimi tutuşundan çekip çıkarmaya çalışıyorum. Diğer eliyle yukarı uzanırken parmakları bileğimin etrafında sıkıca kilitli kalıyor. Parmağımdaki altın yüzüğe uzandığında içimi bir panik kaplıyor.

Çaresizlik içinde uyluğumdaki kılıftan bıçağı çıkarıp ona doğru savuruyorum.

Bıçak tam yüzünün önünde havayı yararak ilerlerken şokla geri çekiliyor ve bileğimdeki tutuşunu gevşetiyor. O anı kendi avantajıma kullanarak bileğimi onun elinden çekip alıyorum ve ileri atılarak yanından sıyrılıp açıklığa geri dönmeyi hedefliyorum.

Sırtıma ağır bir şey çarptığında onu ancak iki adım geçebilmişim.

Draven ve ben yere çakılırken dudaklarımdan bir feryat döküldü. Draven'ın yanına yan yattığımda zemini oluşturan yuvarlak ahşap gövdeler kalça kemiğime saplanıyor. Öfkeyle debelenerek uzuvlarımı kurtarmaya ve sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum.

Ellerimi ve dizlerimi altına alamadan eller kalçalarımda beliriyor. Draven beni geriye doğru çekip çevirirken ciğerlerimden bir başka ırkılmış ses kopuyor. Sırtım bir gümbürtüyle yere çarpıyor, bir saniye sonra da Draven'ın dizleri kalçalarımın iki yanına inerek üzerime biniyor. Bedenlerimizin o garip gövdelere çarpma kuvveti, o içi boş çınlama sesinin tekrar etrafımızda yankılanmasına neden oluyor.

Bıçağı tekrar Draven'ın yüzüne doğru savurmaya çalışıyorum ama bu sefer o buna hazır. Bileğimi havada yakalıyor ve bıçağı elimden çekerken elimi sabit tutuyor. Tek bir akıcı hareketle bıçağı elinde döndürüyor ve sonra boğazıma bastırıyor.

Keskin bir nefes alarak altında debelenmeyi bırakıyorum. "Azaroth'un alevi," diye küfrediyor ve bana öfkeli bir kaş çatıyor.

"Neredeyse gözümü çıkarıyordun. Bu kadar vahşi olduğunu kim bilebilirdi?" Öfkelendim. "Konuşmayı seven birisin."

Gözlerinde kısa bir an için eğlence titreşiyor. Sonra yüz hatlarına yine o tam ve mutlak otorite ifadesi çöküyor.

Emredici gözlerle bakışlarımı tutarken, elime doğru başını sallıyor. "Pekâlâ, nasıl olacağını biliyorsun."

Elimi yumruk haline getiriyorum ve soğuk metal halkanın derime battığını hissediyorum.

Çaresizlik göğsümü delip geçiyor.

"Bunu neden yapıyorsun ki?" diye soruyorum. Neredeyse bir haykırış gibi çıkıyor. Ve planladığımdan çok daha tiz ve nefes nefese. "Diğer tüm sınavları geçtim. Yüzüğü aldım. Neden kazanmama izin vermiyorsun?"

Ciddi gözlerle bakışlarımı tutuyor ve "Çünkü bunu hak etmiyorsun" derken her kelimesinde ciddi olduğunu anlayabiliyorum.

Hayal kırıklığı içinde yumruğumu yere vuruyorum. "Bak, sana içki fırlattığım için özür dilerim. Eğer yapsaydım-"

"Umurumda değil," diye sözümü kesti, sesi de gözleri kadar acımasızdı. "Bütün gece yalvarıp yakarsan ve benimle pazarlık yapsan da bir şey fark etmez." Bıçağı daha yukarı kaydırıp düz kısmını çenemin altına bastırırken soğuk çelik tenimi öpüyor. "Ver onu bana. Şimdi."

Onun inatçı gözlerine bakarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Ve o anda başka seçeneğim olmadığını anlıyorum.

Derin bir iç çekiyorum ve yüzüğü çıkarıyorum. Sert bakışlarını tutarken, yüzüğü beni bekleyen avucuna bırakıyorum. Yüzüğü kemerindeki keselerden birine yerleştiriyor.

"Güzel." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Sonunda emirlerime itaat etmeyi öğreniyorsun."

Gözlerimi kısıyorum ve ona meydan okuyan bir bakış fırlatıyorum. "Bu iş daha bitmedi."

Şu anda onu teslim etmek zorunda kalabilirdim çünkü beni boğazımda bir bıçakla yere yatırmış durumda. Ama gözlerimi göremeyecek şekilde bana sırtını döner dönmez, duygularını manipüle edeceğim ve onu bana geri vermesini sağlayacağım.

"Evet, öyle," diye cevap veriyor ve bıçağımı kendi kılıflarından birine sokuyor. "Çünkü şimdi buradan uçup gideğim ve yüzüğü başka bir yere bırakacağım. Sen de şehre geri dönecek ve kaybettiğini kabulleneceksin."

"Kaybettiğimi asla kabul etmeyeceğim. Senin ve benim tanrım üzerine yemin ederim ki, her şeyimle savaşacağım-"

Beyaz bir şimşek hemen yanımdaki toprağa çarpıyor. O kadar güçlü ki yer sarsılıyor.

Nefes alıyorum, ses tehdidimi kısa kesiyor. Etrafımdaki hava ozon tadında.

"Beni dinle," diyor Draven ben kendimi toparlayamadan sıkılmış dişlerinin arasından. "Sen-"

Tam altımdan aniden tahta inleme sesleri geliyor. Hem Draven hem de ben başımızı ona doğru çevirdik.

Ama ikimiz de ağzımızı açamadan, akşamın karanlık havasını gürültülü bir çatırtı kesiyor.

Altımızdaki içi boş ahşap gövdeler yol verirken midem bulanıyor. Ve karanlık bir uçuruma yuvarlanıyoruz.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sırtımı bir başka içi boş gövdeye çarptığımda acı vücuduma yayılıyor. Ve sonra bir başkasına. Ve bir başkasına. Her biri çarptığımız anda yol veriyor, bir yere tutunmamıza bile fırsat vermeyecek kadar hızlı düşmemize neden oluyor. Her hızlı çarpışta acı içinde homurdanıyorum.

Draven kollarını bana doluyor ve ağırlığını yana doğru atıyor. Havada dönmemizi sağlıyor, böylece o aşağıda, ben yukarıda kalıyorum.

Kasvetli karanlıkta aşağı doğru yuvarlanırken etrafımızda içi boş tahta parçaları ve kıymıklar uçuşuyor.

Aniden, gövdelerin katmanları sona eriyor ve birkaç saniyeliğine açık havada düşüyoruz. Ama Draven daha kanatlarını açamadan yere çakılıyoruz.

Draven'ın ciğerlerindeki hava patlıyor ve o sırt üstü yere çakılırken ben de onun üstünde kalıyorum. Düşerken çarptığım ilk birkaç katmandan dolayı sırtım hâlâ ağrıyor ama Draven bizi çevirdiği ve düşüşün ağırlığını üstlendiği için çoğunlukla zarar görmedim.

Homurdanıyor ve gergin bir nefes alıyor.

Birden hala onun üstünde yattığımı fark ediyorum, tüm vücudum onunkine baskı yapıyor. Bu muhtemelen ciğerlerine tekrar hava girmesine yardımcı olmuyor. Üzerinden kalkmaya çalışıyorum ama kolları hâlâ bana sıkıca sarılmış durumda. Bunun yerine avuç içlerimi onun sert göğsüne dayıyorum ve başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum.

"Sen iyi misin?" diye soruyorum.

Bir nefes daha alıyor ve sonra "Evet" diye bastırıyor. Gözleri benimkileri buluyor. "Sen mi?"

"En çok darbeyi alan sensin," diye belirtiyorum.

Bakışları hâlâ bana sarılı olan kollarına kayıyor. Gözlerini kırptırıyor, irkilmiş görünüyor ve sonra hızla beni bırakıyor. Hemen üzerinden inip ayağa kalkıyorum. Kalbim nedense aniden göğsümde çarpmaya başlıyor.

Draven ayağa kalkarken boğazından bir inilti daha geliyor. Ellerini kaldırarak dağınık saçlarını karıştırıyor ve derin bir iç çekiyor. Sonra o da ayağa kalkıyor.

Bir süre öylece yan yana durup düştüğümüz noktaya bakıyoruz.

Bulanık karanlıkta tüm detayları seçmek zor ama bir yeraltı ormanının içindeymişiz gibi görünüyor. Ayaklarımın altındaki zemin tamamen kalın ve gür çimlerden oluşuyor, ancak şimdi inişimiz yüzünden düzleşmiş durumda. Etrafımızda ağaçlar yayılıyor ama bunlar yukarıdaki dikenli ormanda bulunan türden ağaçlar değil. Bunlar biraz gerçeküstü ve neredeyse büyülü bir görünüme sahip. Ama en önemlisi, başımızın üzerinde gökyüzü yok.

Batan bir güneş ve koyu kırmızı ve mor renklere boyanmış bir gökyüzü yerine, üzerimizde o garip ince gövdelerden oluşan katı bir tavan var. Görebildiğim kadarıyla etrafımızdaki tüm alanı kaplıyor. Ve tam üstümüzde dar bir delik var. Bu delikten, yukarıdaki dünya ile içinde bulunduğumuz yer arasında kalın bir bariyer oluşturan ince ağaç gövdelerini katman katman görebiliyoruz.

"Şey... lanet olsun," diye mırıldanıyor Draven.

Başımı eğerek gövdelerin kırık kenarlarını inceliyorum. "Yıldırımlarınızla ahşabın yapısal bütünlüğünü zayıflatmış olmalısınız."

Draven'ın yavaşça başını çevirdiğini ve bana bakmak için aşıya baktığını hissedebiliyorum. Bakışlarımı yukarıdaki dar delikten ayırıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. Yüz ifadesi inançsızlıkla dolu.

"Ahşabın yapısal bütünlüğünü zayıflattım mı?" diye yankılanıyor. "Yani onu kırdın."

Kaşlarını çatarak, "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diye homurdandı. "Uh-huh."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Başımı arkaya eğerek tekrar deliğe bakıyorum. Ama tam bizi tekrar yukarı uçurup uçuramayacağını soracakken, içimde ani bir belirsizlik patlaması yaşıyorum. Onun yerine Draven'a hızlıca bir göz atıyorum. Çünkü asıl soru şu: Eğer yukarı uçabiliyorsa, beni de yanında götürecek mi?

Bakışlarım beni vermeye zorladığı yüzüğü koyduğu keseye kayıyor ve önceki sözleri tekrar zihnimde yankılanıyor. *Şimdi,*

Buradan uçup gideceğim ve yüzüğü başka bir yere bırakacağım. Sen de şehre dönüp kaybettiğini kabulleneneceksin.

Beni orada bırakmayı planlıyordu. Ve bu davayı kaybettiğimden emin olmak istiyor. Öyleyse buradan kendi başına uçup gitmesini ve beni başka bir çıkış yolu aramam için bırakmasını engelleyecek ne var? Bu onun her iki sorununu da çözecektir.

Ancak, ona sorup sormayacağıma ve uçup beni terk edebileceği fikrini kafasına sokup sokmayacağıma karar vermeden, cevabı kendisi gönüllü olarak veriyor.

"Bizi o delikten geri uçuramam," diyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve içimi gülünç bir baş dönmesi kaplıyor. *Bizi. Bizi* yukarı uçurmak. Söylediği buydu. Zamansız bir sırtıtmayı bastırmak zorundayım, çünkü delikten uçamayacağı haberinin kendisi bile pek iyi değil.

"Çok dar," diye açıklıyor kaşlarını çatarak deliğe bakarak. "Kanatlarımı yarıya kadar bile açamayacağım."

Ve beni burada tek başıma bırakmayı hiç planlamadığını fark ettiğim için birden enerjiyle doluyorum. Ben de ona alaycı bir sırıtışla "Gerçekten mi? Kanat açıklığıyla mı övünüyorsun?"

Şaşıyor ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor. Kendini tekrar toparlayana kadar yüzünde birkaç saniyeliğine kesinlikle sevimli bir telaş ifadesi belirliyor. Gözlerini kısarak bir adım daha yaklaşıyor ve sivri bir bakışla beni sabitliyor.

"Gerçekten de kaybettiğin zamanı telafi ediyorsun, değil mi?" Gözlerimi kırıştırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yıllardır yutkunup durduğun tüm o iğneleyici lafların acısını şimdi benden çıkarıyorsun." Elini kaldırarak parmaklarını çenemde gezdiriyor ve sonra başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bunca zaman kibar bir gülümsemenin ardına saklanmış ne kadar da sivri bir dilin varmış."

Nefesim kesiliyor. Başparmağını tekrar alt dudağımın üzerinde kaydırduğunda omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Parmaklarının yumuşak fırçası dışında hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Sonra alçak sesle kıkırdıyor ve bir adım geri çekilirken elini bırakıyor. "Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, sadece bir gerçeği belirtiyordum. Delik, kanatlarımı uzatmam için çok dar." Bana bakarken ağzında sinsi bir gülümseme belirliyor. "Ama evet, benim de çok etkileyici bir kanat açıklığım var."

Tam kasıklarının önünde diz çöktüğüm ve pantolonunda gördüğüm devasa şişkinlik aklıma geliyor. Ve daha ne dediğimi anlamadan kendimi "Hayal edebiliyorum" derken buluyorum.

"Hayal etmek mi?" Bana bir kaşını kaldırıyor. "Kanatlarımı birkaç kez gördün." Gözlerinde şeytani bir parıltı parlıyor. "Tabii başka bir şeyden bahsetmiyorsan?"

"Ne gibi? Egon mu?"

"Onun da devasa olduğunu zaten biliyorsun."

"En azından kendinin farkındasın."

"Ve bir kez daha, buna şaşırmış gibisin."

"Sadece elimizdeki soruna odaklanabilir miyiz?" Alt dudağımı okşadığında hissettiğim o zevk titreşiminden dolayı birden utanarak ofluyorum. Bakışlarını tutarak, genel olarak dünyaya sinirli bir el sallıyorum. "Yerin altından gerçek ormanın altındaki başka bir ormana düştük. Nerede olduğumuzu bilmiyoruz. Yiyeceğimiz ve suyumuz yok. Ve nasıl tekrar ayağa kalkacağımızı bilmiyoruz." Ona beklenti dolu bir bakış attım. "Bir şey kaçırdım mı?"

Omuz silkiyor. "Işığı da kaybediyoruz."

İçimi çektim. "Evet. O da var." Tekrar tavana bakıp elimle ağaç gövdelerinin kalın katmanlarını işaret ediyorum. "Bir ejderhaya dönüşüp onu kıramaz mısın?"

"Tanrım, bunu neden düşünemedim ki?" diye aşırı dramatik bir sesle cevap veriyor, sonra da bana düz bir bakış fırlatıyor. "Belki de ben kocaman bir ejderha olduğum içindir ve eğer buraya geçersen tüm bu lanet tavan paramparça olup tepemize çökecek."

Kaşlarını indirerek ona kaşlarını çatıyorum. "Küstahlık yapmasan da olurdu."

"*Bana* şımarıklık dersi mi vermeye çalışıyorsun?"

"Pekâlâ. Tamam. Anladım. Anladım. Ejderhaya dönüşmek yok."

Kasvetli yeraltı ormanımıza sessizlik çöktü. Sonra Draven nefesini üflüyor ve başını sallıyor.

"Pekâlâ o zaman," diyor. "Bu gece burada kamp kuracağız ve sabah ışığın geri gelmesini bekleyeceğiz. Sonra başka bir çıkış yolu aramaya başlayabiliriz."

"Anlaştık."

Kemerindeki keselerden birine uzanarak metalik şingırtılar çıkaran **b i r** şey çıkardı. "İşte, al bunu."

Ve tam bir aptal gibi, piç kurusuna güvenip elimi uzattım.

Bir çift kelepçenin bir tarafını bileğime geçiriyor. Sarsılarak geri çekiliyorum ama artık çok geç. Draven diğer kelepçeyi kendi bileğine kilitleyip bizi birbirimize kelepçelerken bir klik sesi daha geliyor.

Kaşlarımı indirerek kelepçeli bileğimi kaldırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Ciddi misin?"

Sırıttıyor. "Gecenin bir yarısı yüzüğü çalıp kaçmak gibi bir fikre kapılırsan diye."

Ona gözlerimi deviriyorum. Ama aslında tam olarak bunu yapmayı düşünmüştüm, bu yüzden sanırım bu konuda çok öfkelenemem.

Hiçbir uyarıda bulunmadan arkasını döndü ve en yakın ağaca doğru yürümeye başladı. Artık birbirimize yapıştığımız için ben de tökezleyerek peşinden gidiyorum. Benden hem daha büyük hem de daha güçlü olduğu için onu takip etmekten başka bir şey yapamıyorum. Ve nefesimin altında mırıldanıyorum.

"Bu da neydi?" diye omzunun üzerinden soruyor. "Hiçbir şey."

"Bu doğru."

Alay ediyorum, ama aniden yere oturunca sözüm yarıda kesiliyor. Beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor ve neredeyse üzerine düşüyorum. Kendimi onun kucağında bulduğumda içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Bana hınzırca bir muziplikle dolu bir gülümseme fırlatıyor. "Yine üzerime çıkmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Yanaklarım kızarıyor ve omuzlarını iterek kucağından inmeye çalışıyorum. "Üstüne çıkmak mı?" Öfkelendim. "Ne zaman senin üzerine çıkmaya çalıştım ki? Bizi havada çeviren sendin." Kaşlarımı indirerek ona kaşlarımı çatıyorum. "Peki beni en başta nasıl buldun?"

"Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim. Çoğu insan sadece *teşekkür eder*.

Biri hayatını kurtardığında."

Şimdi umursamaz bir ifade taşıyan yüzünü incelerken şüphe omurgamda kıvrılıyor. "Tehlikede olduğumu nereden biliyordun? Beni izlemediğini söylemiştin."

"Sana bunu da söyledim zaten. Çok gürültücüsün." Kaşlarını kaldırıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Yani, cidden. Hiç çılgılık attığını duydun mu?"

Utanç yanaklarımı yakıyor.

Onu son bir kez iterek kollarımı onunkilerden ayırıyorum ve onun yerine yere, yanına oturuyorum. Daha uzağa gitmeyi tercih ederdim.

ama kelepçeler yüzünden yapamıyorum. Bu yüzden onu görmezden gelmeye çalışıyorum ve sırt üstü uzanıyorum.

Kalın otlar vücudumu sarıyor, neredeyse yumuşak bir yatak gibi hissediyorum. Draven da uzanıyor.

Üzerimize bir kez daha sessizlik çöküyor. Burada rüzgârlar ağaçları hışırdatmıyor ama yine de sonbaharın yarısındayız ve güneşin sıcaklığı olmadan geceler soğuk geçiyor.

Yan dönüp bacaklarımı göğsüme doğru çekerek vücut ısıyı korumaya çalışıyorum. Ama Draven'ın sol bileğine kilitli olduğu için sağ kolumu arkamda tutmak zorundayım.

Ejderha değiştirenlere özgü bir şey mi bilmiyorum ama vücudundan yayılan ısıyı neredeyse hissedebildiğime yemin edebilirim. Sırtıma zar zor ulaşıyor, bu da vücudumun geri kalanını daha da soğuk hissettiriyor.

İçimden bir ürperti geçiyor.

"Üşümüşsün," diyor Draven.

Bu bir soru değil, bir açıklama, bu yüzden cevap vermeye zahmet etmiyorum. Arkamdan derin bir iç geçiriyor.

Yan dönüp üst bedenimi yerden kaldırdığında şaşkın bir nefes alıyorum. Elini başımın üzerinden geçirerek kolumu karnımın üzerine doğru sarkıtıyor ve kendi kolunu, yani benimkine zincirlenmiş olanı, vücudumun altından geçiriyor. Sonra beni kendine doğru çekiyor.

Sırtım göğsüne değdiğinde kalbim duracak gibi oluyor.

Ben daha ne yaptığını sormadan, boştaki kolunu da bedenime doluyor ve kanatlarını çağırıyor. Siyah duman soğuk akşam havasına karışıyor. Sonra devasa siyah bir kanat üzerimize bir çadır gibi yayılıyor.

Damarlarımda şimşekler çakıyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor.

Kaburgalar.

Draven bir iç çeker ve pozisyonunu ayarlar. Her küçük hareket vücudunu benimkine doğru kaydırıyor. Tatmin olduğunda, hareket etmeyi bırakıyor. Ve o noktada, göğsüne yaslanıyorum. Yemin ederim kalp atışlarının sırtıma çarptığını bile hissedebiliyorum.

Nabzım kulaklarımda atıyor.

Ama Draven hiçbir şey söylemiyor. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Kollarında uzanıyorum, rahatlatıcı sıcaklığının beni sardığını hissediyorum ve onun uykuya daldığından emin olana kadar etrafımızdaki siyah kanada bakıyorum.

Uyumak. Sonra, daha önce söyleyemeyecek kadar gururlu olduğum kelimeleri nihayet içime çekiyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum sessiz gecenin içine usulca. "Ve teşekkür ederim beni kurt ayısından kurtardın."

Uyumaya devam ederken göğsü sırtıma doğru inip kalkıyor.

Ama sonra, tam ben de gözlerimi kapatmak üzereyken *cevap veriyor*.

Ve sesi şimdiye kadar duyduğum en nazik ses.

"Bir şey değil, küçük asi."

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Sabah ışığı yüzüme vuruyor. Sol elimi kaldırıp yüzümdeki uykuyu siliyorum ve gözlerimi kırıştırarak açıyorum. İlk başta beynim gördüklerimi algılayamıyor.

Benimle dünyanın geri kalanı arasında siyah bir bariyer var. Soluk ışık, uzandığım kalın çimenlerle arasındaki boşluktan içeri süzülüyor. Sonunda aklım başıma geliyor.

Oh. Doğru ya. Dövüş. Düşüş. Yeraltı ormanı. Draven'ın kanadı. Ve vücudunu sırtıma bastırması.

Kalbim sarsılıyor.

Bedenimin de aynı şeyi yapmasını engellemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Tamamen hareketsiz yatarken, aniden dengesizleşen nefesler alıyorum.

Draven arkamdayken yan tarafıma kıvrılmış durumdayım. Bana o kadar sıkı bastırıyor ki her nefes alışında göğsünün sırtıma doğru genişlediğini hissedebiliyorum. Sol kolu hâlâ altımda, sağ koluma kilitlenmiş durumda, diğer kolu ise yanıma doğru sarkıyor. Sağ eli sahiplenici bir şekilde göğsümde, tam kalbimin üzerinde duruyor. Şu anda düzensiz bir şekilde atıyor. Acaba hissedebiliyor mu?

Başımı çevirip omzumun üzerinden bakıyorum. Draven'ın gözleri hâlâ kapalı ve göğsü uykunun derin ritmik nefes alış verişiyile inip kalkıyor. Bakışlarım kemerine ve yüzüğün bulunduğu keseye doğru kayıyor.

O kesenin sol kalçasının yanında yere bastırılmış olduğunu fark edince sinirle kaşlarımı çatıyorum. Ve sağ elim diğer taraftaki bileğine sıkışmış olduğundan, keseye ulaşmamın hiçbir yolu yok. Bırakın içindeki yüzüğü çalmayı.

Bu yüzden başımı geriye çevirip etrafımızı taramaya çalışıyorum. Ama kanadı ile çimenler arasındaki boşluktan görebildiğim tek şey birkaç ağacın dibini. İçimi çektim.

Bakışlarım onun yerine kanadına kayıyor.

Işığın çoğunu engelliyor, ama buradan, ılık diğer taraftan parladığında, biraz daha yarı saydam oluyor. Bu da zarın içinden geçen damarları daha görünür kılıyor. Merakla, kanadı dikkatle incelerken gözlerimle onları takip ediyorum.

Daha önce bir ejderha şekil değiştirenin kanatlarına bu kadar yaklaştığımı hiç sanmıyorum. Uzaktan sert ve katı görünüyorlar. Ama bu kadar yakından, en azından iç kısmı dokunulduğunda yumuşakmış gibi görünüyor.

Keşfimden tamamen büyülenmiş bir halde boşta elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı yavaşça kanadın üzerinde gezdiriyorum. Yumuşak ve pürüzsüz olduğunu görünce küçük bir nefes çekiyorum. Neredeyse kadife gibi.

Draven'ın boğazından bir inilti kopuyor.

Ve kıcıma bastırıldığını şimdi fark ettiğim siki hemen sertleşiyor.

Omurgama bir sarsıntı gönderiyor.

Sersemlemiş ve biraz da meraklı bir halde parmaklarımı tekrar kanadının üzerinde gezdiriyorum.

Boğazının arkasından boğuk bir ses geliyor ve gözlerini açıyor.

"Selena," diyor. Sanki bir uyarı gibi geliyor ama sesi boğuk ve sert. "Ne yapıyorsun?"

Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor ama "Sadece kanatlarının nasıl bir his olduğunu merak ediyordum" diye cevap verirken gözlerimi önümdeki kanada sabit tutuyorum.

O cevap veremeden parmaklarımı yumuşak zarın üzerinde tekrar gezdiriyorum.

Bu sefer gerçekten nefesi kesiliyor. Aleti daha da sertleşiyor ve yerde kıvranıyor.

Bu tepki beni o kadar sarsıyor ki elimde olmadan parmaklarımı kanattan biraz daha aşağı kaydırıyorum.

Draven'ın eli kalbimin üzerinde durduğu yerden kalkıp boğazımı çevreliyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor, sesi hâlâ sert.

Eli boğazımdayken başımı çevirip bakışlarını yakalayamıyorum ama göz ucuyla yüzünü görmeye çalışıyorum. "Hassaslar mı?"

"Bir ejderha şekil değiştirenin kanatlarına dokunmak için sadece iki neden vardır diyelim. Acı vermek için. Ya da zevk."

Parmaklarını boğazımda gezdirirken nabzım elinin altında hızla atıyor. Başını hafifçe eğiyor ve şimdi konuşurken nefesi kulağımın kabuğunu okşuyor.

"Bana işkence etmeyi ya da beni becermeyi planlamıyorsan, parmaklarını kanatlarımın üzerinde bu şekilde gezdirmeyi bırakmanı önerebilir miyim?"

Elimi geri çekip boğazımı temizliyorum, bu sırada yanaklarım yanıyor. "Özür dilerim."

Onaylarcasına alçak bir mırıltı çıkarıyor. Nefesi tekrar kulağımın kabuğunu okşuyor ve omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi yuvarlanıyor. Yemin ederim arkamdan sırtıttığını hissedebiliyorum.

Görünüşe göre bu küçük intikamdan memnun, sonunda boğazımı serbest bırakıyor ve geri çekiliyor.

Onun sıcak bedeninin benimkinin karşısında aniden kaybolması neredeyse sarsıcı.

Draven kanatlarını tekrar içeri katlarken kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. Sonra tamamen insan formuna geçerken küçük bir duman bulutuyla birlikte kayboluyorlar. Bu beni şaşırtıyor çünkü onu daha önce neredeyse sadece yarı insan formunda görmüştüm ama kanatlarına dokunduğumda yanaklarımda kalan sıcaklık hâlâ içimi yakıyor, bu yüzden daha fazla müdahaleci olmamaya ve bunu da sormamaya karar veriyorum.

Draven kelepçelerimizin kilidini açarken hafif bir metalik klik sesi duyuluyor. Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Uyandığımıza göre yüzüğü *çalıp* kaçmaya çalışırsan Seni yakalayacağım," diye açıklıyor. "Yani seni bana zincirli tutmaya gerek yok."

Sinirle alay ediyorum ama haklı olduğundan emin olduğum için itiraz etmiyorum.

"Pekâlâ, gidelim," diyor ayağa kalkarken. "Bölgeyi keşfetmemiz ve buradan başka bir çıkış yolu olup olmadığını anlamamız gerekiyor."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdikten ve saçlarımın bir kısmını yüzümden uzak tutan ipi tekrar bağladıktan sonra ben de ayağa kalkıyorum ve yerde uyumanın verdiği sertliği biraz olsun hafifletmek için vücudumu iyice esnetiyorum.

Sonra Draven ve ben, içinde bulunduğumuz bu garip yeraltı ormanını keşfetmek için yola koyuluyoruz.

Tıpkı dün gece tahmin ettiğim gibi, etrafımızdaki alan çoğunlukla daha önce hiç görmediğim türden ağaçlarla dolu. Köknar ya da çam ağaçları yok. Bunun yerine hepsi farklı şekillerde yapraklarla kaplı. Bazıları yuvarlak, bazıları uzun ve ince, bazıları ise tırtıklıdır. Gerçek

gövdeleri de değişir. Düz ya da kıvrımlı, ince ya da kalın, uzun ya da kısa, sarmaşıklarla ya da mantarlarla kaplı ya da hiçbir şey yok. Gerçek bir bütünlük yoktur. Aynı türe ait gibi görünenlerin bile onu diğerlerinden ayıran bazı özellikleri var.

Yürüdükçe, bu ormanda tek bir ağacın bile diğerine benzemediği hissine kapılıyorum.

Ama en tuhafı renkler.

Elbette normal yeşil yapraklar var. Ancak ağaçların birçoğunda mümkün olmaması gereken renklerde yapraklar da var. Yanından geçtiğimiz kıvrımlı ve budaklı bir ağacın yaprakları parlak pembe renkte. Bir diğeri, düz gövdeli, uzun ve gururlu bir ağaç, kükreyen bir ateş rengine yapraklara sahip. Bir diğerinin yaprakları ise gün ışığında gümüş rengine parlıyor.

Draven'la birlikte ormanın derinliklerine doğru ilerlerken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde etrafıma bakıyorum.

Bu ağaçlar burada nasıl büyüyebiliyor, aklım almıyor. Gün ışığı, tüm ormanın üzerindeki tavanı oluşturan ince gövdelerin katmanlarından aşağı süzülüyor. Manzarayı aydınlatıyor ve sıcak bir ısıltıya boyuyor. Ama buraya doğrudan ulaşan güneş ışığı yok.

"Bunu duyuyor musun?" Draven aniden soruyor.

Olduğum yerde durup başımı iki yana sallıyorum. Sonra ben de duydum.

"Su," diyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. "Akan su."

Sese doğru acele ediyoruz ve ormanın içinden geçen koca bir nehir buluyoruz. Kıyıda dizlerimin üzerine çöküp suyu yudum yudum içiyorum. Draven da aynısını yapıyor.

Susuzluğumuzu giderdikten sonra tekrar ayağa kalkıyoruz. Draven nehri bir aşağı bir yukarı süzerken yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor.

"Burası Andunir Nehri," diyor gözlerini suya dikerek.

Andunir Nehri, dikenli ormanın içinden geçerek şehrimizin dışındaki Andun Gölü'ne ulaşan ve diğer taraftaki ormana doğru devam eden nehirdir.

Ben de gözlerimi kısarak suya bakıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Refah Tepeleri'nden şehrinize kadar uzanıyor ve birkaç yerde yeraltına iniyor." Etrafımızdaki garip ormana bakarken kaşları çatılıyor. "Yine de burada böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Huh." Suyun aktığı yöne bakıyorum, nehir o tarafa doğru aktığı için doğal olarak güneyde olmalı. "Yani nehri takip edersek, sonunda tekrar yukarı aktığı kısma ulaşacağız."

"Kesinlikle."

Heyecan dalgaları içimde dalgalanıyor. Pekâlâ, sonunda bir çıkış yolumuz var.

Şimdi tek yapmam gereken oraya varmadan yüzüğü nasıl çalacağımı bulmak.

Biraz daha su içtikten sonra nehir boyunca yola koyulduk.

İkimiz de konuşmuyoruz. Aramızdaki gerginliğin havada titreştiğini neredeyse hissedebiliyorum. Ama ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. Bu sabah olanlardan sonra, birdenbire kendimi onun yanında daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kararsız hissediyorum.

Draven'ın bakışları bana kayıyor.

Ona doğru bakıyorum ama bakışlarım yüzünü bulduğunda o çoktan önümdeki çimenlere ve ağaçlara bakmaya başlamış oluyor. Ama bana baktığını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

Biz yürümeye devam ederken havayı sadece hafifçe akan suyun sesi dolduruyor.

Draven göz ucuyla bana tekrar bakıyor.

"Ne?" Yürümeye devam ederken başımı çevirip ona bakıyorum.

O da şaşkınlıkla başını bana doğru çeviriyor ve "Ne?" diye yankılanıyor.

"Bana bakıyordun." "Hayır, bakmıyordum."

"Ciddi misin? Şimdi de çocuk gibi konuşuyorsun."

"Neden başkalarının rüyaları senin rüyalarından daha önemli?"

Konunun aniden değişmesiyle sersemlemiş bir halde geri çekildim. Gerçek bir şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak bakışlarını yakalıyorum ve kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Güçlü bir nefes veriyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Sonra bakışlarını tekrar bana kaydırıyor, altın rengi gözleri şimdi bıkkınlık gibi bir şeyle dolu. Ya da belki hayal kırıklığı.

"Ne kadar güçlü olduğunu gördüm," diyor. "İlk duruşma sırasında, Tommen seni neredeyse öldürecekken, tüm gücünle onu patlattın, değil mi? Korkusunu manipüle ettin?"

Onaylarcasına başımı sallıyorum.

Draven ciddi gözlerle bakışlarımı yakalıyor. "Altına işediğini biliyor muydun?"

İçimde bir şok dalgası oluşuyor ve biraz geri çekiliyorum.

"Evet," diye onaylıyor. "Onu o kadar korkuttun ki altına işedi."

"Ah." Bu düşünce kafamın içinde dönerken önümdeki renkli ormana göz kırpıyorum. "Bana karşı bu kadar kin beslemesine şaşmamalı."

Birkaç saniye sessizlik çöküyor üzerimize.

Sonra Draven bir kez daha iç geçirir. "Böyle şeyler yapabiliyorsun ama yine de kendini hep geri çekiyorsun."

"Her zaman geri çekilmiyorum," diye karşılık veriyorum, sesim önemsiz ve savunmacı çıkıyor.

"Neredeyse her zaman. Tam güçle savaşmak yerine, kendini daha az güçlü yapıyorsun. Neden?"

Onun sözleri Isera'nın daha önce bana sorduğu soruyu yankılıyor. Neden güçlerimi başkalarına kaybettirmek için kullanmıyorum ki kazanma şansım artsın?

"Bilmiyorum." Rahatsız edici hisler göğsümde yılan gibi kıvrılırken biraz kırırdanıyorum. "Sadece... Hepimiz bu kasabadan çıkmaya çalışıyoruz ve ben sadece..."

"Her zaman başkalarının ihtiyaçlarını ve isteklerini kendi ihtiyaçlarınızın önüne koyarsınız.

Her zaman başkalarıyla ilgileniyorsun. Ama seninle kim ilgileniyor?"

"Ben."

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. Ve onları yüksek sesle söyler söylemez, kalbim sanki demir bir yumrukla sıkılmış gibi acıyla sıkışıyor. Zorlu bir nefes alıyorum ve sanki göğsümdeki sıkışıklığı hafifletmeye yardımcı olacakmış gibi bir elimi kalbimin üzerine sürüyorum.

Acı gerçek bu. Her zaman diğer herkesin rahat ve huzurlu hissetmesini sağlamaya çalışıyorum. Ama kimse benim için aynı şeyi yapmıyor. Hiç kimse benim ihtiyaçlarımı ve isteklerimi ilk sıraya koymadı.

Boğazımı temizleyerek, "İstiyorum" diye tekrarlarken normal görünmeye çalışıyorum.

Ama kelimeler zayıf bir fısıltı gibi çıkıyor. Ve bundan nefret ediyorum. Bu yüzden kalbimdeki acıyı bir kenara itiyorum ve onun yerine başka bir şeye ulaşıyorum. Başka bir duyguya. Öfke. Neden böyle bir şey sorma ihtiyacı duydu ki? Burada mı? Şimdi mi?

"Neden umursuyorsun ki?" O cevap vermeden önce patlıyorum. Öfke sesime karışıyor ve onu biraz daha az kırılgan hale getiriyor. "Kazanmak için savaşmam ya da

Değil mi? Kaybetmemi sağlamaya çalışan sensin. Bana böyle bir şey sorma hakkını nereden buluyorsun?"

Cevap vermek için ağzını açıyor, ama sonra kaşlarını çatarak indiriyor ve ağzını kapatıyor.

Bundan sonra inanılmaz gergin bir sessizlik içinde yürümeye devam ediyoruz. Saatler ilerliyor.

En azından öğle vakti olması gereken zamanı geçtikten sonra her adımda bacaklarım titriyor. Son iki gündür çok az şey yedim ve vücudum dün kolumdaki yanık yaralarını iyileştirirken meyveden gelen enerjinin çoğunu tüketti. Bir adım daha atarken biraz tökezliyorum.

Draven'ın eli dışarı fırlıyor ve düşmeme fırsat vermeden beni yakalıyor. "Sorun ne?" diye soruyor.

Herhangi bir zayıflığımı itiraf etmek istemiyorum, özellikle de o hiç yorgun görünmediği için, ama inatçılık ve gurur yüzünden bunu saklamanın aptalca olacağını biliyorum.

"Çok fazla yemek yemedim," diye itiraf ediyorum. "Ve iyileşmesi gereken bazı yanık yaralarım vardı, bu da dün bulduğum yiyeceklerdeki enerjinin çoğunu tüketti."

Gözleri şimşek gibi çakıyor. "Yanık yaraları mı?" "Yüzükler için savaşıyordum."

Yüz hatlarında öfke titreşiyor. Sonra aniden kolumdan tuttu ve nehir boyunca devam etmek yerine beni ormanın derinliklerine doğru çekmeye başladı.

"Sen ne-" Başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Sana yiyecek bir şeyler bulacağız." Bana bir bakış fırlattı. "Seni taşıyamayacağım için bayılmana izin veremem."

Bütün gün düşündüğüm bir soru dilimin ucunda. Neden çoktan gitmedin? Neden yarım vardiyana geçip bensiz nehir boyunca uçup gitmedin? Ama bu soruyu yüksek sesle sormaya cesaret edemiyorum. En azından şimdilik. Bu yüzden onu ormanın derinliklerine doğru takip ediyorum.

Sonunda, yenilebilir gibi görünen bazı meyveler ve yemişler buluyoruz. Draven önce onları deniyor, böylece zehir veya diğer istenmeyen yan etkilere daha iyi dayanabileceğini iddia ediyor. Onları güvenli bulduğunda, hepsini bana uzatıyor. Neredeyse hepsini içime çekiyorum.

Küçük ziyafetimin sonuna geldiğimde yavaşlıyorum ve çiğnerken Draven'ın yüzünü inceliyorum.

Baktığımı fark edince kaşlarını çatıyor ve bakışlarımı karşılıyor. "Ne dedin?"

"Düşünüyordum da, daha önce yüzüne sapladığım bıçaktan kurtulmayı başarmış olmana sevindim."

Gözlerindeki şaşkınlık derinleşiyor ve sessiz bir soruyla başını bana doğru sallıyor.

Ona bir sırtıma yapıyorum. "Böyle güzel bir yüze zarar vermek utanç verici olurdu."

Göğsünden şaşkın bir kahkaha kopuyor.

Ağzını hemen kapatıp kahkahayı kesiyor ve kendi göğsüne şaşkın bir bakış fırlatıyor. Sanki o sesin kendi bedeninden çıktığına inanamıyormuş gibi.

Başını kaldırıp tekrar bakışlarımla buluştuğunda dudaklarının kenarında hâlâ bir parça eğlence var. "Senin esrarengiz bir yeteneğin var-"

Bir ok tam yüzünün yanından geçer.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bir ok bulutu havaya **fırlarken** kendimi geriye doğru **atıyorum**. Üzerinde oturduğum devrilmiş ağacın arkasından yere düşüyorum, oklar keskin gümbürtülerle etrafımızdaki ağaç gövdelerine çarparken çimenlerin üzerinde yuvarlanıyorum. Tekrar ayağa sıçrayarak kalın bir ağacın arkasına saklanıyorum.

Oklar onu benden uzaklaştırırken Draven otların arasında geri geri kaçıyor. Büyüsünü çağırırken etrafında kara bulutlar ve rüzgârlar oluşuyor. Ama bu sadece ok akışının daha da çılgınca büyümesine neden oluyor.

Bir ok yanağımın hemen yanındaki ağaca saplanınca telaşla bağıryorum. Geriye doğru zıplayarak, ikimizin de üzerine yağın ok fırtınasından kurtulmaya çalışıyorum.

Eğilip bükülürken "Ayrılmamız gerek," diye sesleniyorum. "Birlikte çok büyük bir hedefiz. Dikkatlerini dağıtmalıyız."

"Sakın-" diye başlıyor Draven ama sözünü kesiyorum.

Haklı olduğumu biliyorum. Etrafımızı sarıp aynı anda ikimize de ateş edebildikleri sürece kapana kısılmış olacağız.

"Nehirde buluşacağız," diye bağıryorum.

Okların geldiği ağaçlara rüzgâr ve şimşek fırlatırken yüzünde öfke parlıyor. Bir ok neredeyse göğsüme saplanırken irkiliyorum ve geriye sıçırıyorum. Gitme vakti geldi. Şimdi.

"Nehir kilometrelerce uzun," diye tersliyor Draven beni. "Nehrin hangi kısmı?"

"Islak kısmı!"

Sinirli hırıltılar ve çıtırdayan şimşekler bana cevap veriyor ama dinlemek için durmuyorum. Bunun yerine dönüp diğer yöndeki ormana doğru koşuyorum.

Pusuya yatanların yarısı beni takip ederse, Draven etrafı sarılmadığı anda kendi yarısının işini bitirebilir. Yani tek yapmam gereken kendi yarımı uzaklaştırmak, onları atlatmak ve sonra geri dönmek.

Neyse ki, saldırıya uğramadan önce yiyeceğin çoğunu yemeyi başardığım için enerjim geri geldi.

Kalbim göğsümde küt küt atarken, rengârenk ağaçların arasına daldım. Oklar yanımdan hızla geçiyor. Ama arkamdan ayak sesleri gelmiyor. Bu içimdeki korkuyu daha da artırıyor. Nasıl oluyor da koca bir grup insan hiç ses çıkarmadan beni takip edebiliyor?

Bir ağaç gövdesini yakalayıp etraftan dolaniyorum ve sola doğru dalıp gidiyorum. Bir ok yağmuru tam yüzümün önünden hızla geçip gidiyor.

Şok içinde çılgılık atarak duruyorum ve öfkeyle geri çekiliyorum. Oklar sağımdaki ağaç gövdelerine çarptıkça keskin gümbürtüler yankılanıyor. Dönüp diğer yöne doğru koşmaya başlıyorum.

Aynı şey birkaç kez daha oluyor. Nehre doğru geri dönebilmek için bir tur atmaya çalıştığımda, bir ok bulutu tam yüzümün önünden geçiyor.

Dördüncü kez olana kadar neler olduğunu nihayet anlayabiliyorum.

Farkındalık zihnimi doldururken omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Sürü halindeyim.

Ama o zamana kadar artık çok geçti.

Sarsılarak duruyorum, neredeyse tökezleyip düşüyordum ki, önümde çekilmiş yaylardan oluşan bir duvar beliriyor. Kollarımı sallayarak dengemi sağlamak için savaşıyorum. Sonunda doğrulduğumda, her yönden okları takılmış yaylar bana doğrultulmuştu.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Derin nefesler alıp bir yandan hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da umutsuzca yayların kime ait olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Nihayet tam önümden bir figür, etrafındaki yeşilliklerin arasından sıyrılıyor.

Ama yeşillik de onu takip ediyor. Çenem düştü.

Karşımdaki kişiye ağzım açık bir şekilde inanamayarak bakarken, şok kafatasımın içinde dev çanlar gibi çınlıyor.

Bir dryad.

Mabona'nın lanet memeleri, bu bir *kurbağa*. Onlar hakkında hikâyeler duymuştum ama burada yaşadıklarını bilmiyordum. Tüm efsaneler kuzeydeki derin ormanlarda yaşadıklarını söylüyor. Önümdeki dişi dryad'a bakıyorum.

Şekli, dökümlü bir elbise giyen bir kadına benziyor. Elbisesinin dallardan, sarmaşıklardan ve yapraklardan yapılmış olması dışında. Ve uzun saçları da öyle.

Hayalet bir rüzgâr gibi dalgalanıyor etrafında. Kırmızı çiçekler başının etrafında bir taç gibi büyüyor. Kırmızının sıçramaları soluk yeşil teniyle tam bir tezat oluşturuyor. Kahverengi gözlerinde bin yılların bilgeliği dönüyor gibi. Sanki bu dünyanın tüm çağlarını yaşamış gibi. Her şeyi görmüş. Hepsini yaşamış. Ve her şeyi biliyor.

O yoğun gözlerini bana kilitlediğinde ağzım kuruyor.

"Seelie Sarayı'ndan bir fae'nin ejderha değiştiren biriyle ormanımızda ne işi var?" diye soruyor. Sesi alçak ve yumuşak ama son iki kelimeyi sanki tadı iğrenmiş gibi tükürüyor.

Yutkunuyorum. "Buradan çıkış yolunu bulmaya çalışıyorum."

Başını eğiyor, saçındaki sarmaşıklar bu hareketle dalgalanıyor. "Buraya nasıl geldiniz?"

"Ağaç gövdesinin tavanındaki bir delikten düştük," diye kekeliyorum. "Nereden?"

"Tam olarak emin değilim. Yaklaşık dört saatlik bir yürüyüş sanırım." Kolumu kaldırarak geldiğimiz yönü gösteriyorum. "Şu tarafa."

"Ormanda ne yapıyordun ki?" "Kefaret Denemeleri'nde bir yarışmacıyım."

Ormanın üzerine sessizlik çöktü. Birkaç yay kirişi, onları tutan dryadlar biraz daha geri çekilince belli belirsiz gıcırıyor. Nefes alıyorum ve şu anda yüzüme ok doğrultmayan tek dryad'a odaklanmaya çalışıyorum.

Gözlerini bana diyor. "Kefaret Denemeleri nedir?"

Hayatımızın bu kadar ayrılmaz bir parçası olduğu için bilmemesi beni bir an için şaşırtıyor. Ama sanırım burada yaşıyorlarsa, bunu duymamış olmaları için bir neden yok.

"Bu bir yarışma," diye açıklıyorum. "Buzyürek hükümdarları her yüz elli yılda bir ev sahipliği yapar. Değerli olduğumuzu kanıtlamak için sadece üç kişi kalana kadar bizi birbirimizle dövüştürüyorlar. Ve kazananlara şehri terk etme izni veriliyor."

Etrafımdaki tüm dryadlardan keskin bir tıslama sesi yükseliyor. Beni vuracaklarını düşünerek irkiliyorum.

"Icehearts," diye hırılıyor dryad lideri zehir dolu bir sesle. Sonra yüzünde düşünceli bir ifade belirirken gözlerini bana diyor. "Seni sarayında tuzağa düşürdüklerini biliyordum. Ne de olsa ormana nadiren giriyorsun. Ama sizi spor olsun diye birbirinizle dövüştürdüklerini bilmiyordum."

Çenemi sıkarak elimi yumruk haline getiriyorum. "Daha iyi bir hayat için tek şansımız bu."

Başını tekrar eğiyor ve o düşünceli bakış bir kez daha güzel yüz hatlarını kaplıyor. Etrafımızdaki sessizlik o kadar yüksek ki havanın kulaklarımda çınladığını duyabiliyorum.

"Onlardan nefret ediyorsun," diyor sonunda. Bu yarı ifade, yarı soru. "Buzyürek Hanedanı'ndan gerçekten ama gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

Koşup İmparatoriçe Jessina'ya ispiyonlamayacağından oldukça emin olduğum için dürüstçe cevap veriyorum. "Evet."

"Hmm."

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için bakışlarını tutuyorum.

"Dışarı çıkmak için nehri takip ediyorsun," diyor ve bir kez daha, bir açıklama ile soru arasında bir yerde.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Buradan olabildiğince çabuk çıkmak istiyorum."

Sanki yüzümdeki samimiyeti okumaya çalışıyormuş gibi, rahatsız edici derecede uzun bir süre sessizce beni izliyor. Sonra nihayet başını salladı.

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor ve tüm yaylar indirilirken uzaklaşmaya başlıyor.

"Bekle," diye geveliyorum. "Beni öylece... bırakıyor musun?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunun gerçekten aptalca bir şey olduğunu anladım. Bölgelerine izinsiz girdikten sonra bir dryad sürüsü tarafından pusuya düşürüldüm ve buradan öylece çıkıp gitmeme izin veriyorlar. Mucizemi alıp kaçmalıydım. Ama onlarla karşılaşmak, bir kurbağayla karşılaşmak beni o kadar şaşırttı ki beynim hâlâ toparlanmaya çalışıyor.

Lider bana döndü.

Gülümsediğinde omurgamdan bir korku dalgası fırlıyor. Bu rahatlatıcı bir gülümseme değil. Birinin boğazını parçalamak üzere olan bir yırtıcının keskin gülümsemesi. O gülümseme dudaklarını keserken gözlerinde asırlık bir öfke yanıyor.

"Ejderha şekil değiştirenlerden nefret ediyorsun," diyor. Altımızdaki toprağı asit gibi kavuracak kadar güçlü olan kötülük, sesine sızıyor. "Biz onlardan daha çok nefret ediyoruz."

Yüzündeki vahşi öfkeye bakmak bile ciğerlerimdeki nefesi alıyor. Ve ben daha nefesimi toparlayamadan, yoldaşlarının geri kalanıyla birlikte büyülmüş ormanın içinde kayboldu bile.

Bir dakika boyunca, kalbim göğsümde çarparken öylece durup arkasından bakıyorum.

Sonra ani bir farkındalık içimde şimşek gibi çakıyor.

Etrafımda dönerek geldiğim yöne bakıyorum. Ejderha değiştiricimi bıraktığım yöne.

Dryad'ın sözleri kafatasımda yankılanırken kalbim küt küt atıyor. *Ejderha değiştiricilerden nefret ediyorsun. Biz onlardan daha çok nefret ediyoruz.*

Dehşet ve korku içimi kaplıyor.

Draven.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Nehre doğru geri koşarken **korku** midemi bulandırıyor. Ya kurbağalar onu alt etmeyi başardıysa? Ya ona işkence ediyorlarsa? Ya çoktan öldüyse?

Bu düşünce bile kalbimi sıkıştırıyor.

Aklımdan ani bir soru geçerken tökezliyorum ve neredeyse kıvrılan bir ağaca çarpıyorum.

Neden umursuyorum ki?

Draven'ın yaralanması ya da ölmesi neden umurumda olsun ki? Beni Ejderha Tarlası'nda ilk gördüğünden beri sabote etmekten başka bir şey yapmadı. Yaralanmasını ya da ölmesini umuyor olmalıydım çünkü bu sayede yüzüğü geri çalmak ve davayı kazanmak çok daha kolay olurdu. Öyleyse neden korku ve panik şu anda kaburgalarımın arasında dolanıyor ve ciğerlerimi boğuyor?

Derinlerde bir yerde bu sorunun cevabını biliyorum. Ve gerçek, rahatsız edici olduğu kadar şok edici de.

Draven'ı önemsemeye başladım.

Evet, acımasız, otoriter ve tam bir baş belası. Ama aynı zamanda beklenmedik derecede nazik, düşünceli ve komik. Beni saldırganlardan ve bir kurt ayısından korudu ve herkesin görmesi için koridorlarda çıplak yürümek zorunda kalmayayım diye bana kendi gömleğini verdi. O beni görüyor. Tüm parçalarımı görüyor, dünyanın geri kalanından saklamaya çalıştıklarımı bile. Ve beni güldürüyor.

Onunlayken kendimi özgür hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde özgür. Onun için kendimi geri çekmem ya da kendimi daha az göstermem gerekmiyor. Sözlerimi dikkatlice seçmek zorunda değilim. Bazı nedenlerden dolayı, bana gerçek benim yeterli olduğunu hissettiriyor. Sanki *ben* yeterliymişim gibi. Onunlayken, kişiliğimi etrafımdaki insanlara uydurmak zorundaymışım gibi hissetmiyorum. Sadece kendim olabiliyorum.

Ormanda koşarken panik içimde çatırdıyor. Ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı panik.

Çünkü yukarıdaki Tanrıça, Draven Ryat'tan gerçekten hoşlanıyorum.

Benim neyim var böyle? O Dehşet Lejyonu'nun komutanı. Düşman ordusunun lideri. Ona karşı öfke ve nefretten başka bir şey hissetmemeliyim. Yine de dün gece bana sarılan sıcak bedenini unutamıyorum. Beni odasında orgazmın eşiğine getirirken ellerinin verdiği hissi. Beni açlıktan ölüyormuş gibi öperken ağzının tadını.

Devrilmiş ağaçların üzerinden atlayıp nehre doğru koşarken ruhumun içinde kafa karıştırıcı ve son derece çelişkili düşünceler dönüp duruyor.

Ama sonunda akan suyun önünde kayarak durduğumda etrafımdaki çimenler bomboştu. Başımı bir o yana bir bu yana savururken nabzım kulaklarımda atıyor. Ama Draven'ı hiçbir yerde bulamıyorum.

Kalbim sıkışıyor.

Büyümü kanalize ederek, daha önce Fenriel üzerinde kullandığım tekniğin aynısını kullanıyorum. Onun duygularından birini bulmaya ve ona bağlanmaya çalışıyorum, böylece bu bağı onun bulunduğu yere doğru takip edebiliyorum.

Büyü gücümü kullanarak bir öfke kıvılcımı arıyorum.

Hiçbir şey bulamadım.

Kızgınlığı

deniyorum.

Hiçbir şey yok.

Sabırsızlık. Hayal kırıklığı. Ve kesinlikle hissediyor olması gereken birkaç başka duygu.

Ama her seferinde, hiçbir şeyle karşılaşmadım.

Boğazımdan bir hayal kırıklığı hırıltısı kaçıyor. Ne hissediyor olabilir ki?

Bir hevesle, büyümü bir endişe kıvılcımına doğru

fırlatıyorum. Nefesim kesildi.

Draven'ın göğsündeki mor endişe kıvılcımı o kadar büyük, o kadar her şeyi tüketiyor ki, bu duygudan ben de etkilenmemek için kalkanlarımı yukarı çekmek için çabalamam gerekiyor.

Sersemlemiş bir halde duygunun geldiği yöne bakıyorum. Draven *endişeli*. Ve sadece biraz endişeli değil. Alevin yoğunluğuna bakılırsa o kadar endişeli ki doğru düzgün nefes bile alamıyor olmalı. Kafamı birkaç kez hızlıca

sallayarak sersemliğimi ü z e r i m d e n atıyor ve ona doğru koşmaya başlıyorum. Onunla bağlantımı sürdürmek için duyguyu manipüle etmem gerektiğinden, kök ve taş üzerinde koşarken onu çok az azaltıyorum. Ama

endişe o kadar ağır basıyor ki

fark var.

Draven nihayet nehrin biraz ilerisinde görüldüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kafese kapatılmış bir kurt gibi çimlerin üzerinde volta atıyor, elini sıkıp sıkıp açıyor ve başını bir o yana bir bu yana sallıyor.

Bakışları benimkileri bulduğunda olduğu yerde duruveriyor. Kısa bir an için, gözlerinde rahatlamamanın titreştiğini gördüğüme yemin edebilirim. Ama sık sık takındığı o inatçı ifade yüzünde sabit bir şekilde duruyor ve bana bakarken hiçbir duyguya ihanet etmiyor. Sanki gelip gelmemem umurunda değilmiş gibi.

Ama *büyüm* hâlâ ona bağlı olduğu için göğsündeki endişe alevinin bir anda söndüğünü hissedebiliyorum.

Sihrimi kestim. Tepkisi karşısında hâlâ sersemlemiş bir halde, ona doğru son mesafeyi yürüyorum. Okunamayan gözlerle beni izliyor.

"Yeterince uzun sürdü," diye mırıldanıyor önünde durduğumda.

Cevap olarak iğneleyici bir şey söylemeyi planlıyordum ama onun yerine kendimi "Benim için endişeleniyordun" derken buldum.

Bir an için yüzünde bir endişe beliriyor. Sonra kaşlarını çatarak indiriyor ve kollarını kavuşturuyor. "Hayır, endişelenmiyordum."

"Duygu büyüüne sahip olduğumu unutuyor musun? Endişeni tam anlamıyla *hissedebiliyordum*. Seni bulmak için bunu kullandım. Buraya gelmek için senin yoğun endişeni takip ettim."

Öfkeli kaşları biraz çatılıyor ve boğazını temizliyor. "Evet, şey..." Ofluyor. "Eğer ölürsen, ailen muhtemelen ayaklanır. Ve benim şehirleri yerle bir etmekten daha iyi yapacak işlerim var."

Ben daha cevap vermek için ağzımı açmadan beni kolumdan tutup çekmeye başlıyor ve arkasını dönüp ilerliyor.

"Şimdi gidelim," dedi. "Tekrar saldırıya uğramadan önce."

"Evet, o konuda..." Yanında tökezleyerek ilerlerken ona sert bir bakış fırlatıyorum. "O saldırıdan kurtulmaya çalışırken neye sahip olmak iyi olurdu biliyor musun? Bıçağım."

Yüzünde bir suçluluk titreşimi beliriyor. Sonra yüzündeki o acımasız otorite maskesini tekrar indiriyor. Ama gerçekten de daha önce benden aldığı bıçağı çıkarıp bana geri veriyor.

"Eğer beni bununla bıçaklamaya çalışırsan, kelepçeleri tekrar çıkarırım" diye uyarıyor.

Alaycı bir tavırla bıçağı alıyorum ve uyluk kılıfıma geri sokuyorum. Sonra tekrar konuşmak için ağzımı açıyorum.

Tam ona kendi yarısına pusu kuran dryadlardan nasıl kurtulduğunu soracaktım ki içimde bir tereddüt belirdi.

Onların dryad olduğunu bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Ve bana ejderha şekil değiştirenlerden nefret etmekle ilgili söylediklerine bakılırsa, Buzyürek hükümdarlarının bu ormanın altında yaşayan dryadlar olduğunu öğrendiklerinde heyecanlanacaklarından şüpheliyim. Eğer Draven zaten bilmiyorsa ve ben ona bundan bahsedersem, imparatoruna ve imparatoriçesine de söyleyecektir. Ne de olsa onların sadık köpeği. Dryadlar ve ejderha değiştiriciler arasındaki geçmişin ne olduğunu bilmiyorum ama vicdanımda ölü bir dryad istemediğim için bu sırrı mezara kadar yanımda götürmeye karar verdim.

Bunun yerine, kolumu onun elinden çekip alıyorum ve bu şekilde itilip kakıldığım için ona sinirli bir bakış fırlatıyorum. Bu bakışı hemen görmezden geldi. Omzumu geriye atarak gömleğimi tekrar düzelttim ve bir of çektim. Aramızdaki sessizlik aniden yoğun ve gergin bir hal alıyor.

Söylemek istediğim, sormak istediğim birkaç şey var ama yapamıyorum. Cevaplamak istemediğim sorular sormaması için ağzımı kapalı tutmam gerekiyor. Ama aynı zamanda çatırdayan sessizliğe de dayanamıyorum.

Bu yüzden sadece doldurmak için diyorum ki, "Bu arada benim ailem isyan etmezdi.

Böylece sen de şehrimizi yakıp yıkmak zorunda kalmazdın."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. Sanki kendim hakkında gönüllü olarak bilgi vermeme şaşırmış gibi. Dürüst olmak gerekirse, ben de biraz şaşırdım.

"Tek çocukları öldürülseydi isyan etmezler miydi?" diye soruyor. "Hayır.

Bizim... karmaşık bir ilişkimiz var." Acı içime doğru yayılıyor

Birden bu konuyu açtığıma pişman oldum çünkü gerçekten bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Bu yüzden aceleyle odağı ona çeviriyorum ve sesime alaycı bir muziplik katarak soruyorum: "Peki ya sen? Ölümün Gölgesi'nin bir ailesi var mı yoksa sen kızgın bir fırtına bulutu tarafından mı doğuruldu?"

Gülüyor.

Yukarıdaki Tanrıça, bu çok hoş bir ses. Ve onunla birlikte, etrafımızdaki gerginlik güçlü bir sabah rüzgârı tarafından süpürülmüş gibi kayboluyor.

"Hayır, benim ailem var" diye cevap veriyor. Sonra başını yana eğiyor ve omuz silkiyor. "Anne babam *vardı*. Ben altmış yaşlarındayken öldüler. Doğal nedenlerle. Dramatik bir şey değil. O zamanlar zaten Klan Lideriydim, yani endişelenmem gereken bir sürü başka insan vardı."

Başımı ona doğru salladım. "Bekle, ne? O kadar gençken klanınızın lideri mi oldunuz?"

"Aslında otuz yedi yaşımdaydım, eğer açık konuşacaksak." Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi misin sen?"

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, yüzünü inceliyorum. Ama tüm fae ve şekil değiştirenler gibi o da hâlâ yirmi beş ila otuz yaşlarında görünüyor. Bunu bilmenin başka bir yolu olmadığından, sadece sormaya karar veriyorum. "Şu an kaç yaşındasın?"

"İki yüz seksen altı." Olduğum yerde duruyorum.

Etrafımızdaki büyülü ormana ışık vuruyor, ağaçları aydınlatıyor ve rengârenk yaprakları mücevher gibi parlatıyor. Sağımda, nehir güneye doğru durmadan akıyor. Ve birkaç saniyeliğine, sessizliği bozan tek şey o yumuşak akıntı sesi oluyor.

Sonra Draven'a dönüyorum ve şaşkın gözlerle ona kilitleniyorum. "İki yüz seksen altı. Sadece iki yüz seksen altı yaşında mısın?"

Kaşlarını çatıyor, inançsızlığım karşısında gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Evet." "Ama... a m a ..." Kekeliyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sen

Mabona aşkına, Dehşet Lejyonu Komutanı! Bu kadar gençken nasıl bu kadar gülünç derecede güçlü olabiliyorsun?"

Birkaç saniye boyunca bana baktı. Gururu mu okşandı yoksa aşağılandı mı anlayamamış gibi görünüyor. Sonra bana sert bir bakış fırlatıyor, yüz hatlarına yeniden ciddiyet çöküyor.

"Neden sana böyle bir şey söyleyeyim ki?" Kara bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Biz düşmanız, değil mi?"

Derin bir iç çekiyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. Haklı olduğu bir nokta var. Ama aniden yoruldum. Her şeyden... yoruldum.

Tekrar yürümeye başlarken, "Çünkü neredeyse ölüyorduk. Ve ben sadece..." Tekrar iç çektim. "Sadece bana doğru bir şey söyle. Gerçek bir şey."

Bir süre yanımda sessizce yürüyor. Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda nihayet konuşuyor.

"Yani klan büyüsünü miras alan şekil değiştirenin nasıl lider olduğunu biliyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Evet."

"Önceki liderimiz ben otuz yedi yaşımdayken öldü ve Azaroth bir nedenden dolayı beni seçti. Yani büyü bana oldukça gençken miras kaldı, bu da onu alışılmadık derecede genç bir yaştan itibaren geliştirmeye başlayabileceğim anlamına geliyordu."

"Yani işin sırrı bu mu? Pratik yapmak için çok zaman?"

"Hayır." Göğsünden yumuşak bir kıkırdama yükseliyor. "İşin sırrı yaşlı bir ejderha kadar huysuz olmak."

Gözlerimi kırıştıtararak şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Yürümeye devam ederken önümüzde uzanan ormana bakarken dudaklarında hüznölü bir gülümseme var.

"Bir gün," diye başlıyor, "adalarımızdan birinde fırtına güçlerimle pratik yaparken, bu kocaman gri ejderha ortaya çıktı."

"Gri mi?" Şok içinde ona bakıyorum. "*Gri* ejderhalar da mı var?"

Başını iki yana sallıyor. "Bu kıtada yok. Ama o buralı değildi. Tatilde olduğunu söyledi." O yumuşak ve kesinlikle inanılmaz kahkahalardan biri daha göğsünden dalgalanıyor. "Her neyse, beni pratik yapmaya çalışırken gördü. Ve bana *güldü*." Dudaklarında hâlâ o gülümsemeyle başını sallıyor. "Çok kırılmışım. Çünkü o zamanlar kibirli ve ukala biriydim."

"Şimdikinin aksine mi?"

Gözlerini deviriyor ve omzuma yumuşak bir darbe indiriyor.

Ama buna hazırlıklı olmadığım için yana doğru sendeliyorum ve neredeyse çok ince asma benzeri gövdesi olan garip bir ağaca çarpıyorum. Tepesi baş aşağı duran bir çan şeklinde ve ben onu tutan yumuşak sarmaşığa çarptığımda sallanıyor. Kalın, soluk yeşil bir sıvı çanın kenarlarından akıyor ve yere sıcıyor. Yapışkan madde botlarıma çarpmadan önce sıçrayarak yoldan çekiliyorum.

Gözlerimi kısarak Draven'a bakıyorum.

O sadece sırtıyor ve hiç de özür dilememiş gibi görünüyor.

Uzun bir nefes vererek başımı sallıyorum ve nehir boyunca tekrar ilerlemeye başladığımızda onun yanına geri dönüyorum.

"Her neyse, alındım ve ukalalık ettim, bu yüzden ona meydan okudum," diye devam ediyor Draven. Hafifçe kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Benimle paspas oldu."

Böyle bir şeyi itiraf etmesine şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum.

Sanki bu konuda utanmıyormuş gibi omuz silkiyor. "O inanılmazdı. Gördüğüm en iyi fırtına kullanıcısıydı. Ve şans eseri tatilini bizim adalarda geçirmeye karar verdi. Böylece beni eğitti. Bana fırtına güçleri hakkında önceki liderlerimizin hiçbirinin bilmediği şeyler öğretti." İç çekiyor. "Hâlâ kim ya da ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama yaşlı olduğu hissine kapıldım. Gerçekten yaşlı."

"Yaşlı mıydı?" Yumuşakça sordum. "Öldü mü?"

"Hayır." Tekrar kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Dediğim gibi, sadece tatildeydi. Birkaç yıl sonra evine geri döndü. Her neredeyse artık. Geri dönüp baş belası yeraltı dünyacılarının her şeyi yakıp yıkmadığından emin olması gerektiğini söyledi."

"Yeraltı dünyalı ne demek?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bir tür kötücül iblis ya da onun gibi bir şey olduğunu varsayıyorum."

"Huh."

"Ama, evet, gücümün ardındaki sır bu." Bana bakarken altın gözleri parlıyor ve bana muzip bir gülümseme fırlatıyor. "Büyük bir doğuştan gelen hak yok. İlahi bir kader yok. Sadece tatilde olan yaşlı, huysuz, çelik grisi bir ejderha."

"Vay be." Kaşlarımı kaldırarak onu izliyorum. "Beklediğim cevap bu değildi."

"Hiç şaşırmadım. Çoğu insan sadece-"

Aniden aklıma gelen bir fikir beni şimşek gibi çarpıyor, cümlesinin geri kalanını bastırıyor ve kafam hem heyecan hem de endişeyle çınılıyor.

Yanımda Draven konuşmaya devam ediyor. Ama artık sözlerine, uygun zamanlarda başımı sallayacak kadar bile odaklanamıyorum.

Çünkü yüzüğü ondan nasıl çalacağımı buldum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Göğsümün içinde **gergin** bir endişe vızıldıyor. Sanki göğüs kafesimin içinde tedirgin bir arı sürüsü sıkışmış gibi hissediyorum. Kalbimin çok sert atmasını durdurmaya çalışırken kulağa normal gelen nefesler aldığımı umuyorum.

Dahice planım, çok özel bir sırayla gerçekleşmesi gereken üç şeyi içeriyor. Ama yürüdükçe, ilkinin asla gerçekleşmeyeceği konusunda daha da endişeleniyorum. Ya da çok geç olacak ve ikinci adımı uygulama şansımız bile olmayacak. Ya da Draven ne yaptığımı anlayacak ve beni tekrar kelepçeleyecek diye. Ya da kalbimin suçlayıcı gümbürtüsünü duyacak.

Ruhumda titreşen bu endişeyle, heyecanlı ya da sabırsız hissetmesi gereken bir grup insanı aramak için sihrimi fırlatmaya devam ediyorum. Ama tıpkı son üç saatte olduğu gibi, hiçbir şey bulamıyorum.

Büyümün sınırlarının ve bir başkasının duygularını hissetmek için ne kadar yakın olmam gerektiğinin çok iyi farkındayım. Dolayısıyla, bu denemede galip gelenlerin dönüşünü sabırsızlıkla ya da heyecanla bekleyen bir grup insanı hissettiğimde, nehrin sonuna ulaşmaya yakın olduğumuzu anlayacağım. Ve bunu öğrenir öğrenmez planımın ikinci aşamasını harekete geçirebilirim.

Ama bu yakında gerçekleşmezse, her şey için çok geç olacak.

Draven ve ben nehir boyunca yürürken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Şu anda öğleden sonrayı çoktan geçmiş olmalıyız, yani yakında şehre varmış olmalıyız.

Hadi, hadi, umutsuzca yalvarıyorum zihnimde.

Endişe kafatasımın içinde çınlıyor.

Sihrim bağlanıyor.

Sonunda sabırsızlığın birkaç seraz kıvılcımını yakaladığımda nefes nefese kalmamak için tüm irademi kullanıyorum. Ve hepsi de şehir yönünde bulunuyor.

Heyecan içimde patlıyor.

Nihayet.

Draven beni yakalamadan oraya ulaşabileceğim kadar yakın. *Eğer* zamanlamayı doğru yaparsam.

Planımın ikinci kısmını hayata geçirmek için ihtiyacım olan tek şeyi aramak üzere bakışlarımı etrafta gezdirirken nabzım kulaklarımda *atıyor*.

Hiçbir şey bulamayınca korku boğazımı düğümlüyor. Sadece yeşil, turuncu ve pembe yapraklı ağaçlar ve usulca akan bir nehir bana bakıyor.

Nefesimi dengede tutmak için mücadele ediyorum. Kahretsin. Bunu hemen yapmalıyım. Draven da yeraltı ormanından çıkmak üzere olduğumuzu anlamadan önce.

Yürümeye devam ediyoruz.

Vücudumdaki her sinir yıldırımla yüklenmiş gibi hissediyor.

Ciğerlerime eşit nefes almaya zorluyorum.

Lütfen, sessizce

yalvarıyorum. Kalbim

küt küt atıyor.

İşte orada.

Umutsuzca aradığım ağaç sonunda ileride beliriyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bıçağımı kılıfından gizlice çıkarırken elimi zorlukla sabit tutabiliyorum. Draven'ın gözleri önümdeki patikada. Kısa nefesler alıyorum. Ağaç yaklaşıyor.

Eğer bunu batırırsam, her

şey biter. Zamanlamayı

mükemmel yapmalıyım.

Endişe damarlarımda şimşek gibi çakıyor. İki adım kaldı.

Ve... şimdi!

Bıçağı ince asma benzeri gövdeye tek bir kesikle saplıyorum. Sonra onu kılıfıma geri sokup yürümeye devam ediyorum.

Arkamızdan hafif bir hışırtı sesi geliyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Lütfen, lütfen, zamanlamayı doğru yaptığımı söyleyin.

Hışırtı bir vınlama sesine dönüşüyor.

Draven tam ona doğru dönerken dev çan şeklindeki üst kısım devriliyor ve tüm sümüksü yeşil içeriğini üzerimize boşaltıyor.

Ben de etrafımda dönerken bir çığlık atıyorum ve bunun gerçek bir şok sesi olduğunu umuyorum. Bakışlarım hemen çanı tutan sarmaşıktaki açtığım keşiğe yöneliyor. Ağırlığından dolayı, sarmaşığı kestiğimde çan öne doğru eğildi. Sonra tamamen koptu ve benimle bir ilgisi olduğuna dair hiçbir kanıt bırakmadı. Ayrıca, üzerime devrildiği için vücudumun yarısı da o sümüksü yeşil maddeyle kaplandı.

Ancak Draven çok daha kötü durumda.

Kollarını yarıya kadar kaldırmış bir şekilde yerde duruyor ve şaşkınlıkla kırık bitkiye bakıyor. Yüz hatlarında kesinlikle şaşkın bir ifade var. Saçları, yüzü ve tüm vücudu tamamen balçıkla kaplanmış. O koyu yeşil sıvı elmacık kemiklerinden aşağı akıyor, çenesinden ve kaldırdığı kollarından damlıyor.

Bir kahkaha patlattım.

Bana doğru dönerken havada balçık uçuşuyor. "Yemin ederim, eğer bununla bir ilgin varsa, ben..."

Sonra gömleğimin, yüzümün ve saçlarımın da sıırıslıklam olduğunu fark edince vazgeçiyor. Nispeten temiz kalan tek yerim pantolonum, gerçi sol kalçamda biraz sıçrama var.

Kırık bitkiye ölümcül bir bakış fırlatırken göğsünden bir hırıltı kopuyor. Sonra kollarını aşağı doğru çekerek yere balçık sıçratıyor.

"Azaroth'un lanet alevi," diye homurdanıyor nefesinin altından nehre doğru yürürken.

Botları her adımda ıslak sesler çıkarıyor. Midem bulanıyor.

İşte bu kadar. Yüzüğü geri çalmak için tek şansım bu.

Yüzümdeki sümüğü silerken, onu nehre doğru takip ediyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Eğer zırhı üzerindeyken nehre doğru yürümeye karar verirse, tüm planım boşa gidecek. Suyu girmeden önce kıyafetlerini çıkarmasını sağlamalıyım.

Bu yüzden o nehre giyinik girmeyi aklımdan bile geçiremeden gömleğimin eteğinden tutup başımın üzerinden çekiyorum.

Draven bakışlarını bana çevirirken bir adım tökezliyor.

Omuzlarımı silmekle yetiniyorum. "Daha önce görmediğin bir şey değil. Beni o merdiven boşluğunda çıplak görmüştün, hatırladın mı?" Kelimelerimi dikkatle seçerek ekliyorum: "Ayrıca, kıyafetlerim üzerimdeyken sümüğü düzgünce yıkayamam."

Draven ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Benimle kendi bedeni arasında gidip gelirken yüzünde hafifçe telaşlı bir ifade beliriyor. Sonra istifa eder gibi bir sesle homurdanıyor.

Ellerinden biraz daha balçık silmeye çalıştıktan sonra kemerine uzanıyor ve çözmeye başlıyor.

Yüzüğün saklı olduğu keseye ihtiyatlı bir bakış atarken kalbim göğsümde çarpıyor. Ama kendi pantolonumun düğmelerini açarken yüzümü nötr bir maske gibi tutuyorum.

Draven kemerini çimlerin üzerine bırakırken bir gümbürtü duyulur. Sonra zırhını giymeye başladı. Pantolonumu çıkarmak için acele etmiyorum. Sonra hâlâ botlarımı giydiğimi hatırlamış gibi yapıyorum. Kendi aptallığıma hesaplı bir şekilde başımı sallayarak, pantolonum ayak bileklerime kadar inmiş halde çimlerin üzerine oturuyorum ve botlarımın bağcıklarını çözmeye başlıyorum.

Draven zırhının üst yarısını çimlerin üzerine düşürürken daha fazla gümbürtü duyuyorum.

Draven sonunda siyah atletinin eteklerini tutana kadar beklerken botlarımı çıkarırken nabzım kulaklarımda atıyor. Sonra yukarı doğru çekiyor.

Kumaş görüşünü engellediği anda, lanet bir engerek gibi saldırıyorum.

Yana doğru eğilerek elimi doğru keseye sokuyorum ve yüzüğü çekip çıkarıyorum.

Gözleri sadece birkaç saniyeliğine kapanıyor ama gömleği tamamen çıkarıp bana tekrar baktığında yüzük çoktan botlarımdan birinin içine saklanmış oluyor. Gözleri kapalıyken ne yaptığımı açıklamak için pantolonumu da tamamen çıkarmıştım.

Draven'ın bakışları artık neredeyse tamamen çıplak olan vücuduma yöneldiğinde yanakları kızarıyor. Dikkatini daha da dağıtmak için o anı seçerek ellerimi külotumun içine sokup aşağı doğru itiyorum. Yanaklarındaki kızarıklık derinleşirken bakışlarını kaçırıyor.

Neredeyse gülecektim. Hem onun utancına hem de benim dehama. İşe yaradı.

Yüzük bende. Ve o bilmiyor.

Şimdi tek yapmam gereken çabucak yıkanmak ve sonra birkaç dakikalığına ayrılmak için bir bahane bulmak. Belki gidip ormana işemek için falan. Sonra da bitiş çizgisine kadar deli gibi koşup bu lanet olası tanrıça denemesini kazanacağım.

Heyecandan başım dönüyor, kalan kıyafetlerimi çıkarıyorum ve nehrin kenarına doğru yürürken bir elimle balçık kaplı gömleğimi tutuyorum. Suya girdiğimde su ayak bileklerimin etrafından usulca akıyor. Sonbaharın yarısına geldiğimiz düşünülürse şaşırtıcı derecede sıcak. Ama belki de bu garip yeraltı ormanı bir şekilde bu bölümdeki sıcaklığı etkiliyordur.

Eğilip gömleğimi suya batırdığımda su baldırlarımın etrafında tur atıyor. Arkamdan boğuk bir ses geliyor.

Hâlâ eğilmiş ve gömleğimi durularken arkama bakıyorum, garip sese şaşırıyorum.

Draven'ı birkaç adım arkamda çimlerin üzerinde donmuş bir şekilde dururken buluyorum. Elleri iç çamaşırının yarısına kadar inmiş, kıpırdamadan bana bakıyor.

Tam önünde çırılçıplak ve domalmış bir şekilde durduğumu fark ettiğimde vücudumu bir sıcaklık kaplıyor.

"Lanet olsun, Selena," diye bastırıyor, sesi sert.

Bakışlarımı tekrar suya çeviriyorum ve aceleyle gömleğimi yıkamayı bitiriyorum. Sonra doğrulup gömleğimi kuruması için çimlerin üzerine koymak üzere geri dönüyorum. Ama artık görevime zar zor konsantre olabiliyorum çünkü Draven'ın bakışları gittiğim her yerde tenimi yakıyor.

Gözlerindeki çaresiz bakışla damarlarımda ateş titreşiyor. Ama nehre geri dönerken bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Benim bir görevim var. Bir planım var. Sadece saçımı ve vücudumu yıkamam gerekiyor, sonra da yüzükle kaçacağım.

Nehre girip suya daldığımda su etrafımda şırıl şırıl akıyor. Etrafımdaki dünya kayboluyor, yerini kulaklarımda akan suyun sesi alıyor, parmaklarımı saçlarımda gezdirerek balçığı çıkarıyorum. Sonra nehir yatağını itiyorum ve tekrar yüzeye çıkıyorum.

Arkamdan bir sıçrama sesi geliyor. Kalbim çırpınıyor. Draven da artık suyun içinde.

Tüm balçığı yıkarken sırtımı ona dönmemeye dikkat ediyorum. Bakışlarım birkaç kez botlarıma doğru kayıyor. Bir planım var. Tek yapmam gereken onu takip etmek. Dikkatimi dağıtmak yok.

Kendimi çelikleştirerek arkamı dönüyorum ve çimlere doğru ilerliyorum.

Tam arkamı döndüğümde, Draven su altında kaldıktan sonra su yüzeyine çıkıyor.

Bakışlarım ona takıldığında ciğerlerimdeki hava çekilip alınıyor.

Tüm o garip yeşil balçık artık yok. Onun yerine su siyah saçlarına yapışıyor ve teninden aşağı akıyor. Yukarı uzanıp parmaklarını saçlarının arasından geçirerek yüzüne doğru iterken klitorisim zonkluyor. Kasları hareketle birlikte kayıyor.

Kahretsin, bu kadar ateşli olmak zorunda mıydı?

Bakışlarımı fark edince hareketin ortasında donup kalıyor. Elleri hâlâ saçlarının yarısında, öylece duruyor, sersemlemiş gibi beni izliyor.

Bakışlarım sert göğsünden aşağı kayıyor. Su seviyesi tam kalçalarının üzerinde ve suyun hafifçe karnına vuruşunu izlerken yutkunuyorum.

"Selen," diyor, sesi karanlık ve uyarı dolu.

Bakışlarımı onun bedeninden ayırıyorum ve hızla tekrar çimlere doğru ilerliyorum.

Lanet olsun, bir planım var. Biraz kurulanacağım. Kıyafetlerimi tekrar giyeceğim. Bir bahane uyduracağım. Ve sonra deli gibi koşacağım.

Dikkat dağıtmak yok. Kesinlikle dikkat dağıtıcı bir şey yok.

Çimlere ulaştığımda arkamdan şırıl şırıl su sesi geliyor. Ve tam bir aptal olduğum için ona doğru dönüyorum.

Draven'ın da sudan çıktığını gördüğümde kalbim küt küt atmaya başlıyor. Islak saçları yüzünden geriye doğru savrulmuş ve su damlaları vücudundan aşağı akıyor. Tamamen çıplak vücudundan.

Vücudu olan şahesere bakarken damarlarımda ateş yalıyor. Kaslarının her kıvrımı ve karın kaslarının her keskin çıkıntısı dokunulmak için yalvarıyor. Bakışlarımı bir kez daha fark ettiğinde durdu, hala ayak bileği nehrin içindeydi.

Ama bu sefer başka tarafa bakamıyorum.

Karın kasları boyunca kayan bir su damlasını takip ediyorum ve onu kalçalarından tutup o su damlasını teninden yalamak için karşı konulmaz bir dürtüyle çarpılıyorum.

Sonra su damlası aşağıya kayıyor.

Kısa bir nefes alıyorum.

Lanet olsun, kanat açıklığı hakkında yalan söylemiyordu. Her saniye daha da sertleşen kocaman sikine bakarken aklımdan yasak görüntüler geçiyor. Beni solumdaki küçük kaya duvarına doğru ittiği görüntüler. Bir elini boğazıma koyup beni sertçe siktiği görüntüler. Beni domaltıp kollarımı arkamdan kavradığı ve beni öyle bir siktiği görüntüler-

"Selen."

Adım ciğerlerinden bir uyarı, bir tehdit ve bir yalvarış gibi dökülüyor.

Bakışlarımı kaldırıp tekrar gözleriyle buluşuyorum. Ciğerlerime geri almayı başardığım azıcık hava, gözlerinde orman yangını gibi yanan arzuyla bana baktığını gördüğümde küçük bir solukta kayboluyor. Yutkunarak dudaklarımı yalıyorum.

Çenesini sıkıyor ve elini esnetiyor.

"Bana öyle bakmayı gerçekten bırakmalısın," diye uyarıyor, sesi alçak ve sert.

O karanlık ve gergin sesin tınısı bile tenimi zevkle karıncalandırıyor.

Kararsız bir nefes alarak yakıcı bakışlarını üzerime çekiyorum. "Yoksa ne olur?"

Tekrar ilerlemeye başlıyor. Nehrin son birkaç adımını atıp çimenlerin üzerinde yürümeye devam ederken ayak bileklerine su doluyor. O bana doğru ilerlerken kalbim göğsümde çarpıyor. Bana o kadar yakın durana kadar hareket ettiğinde doğru düzgün düşünemiyorum bile, öyle ki kaslı göğsünden aşağı kayan her su damlasını sayabiliyorum.

Gözlerini bana kilitlediğinde gözleri arzuyla kararmış. "Ya da seni o taş duvara dayayıp benimmişsin gibi sikeceğim."

Sıcaklık damarlarımda dolaşıyor.

İleri doğru bir adım atıyor, vücudunu kullanarak benim bir adım geri atmamı sağlıyor. "Şaka yapmıyorum, Selena." O ilerlemeye devam ederken ben

geri çekiliyor. "Bakışlarını kaçırmak için on saniyen var, yoksa yemin ederim bacakların tutmayana ve ağzından çıkan tek inilti benim adım olana kadar seni becereceğim. Sonra da başka bir erkeğe dokunmayı aklından bile geçiremeyecek hale gelene kadar seni sikmeye devam edeceğim çünkü tek düşünebildiğin vücudundaki ellerim ve tek hissedebildiğin içindeki sikim olacak."

Kalbim tekliyor. Titreyen nefeslerimi içime çekerek onun altın rengi gözlerine bakıyorum, bu sırada içimde ısı birikiyor ve klitorisim daha sert zonkluyor. Çıplak sırtım taş duvara çarptığında bir gümbürtü duyuluyor. Draven tam önüme gelene kadar hareket etmeye devam ediyor ve beni duvara hapsediyor.

"On saniye," diye uyarıyor.

Nabzım kulaklarımda atıyor. "Hâlâ düşmanınız."

"Evet." Bakışlarımı tutmaya devam ediyor. "Sekiz saniye."

"Ve bu yeraltı ormanını terk ettikten sonra, her şey her zaman olduğu gibi devam edecek."

"Doğru. Altı saniye."

"Yani şu anda yapacağımız hiçbir şey bir fark yaratmayacak." "Katılıyorum."

"Çünkü zaten hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Kesinlikle." Başını yavaşça sallıyor ve uyarıyor, "Bir saniye, küçük asi."

Sesinde neredeyse yalvaran bir ton var, sanki bu çizgiyi aşarsak ikimizin de mahvolacağını biliyor.

Ama başka tarafa bakmıyorum.

Kaba taş duvarın karşısında çırılçıplak durup kararlı gözlerle onun bakışlarını tutarken göğsüm kabarıyor ve damarlarımda ateş titreşiyor.

"Siktir," diye nefes alıyor ve sanki bu kelime ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibi geliyor.

Sonra iki elini saçlarımın arasına sokuyor ve ağzını ağzıma bastırıyor.

Damarlarımda şimşekler çakıyor ve ağzının içine doğru soluyorum. Bir bacağıma kaldırarak kalçasına doladım ve ellerimi sert göğsüne bastırırken onu kendime doğru daha sıkı çektim. Parmaklarımı karnına doğru çekerken ciğerlerinden bir inilti kopuyor. Aleti bana karşı sertleşiyor.

Bir elini aşağıya kaydırıp boynumun yan tarafına koyuyor ve diğer eliyle aşağıya uzanıp kalçamı kavırıyor. Ağzıma hükmederken bacağıma yukarıda tutarken parmakları tenimi kazıyor. Alt dudağımı ısırıldığında nefesim kesiliyor ve sonra tekrar ağzımı talep ediyor.

Parmaklarımı sert karın kaslarında gezdirerek vücudundan bir ürperti çekiyorum. Öfkeli öpücükler arasında "Kanatların," diye bastırıyorum.

"Lütfen. Ben istiyorum kanatlarını hisset."

Beni anlamsızca öpmeye devam ederken yarı vites değiştiriyor. Heybetli siyah kanatlarını açtığında nefesimi içime çekiyorum. Bir başka umutsuz öpücükle ciğerlerimdeki nefesi çalarken bu sesi yutuyor.

Diğer elimle yukarı uzanırken parmaklarımı o baştan çıkarıcı V boyunca ve sikine doğru izliyorum. Sol elimi kanatlarının yumuşak zarının üzerinde gezdirirken sağ elim aynı anda kalın sikinin etrafını sarıyor.

Nefesinde boğuluyor. Ona merhamet göstermiyorum. Elimi zonklayan sikiğin üzerinde aşağı yukarı kaydırarak parmaklarımı tekrar kanatlarının üzerinde gezdiriyorum.

Ciğerlerinden bir nefes kopuyor. Öpüşmeyi keserek öne doğru eğiliyor ve vücudu titrerken alnını omzuma bastırıyor. Dudaklarından koyu bal gibi inanılmaz inilti dökülüyor.

Zihnim bunu zar zor algılayabiliyor. Ölümün Gölgesi ve Dehşet Lejyonu'nun Komutanı, dünyanın en güçlü ve tehlikeli ejderha değiştiricilerinden biri olan Draven Ryat, benim basit dokunuşumla tamamen çözülüyor.

Elimi sikiğin üzerinde aşağı yukarı kaydırmaya ve parmaklarımı kanatlarının üzerinde gezdirmeye devam ediyorum, vücudunun verdiği tepki karşısında tamamen şaşkına dönmüş durumdayım. Güçlü gövdesi titriyor ve ciğerlerinden karanlık inilti kopuyor. Aleti elimin altında o kadar sertleşiyor ki avucumun içinde zonkladığını hissedebiliyorum.

Onu bu şekilde gördüğümde içimi bir sıcaklık kaplıyor ve klitorisim zonkluyor.

Hassas hareketlerime devam ederek onu kenara doğru itiyorum. Yukarıdaki tanrıça, boşaldığında neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Elimi tekrar yukarı ve aşağı kaydırıyorum. Vücudu gerginlikten neredeyse titriyor.

Sonra, tam boşalacakken, aniden başını kaldırıyor. Öfkeyle gözlerini kırıştırırken gözleri vahşi ve şehvetten puslu. Boynumu ve kalçamı aniden bırakıp bileklerimi kavradığında içimden bir sarsıntı geçiyor. Ellerimi vücudundan uzaklaştırırken keskin bir nefes çekiyorum.

Draven ellerimi başımın üstündeki kaya duvara yapıştırırken sert taşlar ellerimin arkasına sürtünüyor. Tutuşunu ayarlayarak ellerimi birleştiriyor ve sonra bir elini çapraz duran bileklerimin üzerine koyuyor. Başımı arkaya eğip ona bakarken göğsüm kabarıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor nefesinin altından, sesi sert ve gergin.

Bileklerimi kavrayan elini çekiyorum ama bileklerim şimdi başımın üstündeki duvara sıkıca yapışmış durumda.

Başını yavaşça bana doğru sallarken Draven'ın gözlerinde hınzır bir parıltı beliriyor. "Seni kıvrandıracığım ve bunun için yalvaracaksın."

"Sen-"

Draven boştaki elini amımın üzerine götürdüğünde sözlerim bir nefesle kesiliyor. Bir zevk ürpertisi bedenimi sarıyor. Gözlerinde hâlâ o sinsi parıltıyla başını eğiyor.

"*Seni* mahvedeceğimi söylemiştim, küçük asi. Tam tersini değil." Şeytani bir sırıtış dudaklarını kıvrıyor. "Yani benimle oynayacaksın, benimle işkence edeceksin, seni sikmem için bana yalvarana kadar benimle uğraşacaksın."

Ben daha cevap vermeye başlayamadan klitorisimi parmaklarının arasında yuvarlıyor.

Omurgamda şimşekler çakıyor. Sırtımı kamburlaştırıp başımı geriye atıyorum ve nefes nefese kalıyorum.

"İşte bu kadar." Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

"Benim için inle." İçimden zevk fışkırıyor.

Elinin pozisyonunu ayarlıyor ve başparmağıyla klitorisimi ovmaya devam ederken işaret ve orta parmağını girişime doğru kaydırıyor. Bileklerimi kavramasına karşı çekiyorum ve bir inilti ısıyorum. Parmaklarını bileklerimin etrafında sıkıyor.

"*Inle* dedim," diye emrediyor, sesi ruhumun derinliklerinde titreşiyor.

Klitorisimi uzman bir hassasiyetle kızdırmaya devam ederken, bir parmağını içime itiyor.

Ciğerlerimden bir inilti kopuyor.

Daha yakına eğilerek zaferle sırtıyor. "Güzel. Şimdi yalvar."

Başparmağı klitorisimi ovmaya devam ederken parmağını pompalamaya başlayınca vücudumdan zevk akıyor. Vücudumdan bir ürperti geçerken kaba taş duvara karşı kıvranıyorum.

Draven ikinci bir parmak daha ekliyor.

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve klitorisime uyguladığı tatlı işkenceyi yoğunlaştırırken her iki parmağını da içeri ve dışarı kaydırırken başımı bir yandan diğer yana atıyorum.

Tüm vücudum ihtiyaçla titriyor.

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Yalvar."

Nefesi dudaklarımı okşadığında omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi daha yayılıyor. Bileklerimi tekrar kavrayışına karşı çekiyorum ve içimde oluşan gerginliği hafifletmek için duvara karşı kıvranıyorum.

Draven parmaklarını içimde genişçe açıp tekrar yukarı aşağı pompalamadan önce hızla ileri geri hareket ettirdiğinde omurgamda şimşekler çakıyor. Dudaklarımdan umutsuz iniltiler dökülüyor. Draven başparmağı çalışmaya devam ederken ağzını çenem boyunca gezdiriyor.

İçimdeki gerilim çatırdayan bir fırtınaya dönüşüyor. Nefes nefese kalıyorum, göğsüm kabarıyor ve orgazmın kıyısına yaklaştıkça kıvranıyorum.

Ama Draven asla düşmeme izin vermiyor.

Ben ona yaklaşır yaklaşmaz, tekrar başlamadan önce hareketlerini yavaşlatıyor.

Acınası iniltiler dudaklarımdan kaçıyor. Tüm vücudum bastırılmış bir ihtiyaçla titriyor. Kıvranıyorum, nefes nefese kalıyorum ve başımı bir o yana bir bu yana savuruyorum. Ama rahatlama yok. Merhamet yok.

Ve böylece, kırılıyorum.

"Lütfen," diye soluk soluğa bağıriyorum. "Draven, lütfen."

Kıkırdıyor. Alçak ve karanlık bir ses ve tenimin üzerinde dans ediyor. İnanılmaz derecede yakınima eğilerek ağzıma doğru sırtıyor.

"Aferin kızıma."

İniltiyle inleme arasında bir şey ruhumdan kopup geliyor.

Draven parmaklarını çekip elini kaldırıyor. Bunun yerine kalçamı sıkıca kavrayıp bacağıma yukarı kaldırdığında kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Sonra sikini girişime doğru yerleştiriyor. Başımı dinlendiriyorum

Taş duvara yaslanmış, içimde bastırılmış bir gerilim ve ihtiyaç fırtınası dönerken umutsuzca geriye kalan tek şey olan o zayıf akıl sağlığı ipliğini tutmaya çalışıyorum.

"Gözlerini benden ayırma," diye emrediyor Draven.

Nefesimi tutarak, bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye eğiyorum.

Gözleri sahiplenici bir ihtiyaçla yanıyor. O kadar yoğun ki nefesimi kesiyor.

İçime doğru itiyor.

Gözlerim açılıyor ve kalın siki sırlıklam amıma girerken nefesim kesiliyor. Amım onun devasa boyutuna uyum sağlamak için gerilirken içimde hafif acı titreşimleri dalgalanıyor. Ama Draven beni aceleye getirmiyor. Sert ya da sabırsız değil. Bunun yerine, yavaş ama sabit bir hızda itmeye devam ediyor.

Kendini tamamen kılıfına soktuğunda dengesiz bir nefes alıyorum. Sonra bir süre öyle kalıyor, bana alışmam için zaman tanıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Kahretsin, onun beni tamamen doldurma hissi daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken, yavaşça biraz dışarı kayıyor. Ve sonra tekrar soktu.

İçimden zevk fişkirirken boğazımdan bir inilti yuvarlanıyor. Yarıya kadar dışarı kayıyor ve sonra tekrar içeri giriyor. Bu sefer biraz daha sert. Sırtım taş duvara çarpıyor. Aynı şeyi tekrar yapıyor.

O sabit bir tempoya başlarken ben onun o güzel gözlerine bakıyorum.

Sıkışmış bileklerimin etrafındaki parmaklarını esnetiyor. Sonra bacağımı biraz daha yukarı kaldırarak kalçamdaki kavrayışını değiştiriyor.

Tekrar içeri iterken boğazımdan bir nefes kopuyor.

Yeni açtığım inanılmaz bir sürtünme yaratıyor.

Draven'in dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. Bacağımı o pozisyonda tutarak hızını artırıyor. Her itişte omurgamdan zevk fişkiriyor ve gözlerimin kafamın içinde geri dönmesini engellemek için defalarca göz kırpmam gerekiyor.

İticileri daha sertleşiyor. Daha sahiplenici.

İçimdeki gerilim arttıkça titreyen nefesler alıyorum.

Draven beni tam da söylediği gibi sikerken bedenim zevkten ve çaresiz ihtiyaçtan titriyor. Sanki onunmuşum gibi.

Parmakları kalçalarımın saplanıyor ve elleri bileklerimi başımın üstünde tutuyor, beni sahibi gibi beceriyor. Ve bu his kalbimin birkaç kez atmasına ve başımın dönmesine neden oluyor.

O baskın hamlelerle içime girerken sırtım taş duvara çarpıyor.

İçimdeki gerilim dayanılmaz seviyelere ulaşıyor. Orgazmın kıyısına doğru yuvarlanırken dudaklarımdan umutsuz inilti dökülüyor.

"Benim için gel, küçük asi." diye emrederken Draven'ın gözleri ruhumu dağlıyor.

Serbestlik damarlarımda patlıyor. Başımı geriye atıyorum, zevk her sinirimi sular altında bırakırken nefes nefese kalıyorum.

Beni orgazm boyunca sikmeye devam ederken amım onun sikinin etrafında sıkışıyor. Her itişinde zonklayan klitorisime sürtünen sikinin hissi omurgamda şimşekler çaktırıırken dudaklarımdan tutarsız yakarışlar dökülüyor. Gözlerimin önünde beyaz ışıklar yanıp sönüyor.

İnlemelerim derin bir iniltiyle bastırılıyor.

Bakışlarımı tam zamanında Draven'ın yüzüne çeviriyorum ve yüz hatlarını kaplayan zevki görüyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en olağanüstü şeylerden biri.

Boşalırken siki içimde zonkluyor.

Yüzündeki şaşkın ifadeye ve gözlerini dolduran ve onları en parlak altın gibi parlatan o inanılmaz zevke bakıyorum. Başım dönüyor.

Zevkin son dalgaları da söndüğünde, zar zor tutarlı bir düşünce oluşturabiliyorum. Göğsüm kabarırken duvara yaslanıyorum. Draven da aynı şekilde sersemlemiş görünüyor.

Kısa bir süre için durgunluğu bozan tek ses nefes alış verişlerimiz ve nehrin yumuşak çağıltısı oluyor.

Sonra Draven bileklerimi ve kalçamı serbest bırakıyor ve dışarı çekiyor.

Onun içimde aniden kaybolması o kadar sarsıcı ki neredeyse tökezliyorum.

Bir elimi uzatarak avucumu arkamdaki sert taşlara dayıyorum.

"Şuna bakar mısın?" Başını eğen Draven'ın gözlerinde sinsi bir parıltı var. "Hâlâ ayakta durabilirsin."

Gözlerimi kırıştıtararak şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatıyor ve elini boğazıma doğru kaydırıyor. Çenemin hemen altından sıkıca kavrayarak başımı geriye yatırıyor ve hınzır bir zevkle parıldayan gözlerini bana kilitliyor.

"Sana bacakların pes edene kadar seni becereceğimi söylemiştim." Sırıttıyor. "Bu da demek oluyor ki sen ve ben daha yeni başlıyoruz, küçük asi."

Boğazımı kavrayarak beni duvardan uzaklaştırıyor ve yüzüm duvara dönük olacak şekilde döndürüyor. Sonra boğazımı serbest bırakıyor

ve kıcıma sert bir tokat atıyor.

"Şimdi ellerini duvara koy ve eğil."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Göğsüm kabarıyor. Çimlerin üzerinde uzanmış, ciğerlerime hava çekmek ve zihnimi toparlamak için elimden geleni yaparken tepemizdeki ince yuvarlak ağaç gövdelerinden oluşan o tuhaf tavana bakıyorum. Yanımda Draven da aynısını yapıyor. Ve onun göğsü de benimki kadar kötü kabarıyor.

Derin nefesler arasında "Siktir," diye bastırıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum.

Bir süre öylece kalıyoruz, kalın çimlerin üzerinde yan yana uzanıyoruz. Nehir birkaç adım öteden yavaşça akmaya devam ediyor. "Bu..."

Draven sonunda başlıyor.

Aklımı başımdan aldı, diye bitiriyorum. Şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti. Draven beni mahvedeceğini söylerken şaka yapmıyormuş. Bundan sonra başka biriyle nasıl sevişebileceğimi bilmiyorum. Ellerinin vücudumda nasıl hissettirdiğini nasıl unutabilirim. Sikinın içimde nasıl hissettirdiğini. Ruhumdan her damla zevki nasıl aldığını.

Ama bunların hiçbirini yüksek sesle söyleyemiyorum.

Onun yerine cümlesini "Hiç olmadı." diye bitirdim.

Başını yana eğerek bana baktı. Bir anlığına gözlerinde acının titreştiğini gördüğüme yemin edebilirim. Ama o kadar hızlı geçti ki, gördüğümünden bile şüphe etmeye başladım. Konuştuğunda ise sesi sakın ve soğukkanlı.

"Anlaştık," diyor.

Doğrulup yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve sesimi şakacı bir tona zorluyorum. "Ne de olsa büyülü ormanda olan, büyülü ormanda kalır."

Kısa bir kahkaha atıyor ama sesi benimki kadar zorlama çıkıyor.

"Kesinlikle."

Birden kendimi inanılmaz derecede garip hissediyorum, boğazımı temizliyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. Sonra bakışlarım kıyafetlerime yöneliyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor.

Kahretsin. Planım. Gitmem gerekiyor. Hemen. Yüzüğü çaldığımı anlamadan önce.

Draven da ayağa kalkarken yumuşak bir inilti çıkarıyor. Aceleyle kıyafetlerime doğru ilerliyorum ve çok şüpheli görünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde onları giymeye başlıyorum. Sarsıntılı hareketlerimi, yakınlaşmamızın aniden sona ermesinden sonraki garipliğe yormasını umarak, botlarımı giymek için oturmadan önce gömleğimi başımın üzerinden çekip pantolonumu yukarı çekiyorum.

Botu giyerken halka sol ayağımın tabanına baskı yapıyor. Koşmaya başlamadan önce çıkarmam gerekiyor ama önce gözden kaybolmam lazım.

"İşemem lazım," diye anons ediyorum.

Draven derin bir iç geçiriyor. "Ve zırhımı temizlemem gerek."

Bakışlarım daha önce zırhını düşürdüğü yere doğru kayıyor. Memnuniyetim omurgamdan yukarı fırlıyor. Bu mükemmel bir şey.

Dikkatimiz dağılmadan önce gömleğimi yıkamayı başarmıştım, yani zaten temiz. Hatta neredeyse kurudu. Ama o doğrudan suya girdi, bu yüzden zırhı hâlâ yeşil balçıkla kaplı.

"İşte bu yüzden bunu beynimi sikmeye karar vermeden önce yapmalıydın," diyorum, sesimde o tarafsız alaycı tonu korumaya dikkat ederek. Sanki her şey normalmiş gibi.

Omzunun üzerinden bana sivri bir bakış fırlatıyor. "Evet, sen bana beynimi sikmek istiyormuş gibi *bakarken* herhangi bir şeye konsantre olmak çok zordu."

Isı yanaklarımı yakıyor.

Bunu kendi avantajıma kullanarak boğazımı temizliyorum ve olduğumdan daha da telaşlıymış gibi davranıyorum. "Evet, şey... Neyse, ben işemeye gidiyorum."

O cevap vermeden arkamı dönüp doğruca ormana doğru koşuyorum.

Gözden kaybolur kaybolmaz çömelip botumun bağını çözüyorum. Yüzüğü çıkarıp parmağıma takıyorum ve botumu tekrar bağlıyorum. Nehrin aşağısından su sıçrama sesleri geliyor. Ağaçların arasından hiçbir şey göremesem de nehre doğru son bir kez bakıyorum.

Sonra da küçük bir hırsız gibi koşarak uzaklaşıyorum.

Draven'ın vücudumdan çıkardığı yoğun orgazm yüzünden bacaklarım hâlâ titriyor, bu yüzden çimlerin üzerinde koşarken neredeyse bir köke takılıyorum. Büyümü kanalize ederek, daha önce hissettiğim sabırsız kıvılcım kümesine doğru fırlatıyorum. Hâlâ oradalar.

Çarpan kalbimi sabitlemek için derin nefesler alırken, tüm gücümle ona doğru koşuyorum.

Sonunda, zemin yukarı doğru eğilmeye başlıyor.

İçimi bir beklenti sarsıntısı kaplıyor.

Yokuş yukarı tırmanırken kaslarım yorgunluktan titriyor.

İleride bir açıklık beliriyor. Yokuş aşağı bir açıyla hızlanan nehir, küçük tepeyi aşip o delikten yukarı çıkmaya zorlandığı için şimdi hızla akıyor. Yan tarafa yakın durarak başımı eğiyorum ve ben de koşarak geçiyorum.

Etrafımda kıvrımlı dikenli bir orman beliriyor.

Başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum. Güneşin konumuna bakılırsa öğleden sonra olmuş bile. Tam da tahmin ettiğim gibi, tüm bunların başladığı ormanın derinliklerindeki konumdan şehre ulaşmak neredeyse bütün bir gün sürdü.

Solumda, nehir küçük bir tepeyi aşıyor ve diğer taraftan aşağıya doğru akıyor.

Ağaçların arasından şehrin surlarını gördüğümde göğsümde bir umut parıldıyor. Ancak sabırsız kıvılcım kümesi şehir ile Altın Saray arasındaki tarlalardan geliyor, bu yüzden onun yerine ormanın içinden geçip o noktaya doğru yola çıkıyorum.

Kalbim göğsümde heyecanla çarpıyor.

Ama derinlerde bir yerde, geçmeyi reddeden keskin bir acı var. Çünkü kendimi suçlu hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Draven'ı kandırdığım için suçlu. Onu becerip sonra da çekip gittiğim için suçluyum. Gerçekte tüm dünyamı altüst etmişken, benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davrandığım için suçluyum.

Bu suçluluk ve acı göğsümün içinde dikenli sarmaşıklar gibi bükülüyor. Onunla yatmamalıydım. O çizgiyi aşmamalıydım. Biz düşmanız. Her zaman düşman olacağız. Beni o sahada gördüğü günden beri aktif olarak hayatımı mahvetmeye ve beni duruşmalardan attırmaya çalışıyor.

Kefaret Denemeleri'ni kazandıktan sonra bunu geride bıraksak bile, bu onun ne olduğunu ve benim ne olduğumu değiştirmeyecek. Ejderha şekil değiştiren ordusunun komutanı ve koruduğu her şeyi yok etmeye çalışan fae isyancısı. Asla işe yaramaz. Asla yürümez.

Binlerce yıllık bir çatışmada karşıt taraflardayız. Olabileceğimiz her şey en başından mahkumdu. Bu yüzden o çizgiyi asla geçmemeliydim. Ona sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmemek daha iyi olurdu. Çünkü şimdi, nasıl unutmam gerektiğini bilmiyorum.

Ormanın kenarına doğru koşarken ayaklarım yere çarpıyor.

Ağaçların arasından insanların ipuçları görünmeye başladığında içimde bir sarsıntı oluyor. Öğleden sonra güneş ışığı iki çift gümüş kanadın üzerinde parıltıyor. Heyecan içimde zonkluyor.

İşte bu kadar. Biraz daha ilerledikten sonra Kefaret Duruşmalarını kazanacağım. Bana kazanan statüsü ve Seelie Sarayı'ndan ayrılma izni verilecek ve dışarıdaki dünyada yeni bir hayat kurmam için fon sağlanacak. İnsan şehirlerinde isyancılardan oluşan bir ağ kurmaya ve gerçek bir direnişi koordine etmeye başlayabileceğim. Bir fark yaratacağım. Sonunda bir önemim olacak ve ben-

Bir vücut yandan bana çarptı.

Üzerimde ağır bir bedenle yere çakılırken ciğerlerimdeki hava patlıyor.

KIRKINCI BÖLÜM

Nefes nefese ciğerlerime geri çekilirken, yuvarlanmaya çalışırken dirseğimi dışarı fırlatıyorum. Dirseğim yumuşak bir şeye çarptığında acı dolu bir homurtu yankılanıyor. Yan tarafımı ezen ağırlık bir saniyeliğine hafifliyor. O saniyeyi vücudumu yana doğru atmak için kullanıyorum ve sonunda sırt üstü dönüyorum. Bir nefes daha çekerek kafamı toparlamak için gözlerimi kırıştırıyorum ve Draven'ı üstümde görmeyi bekliyorum.

Onun yerine Kevlin'i göğsümün üzerinde bulduğumda dehşet kaplıyor içimi. Burada, bitiş çizgisinin yanında saklanıyor ve insanların yüzüklerle dönmesini bekliyor olmalıydı. Lanet olsun, bu akıllıca bir strateji. Herkesin yapmasına izin vermek varken neden yüzükleri aramak için günler harcayasın ki?

Onları pusuya düşürüp döndüklerinde yüzüğü çalmak mı?

Parmağımdaki yüzüğe doğru hamle yaparken elimi geri çekiyorum. Elim yumruk yapıp yüzüğü güvende tutmaya çalışırken bacağımı kaldırıp dizimi tam kıkına çarpıyorum.

Boğazından bir feryat koptu. Yüzüğü almaya çalışırken üzerime doğru eğildiği için, arkadan gelen darbe onu başımın üzerinden yuvarlayarak üzerimden düşürdü. Etrafımda çırpınıyorum ve tam o da dönerken dizlerimin üzerine çöküyorum. Yumruğunu çeneme indirdiğinde acı yüzüme vuruyor.

Yumruğun gücü kafamı yana doğru kırmaya yetecek kadar sertti. Ayağa fırlayıp uyluğumdaki bıçağa uzanırken gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyor. Ama ben bıçağı çekmeden Kevlin dizimin yan tarafına bir tekme atıyor. Bıçağıma ulaşma çabamdan vazgeçerek, diz kapağımın parçalanmasını önlemek için geriye sıçramak zorunda kalıyorum.

"Ver şu lanet yüzüğü bana," diye hırlıyor Kevlin, bana doğru ilerlerken gözleri vahşileşiyor. "Bunun için üç yüz yıldan fazla bekledim! Üçüncü kez kaybetmeyeceğim."

Ormanda kör edici bir ışık patlarken bıçağımı çekiyorum.

Ciğerlerimden bir nefes kopuyor ve gözlerimi korumak için elimi havaya kaldırıyorum. Ama artık çok geç. Kevlin, tıpkı Alistair'in arkadaşı Jeb gibi, ışık büyüüne sahip.

Ve onu kasvetli bir ormanda çağırdığında, ani fark o kadar yoğun ki beni geçici olarak kör bırakıyor.

Gözlerimi öfkeyle kırıştırarak görüşümü geri kazanmaya çalışırken bir yandan da bıçakla etrafımı körlemesine kesiyorum. Bir tıslama Kevlin'i neredeyse vurmayı başardığımı haber veriyor, ama o gelmeye devam ediyor.

Rüzgâr ağaçların arasından geçerek yaprakları hışırdatıyor. Kevlin'in hareket ederken çıkardığı ayak seslerini maskeliyor.

Bıçağımı her yöne savurarak çılgınca daireler çizerken kafatasımın içinde panik havası esiyor. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Tek görebildiğim sert beyaz bir ışık. Gözlerimi öfkeyle kırıştırıyorum ama patlamasının etkisi azalmıyor.

İşte o zaman anladım.

Büyüsünü kapatmamış. Hâlâ etrafımızda patlıyor. Dehşet içime çöküyor.

Yüzüğü alana kadar beni bu şekilde kör tutacak.

Parmaklarımı daha da sıkı bir yumruk haline getirerek, bıçağımla kesip kendi büyüme uzanırken yüzüğü elimden geldiğince sıkı tutuyorum. Etrafımı sararak Kevlin'in korkusunu artırmaya çalışıyorum. Ama o korkmuyor. Yorgunluğu deniyorum. Can sıkıntısını. Acımayı. Merhamet. Bana yardımcı olacak aklıma gelen her şeyi. Ama o bu duyguların hiçbirini hissetmiyor.

Hâlâ ışıktan kör olmuş bir halde, havada onun durduğunu umduğum yere doğru hamle yapıyorum.

Yumruk inerken dirseğime acı saplanıyor. Dirseğime gelen darbe tam yanlış yere denk geliyor, kaslarım kasılıyor ve parmaklarım açılıyor. Bıçak elimden uçtu. Ama nereye düştüğünü duyacak zamanım bile olmuyor çünkü tam önümden bir ağırlık bana çarpıyor.

Ani darbenin şiddetiyle başım geriye savruluyor ve Kevlin tepemdeyken geriye doğru devriliyorum. Sırtım bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve nefesim tekrar kesiliyor. Kendime gelemenden bir el boğazıma sarılıyor.

"Ver onu bana," diye hırlıyor Kevlin boynumu sıkarken. "Yoksa Mabona'ya yemin ederim, seni boğar sonra da cesedinden alırım."

Havamı keserken panik kafatasımda patlıyor. Hâlâ ışığından gözlerim kamaşmışken, elimi başımın çok yukarısına kaldırıyorum ki halkaya ulaşasın ve sonra bacağımı yukarı çekip dizimi tekrar kıkına vurmaya çalışıyorum. Ama bu sefer göğsüm yerine kalçalarım oturuyor, bu yüzden

hareket hiçbir işe yaramıyor. Diğer elimi dışarı atıp umutsuzca etrafımızda bir yerde olması gereken bıçağı arıyorum.

Ben altında kıvranıp debelenirken Kevlin tıslıyor ama eli boğazımda kalıyor. Ciğerlerim yanıyor.

Kahretsin, düşünmem gerek. Düşünmem!

Parmaklarım sadece ot, toprak ve kök buluyor. Bıçak yok.

Boğazımda hayal kırıklığı, panik ve çaresizlik dolu bir çığlık birikiyor. Ama o beni böyle boğarken, çığlığımı bile çıkaramıyorum.

Kalçalarımı oynatarak onu üzerimden atmaya çalışıyorum. Bu sadece birkaç saniyeliğine ağırlığını kaldırmasına yarıyor. Ama o birkaç saniyeyi de boştaki elimi geri çekip taşaklarına yumruk atarak değerlendiriyorum.

Acı içinde çığlık atıyor.

Büyümle itiyorum, sahip olduğum her şeyi içindeki o mor acı kıvılcımına fırlatıyorum.

Boğazımı serbest bırakırken göğsünden kan donduran bir çığlık daha kopuyor. Kör edici beyaz ışık bir anda kaybolurken derin bir nefes alıyorum.

Ormanın silüetleri görüşüme geri dönmeye başlarken öfkeyle gözlerimi kırıştırıyorum. Hâlâ tam olarak göremiyorum ama Kevlin acı içinde çığlıklar atarak kaçmaya çalışırken vücudunun ağırlığı üstümden kayboluyor. Büyümü ona akıtmaya devam ederek ciğerlerime hava çekiyorum ve görüşümün daha hızlı geri dönmesi için zorlamaya çalışıyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Bıçağı bulmalıyım. Ve yerden kalkmalıyım. Etrafımda dönerek, bir yandan havayı ciğerlerime çekerken bir yandan da yukarı doğru debelenmeye başlıyorum. Yapmam gerek-

Kevlin botunu ayak bileğimin yan tarafına vurduğunda bacağımdan kör edici bir acı fişkırıyor.

Çığlık atıyorum, sihrimin kontrolünü kaybediyorum.

Kevlin bileğimi paramparça ederken kemiklerim çatırıyor.

Işık gitti ama artık gözlerimin önünde dans eden siyah noktalar yüzünden zar zor bir şey görebiliyorum. Geriye doğru sürünmeye çalışırken acı içime işliyor, bacağımdan aşağı ve yukarı şimşek gibi çakıyor.

Taşaklarına vurduğum darbeden dolayı hâlâ acı içinde kıvranan Kevlin sıkılmış dişlerinin arasından nefes alıp verirken bir kolunu uzatıp beni yakamdan yakalıyor. Dirseğimi onunkine çarparak tutuşunu kırıyorum. Ama ben kaçamadan diğer yumruğunu yanağıma indiriyor.

Gözlerimin önünde daha fazla yıldız dans ederken başım yana kayıyor. Kevlin yumruğunu tekrar yakama gömerken keskin bir nefes alıyorum.

hala toparlanmaya çalışıyorum. Bir çekişle beni kendine doğru çekip dizlerimin üzerine kaldırıyor. Öfkeyle gözlerimi kırıştıırıp kafamı toparlamaya çalışırken bir yandan da yumruğumu eline vuruyorum.

Yakamı serbest bırakıyor. Ama ben daha rahatlayamadan sol bileğimden tutup elimi kendisine doğru çekiyor. Parmaklarımı sıkıca yumruk yapıp yüzüğü korumaya çalışıyorum. Ama o parmaklarımı kaldırmaya bile çalışmıyor. Bunun yerine eğiliyor ve elimi yere doğru itiyor.

Sonra ayağını kaldırdı.

Kafamın içinde alarm çığlıkları. Bileğimi tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama artık çok geç.

Topuğunu elime vuruyor.

Elimdeki kemikler botunun altında çatırdarken çığlık atıyorum. Umutsuzca, büyümü çağırmaya ve acısını tekrar manipüle etmeye çalışıyorum.

Ama kendi bileğimden ve elimden yayılan acı o kadar kör edici ki büyüyü yönlendirecek kadar konsantre olamıyorum.

Bakışlarım yerde geziniyor, onun yerine çılgınca bıçağı arıyorum.

İçimde umut titreşiyor.

Ama Kevlin sol elime tekrar vurduğunda, bir başka kör edici acı dalgası tarafından bastırılıyor. Zaten paramparça olmuş kemikler daha da birbirine geçerken neredeyse bayılıyorum.

"Dur," diye soluk soluğa bağııyorum. "Lütfen, onu sana vereceğim. Sadece dur. Lütfen."

Kevlin ayağını elimin üzerinde gezdirerek duruyor. Hâlâ çömelmiş ve hafifçe öne eğilmiş durumda, böylece bileğimi yere sabit tutarken botunu da bileğimin üzerine indirebiliyor.

Sağ elimi yerde onun ayaklarına doğru kaydırırken görüşüm dalgalanıyor ve başım dönüyor.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyorum.

Bana bakarken gözleri sert ve acımasız. Ama ayağını yere geri koyuyor. Yine de eli sol bileğimde kalıyor.

"Pekâlâ," diyor. "Elini çöz."

"Açamıyorum." Dudaklarımdan acı dolu bir inilti dökülüyor. "İçindeki her şeyi paramparça ettin."

Ciğerlerinden sinirli bir iç çekiş kopuyor.

Sonra nihayet elimi yerden kaldırıyor ve vücudumun geri kalanını da kaldırmama izin veriyor.

Hareket ettiği anda sağ elim ayaklarının arkasında yerde duran bıçağa dolanıyor. Sol elimi kendine doğru çekip yüzüğu alabilmesi için parmağımı yukarı doğru büktüğunde doğruluyorum.

İçimden bir acı çığlığı daha kopuyor ve bir anlığına hareket etme yeteneğimi kaybediyorum.

Kafatasımın içinde panik havası esiyor.

Kevlin yüzüğu parmağımdan çekip çıkarıyor, tam o sırada bıçağı kalçasının arkasına saplayıp diz kirişlerini koparıyorum.

Acıyla çığlık atıyor ve bacakları bükölüyor.

Yere düşerken yüzük havada uçuyor. Artık işe yaramayan bacaklarının arkasından kan akıyor. Bileğimi onun elinden çekip alıyorum ve o beni tekrar yakalayamadan yerde debeleniyorum.

Öğleden sonra güneşinin bir ışını ağaçların arasından süzölüp birkaç adım ötede yerde duran yüzüğe vuruyor. Altın, sıcak ışıktta parıldıyor. Ona doğru sürünüyorum.

Kendimi tüm bunlara değecek yüzüğe doğru sürüklerken Kevlin'in çığlıkları arkamdan yankılanıyor. Beni kurtaracak yüzüğe. Bana yeni bir hayat verecek yüzüğe.

Yüzükten iki adım uzaktayken, hemen arkasında bir çift bot görünür hale geliyor.

Dehşet, panik ve korkunç bir umutsuzluk duygusu üzerime çökerken bakışlarımı kaldırdığımda orada duran başka bir yarışmacı görüyorum.

Lavendera bakışlarını Kevlin'in yerde kıvranmakta olduğu yere kaydırmadan önce sessizce bana bakıyor. Sonra bakışları ayaklarının önündeki altın halkaya düşüyor.

Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum. Lavendera tamamen zarar görmemiş görünürken elim kırıldı ve bileğim paramparça oldu. Yüzüğu almaya karar verirse onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu bitiş çizgisine kadar kovalayamayacağım bile.

Pembe ve mor gözleri birkaç saniye boyunca yüzüğe kilitli kalıyor. Sonra bana bakıyor.

Artık nefes alıp almadığımı bile bilmiyorum.

Lavendera derin bir iç çekti.

Ve sonra uzaklaşıyor.

Harekete geçerek yüzüğe kadar olan son mesafeyi koşarak kat ediyorum ve onu kapıyorum. Yaralanmamış elimle kavradığımda altın avucumda serin ve pürüzsüz duruyor.

Benim bakışlar Sürgünler için Lavendera'nın
geri çekilme geri. Karışıklık İnançsızlık ve ezici bir
minnettarlık içimde dönüyor.

Ve bilmeye ihtiyacım olduğu için arkasından sesleniyorum, "Neden?"

Duruyor ve tekrar bana dönüyor. Tekrar iç çekerken yüzünde garip ve uzak bir ifade var. "Çünkü o ben olamam."

Sonra uzaklaşıyor.

Ayağa kalkmaya çalışırken, başka bir ses sessizliği bozana kadar arkasından bakakalıyorum.

"Bunu yapamazsın!" Kevlin yerden bana bağıyor. "Bunun için çok çalıştım. Bunun için çok savaştım."

Tüm ağırlığımı yaralanmamış ayak bileğimin üzerinde tutarken, Kevlin'le yüzleşmek için dönüyorum. Çaresizlik tüm yüzüne yayılıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Bu benim üç yüz yılı aşkın süredir hayalimdi.

Ve bir sonraki şans için bir yüz elli yıl daha bekleyemem."

Draven'ın az önceki sözleri birden kafatasımın içinde yankılanıyor.
Neden başkalarının hayalleri senin hayallerinden daha önemli?

Ciğerlerimden sert bir kahkaha kopuyor. Çünkü o haklı. Onlar benimkilerden daha önemli değil.

Kevlin'in bakışlarını tutarak başımı sallıyorum, bu sırada içime sabit bir şey yerleşiyor.

"Umurumda değil," diye cevap veriyorum.

Ve sonra ona sırtımı dönüyorum.

Ormanın kenarı tam önümde. Oraya doğru topallayarak yürümeye başladığımda bacağımda bir acı hissediyorum.

Tek yapmam gereken Jessina ve Bane Iceheart'ın beklediği dışarıdaki çayırlara ulaşmak. Bu noktaya gelmek için yaşadığım onca şeyden, yaptığım onca şeyden ve katlandığım onca şeyden sonra, artık zaferle aramda sadece kısa bir orman ve daha da kısa bir çimenlik alan var.

Tek sağlam bacağımla oraya doğru tökezliyorum.

Ama sadece birkaç adım atabildim ki, arkamdaki ormandan kalbimi durduran bir ses yükseldi.

Kanat çırpma sesi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Kırık bir ayak bileğiyle koşturmayı çalışırken içimdeki her şey acı, yorgunluk ve çaresizlik içinde çılgınlık atıyor ve arkamda kanat sesleri yükseliyor. Her adımda bacağımda şimşekler çakıyor ve acı o kadar kör edici ki önümdeki ormanı zar zor görebiliyorum. Ağaçların arasında tökezlerken acı içinde haykırıyorum.

Başarmak zorundayım. Lütfen, Mabona, başarmak zorundayım.

Beni dinleyecek herhangi bir tanrıya yalvararak, sarmaşıkların arasından ite kaka ilerliyorum. Dikenler derimi kesiyor.

Kanat çırpışları yaklaşıyor.

Bir çılgınlıkla kendimi iki bükülmüş ağaç gövdesinin arasından dışarı atıyorum, tam o sırada karanlık bir gölge üstümdeki havayı süpürüyor.

Bacaklarım tutmuyor ve şehrimizle Altın Saray arasındaki devasa alanın hemen kenarındaki çimlere çakılıyorum.

Bir saniye sonra Draven birkaç adım ötede yere çakılıyor.

Gözlerinde şimşekler çakarken bakışları çimenlerin üzerinde sürünerek ilerlediğim bana kilitleniyor. Yüzündeki ifade karşısında kalbim şiddetle çarpıyor. Sanki bu avludaki herkesi katledecek ve sonra da tüm ormanı yakıp kül edecekmiş gibi görünüyor.

Yumruğunu sıkarak bana doğru tehditkâr bir adım atıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor. Ama daha ilk kelimeyi söyleyemeden başka bir ses sessizliği bozuyor.

"Draven," diyor İmparatoriçe Jessina. "Dönmüşsün. Bütün gece duruşmayı mı izledin?"

Draven olduğu yerde donakalır. Bana bakarken gözlerinin arkasında bir savaş devam ediyor gibi görünüyor.

"Evet," diye yanıtlıyor sonunda. "Herhangi bir sorun var mı?"

Altın rengi gözleri içime işliyor, ruhumu yakıp geçiyor. Kalçasının arkasında, sadece benim görebileceğim bir yerde elini tekrar esnetiyor. Beni alıp ormana geri atacakmış gibi görünüyor. Ama ben

İmparatoriçe Jessina ve İmparator Bane izlerken müdahale edemeyeceği gerçeği üzerine kumar oynuyor. Ancak Draven'ın çenesini sıkma şekline bakılırsa, emirlerini görmezden gelip bunu yine de yapabilir gibi görünüyor.

Bakışlarını tutarken nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Sonra nefes almaya zorluyor ve o her zamanki sakın otorite maskesi yüz hatlarına geri çarpıyor.

"Hayır," diye cevap veriyor, sesi saygılı ve sakın. Sonra imparatoriçeye dönüyor ve saygıyla çenesini indiriyor. "Sorun yok."

Arkasına bir kez daha bakmadan Buzyürek hükümdarlarına doğru ilerliyor ve onların biraz gerisinde, sağ tarafta alışlagelmiş pozisyonunu alıyor.

İçimden geçmesi gereken rahatlamayı hissedemiyorum bile, çünkü her damarımdan geçen acı ve yorgunluk o kadar tüketiyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Kırık bir el ve paramparça bir bilekle çimlerin üzerinde sürünürken acı içimi kavuruyor ve görüşümde siyah noktalar uçuşuyor. Dudaklarımdan acı iniltileri dökülüyor.

Her iki Buzyürek hükümdarı, sekiz klan lideri ve diğer dört yarışmacı çimlerin üzerinde durmuş beni izliyor. Ama utanacak kadar bile enerji toplayamıyorum. Yerde sürünüyor olmam umurumda değil. Boğazımdan kaçan acınası sesler umurumda değil. Tek umursadığım kazanmak üzere olduğum.

İmparatoriçe Jessina soğuk gri gözleriyle beni izliyor, bir şekilde aynı anda hem eğlenmiş hem de sıkılmış görünmeyi başarıyor. İmparator Bane de beni inceliyor ama ayaklarına kadar sürünmemi izlerken ağzında hain bir sırıtma var.

Kendimi dizlerimin üzerine iterek, dönen başımı sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. Sonra sağ elimi kaldırıp açıyorum.

Yüzüğü onlara sunarken altın, öğleden sonra güneşinin ışığında parıldıyor. Bane'in sırtışı genişliyor.

"Sonunda," diyor Jessina ve sabırsızca bileğini oynatıyor. "Üçüncü kazananımız da belli oldu."

Bakışlarımı çimlerin üzerindeki diğer dört yarışmacıya çeviriyorum ve ikisinin diğer yüzükleri çoktan getirmiş olduğunu fark ediyorum.

Isera, Fenriel, Alistair ve Trevor kısa bir mesafe ötede duruyorlar. Isera soğukkanlı, sakın ve tamamen zarar görmemiş görünüyor. Öte yandan Alistair'in yüzünde ve kollarında kanlı pençe izleri var. Bu noktada kanın çoğu kurumuş gibi görünüyor, ancak yüzündeki kesiklerden birkaçı

Her göz kırpışında ve ağzını oynattığında açılıyor olmalı, çünkü kan damlaları derisinden aşağı süzülüyor.

Bakışlarımı Fenriel'e çevirmeden önce ona bakıyorum. O ve Alistair epey kavga etmiş olmalılar. Daha doğrusu Alistair ve şahin Talon. Ama Fenriel'in gözlerinde de acı var ve hem bir kolunda hem de sol kalçasında yanık yaraları olduğunu görebiliyorum. Onun yanında, Trevor durduğu yerde hafifçe sallanıyor. Kurumuş kan başının arkasını kaplıyor ve gözleri bir odaklanıp bir kayboluyor.

İmparatoriçe Jessina parmaklarını şıklatıyor ve ayaklarının önündeki zemini işaret ediyor. "Hadi o zaman. Şu işi bitirelim."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve nefesimi tutarak öne çıkacak olanların Isera ve Fenriel olmasını umuyorum.

Isera ve Alistair yaklaştığında dudaklarımdan hafif bir inilti dökülüyor.

Her ikisi de Iceheart'lara doğru yürürken yüzlerinde boş bir maske taşıyor ve sonra yanımda diz çöküyorlar.

"Son duruşmanın bittiğini ilan ediyorum," diye sesleniyor İmparatoriçe Jessina. "Ve kazananlar Isera Shaw, Alistair Geller ve Selen Hale."

Zafer, ışıltılı bir dalga gibi ruhuma yayılıyor.

Jessina'nın omzunun arkasında, Draven gözlerinde yakıcı bir öfkeyle bana bakıyor. Ama artık o bile sevincimi azaltamaz. Çünkü başardım. Kefaret Denemeleri'ni kazandım.

"Yarın sabah üç askerimiz seni almak için buraya gelecek," diye devam ediyor İmparator Bane. "Seni Buz Sarayı'na götürecekler ve orada tüm sarayımızın önünde resmi bir kazanan töreni yapılacaktır."

İmparatoriçe Jessina uçümüze de emredici bir bakış fırlatıyor. "Askerlerimiz gün doğumunda gelecekler. Eğer onlar geldiğinde Ejderha Sahası'nda beklemiyorsanız, Kefaret Denemeleri'nin galibi olarak yerinizi kaybedeceksiniz." Gözleri keskinleşti. "Sakın geç kalmayın. Biz kimseyi beklemeyiz."

Üçümüz de başımızı eğerek onaylıyoruz.

"Mükemmel," diyor.

Sonra parmaklarını tekrar şıklatıyor. Ama başımı kaldırdığımda, bu kez bizim için olmadığını fark ediyorum.

"Rin," diye sesleniyor imparatoriçe. "Kazananları iyileştir."

Turuncu Ejderha Klanı'nın lideri Rin Tanaka tek kelime etmeden öne çıkıyor. Bize doğru yürürken uzun siyah saçları turuncu ejderha pullu zırhının omuzlarında dalgalanıyor. Alistair'in yanında durdu.

Daha önce durduğu yere en yakın yerde diz çöküyor ama bakışları Fenriel ve Trevor'ın durduğu yere doğru kayıyor.

"Peki ya diğerleri?" diye soruyor.

"Hayır." Jessina sanki bu açıkça belli olmalıymış gibi kaşlarını çatı. "Kaybettiler."

Bir an için Rin'in siyah gözlerinde bir öfke titreşimi gördüğüme yemin edebilirim. Ama konuştuğunda ses tonunda hiçbir değışiklik olmuyor. Sesi eskisi kadar yumuşak ve sakin.

"Elbette," diye yanıtlıyor.

Alistair boğuk bir rahatlama sesi çıkarırken, Rin onun derisindeki vahşi pençe izlerini iyileştirmeye başlıyor. Bileğim ve elim acıyla zonkluyor ve sıramın gelmesini beklerken özlemle Rin'e bakıyorum.

"Peki ya diğer yarışmacılar?" Fenriel aniden çimlerin üzerinden soruyor. Ormana doğru endişeli bir bakış fırlatıyor. "Trevor ve ben buraya sadece sakatlıklarımız yüzünden yarışmayı bırakmak zorunda kaldığımız için geldik. Ama hâlâ ormanda olanlar ne olacak? Duruşmanın çoktan bittiğini nereden bilecekler?"

İmparator Bane omuz silkiyor ve gümüş kanatlarını geniş omuzlarının arkasında hışırdatıyor. "Eninde sonunda anlayacaklar."

"Ya anlamazlarsa?"

"Kimin umurunda?" Fenriel'e sert bir bakış fırlatır. "Eğer geri dönmezlerse, zaten yaşamaya değer olmadıkları anlamına gelir."

Beş yarışmacı da, hatta Alistair bile, onun acımasız sözleri karşısında biraz geriliyor. Fenriel ağzını açıyor ve tartışacakmış gibi görünüyor ama sonra Bane kanatlarını hafifçe açıyor.

İnce tehdit açık ve nettir.

Fenriel bakışlarını kaçırarak başını eğiyor ve yarım adım geri atıyor.

"Sıkıldım, Bane," diye açıklıyor Jessina. "Ve ben de bu havayı solumaktan yoruldum.

bu medeniyetsiz insanlarla aynı havayı solumak. Bu pis sarayı terk edip Buz Sarayı'na dönmemizin tam zamanı."

Bakışlarını üzerimizde gezdirirken Bane'in dudaklarında kötü niyetli bir gülümseme var. Yaralanmamış elimi yumruk yapıp çenemi sıkıyorum ama çenemi indirerek dizlerimin üzerinde kalıyorum.

"Anlaştık," diyor Bane. "Hadi gidelim."

Topuklarının üzerinde dönerek sahanın dışına doğru ilerlemeye başlıyorlar.

Güneş ışığı gümüş giysilerinde ve kanatlarında parıldıyor.

Jessina omzunun üzerinden bir bakış attı. "Draven, gel."

Birkaç dakika boyunca Draven'ın bakışları üzerimde kalıyor. Yüzünde artık okunamayan bir ifade var. Ve nedense bu, önceki öfkesinden neredeyse daha kötü.

Sonra tek kelime etmeden bakışlarını benden ayırıyor ve hükümdarlarının peşinden yürüyor.

Üçü de ejderhaya dönüşürken çimlerin üzerinde siyah dumanlar patlıyor.

Üç ejderha kanatlarını çırpıp havalandığında, çimler kuvvetli rüzgârın etkisiyle titriyor. Hâlâ dizlerimin üzerinde, çimlerin üzerinde oturuyor ve iyileşme sıramın gelmesini bekliyorum.

Jessina ve Bane ormanı korkudan titreten kükremeler çıkarıyor. Sonra ikisi de yukarıya, kuzeyde bir yerlerdeki Buz Sarayı'na doğru süzülüyorlar.

Draven, devasa siyah ejderha formuyla birkaç saniye boyunca alanın üzerinde geziniyor.

Gözleri son bir kez üzerimde geziniyor. Sonra o da uçup gider.

BÖLÜM KIRK İKİ

Rin Tanaka kırık ve bitkin bedenimi iyileştirdikten sonra doğruca şehre döndüm. Altın Saray'daki odamdan alabileceğim hiçbir şey yoktu. Zaten yanımda getirdiğim her şeyi giymiştim. Bana ait olan her şeyi. Böylece yedi klan lideri ejderhaya dönüşüp uçarken, ben doğruca Altın Kapı'ya yürüdüm. Isera ve Alistair de aynısını yaptı.

Ve şimdi, şehirde yürürken, her şey aniden farklı hissettiriyor. Kefaret Yargılamaları başlayalı sadece birkaç hafta oldu ama sanki yıllar geçmiş gibi hissediyorum. Yaşadığım her şey, yaptığım her şey beni bir şekilde değiştirdi. Ama tam olarak nasıl olduğundan emin değilim.

Yürüdüğüm sokaklar artık daha küçük geliyor. Ve binalar bir şekilde daha kişiliksiz görünüyor. Ama en kötüsü, şehir ve içindeki insanlar birdenbire uzak geliyor. Sanki tüm hayatı boyunca burada yaşamış biri değil de şehirde yürüyen bir yabancıymışım gibi hissediyorum.

Bu his o kadar sarsıcı ki neredeyse gideceğim tavernayı kaçıracaktım. Tökezleyerek duruyorum, bir adım geri atıyorum ve kapıya uzanıyorum.

İçeride sefil görünümlü insanlar üzüntülerini içerek giderirken, çok az masada çok az yiyecek var. Yumuşak bir mırıltı havada asılı duruyor ve sağımdaki ocakta bir ateş yanıyor.

Burada hayat basitçe devam ediyor. Sanki Kefaret Duruşmaları hiç olmamış gibi. Sanki hayatım tamamen değişmemiş gibi.

Tuhaf duyguyu bir kenara itmeye çalışarak başımı kısa bir süre sallıyorum. Sonra bara yaklaşıyorum.

"Maske beyaz," diyorum meyhaneciyle göz göze geldiğimde.

Kendimizi gizlice direniş üyesi olarak tanıtmak için kullandığımız kod ifadesini duyunca şaşkınlıkla başlıyor. Sonra boğazını temizliyor. "Ve çıkarması çok zor."

Doğru cevap üzerine başımı sallıyorum, bu da onun da direnişin bir üyesi olduğunu ve konuşmanın güvenli olduğunu gösteriyor.

"Bunun teslim edilmesini istiyorum," diyorum ve bir zarfı çizik ahşap tezgâhın üzerinden kaydırıyorum.

Elini uzatarak zarfı alıyor ve bana başıyla selam vermeden önce önlüğünün cebine koyuyor. "Oldu bilin."

Başımınla teşekkür ettikten sonra arkamı dönüp tekrar dışarı çıkıyorum.

Direnişin liderlerinin kim olduğunu bilmediğim için, onlardan birine gidip Kefaret Duruşmalarını kazandığımı söyleyemezdim. Bu yüzden bunun yerine şimdi onlara iletilecek olan mektuba bunu yazdım. Mektupta ayrıca Fenriel'i davamıza dahil etmelerini önerdim. O sadece gerçekten iyi bir insan değil, aynı zamanda Seelie Sarayı'nın dışına uçabilecek bir şahine de sahip. Ve bu, direniş liderlerine bilgi aktarmam ve onların da bana ne yapmam gerektiğini söylemeleri için mükemmel bir yol olabilir.

Kasabanın içinden geçip kuzey duvarına yakın bir eve doğru ilerlerken sert akşam rüzgârları eğri büğrü ahşap binaların arasında dönüp duruyor.

Eve ulaştığımda kapının önünde durup birkaç nefes alıyorum.

Midem bulanıyor.

Denemeler boyunca hiçbir zaman şu anda olduğum kadar gergin olmamıştım. Bu çok saçma. Ama bu evdeki iki kişiyle yüzleşmek, ejderha değiştiricilerin beni maruz bırakabileceği her şeyden daha kötü olacak.

Bir nefes daha çektikten sonra kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum. Ama sonra duruyorum. Göğsümden kısa bir kahkaha kaçıyor. Bunun yerine kapının kolunu itiyorum ve eşikten içeri giriyorum.

"Merhaba," diye sesleniyorum eve girerken. "Baba? Anne?"

Annemle babam mutfaktan dışarı fırladılar. Beni oturma odasında görünce durdular, şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

"Neden kapıyı çalmadın?" diye ağzımdan kaçırıyor annem.

Ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum. İlk sorusu bu mu? Onları son gördüğümde Kefaret Denemeleri'ne gireceğimi söylemiştim. Şimdi, haftalardır beni ilk kez görüyorlar. Ve ilk sorusu neden kapıyı çalmadığım mı?

Nefesimi üfleyerek başımı hızlıca salladım ve sonra kendimi toparladım.

"Size Kefaret Denemeleri'ni kazandığımı söylemeye geldim," diye duyuruyorum.

Yüzlerinde bir şok ifadesi beliriyor. Onların bakışlarına katlanırken çenemi dik tutuyorum ve omurgamı dikleştiriyorum.

"Yani bu gidiyorsun anlamına mı geliyor?" Annem sonunda söyledi. *Tebrik* bile etmedi. Ya da *aferin bile demedi*. Ya da başka bir şey.

Göğsümdeki acılı burkulmayı engelleyerek başımı sallıyorum.

"Evet." "Güzel."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve sinirli bir inançsızlık çöküyor üzerime. "İyi *şanslar* demek istemedin mi?"

"Doğru." Boğazını temizliyor. "İyi şanslar."

Onlara bakarken kalbimden acı akıyor. Sonra her şey taşıyor. "Bak," diye başlıyorum, sesim incinmiş ve öfkeli çıkıyor. "Biliyorum ki Umduğunuz gibi bir kız değilim ama hayatınızda bir kez olsun benimle gurur duysanız ölür müsünüz?"

"Seninle gurur duymak mı?" Babam araya giriyor. "Mabona adına gurur duyulacak ne var ki?"

"Yetişkin hayatım boyunca seni memnun etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama yine de tek yaptığın bana kızmak. Neden-"

"Tabii ki sana kızıyoruz!" Annem tersledi. Bu sözler ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibi. Bana bakarken gözleri öfke ve incinmişlikle dolu. "Evliliğimizi mahvettin."

Acı göğsümü delip geçiyor. "Ben bir *çocuktum*."

"Umurumda değil!" diye bağırıyor bana fiziksel bir darbenin tüm gücüyle. Gözlerinde hâlâ o öfkeyle babamla kendi arasında gidip geliyor. "Biz birbirimizi *sevdik*. Ve sen bizi kırdın. Duygularımızı aldın ve onları o kadar kötü bir şekilde çarpıttın ki, birbirimize gerçekten kızgın mıyız, mutlu muyuz, sakın mıyız, stresli miyiz ya da herhangi bir duygumuz var mı asla emin olmadık. Ya da bunların hepsi sadece senin kötü niyetli müdahalelerin miydi?" Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Bizi *mahvettin*. Her şeyi mahvettin."

Sanki yüzüme vurmuş gibi topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. Göğsümde, kalbimin çatırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Oturma odasındaki sessizlik o kadar yüksek ki kulak zarlarımda titreşiyor.

Boğazımdaki yumruyu geri yutarak bir şey söylemek için ağzımı açıyorum. Kendimi savunmak için. O zamanlar güçlerimi kontrol edemediğimi bir kez daha açıklamaya çalışıyorum. Onların duygularını manipüle etmek istemediğimi. Güçlerime daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı kadar hızlı hakim olmaya çalışırken kendimi tükettiğimi.

Ama sonra sadece ağzımı kapatıyorum.

Söylediğim hiçbir şey ailemin benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirmeyecek.

Artık umurlarında değil. Ve
şimdi, benim de umurumda
değil.

Bu yüzden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve başka bir şey
söylemeden yürüyüp gidiyorum.

Bunların hiçbirinin önemi yok zaten. nemli olan tek şey Kefaret
Duruşmalarını kazanmış olmam. Ve yarın, yeni hayatım, tüm bunlardan uzak
harika hayatım nihayet başlayacak. Tek yapmam gereken gün doğmadan
Ejderha Alanı'nda olmak.

Hiç kimse, hiç kimse, yarın tüm Buzyürek Hanedanlığı'nın önünde galip
olarak yerimi almamı engelleyemeyecek.

İçimden bir tereddüt geçiyor.

Kimse beni durduramaz, değil mi? Draven gibi. Ejderha şekil değiştiren
ordusunun lideri olarak gücünü ve nüfuzunu kullanarak Kefaret
Denemeleri'nin galibi olduğumu iddia etmemi bir şekilde engelleyemez.

Yapabilir mi?

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güneşin doğmasına bir saat kala çimlerin üzerinden Ejderha Sahası'na doğru ilerliyorum. Sürpriz bir şekilde, Alistair çoktan oradaydı. Isera da benden on dakika sonra geldi. Görünüşe göre hiçbirimiz buradan çıkmak için tek şansımızı kaçıрма riskini almak istemiyoruz.

Serin sabah rüzgârları otlakları süpürüyor ve etrafımızdaki sık ormandaki yaprakları hışırdatıyor. O kıvrımlı ağaçlara, yılan gibi kıvrılan sarmaşıklara ve keskin dikenlere bakıyorum ve yarışmacıların geri kalanının hâlâ orada olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Umarım Buzyıldızları'nın uçup gitmeden önce böyle kükrediklerini duymuşlardır ve bunu geri dönmeleri için bir işaret olarak almışlardır.

Göz ucuyla Isera ve Alistair'e bakıyorum.

İkisi de yanımda öylece duruyor, omurgaları dik ve gözleri ejderhaların buraya gelirken üzerinden uçuyor olmaları gereken Refah Tepeleri'ne sabitlenmiş.

Sessizlik uzamaya devam ederken ağırlığımı değiştiriyorum.

"Yani..." Kendimi bir süre sonra söylenirken buluyorum çünkü gergin sessizlik yıpranmış sinirlerime dokunuyor ve Draven'ın bir şekilde ortaya çıkıp bunu benim için mahvedeceğinden daha fazla endişelenmeme neden oluyor. "Hâlâ bize özgürlüğünle ne yapacağını söylemeyecek misin?"

Alistair şaşırmış gibi görünüyor ve sonra başını çevirip bana bakıyor. Sanki onunla konuştuğuma inanamıyormuş gibi. Aslında ona hitap ettiğimi anladığında, soluk kaşlarını çatarak aşağı indiriyor.

"Hayır," dedi.

"Ciddi misin?" Ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Bugünkü galipler töreninden sonra zaten ayrılacağız ve muhtemelen birbirimizi hiç görmeyeceğiz. O yüzden ne önemi var ki?"

Birkaç saniye sessizce bana bakıyor. Sonra güçlü bir nefes verdi ve bir elini kıvrırcık sarı saçlarında gezdirdi. "Buradan defolup gideceğim ve bir daha asla dönmeyeceğim."

Sözlerindeki zehir beni şok ediyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Buradan bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Buradan değil." Elini büküyor. "İnsanlardan."

"Buradaki insanlardan nefret mi ediyorsun? Ama herkese zorbalık yapan sensin."

Turuncu ve yeşil gözleri öfkeyle parlıyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Şimdi o sıska boynunu kırmadan önce kapa çeneni."

Başımı sallayarak alay ediyorum ve sonra önümüzde uzanan ormana bakmak için geri dönüyorum. "Fenriel'in şahininin senden intikam almasına sevindim."

"Ben de."

Hem Isera hem de ben dönüp Alistair'e bakıyoruz.

"Ne?" "Ne?" diye sordum.

Omuz silkiyor, aniden biraz mahcup görünüyor ve sonra tekrarlıyor, "Ben de." Göz ucuyla bana bir bakış attı. "Onu yoldan çekmene sevindim. Hayvanları incitmekten hoşlanmam."

"O zaman belki de ona ateş yağdırmamalıydın."

"Atmacaya ateş etmedim." Kaşlarını çatıyor ve Isera'ya sinirli bir bakış fırlatıyor. "Ona nişan almıştım."

Isera ona keskin bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Vay canına," diyorum. "Bu ne-"

"Geliyor," diyor Isera aniden.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Tekrar dönüp Refah Tepeleri'ne doğru bakıyorum.

Üç gümüş ejderhanın yaklaştığını gördüğümde göğsümde umut ve heyecan kabarıyor. İşte o an geldi. Seelie Sarayı'ndan ayrıldığım ve yeni hayatıma başladığım an.

Başımı çevirip uzaktaki şehre bakıyorum. O kadar da kötü değildi. Ama yine de buradan gittiğim için mutluyum. İnsanların adımı duyar duymaz bana güvenmedikleri başka bir yerde yeniden başlayacağım için mutluyum.

"Uhm, çocuklar?" Alistair birden endişeli bir sesle söze başladı. "İmparatoriçe bizi saraylarına uçuracaklarını söyledi. Sizce bunu nasıl yapacaklar?"

"Sırtlarında olduğundan şüpheliyim," diye cevap veriyor Isera. "Binlerce yıldır tam da bunu yaptığımız için bizi cezalandırıyorlar."

Üç gümüş ejderha yaklaşıyor.

Gergin bir bekleyiş içimi titretiyor. Yutkunarak, yetersiz eşyalarımı kontrol ediyorum. Sadece üzerimdeki kıyafetler ve kalçamdaki kılıfta duran bıçaktan ibaret olan eşyalarımı.

Alistair, "Yavaşlamıyorlar," diye belirtiyor.

Üç ejderha otlakların üzerinden aşağı doğru süzülüp bize doğru hızla gelirken kanatlar havada patlıyor.

Keskin bir nefes çekiyorum.

Bacaklarını uzatıyorlar ve pençelerini açıyorlar.

İçimde alarm zilleri çalıyor. "Sakın bana onların-"

Ejderhalardan biri pençeleriyle beni yakalayıp uçarak yanımdan geçerken beni yerden kaldırdığında midem bulanıyor.

Ciğerlerimde hava olsaydı çığlık atardım ama ejderha havada keskin bir dönüş yapıp Refah Tepeleri'ne doğru geri dönmeye başladığında nasıl nefes alacağımı bile hatırlayamıyorum. Kaslarım gergin. En küçük bir hareketimde ejderhanın pençeleri arasından kayıp aşağıya, ölüme düşeceğimden korkuyorum.

Ama ejderha dikenli ormanda hızla ilerlerken pençeleri etrafımda sabit duruyor. Refah Tepeleri'ne yaklaştığımızda, zihnim içinde bulunduğum durumu kabullenmeye başlıyor ve muhtemelen ölüme düşmeyeceğimi kabulleniyor. Kaslarım gevşiyor ve o inanılmaz heyecan duygusu geri dönüyor.

Büyük sıradağların üzerinden geçerken ve kıtada ilerlerken dikenli ormanı geride bırakırken şaşkınlıkla aşağıya bakıyorum.

Rüzgâr saçlarımı ve giysilerimi kamçılıyor. Buradaki hava serin, canlı ve özgürlük tadında. Ağzımda kesinlikle gülünç bir sırıtma yayılıyor. Ufukta şehirleri ve köyleri gördüğümde nefesim kesiliyor. Onları göremeyecek kadar uzaktayız ama bunlar insan şehirleri olmalı. Ya da belki ejderha şekil değiştiren şehirleri. Ya da insanlar ve şekil değiştirenler ortak şehirlerde birlikte mi yaşıyorlar?

Hayatımı dikenlerden oluşan bir ormanın içinde hapsolmuş bir şekilde geçirdiğim için dünyanın geri kalanının nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama şimdi, nihayet öğrenmek üzereyim.

Havada süzülürken açık ufka bakıp sırtıyorum. Her şeyi göreceğim, her şeyi öğreneceğim, her şeyi yapacağım. Yukarıdaki tanrıça, sonunda yaşamaya başlayacağım.

Şaşırtıcı bir şekilde, saatlerce uçtuktan sonra bile heyecanım en ufak bir şekilde azalmıyor. Çünkü her zaman görülecek yeni bir şey var. Yeni bir şehir, yeni bir dağ silsilesi ya da yeni bir göl. Daha önce hiç görmediğim manzaralar. Ve buradan manzara eşsiz.

Sonunda, bizi taşıyan üç ejderha daha sıkı bir düzende bir araya geliyor.

İşte o zaman onu görüyorum.

Bir dağın yamacında büyük bir buzdan kale ve altında genişleyen bir şehir.

Şehrin büyüklüğüne bakarken ciğerlerimdeki hava bir anda boşalıyor. Bakışlarım muhteşem kaleye kayıyor.

Buz Sarayı. İmparatoriçe Jessina ve İmparator Bane'in evi ve Buzyürek Hanedanlığı'nın güç merkezi.

İhtişamını duymuştum ama hiçbir şey beni gerçek ihtişamına hazırlayamazdı. Beyaz buzdan yapılmış heybetli bir duvar onu çevreliyor. Ve ötesinde, pırıl pırıl kubbeleri ve kıvrımlı kuleleriyle devasa bir saray göklere uzanıyor. Hepsi öğleden sonra güneşinin altında elmas gibi parlıyor.

Ejderhalar savunma duvarlarının üzerinden süzülüp sarayın önündeki geniş avluya doğru süzülürken midem yine bulanıyor. Son birkaç metrede yere düşerken tökezliyorum. Havada o kadar uzun süre kaldıktan sonra bacaklarımın alışması biraz zaman alıyor.

Derin bir nefes alarak rüzgârda savrulan saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve sonra doğruluyorum. Yanımda Isera ve Alistair de aynısını yapıyor. Bizi buraya taşıyan üç ejderha tekrar gökyüzüne tırmanıyor.

Önümdeki manzaraya göz kırpyorum.

Buzdan yapılmış iki devasa kapı üzerimizde yükseliyor. Kapılar açık ve içlerinden büyük bir giriş holü görüyorum. Ama hepsinin önünde gümüş süslemeli beyaz resmi kıyafetler giymiş uzun boylu bir adam duruyor.

"Beni takip edin," diyor selamlayarak.

Uyup uymadığımızı bile beklemeden topuklarının üzerinde dönüyor ve açık ön kapılara doğru ilerliyor. Hâlâ biraz dengesiz olan bacaklarımla onu takip etmeye çalışıyorum. Hepimiz adama yetişmek için acele ederken Isera ve Alistair de ilk birkaç adımda tökezliyor.

Önümüzde yürümeye devam ederken, "Elinizi yüzünüzü yıkayacak ve size verilen kıyafetleri giyeceksiniz," diye anons ediyor.

"Tamam," diye cevaplıyor Alistair.

Eşikten geçip büyük giriş salonuna adım attığımda içimi yeni bir endişe dalgası kaplıyor. Çünkü burada bir yerlerde Draven var. Ve onun intikam alması için hâlâ zaman var. Yutkunup ısıltılı koridora bakarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve yarı yarıya Ölümün Gölgesi'nin orada pusuya yatmış olduğunu görmeyi bekliyorum.

"Kazananların töreni ne zaman başlıyor?" Adam bizi koridorda başka bir kapıya doğru götürürken soruyorum.

Sonunda başını çevirip bize bakıyor. Ve yemin ederim, kalbimi pır pır ettiren üç kelimeyle cevap verirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdiğini görebiliyorum.

"Bir saat içinde."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Işık tüm taht odasını dolduruyor. Buzdan duvarlarda yıldız ışığı gibi parıltıyor ve odadaki insanların üzerinde ışıltılı yansımalar yaratıyor. Büyük bir şaşkınlıkla, ışığın faeligh'tlardan geldiğini fark ediyorum. Halkımızı küçümsüyor olabilirler ama görünüşe göre icatlarımızı kendi çıkarları için kullanmakta bir sorun görmüyorlar.

Boynumu bükerek yukarıdaki kubbeye bakıyorum. Tüm tavana yerleştirilmiş faeligh'lar, kalıcı yıldızlar gibi parlamalarını sağlıyor. Bizim sarayımız onların meşaleleriyle doluyken, onların sarayının bizim fenerlerimizle dolu olmasındaki ironi gözümünden kaçmıyor.

Rehberimiz bizi taht odasına götürürken yumuşak bir sesle, "Kürsüden beş adım ötede durun," diyor. "Erkekler eğilir ve hanımlar reverans yapar."

İçimde bir sarsıntı oldu. Reverans mı? Nasıl reverans yapılacağını bilmiyorum. Daha önce sadece ejderha şekil değiştirenlerin önünde diz çökmüş ya da eğilmiştim.

Yol arkadaşlarıma bir bakış fırlatıyorum. Isera'nın yüzünde her zamanki boş ifadesi var, bu yüzden gergin olup olmadığını söylemek imkansız. Ama doğru dürüst reverans yapmayı biliyorsa bu beni şaşırtmaz. Alistair ise bu işi bir an önce bitirmek istiyor gibi görünüyor.

Bakışlarım kıyafetlerimize kayıyor. Üçümüz de gümüşün farklı tonlarında resmi kıyafetler giyiyoruz. Bu, onlar aksini söyleyene kadar Iceheart'ların bize sahip olduğunu hatırlatan çok etkili bir şey.

Kıyafetler, bana eşlik edilen bir giyinme odasına yerleştirilmişti. Törenin başlamasından önceki bir saati sarayda gizlice dolaşmak için kullanmayı planlamıştım. Ne de olsa direnişimiz için biraz istihbarat toplamak için mükemmel bir fırsattı. Ancak odaya adımımı atar atmaz, yıkanmama, giyinmeme ve saçımı yapmama yardım etmek için orada bulunan görevlilerle doldu. Tüm bunları hazırlamak bir saatimi aldı. Ama bu tören nihayet bittikten sonra, istediğim her şeyi yapmak için dünya kadar zamanım olacak.

Taht odasında rehberimizi takip etmeye devam ederken dökümlü gümüş elbisem yere hafifçe vurarak hışırıyor. Elbise zarif ama daha çok

Beklediğimden daha dekolte. Elbisenin geniş askıları omuzlarımin üstünden çok yan taraflarına dayanıyor ve köprücük kemiklerimi çıplak bırakıyor. Isera'nın elbisesi de benzer tarzda ve odadaki erkek ejderha şekil değiştirenlerden birkaçı biz yanlarından geçerken bakışlarını göğüs dekoltelemize dikeyor.

Elimi uzatıp özenle yaptığım saç modelimi çözme isteğime direniyorum. Saçlarımin tamamı toplanmış, girdaplar ve örgüler halinde bükülmüş ve ısıltılı gümüş iğnelerle tutturulmuş, böylece boynumun, köprücük kemiklerimin ve dekoltemin görünmesini engelleyen hiçbir şey yok. Isera'nın uzun siyah saçları da benzer bir tarzda toplanmış ve sanki bunun nedeni buymuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Icehearts, son bir güç oyununun tadını çıkarabilmek için kendimizi açıkta hissetmemizi istiyor.

Devasa taht odasındaki diğer insanlar da resmi kıyafetler giymişler ama bizimkinin aksine onlarınki sadece gümüş kumaştan değil. Bunun yerine, kalabalık arasında her türlü renk temsil ediliyor. Her iki tarafa yayılmış saray mensuplarının sıralandığı ana koridorda ilerlerken rengârenk bir denizde yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Ancak odanın diğer tarafındaki yükseltilmiş kürsüye yaklaştıkça tüm dikkatim üç kişiye odaklanıyor.

Kalenin geri kalanıyla aynı ısıltılı malzemeden yapılmış iki devasa taht, platformun ortasına yerleştirilmiş. İmparatoriçe Jessina ve İmparator Bane üzerlerinde oturuyor. Her zamanki gibi kendilerine özgü gümüş renginde zarif kıyafetler giymişler. Jessina'nın beyaz saçları sırtına dökülmeden önce yüzünden geriye doğru tutturulmuşken, Bane'in siyah saçları arkasında düz bir şelale gibi dökülüyor. Gümüş kanatları genişçe açılmış, buzdan tahtlarının çok ötesine uzanıyor.

Ve sağlarında tamamen siyah giyinmiş bir figür duruyor.

Bakışlarım Draven'a takıldığında kalbim göğsümde bir takla atıyor.

Onca süslü resmi kıyafet arasında sadece o siyah ejderha pullu zırhını giyiyor. Siyah saçları, sanki az önce bir elini kayıtsızca saçlarının arasından geçirmiş gibi yüzünden geriye doğru taranmış ve heybetli siyah kanatları omuzlarının arkasında beliriyor.

Kürsüye olan son mesafeyi kapatırken yüzünü inceliyorum. Öfke, kızgınlık ya da tehditkâr bir bakış görmeyi bekliyorum. Ya da herhangi bir duygu. Ama hiçbir şey yok. Yakışıklı yüzü boş bir maske ve beni tamamen ifadesiz gözlerle izliyor. Sanki şatoya tesadüfen girmiş rastgele bir insandan başka bir şey değilmişim gibi. Sanki bu son birkaç hafta hiç yaşanmamış gibi. Sanki biz hiç olmamışız gibi.

Acı kalbimi burkuyor.

Hemen ardından kızgınlık geliyor ve acıyı bir kenara itiyorum. Bana sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi bakması neden umurumda olsun ki? O benim düşman listemin en başında, isyanımızın düşman listesinin en başında, yani bunların hiçbirinin önemi yok.

Rehberimiz, az önceki beyaz takım elbiseli adam, kürsünün beş adım önünde durdu ve geniş bir selam verdi. "Majesteleri, bu yüzyılın Kefaret Duruşmaları'nın kazananlarını takdim ediyorum."

Hâlâ eğilmiş bir vaziyette, üçümüze keskin bakışlar fırlatıyor. Karmakarışık düşüncelerimden sıyrılıp hızla reverans yaparak yere eğiliyorum.

Kalabalıktan biri kıs kıs gülüyor, bu da diğerlerinin de aynısını yapmasına neden oluyor. Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Çenemi sıkarak onların yargılayıcı kahkahalarını duymamaya çalışıyorum ve bunun yerine rehberimiz kalabalığın arasına çekilirken sadece önümdeki Buzyürek hükümdarlarına odaklanıyorum. Yerimden doğruluyorum Görünüşe göre korkunç bir reverans.

"Alistair Geller, Isera Shaw ve Selena Hale," diyor İmparator Bane. Güçlü sesi insan denizinin ötesine taşıyor ve ısıltılı buzdan duvarlarda yankılanıyor. "Kefaret Denemelerini kazandığınız için tebrikler."

Hepimiz başımızı eğerek onaylıyoruz.

"Bugün tüm hayatınız değişecek," diye devam ediyor. "Eski hayatınızı geride bırakacak ve yeni bir hayata atılacaksınız."

Kalbim heyecanla çarpıyor ve hınzır bir sırıtışın ağzıma yayılmasını engellemek için tüm irademi kullanıyorum. *Yeni bir şeye başlayacağım, tamam. Seni alaşağı etme görevim.*

"Kazananlar olarak sizi resmen tanımak için, size statünüzdeki değişikliği simgeleyen bir hediye sunulacak," diye devam ediyor Jessina ve parmaklarını şıklatıyor.

Jessina ve Bane tahtlarından ayağa kalkarken kürsünün kenarından üç kişi yaklaşıyor. Görkemli adımlarla bize doğru ilerliyorlar. Draven da bize doğru gelmeye başlayınca kalbim yerinden fırlıyor ve kaburgalarıma çarpıyor.

Yanlardan yaklaşan üç kişinin her biri soluk mavi renkte küçük birer dekoratif yastık taşıyor. Her yastığın üstünde bir şey duruyor ama buradan ne olduğunu göremiyorum.

Jessina, Bane, Draven ve yastıkları taşıyan üç kişi merdivenlerden inerken sessizliği sadece Jessina'nın elbisesinin yumuşak şıpırtısı bozuyor

kürsüden. Önümüze yayıldılar. İmparator Bane Isera'nın önünde pozisyon alıyor ve İmparatoriçe Jessina Alistair'in önünde duruyor.

Draven, Alistair'in önünde durduğunda kalbim bir kez daha gülünç bir takla atıyor.

Ben.

Ellerinde minder olan üç kişi her birinin sağında pozisyon alıyor. üstündeki nesneye ulaşabilmeleri için yastığı onlara uzatıyor. Muhtemelen nesneye bakmam gerektiğini biliyorum ama gözlerim Draven'inkilere kilitlenmiş durumda.

Karşımda durmuş, aynı nötr ifadeyle beni izliyor. Gözlerinde herhangi bir duygu okumaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok.

İçimi garip bir sakın teslimiyet duygusu kaplıyor. Birlikte geçirdiğimiz zaman böyle sona eriyor. Öfkeli bir kavgayla değil, soğuk bir kayıtsızlıkla.

İmparatoriçe Jessina, "Her birinize demir bir tasma verilecek," diyor. "Bize olan kulluğunuzun ve Seelie Sarayı'nda geçirdiğiniz hapis yıllarının artık sona erdiğinin sembolik bir temsili olarak."

Sözleri beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve bakışlarımı yastığın üzerindeki nesneye dikiyorum.

Tıpkı söylediği gibi, soluk mavi minderin üzerinde demir bir tasma duruyor. Yine çok bariz olan bu güç oyunu karşısında gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyü bastırıyorum.

Draven karşımda dururken altın rengi gözleri benimkilere dikiliyor.

Ben de ona bakıyorum.

"Bu tasmaların takılmasıyla birlikte," diye başlıyor İmparator Bane otorite dolu bir sesle, "sizi bu yüzyılın Kefaret Denemeleri'nin galibi ilan ediyoruz."

Rahatlama, heyecan ve saf zafer ruhumda nabız gibi atıyor. Üçü birden minderlere uzanıyor.

Yastıklardan tasmaları kaldırdıklarında şaşkınlıkla geri çekiliyorum.

Ama ben daha geri adım atamadan Draven bana doğru döndü. Ve demir tasmayı boğazıma geçirdi.

Demir derime baskı yaparken nefesim kesildi. Büyümle olan bağlantımı anında kesiyor. Tasmanın büyüklüğü çökmeme neden olacak kadar büyük olmasa da, yine de beni zayıflatıyor ve sanki boğazımın etrafında buzdan bir bant varmış gibi derimi soğuktan yakıyor.

Bunun şoku beni geri sendeletiyor. Yanımda, aynı şey Isera ve Alistair'e de oldu.

Ama ben yarım adımdan fazla geri çekilemeden Draven'ın eli dışarı fırlıyor ve boğazımı sarıyor. Sıkı bir tutuşla beni kendine doğru çekiyor ve eğiliyor.

Sol tarafımda Jessina ve Bane de Alistair ve Isera'ya aynı şeyi yapıyorlar. Draven dudaklarını benimkilerin üzerine eğiyor, dokunmama sadece bir nefes kalmıştı. Ve bu kadar yakinken, sadece benim görebildiğim yerde, o boş maske sonunda çatlıyor.

Bakışlarımı tutarken gözlerinde acı ve keder dolaşıyor.

Sonra fısıldıyor, o kadar yumuşak ki dudakları tam önümde olmasına rağmen ben bile zar zor duyabiliyorum.

"Seni sabote etmeye çalışmıyordum, küçük asi. Seni kurtarmaya çalışıyordum.

Bundan."

Sonra keskin bir nefes aldı.

Ve sihrimi vücudumdan emdi.

Nefesim kesildi.

Demir tasma yüzünden sihrime ulaşamıyorum. Ama Draven'ın keskin nefesiyle bedenimden akıp gittiğini hissedebiliyorum. Ve büyümüz enerjimize çok bağlı olduğu için beni o kadar zayıflatıyor ki dizlerim bükülüyor.

Draven boğazımı serbest bırakıyor ve bacaklarım artık beni taşıyamadığı için yere çakılıyor. Dizlerim bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve öne doğru düşüp alnımı yere çarpmadan önce kollarımı kaldırıp avuçlarımı pürüzsüz zemine dayamayı zar zor başarıyorum.

Yanımda, Isera ve Alistair'in yere çarpmasıyla daha fazla gümbürtü duyuluyor.

İyi.

Kararsız nefesler alıyorum. Vücudum o kadar enerjiden yoksun ki kaslarım titriyor. Dizlerimin üzerinde kalmayı zar zor başarabiliyorum. Ama en kötüsü zihnim.

Şok, kafatasımın içinde dev çanlar gibi çınlıyor. Draven büyümü *içine çekti*.

Elbette geri dönecek. Büyümüz enerjimizle bağlantılıdır, bu yüzden yeterince dinlendiğimizde büyümüzü tamamen boşaltsak bile eski seviyesine geri döner.

Ama *başka birinin* de büyümüzü emebileceğini bilmiyordum. Ejderha şekil değiştirenlerin bizden sihrimizi çekebileceğini.

Başımı arkaya yatırıp iri gözlerle Draven'a bakıyorum.

"Neden?" Söylemek için bastırıyorum.

Bir an için gözlerinde bir şey parlıyor ama sonra o okunmaz maske yüzüne geri dönüyor.

"Aww," diyor Jessina ve elini önünde dizlerinin üzerinde sallanan Alistair'in çenesine götürmek için eğiliyor. "Bu anı seviyorum. Her şeyin bir yalan olduğunu anladıkları anı."

Avuç içlerini yere bastırarak eğilmiş olan Isera titreyen bir nefes alıyor ve karşımızdaki üç ejderha şekil değiştirene bakıyor. Ve ilk kez gözlerinde korku görüyorum.

"Ne?" diye ağır nefesler arasında soluk soluğa soruyor.

"Kefaret Denemeleri bir yalan." İmparatoriçe Jessina bize zalim bir gülümseme fırlatıyor. "Bu hiçbir zaman özgürlüğünüzü kazanmanız için bir yol olmadı. Aranızda en güçlü büyüye sahip olanları bulmak için yapılan bir yarışmaydı ve her zaman da öyle oldu. Çünkü bizim istediğimiz bu. Sizin sihrinizi."

"Evet," diye katılıyor Bane. Uzanarak Isera'nın yanağına, neredeyse tokat atacak kadar güçlü görünen, tepeden bakan birkaç vuruş yapıyor. Isera'ya bakarken siyah gözlerinde kötülük parlıyor. "Yeni varlığınıza hoş geldiniz. Hayat kölelerimiz olarak."

Jessina ona doğru uzanırken Alistair geri çekilmeye çalışır ama bu sadece onun yana doğru devrilmesine neden olur. Kendini yukarı itmeye çalışırken, "Neden bahsediyorsun sen?" diye çıkışır.

Jessina ona tamamen dişlerden oluşan bir gülümseme gösteriyor. "Sonsuza dek yaşamak için senin büyüden, enerjinden beslenebiliriz."

Şok damarlarımda çatırdarken gözlerim açılıyor.

"Savaş sırasında, ayaklanıp tüm ejderha binicilerini katlettiğimizde, sizi demirle tasmlayabileceğimizi ve sonra kendi enerjimizi artırmak için büyüünüzden beslenebileceğimizi fark ettik. Sonunda, bunun aynı zamanda yaşlanmamızı da engellediğini fark ettik."

"Sen..." Başlıyorum, dilim kelimenin üzerinde tökezliyor. "O zamanlar hayatta mıydın? Fae'lerin ejderha binicisi olduğu zamanlarda mı?"

"Köleleriniz olduğumuz zamanları mı kastediyorsun?" diye tersliyor, sesi hırçınlaşıyor. "Evet, öyleydik. Bane ve ben o günlerden hayatta kalan tek ejderhalarız. Ama hatırlıyoruz. Zulmünüzü ve haklarınızı hatırlıyoruz. Ve şimdi, acı çekme sırası sizde."

"Ama önceki kazananlar," diye ağzından kaçırıyor Isera. Panik ve korku şimdi gözlerinde engellenmeden nabız gibi atıyor. "Nerede-"

"Onlar öldü."

Isera sanki Jessina ona tokat atmış gibi geri çekildi.

"Bu talihsiz yan etkilerden biri," diye açıklıyor Bane omuz silkerek. "Büyünüzü ve enerjinizi sürekli aynı oranda tükettiğimiz için sonunda ölüyorsunuz. Kabaca yüz elli yıl sürüyor. Bu da yeni bir yarışma düzenlediğimiz zamandır."

Isera ona bakarken yüzündeki tüm renk soldu. "Öldü. O... öldü mü?"

Bane kaşlarını çatır. "O mu?" Sonra yüzünde bir aydınlanma belirir. "Isera *Shaw*. Elena Shaw senin annendi, değil mi?" Kıkırdıyor ve sonra ağzından kötü niyetli bir sırıtış yayılıyor. "Elena *benim* hayattaki kölemdi. Şimdi senin de efendin olmam ne kadar da uygun."

Isera artık kendisine sahip olan imparatora bakarken gözlerinde acı ve kalp kırıklığı dolanıyor. Yanlarında Jessina elini Alistair'in çenesinde yine son derece sahiplenici bir tavırla gezdiriyor.

Bu da demek oluyor ki ömür boyu kölesi olacağım...

Başımı çevirip Draven Ryat'a bakıyorum. Ölümün Gölgesi. Dehşet Lejyonu'nun komutanı. Dünyadaki en güçlü ve tehlikeli üç ejderha değiştiriciden biri. Ve şimdi, benim efendim.

Bu düşünce bile tüm ruhumu geri çekiyor.

Draven bakışlarımı tutuyor, ayaklarının önünde diz çöküşümü izlerken gözleri bir kez daha okunmaz hale geliyor.

Parmaklarımı yumruk haline getiriyorum.

Kazanmamı engellemeye çalışmış olması önemli değil. Bunu engellemeye çalışmış olması önemli değil. Ya da neden.

Çünkü günün sonunda, yine de bunu yaptı. Yine de boynuma o demir tasmayı taktı ve büyüümü boşalttı.

Çenemi sıkarak, öfkem içimi yakarken ona ters ters bakıyorum.

Ben onun kölesi değilim. Beni tasmalayıp ayaklarının dibinde diz çöktürürken enerjimi tüketmesine izin vermeyeceğim. Hayatımın geri kalanını onun kölesi olarak geçirmektense kendimi öldürmeyi tercih ederim.

Ya da daha iyisi... *Onu* öldürmeyi tercih ederim.

Bonus sahne

Draven'ın son bölüm sırasında ne düşündüğünü bilmek ister misiniz? Özel bonus sahneyi buradan indirin ve son bölümü Draven'ın bakış açısından okuyun: <https://dl.bookfunnel.com/l0pamgsygp> _ _ _ .

Ve şimdi, Selena ve Draven, Alev ve Dikenler serisinin 2. kitabı olan *Buz ve Kan Tahtı*'nda sizi bekliyor. Hikayelerine buradan devam edin: books2read.com/flameandthorns2

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

